

Menyhei József

KONZUMNYITÁNY

2012

KONZUMNYITÁNY

Menyhei József

KONZUMNYITÁNY

Írta: Menyhei József

Tördelte: Boros János

Korrektúra: Borosné Menyhei Éva Anna

A borító Menyhei Szabolcs festőművész alkotása.

Copyright © Menyhei József, 2013

Minden jog fenntartva!

**A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges!**

ISBN 978-963-08-5945-5

Kiadja: BOROS-Kontír Bt.

Szponzor: Nagy Éva Erzsébet

A könyv megrendelhető az alábbi számon:

+36-20-537-16-08

e-mail cím: menyheijozsef@gmail.com

A szerző műveinek előző kiadásai:

Parasztmonológ 2011

Kakukk ranch 2012

A Konzumnyitány időrendileg folytatása a Kakukk ranch című kisregénynek, része a trilógiának.

„Pedig még olyan messze állunk egy avantgárd képzettársítástól, mely fejlődése folyamán, ahogy elkezd nőni és izmosodni, mintegy jól kihizlalt és beért takarmánytök, összeessen önmagába és lágyan enyhe tökmagillattal megsemmisüljön a rózsaszín háttér előtt, mintegy túlreált agresszió, egy elárvult virágpollennel teli szeptemberi szürkületben és a szürreális történetem akár végtelen lehetne, ha meg is hallgatnátok – mondta Izsó Dániel fulladozva a nevetéstől.”

A könyvben szereplő nevek, élő- vagy holt személyek, vállalatok, szervezetek, helyek és események vagy a szerző képzeletének szüleményei, vagy írói szabadsággal vannak kezelve. A valóságos, akár élő, akár holt személyekkel, vagy tényleges eseményekkel való bárminemű megegyezés pusztán a véletlen műve.

I. fejezet

A Nagy-Küküllő partján jöttek egy darabig, ahol a város mellett elhagyták a folyó szélén szőnyegeket mosó asszonyok csoportjait. A völgyben marhák legeltek és a csordák melletti kopárabb dombokon a birkanyájak karéjoztak, közöttük szamarakkal, kutyákkal és a pásztorok, mintha csak melleleg odacsapódtak volna, behúzódva a falka közelében. A távolban látszódtak az esztenák kerítései meg a szállásnak szolgáló kalyibák. A táj fürdött a napfény bőségében és az érkező, majd visszaverődő sugarak átszőtték az életteret.

Izsó Dániel az egyik kezével megfordította a rádiómagnóban a kazettát. A „Csók és Cherryt” sokadszorra hallotta. Más kazetta nem is volt a kesztyűtartóban. A hátsó ülésről Pál Jánosné Helén előrenyújtott egy füstölő cigarettát. Izsó Dániel a szivart a mutatóujj és középsőujja közé fogta. Beleszívott, és ahogy megnyugtatta az érett dohánylevél aromás illata, gondolatai füstölögve, megnyugodva felszabadultak. Az úton a kocsival néhányszor elkerült egy-egy szekeret. Csak ritkásan élénkítette a szembejövő forgalmat teher és személygépkocsi, melyek szintén lovas, vagy tehenes szekeret előzgettek. Komótosan nyomta a lábával a gázt, most már lazára vette a figurát.

Túl volt a fogdán és sikerült tisztáznia kilétét a prefektúrán konzuli közvetítéssel. A pisztolyát is megkapta, csak a töltényeket tartották vissza a hivatalosságok. A kísérő parancsnok egyszerűen zsebre vágta a skulókat. Mikor elengedték fáradt volt már, de meg kellett keresnie Pál Jánosékat, amihez segítséget kért a policájtól. Mint kiderült Helént hazaengedték. János meg az őrszoba folyosóján volt kénytelen várakozni egy kopott padon. Egykedvűen egyeztetett és ezt követően az egyik egyenruhás intett Pál Jánosnak, hogy csatlakozzon Izsó Dánielhez. Kiléptek az utcára, ahol Izsó a kocsit fürkészte, Pál János meg a feleségét kereste.

- Ő már rég otthon van – mondta Izsó Dániel, közben szedték lábaikat a kocsijuk felé.

Pál János lassabban és nagyobbakat lépve igazodott a tempóhoz. Magasabb volt Izsó Dánielnél, akinek a fején a kalapja kissé félrecsapva kackiáskodott. Szürke öltönye kopottas volt, de rosszindulattal sem lehetett volna ráfogni, hogy el van hanyagolva. Nyakkendője meglazítva

fogta körül az inggallérját, melynek felső gombja szabadon állt. Izsó Dániel arca átlagos rajzolatokból állt, bajusz és szakáll nélkül hosszanti barázdákkal az állkapocs felé. Érzelmét ránézésre lehetetlen volt megfejteni, akkor sem látszott rajta öröm, sem bosszúság. Tekintete gondolatainak célpontjait követte, de a homlokán sem látszottak a gondok, sem a gondtalanság jegyei. Szemei átszűrtek a környezet kontúrjait és vesébe látóan fókuszáltak. Így kalapban, mintegy átlagos férfitermet lépett a kocsí ajtajához és a jobb kezével zsebéből előhalászta az indítókulcsot. Először a csomagtartót nyitotta fel, majd zsebéből elővette a pisztolyt és betette a segélynyújtó dobozba.

- Nincs rá szükség – mondta és ránézett a csomagokra. - Helénnek lesz mit pakolnia otthon – jegyezte meg.

Beültek a gépkocsiba és Pál János hazanavigálta. A blokkház előtt, közel az épülethez Izsó Dániel lefékezett, megállt, behúzta a kéziféket és felnyitotta a csomagtartót. A segélynyújtó dobozból elővette azt a pisztolyt, ami már annyi galibát okozott és zsebre vágta, most meg úgy gondolta megnyugtatóbb, ha kéznél van. A tár üres, de a funkcióját veszített szerkezet életre kelhet, ami felett őrködni kell, tehát felügyelet alá vonta, elnyelte a zseb.

Pál János kipakolta a csomagokat, de már Helén is kilépett a lépcsőházból a térre és szökött a legények felé.

- Mondtam ugye, hogy jövünk mi vonattal – jegyezte meg Izsó Dánielnek. - Mit tehetek? – kérdezte.

Pál János csapott egyet a kezével, érvénytelenítve a kérdést.

- Semmit, – mondta Izsó Dániel – vagyis hát aludnék egy jót és indulok vissza. Mondtam, hogy elhozlak benneteket, ha már a vonatot nem értem utol.

Pál János nevetett.

- Mindig bentebb-bentebb és itt vagyunk, ni – mondta.

- Ne nevéssen kend! – szólt rá Izsó Dániel. - Mikor már átjöttünk a határon olyan természetesnek tűnt minden, minek görcsöltem volna, de lássa-e hogy így is szabadúszók vagyunk. Na? – fricskázta oda Pál János felé, miközben a szomszédok már vitték fel a csomagokat, Helén meg nem győzött sűrögni-forogni, hogy mindenkihez legyen szava, meg kínálgatni is tudjon és hát látványosan fogyott is az üvegből a pálinka.

Közben megvetette a szobában az ágyat, ahova Izsó Dániel egykedvű, tőle kedves, de a kívülágnak száraznak tűnő mosolyával visszavonult.

A konyhában Pál János megfogta a pálinkásüveg nyakát és elindult a folyosó felé csalva magával a vendégeket.

- Hadd aludjon, gyertek le a kapuhoz, kimegyünk a térre, meg hozunk még sört, majd eszünk később – mondta.

A konyhában Helén a pakkok összeviasságában próbált rendet vágni. A csomagok nem értek az előszobában és egyébként is a másoknak hazacipelt lisztek, étolajak, mosószeresek, szappanok, fukolák és cigaretták tucatjait ajándéktáskákba szét kellett pakolni. Örült, hogy lélegzetnyi ideje maradt erre, ahogy Pál János kivonult a siserehaddal. Magyarban ezek a mindennapi szükségletek apróságai ellepik a polcokat. Udvarhelyen meg lehet róla beszélgetni a sorba állás közben, míg megkapja a fél kiló disznófejet.

Izsó Dániel a homályos szobában úgy feküdt el az ágyon, mintha egy darab deszkát hajítottak volna oda. Egy végtelenül kellemes érzés vibrált át a testén, ami a függőleges pozícióból a vízszintesbe való átbillenés állapotából eredt és testének terheltsége, díványállapotba lazította magát. Körülötte csendes némaság örvénylett és nyitott szemeivel nézte még egy darabig a plafont. Átérezte a testi-, lelki lebegés kékfodros hajjait, ami meg nem áll, a partokig sem jut el, elnyelődik a mélybe és más formában újra a felszínen fodrozódik tovább-tovább és távolodik a testtől, a gondolattól a képzettársítások színpadától a végtelen távolságok birodalmába.

A lecsukódott szemhéjak egyszersmind a tudatát védték takaróként önmagától és más betolakodó készletezéstől, mintegy habkönnyű takaró, melynek lágyságától már a fény is udvariasan visszafordult. Ezen a távolba sikló követhetetlenül mámoros bűvöletből, az öntudatlan csendből, álmok csengették fel és mihelyst beleszagoltak éberségének parfüm felhőibe újabb és újabb jelenettel kábították, hogy munkára fogják az impulzusokat. Álmodott.

Szinte csak suhant a szürkeségben a sötét felhők között és a havas esőben hol a hó, hol az eső, hol a dara csapkodott körülötte, a fel-felélénkülő szélben. A lada samarában még az üléseken is a tetőlemezig felrakva sorakoztak a dobozok, melyek patkánymérget tartalmaztak. Nyomasztólag hatottak. Aztán valamelyik doboz éle a derekába hatolt és mikor már elérte a tűréshatárt.

Izsó Dániel fordult egyet az ágyban és az egyik kezét a feje alá tette, a másikkal mintha óvná magát, a fülét és a fejét védte.

Némi szürkesség után újra a havas esőt tolták a szélvédőn az ablaktörő lapátjai. Aztán hangok fészkelődtek a környező csendbe. Egyes lövések, kis idő múlva sorozat, nem tudta megítélni sem, hogy közelednek-e, avagy távolodnak a hangok. Ment előre a szürke latyakon a kátyúk között szlalomozva, aztán már többnyire a gödröket sem látva hol előre, hol oldalra bukott egyet-egyet a kocsi, különböző erejű koppanásokkal. Az út szélét, szinte lehetetlennek tűnt behatárolni. Így vezetve a sötétszürke, kikopott, hullámosan foltos gödrös kavicsos és murvaköves országúton haladt Arad felé, mintha csak arra tévedt volna. A forgalommentes úton, mintegy ügyetlenül mozgó célpont, mintegy trapper lövészet tehetetlen makettje hol nekilendült, hol meg lelassítva haladt célja felé. Aztán helikoptereket látott röpködni, némelyiket annyira közel, hogy a hangjáról be tudta mérni, hogy felderítő típus kavar arra felé, vagy szállítmányozók cipekednek. Hiába próbálta magát nyugtatni, elkerülhetetlen volt szembesülni, hogy őt itt bizony a lada samarával a patkánymérges szállítmányával úgy kilőheti a levegőből, hogy régészek nem mondanák meg, hogy mi haladt itt Arad irányába. Aztán a távolból megint lövegek hangját hallotta, ahogy elhagyták a csövet, de rendületlenül haladt tovább, pedig már jó ideje vizelnie kellett volna.

Izsó Dániel levette bal karját a fejről, fordult egy kicsit az ágyban, felült, körbenézett, érezte, hogy megizzadt a teste és rezignáltan megszólta magát.

- Mióta vagy te ilyen gyáva nyúl? - tette fel a kérdést magának.

Ha értette is az álmot, nem értette az izzadságot meg a gyors ébredést sem, mert úgy érezte nem is pihent semmit. Belefáradt az álmaiba és kimerültnek érezte magát. Önismerete idáig azt igazolta vissza, hogy nehéz kihozni a sodrából. A helyzet megítélése realisztikus, idegrendszere stabil, most meg itt ül az ágy szélén egy idegen ágyban, leizzadt testtel ahelyett, hogy pihent volna még. Aztán gyorsan döntött és neki fogott készülődni az induláshoz.

Kiment volna a fürdőszobába, de rögtön a háziakba botlott, mert a tömbház egy szobás lakásából az ajtó azonnal az előtér, konyha, fürdőszoba hármásába nyílt, amelyben két lépést nehéz volt megtenni, hogy ne ütközzön valamivel.

A konyhából a készülő étel terjengő illata uralta a teret. Pál János az előszobába pityókát hámozott, Helén meg a tűzhely körül forgolódott a

szó-szoros értelmében, mert lépni onnan csak egy irányba kifelé volt lehetséges.

- Izsó uramnak feltetszett ébredni? – lepődött meg Helén.

- Hájszen, fő a kaja. Nyújtózzon vissza! – mondta Pál Jánosnak, miközben felállt, hogy a vendég elférjen mellette.

- Rögtön balra a mosdó, – mondta Helén - tettem be tiszta törölközőket, ha valamit ki kell mosni, csak a kosárba tessék dobni, megkérem szépen - folytatta a közölnivalóit.

Izsó Dániel megnyugodva és felfrissülve jött ki a mosdóhelyiségből.

- Indulnom kellene haza – mondta.

- Szó nem lehet róla – mondta Helén, amire Pál János is ráerősített;

- Na-na, na-na, álljunk meg csak, ember – mondta.

Székelyudvarhelyen, ott ketten, a tömbház kicsike kis lakásában meggyőzték Izsó Dánielt, hogy csak másnap reggel induljon vissza. Helén megpendítette, hogy feltett szándékuk a határig elkísérni őt, mert számukra az lenne megnyugtató.

- Ki tudja, hol kell románul megszólalni. Minden bolond beléd botlik, így is szégyelljük ezt a kellemetlenséget és még szerencse, hogy működött a diplomáciai kapcsolat a prefekturán.

- Magamnak köszönhetem – mondta Izsó Dániel. - Vagyis a fegyver verte ki a biztosítékot - felnevetett.- Ahogy az igazolványokért nyúltam a zakó alatt kiszúrta a pisztolytáskát, rögtön lebuktunk, de most már más a gond. Otthon azért még elővesznek, bolond álmaimra ébredtem – mondta.

- Hát hisz alig aludt valamicskét - ismételte már többször Helén.

Már a kis előszobába ültek Pál Jánossal, Helén meg a konyhából kinyújtotta neki a kávé, miközben közölte, hogy mindjárt kész az étel.

- Lucskos káposzta árpakásával, meg gőzölt a hús, amihez már sül is a pityóka - hízelgett Helén.

Pál János meg kínálta a cigarettát a kávézáshoz.

Már az asztalnál ültek, mikor beállított Mózes Pál, János sógora, hogy feltétlen elvárják őket. Mikor Izsó Dániel szabadkozott, Mózes egyszerűen közölte, hogy a becsületéről van szó. Már a szomszédok is tudják, hogy vendégük lesz és már száraz a torkuk is.

- Hát ennyit nem biztos, hogy kibírok – mondta Izsó Dániel.

- Van szóدابيكاربónám – szólt Helén.

- Meg pálinka – nevetett Mózes.

Aznap este még feljöttek a tömbház kicsi lakására jó páran bemutatkozni és hagytak kicsi szuveníreket ajándékként, hogy Izsó Dániel vigye azt Magyarba.

Mózeséknél teli lett emberekkel a lakás, ahol udvariasan és észrevétlenül sűrűn váltották egymást az ismerőseik, hogy láthassanak és megérinthessenek egy embert, aki Magyarból jött.

- Helénnel hosszan szoktunk beszélgetni, mikor hazajön – mondta Dóra, Mózes felesége Izsó Dánielnek. - A fiunk nekünk is elindult Pestnek szétnézni, de nem csábult el a varázslattól. Várta itthon a menyasszonya, meg a fával bánik és az itt van. Helén hordja nekünk a fűszercsemegéket, meg a mosószereket, na meg a jófajta cigarettákat, mert itt jóformán csak a Kárpátia szívható.

Aztán kissé fokozódott az izgalom, ahogy Mózes rákérdezett az üzemanyagra és Pál János higgadtan válaszolta:

- Még az este megtankolunk, hogy holnap ne azzal kezdjük a napot.

- Ehejt ezt nem lehet elkapkodni – válaszolt vissza Mózes. - Nem Magyarban vagy.

- Hát ahajt se lehet – mondta Pál János, aki úgy gondolta, hogy érti a célzást.

- Otthon odaállok a kúthoz, lecsorog a nafta a csőből, már amennyit engedek, fizetek és tűzők tovább, ember. Ennyi és kész, csak suska legyen, de most ahogy így beszélgetünk, jut eszembe, nincs lejem, csak forintom – mondta Izsó Dániel.

- Ehejt jó a forint, akár én is beváltam, - rukkolt elő Mózes - de nem ez a gond - folytatta tovább. - A nap sokszor úgy kezdődik, hogy nincs nafta és baksissal se tudod mindig felpörgetni az eseményeket. Ez az erdélyi varázs pajtás és szokni kell, hogy lassabban-lassabban, mert keleti szél csak vizet áraszt és nem benzint meg gázolajat.

Így oszlott fel Mózeséknél a társaság és már a csomagtartót rendezte Izsó Dániel, mikor talált otthoni cigarettákat, melyek a helyszínelő csizmája szárából csúsztak ki. Na, azzal aztán visszamentek Dórához, aki már a másnapi sajtot intézte a szomszédokkal, amit küldeni akart Magyarba.

A kútnál olyan kisebb ajándékokat adott a kezelőnek Pál János, mint feketekávé, rágó, cola. Izsó Dániel meg megtoldta a forintot, de így sem lett tele a tank.

- A tartályokban már csak decik voltak – szólalt meg Mózes. - Már a kutat is kimerítettük.

- Ki is kell azt járatni alkalmasint – szólt vissza a kocsi hátuljától Izsó Dániel.

- Menjünk vissza felénk és a garázsból teletankolunk – indítványozta Mózes.

Mózeséknél meg Dóra és Helén tömködték a kocsi hátulját bőrökkel, vázákkal, taplósapkával, meg mindenféle csecse-becsékkal, mint kis fekete bivalyszobrok és még inox fokos fejet is tett hozzá Mózes.

- Na tessék, – mondta Pál János - ahhoz meg otthon én adom a nyelet és a nevedet is beleégetem, meg a dátumot.

Pál Jánoséknál a kocsi körül újfent csődület támadt. Először csak szállingóztak az ismerősök, aztán egyre többet-többet mentek. Persze a lovagiasság fegyelme szerint apránként távoztak is.

Akik meg még maradtak sűrűbben-sűrűbben buktatták szájukra a sörösüveget és hiába idézgették a mondást, hogy a sör nem alkohol, az asszony nem ember és a medve nem játék, bizony elszabadult a nyelvük és már gőzölgött a fejükben a felgyülemlett téma.

- Nyugodalmas jóéjszakát barátaim! - köszönt el szomszédjaitól és ismerőseitől Pál János, és Izsó Dániellel elindultak a blokk picike lakásába pihenni egyet az út előtt.

Hajnaltól Izsó Dániel már forgolódott, és ha nem kötelezte volna el magát, már indult volna késlekedés nélkül, nyugtalan természetével és könnyező lelkiismeretével, amit szürke öltözetével barázdált arcával és pókerábrázatával közömbössé leplezett. Fel is kelt az ágyból és kiment a konyhába. Óvatosan behúzta maga mögött az ajtót és az asztalon lévő cigarettából rágyújtott. Éppen, hogy csak elfújta a gyufa lángját, mikor belépett Helén.

- Nocsak, nem bírnak aludni? – kérdezte és ő is rágyújtott, majd leült egy székre. - Megkérlek szépen benneteket, hogy próbáljatok valamilyen munkát szerezni nekünk. Mindent megcsinálunk Jánossal, csak cigi meg kávé legyen.

Tudom, hogy idáig is segítettetek Magdival. Bennünket ismertek már jól, a ti szavatok meg sokat jelent másoknál. Eddig is megköszönöm, amit értünk tettetek.

Pál János még aludt. Izsó Dániel kiment lezuhanyozni, Helén meg pakolt a konyhán. A sok apró tevés-vevéssel gyorsan telt az idő. Izsó Dániel a kocsihoz is lement rendezkedni, aztán bement Pál Jánoshoz, kezében egy kupica pálinkával és felébresztette.

A könnyei is kicsordultak a fekvő embernek ettől a korai lökettől, aztán felült és nehezen megszólalt.

- A kutyafáját! - hadarta és kinyújtott karral várta a segítséget.

Izsó Dániel tempójához fel kellett nőni, így hát a szódavíz után még egy stampóval legurított Pál János ébresztőnek és tempósan szedelődzködött. Izsó Dániel már régen az utat koptatta volna, de Helénék ragaszkodtak testőri szerepükhöz a határig kitarító navigációhoz.

Helén addig-addig pakolt, csomagolt, hogy csak tele lett a kocsi csomagtartója és ekkor feloszlott a pára az akadályok előtt. Izsó Dániel rálépett a gázpedálra és a lada felvette a tempót. A reggeli napfény erejéből a táj minden szögletébe jutott és ez az erő érezhetően letörte a hajnal finom tétovázását.

A kerekek falták a kilométereket és még egy darabig a Küküllő mellett mentek, majd a Maros mentén, aztán elfordultak Torda felé, hogy Kolozsvár irányába róják tovább az utat. Ami nem volt zavartalan, mert minduntalan kerülgetni kellett a kátyúkat, gödröket, púpokat és úgy szlalomozva is időnként, mintha sárrázóra futottak volna rá. Izsó Dániel átgondolta az utóbbi idők történéseit és az járt a fejében, hogy a főnökeinek mindezt hogy fogja felvezetni. Még persze nem döntött, hogy melyik változat lesz életszerű és igazolható. Ehhez már nagyon értett. Mindig is jól felépítette a hipotéziseket és a tényekkel összekombináltan dramaturgiai remekké érték a dolgok.

Egy jelzőtábla képe villant Izsó Dániel elé.

- Mi az a Cluj-Napoca? – kérdezte és hallotta, hogy Pál János nyelt egyet és torkán akadt a szó.

- Kolozsvár nagyuram, Kolozsvár – mondta Helén.

Izsó Dániel igyekezett a szavakat gyorsan megemészteni és már az elkerülőre rá is fordult.

- Na, ezt akartam én is mondani, – kiáltott fel Helén - így nem kell bemenni a városba, bár egyszer meg kell majd nézni – folytatta. - Vannak olyan részei, akár a Rózsadombon lennél, meg a Mátyás szobor a központban, valóban királyi. A házsongárdi temetőben meg magában is beszélgethet az ember, aztán a szavak, mintha életet lehelnének.

- A blokkház mindent maga alá gyűrt mára – mutatott a város felé Pál János.

A nagy lakótömbök csak úgy úsztak a pazar fényben és utópisztikusan hatottak, mintegy monumentális műalkotás.

- Bauhaus; fogják rá egyesek ebben a felbolydult hangyabolyban – nevetett fel Izsó Dániel.

- Tudjátok miről álmodtam nálatok? – kérdezte.

- Azt hittem mélyen elaludtál – mondta Pál János.

- Nyugtalan álmok kísértettek és megint végighaladtam azon az úton, ahol 1989-ben szállítottam a patkánymérget az aradi kórházba. Már azon is kiakadtam, mert arról tájékoztattak, hogy gyógyszer lesz a rakomány és az agyamban nehezen fért meg az anyag tárgyasulása. Még hogy patkányméreg. A humanitárius segítség. És valóban ott ezzel kellett kezdeni. Előzőleg '88-ban találkozott a két elnök és a magyar kifejtette, hogy fölösleges aggódni az erdélyi kisebbség sorsáért.

- Közben már a lábunkat a patkányok rágták, az agyunkat meg eszmékkel tömködték, a boltok meg üresen álltak, vagy mint a húsüzletben Elena filozófiai értekezései virítottak. A hentes, meg a tíz darab sertéskörömöt vágta harminc felé és a kimaradt huszonöt főnek megígérte, hogy holnap ők lehetnek az élen és ha ideér az áru kárpótolja őket – mondta Pál János és arca szinte sugározta a szomorú keserűség lassan ölő bánatát, de düh nem volt már benne, inkább meg-megcsuklott a hangja.

- Izsó uram, ha megkérhetném, tegye fel azt a szalagot, hallgassunk bele, mert Jánosnak volt már egy agyvérzése.

Izsó Dániel fordított a szalagon és megszólalt a „Csók és Cherry” kazettáról az „Ő egy angyal volt” című szám, majd a „Padba vésett szó.”

- Kalotaszegen pár percre majd megállhatsz Izsó uram – szólott Helén.

- S magik, mit akar ott? – kérdezte Izsó Dániel.

- Kezet mosni.

János nevette.

- Kezet mosni? – hisz meg se fogott semmit, amióta elindultunk.

- Felénk a buszon így jelzik, hogy pisilni is kell majd.

- Leesett a tantusz - nyugtázta Izsó Dániel. - Találó – jegyezte meg.

Közben a lada falta a kilométereket, közeledett a kalotaszegi térség, ahol az útmentén végig szőtteket lengedeztetett a lágy fuvallat. Izsó Dániel megállt, ahol Pál János javasolta és ők Helénnel ketten eltűntek mosdót keresni az erdőszélen. Izsó Dániel meg gyönyörködött a szőttek tarka, színes mintáiban. Nem mintha jártassága lett volna ebben, de már Magdinak ki is nézett egyet. Aztán János alkudozott, Helén válogatott,

Izsó Dániel továbbra is a kiszemelt szőnyeggel szemezett, majd leszurkolták a leít és bevágták a ladába. Plusz egy emlék.

Döngettek volna változatlanul tovább, de púp a Királyhágó felé lassította a tempót, bár azt mondták ez az oldal a kíméletesebb. A hágó mindössze 582 méter magasan tetőzik a vendéglőkkel a púpon. Ahhoz képest, hogy a Kalota-havason a Vigyázó 1836 méter, a Királyhágó kissé mélynövésű. No, a ladát azért így is megköhöggtette. Bekanyarodtak a győzelmet jelentő parkolóba és talán itt találkoztak a legváltozatosabb márkájú gépkocsi kollekciónal és a legnemzetközibb csapattal. A koldustól a fukszokkal megrakott főszerokig. Lányok mindenféle hangulatban és ruhában flangáltak az érkezők között. Testes sofőrökkel cigányok próbáltak üzletelni. Izsó mellett majdnem csattant a pofon.

- A javadat akarom és te itten fölényeskedel – mondta az egyik kalapos, mire a kamionosnak lendült is a keze.

Az arrébb ugrott és a semmiből páran már mellette álltak, a kamionosnak meg vidáman jöttek a haverjai:

- Na gyere, becsapunk valamit.

- Tán új barátaid vannak?

- A szokásost? – kérdezték és elindultak mindannyian be a vendéglőbe.

Izsó Dánielék is odatartottak, leültek egy asztalhoz, de amikor kijött a pincér, átvezette őket egy másik helyiségbe, ahol voltak ugyan asztalok és székek, de vendégként ők hárman koptatták a padlót.

- Mindent bele fiuk – mondta Helén. - Ha már így megtiszteltek, együnk, igyunk. Izsó is gondolta, hogy kinézik öltönyös mivoltából a mellékest.

- Hát, inkább így, minthogy kilopják a zsebünkből a talponállóban – nevetett Pál János.

A faburkolatos panorámás helyiséget betöltötte a frissensültek illata és egy székelházaspár meg egy magyar nyomozó alezredes jóízűen bepakolt, bár nem voltak kiéhezve. Mikor kihozták a kávé gavalérosan fizettek és Pál János megállapította, hogy ilyen kiszolgálásra nem emlékezik az utóbbi években. Ránézett Izsó Dánielre, aki éppen feltette fejére a kalapot, az öltöny hanyag eleganciát kölcsönzött neki, főleg úgy, hogy a zakó nem volt begombolva, a nyakkendője az ingnyaknál kicsit félrecsúszott. Csak úgy nyíltak előtte az ajtók, látszott rajta, hogy nem piperkőc és rangjelzése kisugárzott a megjelenéséből.

Pál János is jó fizimiskával bírt, vasalt szövetnadrág és kardigán volt rajta, hosszúgalléros gyapjúínggel. A cipője kipucolva fénylett. Helén viszont úgy nézett ki, mint az akkori idők állandó mozgó utazója. Sportcipő, szabadidő nadrág és széldzseki. A vállán keresztbe átdobva lógott róla a kézitáskája, aminek a zipzárra pont a kezére állt.

A pincér nyitotta előttük az ajtókat és az utolsónál kissé meghajolva magyarul elköszönt. Mindenki udvariasan utat hagyott nekik. Egyre többen nyüzsögtek a csöppnyi fennsíkon, jókat nyújtózkodtak, ruhájukat igazgatták, részint mosdót kerestek, étkezni akartak, vagy csak kávézni, de volt aki üzleti partnert keresett elképzeléseihez. Pál Jánosnak is akadt ismerőse, aki hazafelé tartott Udvarhelyszékre. Fűzte, hogy tartsanak vele, mert egymaga már unatkozik, idegenekkel már nem akart beszélgetni, meg tartott is az ismeretlenektől. Több havi keresete volt a zsebben, és sok olyan trükk volt, amit ő nem ismert.

- Úgy megkopasztnának, mint a tyúkot – nevette el magát és mikor Helén is megerősítette, hogy Izsó Dániellel Nagyváradig elmennek, ő is röffentette a Dáciát és bevette az irányt Székelyföld felé egy maga.

- Világcsavargói lettünk - utalt a találkozásra Pál János.

- Mi lesz ebből uraim, nadrágos?

- Te ezt nem értheted, Magyarban mindenben hasig járhatsz – mondta Izsó Dániel.

- Gyerünk, no, csapjunk a lóerők közé, hátha majd én is megismerek valamit. Ismerkedésre felkészülni, ajtókat becsukni!

És ahogy behuppantak a kaszniba Izsó Dániel elfordította a gyújtáskapcsolót és már hátramenetben ki is farolt a parkolóból. Éppen idejében, mert így faképnél hagytak egy pénzváltót, aki már kipécézte őket.

- Megismerted? – kérdezte Pál János Helént.

- Azonnal – válaszolta izgatottan Helén.

- Ez a főszer adott újságpapírt kötegetben a télen – magyarázta Izsó Dánielnek Pál János.

- Vannak jól működő hálózatok, mert lebukásról nem hallani.

- De a mesepaloták virulnak, húsz-harminc szobával, tizenöt - húsz toronnyal a tetőn és villognak a csillámok és tükrök a házon. Volt, aki engedélyt kért, hogy a konyhát fémpénzekkel rakhassa ki, de nem ám úgy lapjával, hanem élére állítva, mintha rolnizva lenne.

- Most már ti is tudjátok, hogy nem folyik a Lánchíd, már csak önvédelemből is fejlődni kell a svindlerekkel együtt. Áldozatnak lenni nem foglalkozás - magyarázta Izsó Dániel.
- Áldozatnak lenni öngyilkosság – fűzte hozzá Pál János.
- Vagy mazochizmus – toldotta meg Izsó Dániel.
- Itt a púpon sok a szadomazochista.
- Hát, ahol a dal is azt mondja, hogy szenvedni jó, ott nem várhatsz rúdugrást.
- Tudom, esetleg oroszlán szagot, meg sakálkiáltást.
- „De jó a bűdös sajt és a retek.
- „Pedig én ettől majd meg veszek”.
- „Akkor elő a bugylibicskát, vágjuk a hagymaszárát” – és jót nevettek mind a ketten, csak Helén nem értette, hogy ezek ketten itt mire szövetkeztek össze.
- Pedig még olyan messze állunk egy avantgárd képzettársítástól, mely fejlődése folyamán, ahogy elkezd nőni és izmosodni, mintegy jól kihizlalt és beért takarmánytök, összeessen önmagába és lágyan enyhe tökmagillattal megsemmisüljön a rózsaszín háttér előtt, mintegy túlrett agresszió, egy elárvult virágpollennel teli szeptemberi szürkületben és a szürreális történetem akár végtelen lehetne, ha meg is hallgatnátok – mondta Izsó Dániel fulladozva a nevetéstől.
- Mi téged úgy tisztelünk főnök, hogy meghallgatni sem merünk – nevetett Helén.
- Mit szólnak majd otthon? – kérdezte Izsó Dániel. - Ahogy a mesék fészkeből megérkezem, előadom, hogy miként fogadtak éjszaka közepén egy székelő kocsmában. Hogy sörbíró voltam két csapatnál is. János meg a pálinka leosztó a győztesek részére.
- Azt mondtad János, hogy csak a kocsához mész le – csodálkozott Helén.
- Oda is mentem, – mondta Pál János - de felébredt Dani is.
- Kissé eltévedtünk – mondta Izsó Dániel. - Látod Helén, így keletkeznek a mesék, szövődnek a nappalok, összefolynak az éjszakák, a történetek egymásba kapaszkodnak, aztán öregszik az ember, és megjelennek a fiatalok, közben az ég alja meg virradni kezd – nevetett.
- Koromsötét volt, mikor hazaértünk – okoskodott Pál János.
- De a mese az mese. Itt a vége, fuss el véle – mondta Izsó Dániel és elhallgatott, mert a lejtőnek könnyen szaladt a jármű és egy-egy kanyarral is birkózni kellett, de legalábbis az ívét érezni kellett.

- Nagyvárad - és már megint rágt a szája szélét Izsó Dániel mert Oradea szóból, amit a táblán látott Aradra asszociált. - Akkor most hol vagyunk drága székely barátaim? – tanácstalankodott a határozott ember.

- Nagyvárad, - és Helén már navigált is, mert itt bementek a városba, ugyan nem is volt más lehetőségük.

Az utcákon kopottas emberek lépkedtek dolgaik után, de voltak ténfergők is, üzletek mellett és parkok sarkain.

Egykedvű szürkeség fojtotta föld alá az egyéni szándékokat és még a kollektív kohézió párolgott körös-körül, melynek gőzei titokzatosan hatottak fiatalra és öregre, nőre és férfira egyaránt. Izsó Dániel ismerte ennek a mákonynak a természetét, mikor az utca embere még elmélázik, de a falak között a pszichodráma nedvei csöpögnek, melyből a gyengébbeknek egy csepp is sok.

- Kérek egy cigit – szólt az utasaihoz, hogy gondolatait visszazökkentse a pergő idő díszletei közé.

Jobb kezével a cigarettáért nyúlt, félszemével hátranézve és reflexeinek engedelmeskedve visszarántott fejjel lábai már nyomták is a féket. Mindannyian előrerendültek a szélvédő irányába és kapaszkodtak, ahogy tudtak. Izsó Dániel alig hitt a szemének, hogy egy ló sétál át előttük az úton egy belvárosi utcán. Egy pillanat alatt lépett ki a parkból a bokrok fedezékéből. Pál János meg azt figyelte, hogy a ló magányos, nem fut utána senki, de elébe sem jönnek. A négylábú átment a túloldalra, egy darabig a járda mellett haladt, mintha megnézte volna, hogy mi van a kirakatban, aztán megfordult és visszaporoszkált a parkba.

- Nem látok senkit, de ha elütjük, minket már agyonvertek volna, de legalábbis a zsebeinket kiforgatva itt állnánk kocsni nélkül, csórón – nevetett fel Pál János.

- Megúsztuk – mondta Helén.

- De a ló is – mondta Izsó Dániel.

- Na, most már elő azzal a cigarettával és nyújtotta jobb kezét érte.

Lassan csorogtak ki a városból és rögtön a határsávnál voltak. Na, itt nyüzsgött az élet, nem a városban. Kocsik félreállva, mindenki igazított, vagy pakolt valamit. Gyalogosok jöttek, mentek fel s alá. Egy hatalmas sík gatzenger vette körül a távolabb lévő objektumot. Fentebb a kocsisor mozdulatlanul állt, mintha egy kempingben lettek volna. A pakoló, rámoló, jövő, menő emberek között szép lassan gördültek a

kocsisor végéig. Izsó Dániel megpróbált tájékozódni, mert alig álltak meg a németrendszámú autók beelőzték őket. Közben mások meg visszafelé jöttek az útnak nevezett dűlőn. Mosdatlan gyerekek jöttek oda hozzájuk, tartva a markukat kérni valamit.

Izsó Dániel kinyitotta a kesztyűtartót, kihúzott egy csomó papírt, legfelül a véradó igazolványa volt, klubkártyák, névjegykártyák, fényképek, amiket félretett, és aztán legalul az öngyújtó és a fésű mellett talált rágógumit, amit odaadott a kölyköknek. Aztán az történt, hogy nemhogy elmentek volna, hanem a semmiből egyre többen bújtak elő. Nem akart hinni a szemének. Két gyerek meg már a szélvédőt mosta, egy koszos vödörből egy ócska szakadt ronggyal. Helén és Pál János kiszállt a kocsiból. Helén románul mondott a gyerekeknek valamit, Pál János meg aprópénzt adott neki, mire belátták, hogy itt nincs tovább mit kereskedni és továbbálltak másokat boldogítani. A türelmetlen gazdáikkal egymásután jöttek vissza a határátkelő felől a jobbnál-jobb márkák, akiknek a sofőrjei padlógázzal vezették le a dühüket. Itt megállt az élet, hiába minden, nem ismerik a mottót, lesz még miért átadni azt a baksist. Addig meg érlelődjön meg a kutyaütőkben, hogy milyen bűnök nyomják még.

Apránként majd lehiggadnak, gondolta az egyenruhás ügyeletes.

A vétlen utazó is eleinte rángatja a lábát, aztán lecsendesül. Néha elszakad a cérna ugyan, de hasonlóan, mint mikor a cserebogár nekirepül az ágnak, vagy a falnak, koppan egyet, magába roskad és újra tájékozódik.

Általában nehezen birkózik meg a fogság gondolatával az izgága lélek, de tudatilag felfogja a tehetetlen várakozás kínzó rabságának kénytelen elviselésére érkező belső parancsokat. Az ember minden felé figyel, hogy merről jön a mentőszereg, kíváncsi, hogy ugyan miféle világrengető dolog történhetett azon a vonalon, ahol a határ van, ami indokolhatná a helyben járást. Választ ugyan honnan kapna. Vívja csak tovább gondolatainak tusájában a belső párbeszédét, meg hát mire valók a szomszédok, az utasok, meg a társak, üljenek össze kártyázni, barkóbaázzanak, vagy egyenek valami elemózsiát. Aztán eszébe jut az ártatlannak, hogy ez az, amit nem szabad, lehetőleg enni és inni eszébe se jusson, mert hogy, hol fogja elvégezni a szükségét.

Aztán Pál János is kénytelen Izsó Dánielnek megadni a kegyelemdöfést.

-Idáig szerencséje volt Izsó uram, mert már rég megkaphatta volna, hogy nem elég nagy az a határ, ameddig ellát.

Néha jobb a mesék világában élni, mert akkor legalább úgy gondolja, a még ártatlan lélek, hogy azok a csúnya dolgok azon a nagy üveghegyen is túl, a sötét erdőben a három út valamelyikének útvesztője körül van és ha azt sikerül elkerülnöd, akkor talán nem is létezik.

Itt a határ előtt már kilométerekkel a kocsiból nem lehetett kiszállni. Emberi ürülék mértani pontosságú pottyantásai terítették be a dudva közötti szabad térségeket. A mértani pontosság a cipő helyének kiszámításához kellett, hogy hátha megússza a kalandot száraz lábbal a páciens. Hát ezt a technikát még nem találták fel, amivel ez a körülmény fenntarthatóvá váljon és nem hogy napi szinten, hanem a várakozás kínjainak percnyi sürgősségű nyomása alatt sem. A szükség nagyúr.

Izsó Dániel eltávolodott a Ladától és oly óvatossággal lépkedett, mintha egy biológus ritka rovarra keresne az élőhelyén. Többen folytatták egyszerre a kutatást és a szégyenérzet ilyenkor megsemmisítő erejűvé válik. A kultúra szót az értelmező szótárban le lehet ragasztani, de ha itt hánykolódna, lehet, hogy azt a lapot is vinné tovább a szél barna foltokkal a közepén. Itt értette csak meg, fogta fel edzett fejével Izsó Dániel, hogy miért is kellett neki annak idejét '89-ben patkánymérget szállítania a kórházba, pedig ő gyógyszer szállításra szegődött el.

Mire Izsó Dániel visszalopakodott mindvégig a földet nézve, a ladától pár lépésnyire Pál János egy daciással beszélgetett. Mikor odaért, Helén is kiszállt a kocsiból, megkínálta egy cigarettával, amit most nem fogadott el. Vegyes hangulati elemek szorításai között közölte Izsó Dániellel, hogy van itt egy taxis, aki elviszi őket a nagyvárad állomásra és onnan már zakatolhatnak is Isaszeg felé, ahonnan már gyorsan hazaszökkennek.

- Szorítunk érted – mondta Helén és átölelte Izsó Dánielt, majd egy félfordulattal helyet adott Pál Jánosnak, aki kézfogással nyugtázta a búcsú és barátság szípgógos mosolyát, majd átölelték egymást.

- Jót ne halljak rólatok! - kiabálta az induló dacia után Izsó Dániel.

Azok ketten meg, amíg látóhatáron voltak végestelen-végig integettek a lehúzott ablakok felett a távolodó taxiból.

Ahogy magára maradt hiába tette fel a kazettát, Izsó Dániel nem tudott szabadulni a környezete lehangoló látványától. Az „Álmodt láttam bébi” című dalnál kikapcsolta a magnót és edzett szervezetével beilleszkedett a környezetébe, csak gondolatai csapongtak, hogy itt a potenciális járványveszély közepén ácsingóznak és némi fertőtlenítés a felelősök agyhelyén is időszerű lenne.

Gyomra vasból volt, bírta a gyűrődést, a hátán fát lehetett vágni, szívós volt és kötélidegrendszerén, akár hintázni lehetett. Pályája során átment párszor az agyán is a kór úthengere, taposták, csavarták a helyzetek a zsigereit. A gondolataira sorozatokat engedtek, fantáziája szabadon lebegett, de már megjárta a poklot és ostromolta az eget is. Mostanában azonban néha beremegett a lába és a szájában a nyál émelygőssé sűrűsödött. Egy ideje felfigyelt erre, de csak akkor vette komolyabban, mikor vizuális élményeit az agya, mintha fényképezte volna és mintegy mechanikus szerkezet kattant egyet. Legyintet. Ezt hívják munkahelyi ártalomnak, gondolta.

Aztán megindult a kocsis oszlop és lépésben előrcsorogtak vagy húsz métert, aztán stop, egyelőre megint sehova tovább.

Körülnézett. Előtte a végtelen kocsisor, kétoldalt továbbra is a nyilvános klozet terület a végtelen felé és a háta mögött is egyre több autó sorakozott fel.

Lényegében őt ez már egyáltalán nem érdekelte. Aki volt valaha őrszolgálatos, akár huszonnégy órát is kibír egy helyen, azóta meg az önfegyelme is megnőtt. Leszűrhetette viszont a következtetést, hogy jöhet itt bármilyen változás, saját rabságunkból kikeveredni isteni segítség nélkül reménytelennek látszik. Az meg nem jön csak úgy ok nélkül, magától, érdemtelenül.

A járművek megint előre csuroghattak pár métert, és mintha most sűrűbben araszolhattak volna. Izsó Dániel minden apróságot szemügyre vett. Ösztönösen eddig is figyelmes volt, de most tudatilag is elemezte a környezetét, meg volt ideje elgondolkozni az utóbbi napok eseményein. Leginkább az foglalkoztatta, hogy mennyire tartják, tarthatják megfigyelés alatt és ha igen, mi a cél. Merthogy igen lazán és a végén barátságos beszélgetést követően futni hagyták, mintegy ártatlan turistát. Útlevele ugyan volt, de hát a pisztoly, amiről ugyan ki hiszi el, hogy véletlenül nála maradt a nagy sietségben. Először csak úgy volt, hogy beviszi Pál Jánosékat az állomásra, de mint kiderült a vonat már rég elment. Ő meg úgy gondolta, valahol majd utoléri, a vége meg az lett, hogy hazavitte őket. Lehet, hogy azóta Pál János és Szász Helén dossziékat is keresnek a szolgálatok. Jót mosolygott ezen, mert arra gondolt, hogy azok ott az irodán székelyszékelnek vélik még a véltenséget is.

Ha nagyon erősködött volna esetleg, lett volna esélye a határátkelőn elsőbbséget szerezni és pár telefon után valószínű, hogy megemelték

volna a sorompót. De jobbnak látta, ha nyugodtan pihenteti az ülepét a lada samara kagylóülésében. Figyelte a járműveket, a ki- és beszállásokat, a várakozó, tétova, ideges és káromkodó embereket a szabad latrina között ténfergőket, a vizet kunyeráló szomjazókat, az eget figyelőket, akik már fohászzkodtak és akik a kocsijuk tetejét verték és toporzékoltak.

Egy nő nem merte elengedni a kutyáját, hogy neki ne szaladjon a meggyalázott mezőnek és szinte már együtt lélegzett az állatával, hogy jöjjön rá az inger és ne az ülést rondítsa majd össze. Így szűkül a kör, gondolta Izsó Dániel, a végén a kocsiból sem lehet majd kiszállni. Elmosolyodott magában, mikor jött az ötlet, hogyha már úgyis vége lett az államszocializmusnak – vagy, ahogy mondták a népi demokráciának – és már nyakunkon a kapitalizmus, hát majd valakik neki fognak itt gumicsizmát kölcsönözni, vagy árulni, esetleg éjjelit, mint New Yorkban, ha esik az eső azonnal megjelennek az esernyőárusok is, legalábbis így hallotta. Némi előrearszolás után egy sértetlen füves foltot látott a koci közelében. Kiszállt, hogy megmozgassa a végtagjait. Nyújtózkodott, mozgolódott, leguggolt, felállt, körözött párat a karjaival és megdöntötte a csípőjét párszor előre, hátra, megropogtatta az ujjait, kilazította, aztán végignézett a kocsisoron, ami éppen megmozdult, mintha egy óriási hernyó ízei araszolnának előre az ígért földje felé.

A csomagtartót a határőr végigbuzerálta, a rengeteg pakkot, amit Helénék berámoltak a csomagtartóba millió papír és műanyag közé, átrendeztették kissé, de itt ez volt a regula. Izsó Dániel átvette a papírjait és ahogy azt a kesztyűtartóba tette, már indított is, hogy másik oldalra gördüljön, ahol csak percek kérdése volt, hogy ráléphessen a gázpedálra és mint ahogy a ló is hazafelé gyorsabban halad, a motor duruzsolását és a futómű működését olyan lendületes összhang kovácsolta össze, amire azt a szót használták akkoriban: penge. Eresztette a gépet az óriási síkságon, a hazai pályán.

Közben a jövőn medítált volna, de előbb visszalapozott magában, hogy miként '88-ban a konzervatív és reform szocialisták a küzdelem hevében port hintettek egymás szemébe pártok tucatja jött létre, jogi, alkotmányos és gazdasági feltételek megléte nélkül. Villantottak egy jó nagyot, miközben egy keleti főember egyezkedett egy nyugati western hőssel. Tüntetések, sztrájkok, demonstrációk hullámai koptatták a 'lizmus partjait és a véleménynyilvánítás kitörő élményei alatt

szétmállottak a kollektív félelmek kötőfékjei. Szimbolikus alkalmak, katarzis élményei simították a múlt krátereinek járhatatlan dűlőit. Egy év sem kellett és minden megváltozott és már a kimondott szóban is másképp festett az elszenvedett út. A szabadság álmaiból, meg a hangzavarban inkább csak az illúziók hangfoszlányai jutottak a fülekig. A zártláncú szimbolikus ideológiai hitviták talaján szökött szárba az infláció, melynek méregeiből kigőzölgő benzinár következtében a taxisblokádnak sakkjátszmája feszült hangulatban zajlott. Ezekre az időkre tehető, hogy az ismert bűncselekmények is úgy szaporodtak, mint a nyúl, ami a rend őreinek elbizonytalanodásáról szól. Hogy maga a szervezet mennyire lett beteg, azt a több százezer új bűncselekménnyel lehetett lázmérőzni. Izsó Dániel is kapott akkoriban hideget, meleget és evvel együtt cirkálhatott az új politikai pulzálások érdekviszonyai között. A kialakítandó intézkedések krónikus seblázában okatlanul rángatták volna szájában a zablát, de ő már csak tapasztalatai okán is mindig felsikálta maga körül a terepet. Egyre rondább szennyesek csúfoscodtak körülötte, amit már gyomorral sem lehetett mindig bírni. Ekkor aztán már hébe-hóba az alkoholhoz nyúlt.

Addig vitte, hogy szokássá kezdett válni. Ügyek, ügyek és ügyek és mind dörzsöltebb gazemberek virítottak elő, akik tisztában voltak azzal, hogy az új módi szerint, amit nem tilt a törvény, azt lehet. Az átalakulások joghézagai, meg a nyitva hagyott kiskapuk az új megközelítésekkel együtt tanult szabadsapatok fegyvertárát erősítették.

Egy birka-falka legelt az út közelében, de itt már nem volt eszténa, meg nem voltak kalibák. Izsó Dánielnek erről jutott eszébe, hogy a zöldhatáron is élénk forgalom volt kibontakozóban és előfordult az skandalum is, hogy a pástor szépen átoldalazott a nyájjal a határ egyik oldaláról a másikra. Persze tetszett ez mindenkinek, hogy valaki és ki, ha más nem egy juhász a szabadság illúzióját keltette a nagy csodavárásban. A népmesék legújabb kori ügyes hőséneke sokan szorítottak, hogy aztán a szürke mindennapok valóságában mi volt még az eset hozadéka, az másnapra tartozott. Kissé északabbra a rászorult dohánycsempész a Tiszán ereszkedett nemegyszer a zajló folyón is, maga után vontatva egy tucát zsákban a jövedéki terméket. A dohányárunak menetrend szerint emelkedett az ára és így lehetett versenyt futni úgy a szállítói, mint a vásárlói oldalról. Miről álmodik majd a vakmerő kényszervállalkozó évek múltán, az izületi fájdalmak fogcsikorgató prései között az most tárgyaltan, mert ebben a korban,

ami kibontakozni látszott csak a ma számított. A kockázat óriási, a cselekmény súlya meg nem kisebb, mint kamionos szállításnál, ahol csak az idegrendszere préselődött volna, miközben a megbízó poharai a lányok mellett a bárpultnál összezsindülnek. Ezekben az időkben a mondás mottója: „jókor légy jó helyen”, mert ha a fordítottja jön be, akkor már látszik a bot vége is.

Izsó Dániel kényszer gondolkozóként szemlélte a tájat a gyér forgalom mellett, idegrendszerét nem kötötte le az állandó dinamizmus. Nagy átfogó képekben szemlélte mindent, amit megengedhet magának egy sofőr is. Annyit meggyőzően érzékelt, hogy a környezet, a határ hazai oldalán más látnivalókat formál. A föld, az föld, a horizont az horizont és felette a kék ég boltozata ugyanúgy végtelennek tűnik és mégis olyan érzése támadt, mintha egy másik testvérrel fogna kezét. Nagy puszták karjai ölelték át, a távolban itt-ott egy-egy major és a falvak környéke nem nyüzsgött a kicsorduló élettől, inkább a jelzőtábla után már a mozdulatlan táj uralta a végtelennek tűnő teret.

Izsó Dániel ösztönei már simán irányították a lada fedélzetéről a futóművet és a sebesség függvényében szabályozták a gázt, miközben agyilag ő már a jövő köszörűkövén fente az esztét. Leginkább a nyugdíjba vonulás lehetősége foglalkoztatta már. Belefáradt, kiégett a sok leközölt ronda ügybe, melyek a fejére nőttek, sokszor az éjszakákon és a hétvégeken is. A házassága is folyton ingott és csak a gyerek mosolya tartotta benne a lelket. Az asszony idegrendszere többszörösen kimerült állapotba rogyott. Magdi vergődése a felkelő Nappal mérséklődött és munkája életét vette a durvaságokba bukó érzelmi kitörések következményeinek.

Fel kellene oldódni egy szerető család vonzásában, gondolta Izsó Dániel és amire akkor gondolt csak távolba mosódva, bizonytalan távolságban látszódott kissé odébb az elérhetőség bizonyosságától.

Ha lenyugdíjaznának, most már lehetnék magánnyomozó is, gondolta, de tudnék segíteni a gyerek újszülött cégénél is, morfondírozott. Belejönnék még a gépkocsi kereskedelembé is, labdába rúghatnék őrző-védő cég égisze alatt, játszott tovább a gondolattal. A biztonsági rendszerek világa is perspektivikus lehetne, ábrándozott és eszébe jutott egy barátja, aki hírközlésben katonai szakértő. Elhatározta, hogy magánjellegű kapcsolatait újraéleszti és élni fog a korkedvezményével. Vannak TB-s haverok, majd tájékozódok, határozta el magát és felélénkülve sportosan vezetett a már ismerős utakon. A szerető családi

otthon, a fészek, ahogy mondják, nálunk ezt meg sem raktuk, gondolta, csak ülünk egy ágon, ahonnan el-elrugaszkodunk, és ahova visszatalálunk. Mára az ág is elszáradt alattunk, töredezett, repedezett a megpróbáltatások viharában. Megrakjuk azt a fészeket puhára, melegre, otthont verünk végre, mélézött a volán mögött Izsó Dániel és domborodni kezdett a melle, érezte magában, hogy van még erő.

Fütyörészve szállt ki a Ladából a füves árok végénél, a házuk előtt. Kinyitotta a kaput és hiányolta, hogy Mardel nem szalad elé. Füttyentett párszor, de ezúttal elmaradt a nyüzsgő, topogó, farkcsóváló, vakkantó, nyüzsgő kutyaőr. A fütyülésre felesége Magdi nyitotta a lakásajtót.

- Szia, Drágám! – szólt jókedvűen Izsó Dániel és már lépett is Magdihoz az örökre magára hagyott feleséghez, hogy átölelje.

- No, nem mondom, jól elmaradtál – szólt hűvösen az asszony.

- Nem fogod elhinni – mondta Izsó Dániel. - Tudod, hogy hol voltam?

- A halottaidnál, a gyilkosaidnál, mert a betörőkre ennyi időt nem áldoztok ti, meg a gépkocsi tolvajokra sem. Így ment el az életünk Izsókám. Egyszerűen elszalad, ködbeveszett, eltűnt, elszállt és tulajdonképpen házasok vagyunk mi? Mi csak élünk egymás mellett és hébe-hóba érzékelhetem, hogy rám nyitottad az ajtót. Tudod mit? Így nőtt fel a gyerekünk is, most meg már se gyerek, se te, hát én is felnövök, mert most tudd meg, bedobom a törölközőt. Mindent megtalálsz a helyén. Na, Isten megáldjon! - és Magdi elindult a kapu felé.

Izsó Dánielnek most tűnt fel, hogy az asszony eléggé ki van csipekedve és ő még azt hitte, hogy felesége kipihenten, gyengéden várja haza, kinyúlva, nem slamposan, topán, megunt közönnyel, mint megannyian másutt.

Izsó Dánielt fejbe vágta a felismerés, hogy az öltözködés nem neki szólt.

- Pál Jánosékat vittem haza - szólt Magdi után.

- Három napig mentél velük a vonat után. Nézd már meg tollas-e a hátam? Nem Kijevben laknak! Meg, úgy volt, hogy Ceglédre viszed őket.

- Nem értem utol a vonatot, ha hiszed, ha nem, percekkel mindig lemaradtam, aztán meg már mindegy volt.

- Akkor azért kerestek téged többször is mindhiába, - nevetett fel bosszúsan Magdi. - Na, most meg én tűnök el három napra, – mondta és ahogy vállára dobta a kékításkát már lépett is ki a kapun.

II. fejezet

A Nyíri erdőben a 1848-as emlékhely előtt ültek faasztaloknál, és éppen rendezkedtek, hogy egy kupacba rendeződjenek. Voltak vagy húszan. Közel azonos korosztály, úgy a maguk harmincöt negyven évével. Erejük teljében, magabiztosan és vidáman, tapasztalatokkal a hátuk mögött, felszabadultan élcelődtek, időnként meg már pajzán vicceket is meséltek, mikor már letértek a pátosz lelki emelvényeiről. Szabadnak érezték magukat. Itt az erdészház előtt, ahonnan az ősi tölgyek közül a magaslat enyheíví dombjáról a tisztásra lehetett látni, egészen a szent Hubertus kápolna varázsáig. Az ősi erdőben a '48-as emlékhely múzeumáig nőtte ki magát, szorgos kezek és erős szándékok hatása alatt, amit Szujovszky László erdész küldetéses akarata kovácsolt össze. A megemlékezés önkifejezéseként tódult ide a városi nép és buzgón csatlakozott a közösség mámorához, hogy csordulásig megteljen a lelke és érzékei átvegyék a rezonanciát, ami hangolódott, mintegy kórus ritmikus zömmögése. Lezárultak már a felvonulások korszakok, amik az előző rendszer hivatalos ünnepeihez kötődtek és az emberek sokasága, szabadsága kiteljesedéséért szívesen vállalta az idevaló zarándoklatot és fokozott várakozással remélte, hogy vágyai immáron most már kiteljesedhetnek. Az emberek a megemlékezéseket követően csoportokba verődve álltak, vagy ültek a fűben, körülöttük gyerekekkel, de leginkább a pecsenyesütő sátrak felé vették az irányt. A társaság, amely nyugodtan trécselt a faasztaloknál és várt még hozzátartozókat, meg barátokat, akik a történelmi emlékhely múzeumában töltöttek. A fák lombjai között beszűrődő fénynek ereje volt és apránként mindig lekerült egy-egy ruhadarab valakiről az asztal körül.

- A sztriptízzel ráérték a csárdában is – mondta Mezei, miközben néhányan már várták, hogy indulót fújjon a Domb csárda irányába, ahol már tudomásuk szerint a kemencében sült a malac.
- Jó lenne összekajabálni a többieket, - szólt az épület felé Hugi, Áginak
- mire a dombra érünk, elfogy a sült malac.
- Én halászlét akarok – válaszolta Ági vissza.
- Mindegy mit akarsz, éhes vagyok. Lesz elég kaja József? – kérdezte, egyben Mezeit.

- Több napig ehettek drágáim – mondta Mezei. Gyula úr ma mindent felavat, sültet, főttet, tűzön és parázson, kályhában, sparhelten, kemencében és zsámulyon.

- Meg télen, hóesésben a tuskón – szólt közbe Aliz és bedobott egy felest a meggylikőrből, amit Lola hozott otthonról.

- Attól lehet ám jól beseggelni – jegyezte meg Ági, mire ő meg rágyújtott és a Metaxát kereste, majd beállt a körbe, mert látta, hogy az üveg szájról-szájra jár.

Az összeverődött csapat elindult a kocsik felé, amit az erdőszélen hagytak és megbeszéltek egy fix pontot, ahol megvárják egymást arra az esetre, ha valaki lemaradna a nagy kavarodásban. A Móricz-fánál csakugyan megvárták az utolsó kocsit is, melyet Aliz navigált. Ő ismerte a keresztdűlőket és a hurkos kanyarokat is. Az autók egy részén nemzeti színű szalagokat lebegtetett a meleg szél, néha egy kis szellő segítségével. Néhányan meg kitartott kezükben zászlót emeltek az ég felé és kitartóan fogták annak rúdját. Néha váratlanul rádudáltak egymásra, máskor addig nyomták a kürtöt, még az összes meg nem szólalt. Nagy volt a szabadság. A trabantok, skodák, wartburgok meg zsigulik engedelmesen gördültek a dűlőút nyomvonalán, időnként kikerülve egy-egy járhatatlan szakaszt. Ez a banda most együtt haladt személyes ismeretség okán, de véletlenül találkoztak a nemzeti ünnepen, melynek súlypontja az erdei emlékház közvetlen környezetére tevődött át, elhagyva a városi rendezvények színhelyét, melyet most népes tábor hagyott el ráunva a több évtizedes felvonulásokra, melyek a szocialista állam ünnepeire csúcsosodtak ki igazából. A sor átrendeződött, miután egy zaporozsecet engedtek a menet élére és egy moszkvics meg lemaradt, mintegy lezárni a sort.

Mezei könnyű szívvel engedte előre a záporjósát, mert már egyenes szakaszon voltak, eltévedni nem volt mód. Így néha átrendeződve kiabálva, integetve, vidáman és felszabadultan haladtak tovább egészen a Domb csárdáig, amit semmi mással össze nem téveszthettek volna. A Domb csárda egy enyhe, lapos sáv fölé, talán méternyire alig emelkedő síkon tetszelgett környezete felé. Szinte minden porcikája ott helyben készült, vagy közvetlen szomszédságból származott. Pár sor téglalapra vályogfalakat raktak és a saralt padlás fölé a gyalulatlan fenyőgerendákra palatetőt illesztettek. Kinézetre kissé pórias, elrendezését tekintve meg lerítt, hogy szakértelem, vagy legalábbis tapasztalat húzódik meg a háttérben. A provizórikusan felállított árnyékolók alatt, többféle tűzön

főttek a pörkölteket. A szabadállású kemencében már sült a malac, a konyhában meg készült a paprikás és a halászlé. A hűtők működtek, a kivett üvegeken gyöngyözött a pára és a kármentő mögötti polcokon az italok mellett édességek is sorakoztak, no nem cukrászsütemények, csak téli fagyalt, meg nápolyi, csokoládék és rágógumik tetszelegtek még bedobozolt állapotban. Látszott, hogy annyira friss minden, hogy olyan érzése támadt a vendégnek, mintha minden egyszerre készült volna el.

- Mezei úr! Isten éltesse József napon – szólalt meg egy pult mellett álló ember, akit Kovács Gergelynek hívtak, aki a banda, mármint a zenészek oszlopos tagja volt.

- Nemzeti ünnep van Gucikám – szólt vissza Mezei József.

- Persze, hogy nemzeti, de Sándor és József napot is most tartjuk ám, itt a dombon.

- Annak idején Petőfiékhez tudod kik csatlakoztak? – kérdezte Gyula úr, aki a pult mögötti ajtó függönye mögül lépett elő és egyben nyújtotta is a kezét Mezei felé üdvözlésre.

- Az egyetemisták – mondta Mezei.

- Egyetemisták persze, egyetemisták, akikről nem tudom, hogy mennyien lehettek, meg a kispolgárok, hanem a József-napi vásárra az egész országból sereglettek a parasztok és velük nőtt fel, lettek tömeggé a lelkesedő csoportok, – mondta vehemensen Gyula úr, aki hozzáfűzte: – Tudod itt a rámolás utáni iszogatásnál történelem órákat tartanak a vendégeim. Kitanulok közöttük, de eleve is terveztük a névnapot a Sándort is meg a Józsefet is.

- Isten hozott benneteket! - és már állt is a pultos mellé segíteni. - Mit tölthetek? – kérdezte.

- Először kérdezzük meg a lányokat.

A társaság hölgytagjai kezdtek szétszéledni, hogy levizitálják az épület belső tereit, szabadon vidámkodtak, minthogy akarataikat a feministajellegű elképzeléseik vezették már, sőt annak további teret és biztatást adva, kissé ösztökölték magukban már a gátlástalan önmegvalósítás kibontását. Mindenki szabad akart lenni, kibújni az iga alól, a szükségszerű döntések terheit is viselje más. Süssön, főzzön, mosson, takarítson más, ahogy csak jónak tartja. A családok egyéb terheit sem volt már könnyű elosztani. A munkahelyeken is nő és férfi egyaránt férfiasan vívta harcait, de a nők nem igen tűrték már annak láncait. Persze nem is bírtak volna el több súlyt gyerek mellett, mikor az oktatásügy is egyre több és több feladatot adott többnyire nekik. Ezek

után egyre sűrűbben szabadították fel magukat, amire egyre több alkalom nyílt, igen változatos varázssokkal. Először csak névnapok, előzetesen, meg utólagosan is megtartott ünnepnapok, aztán továbbképzések, mítingek, marketing összejövetelek, multi cégek által szervezett ismertetőik, árubemutatók, egészen az üdülési, pihenési jogok eladásáig, ahonnan már csak egy ugrás a függőség szabadságának illúziója.

Ide a dombra malacsütésre jöttek ökörködni. Kirúgni a hámból, szórakozni, elengedni a szöveget, elengedni a testet, meg ropni egyet gátlástalanul, földön, asztalon, padon édes mindegy. Észrevétlenül, mintha egy környező világ terméké vált volna körülöttük és már ügynök, ügynököt hálózott be a nagy biztatásra, amit a projektismertetőikön előadtak. A hálózatok ezüst, arany, gyémánt fokozatok elérését festették fel tudatok önvásznaira, amiről csakúgy csurgott az abszorpció. A kor nagy igyekezetében a férjek a robotba dőltek, vagy abba belefáradva a szerencsejátékokba temetkeztek, egyesek elfáradva, alkoholfárába ténferegtek, avagy beállva a sorba, résnyire már az osztozkodók látókörébe voltak.

Csőlátóként fókuszáltak maguknak a jövőt, miközben szeretteik felé beszűkült a kommunikáció és a csapatszellem családotól megkopva széttöredezett.

Gyula úr mellett a pultnál, egy sötétbarna, kissé teltkarcsú maca töltötte a poharakat. Mezei ránézett a Gyula úrra.

- Ő ki? – kérdezte.

- A pultosom. Most hoztuk Erdélyből, lekopogom, - mondta Gyula úr - idáig még feltalálta magát. Akkor ezennel bemutatom neked Emit – mondta.

Fél kézzel megfogta, a már nem túl fiatal lány felső karját, kissé maga felé húzta és jókedvűen mondta a lány csodálkozó nagy kerek szeméibe.

- Ő a Mezei úr Emike. Ő hozta a malacot, ami a kemencében sült.

- Igen. Isten hozta! – mondta az erdélyi lány. - Hallám, mit iszik? – kérdezte.

- Már öntöttem magunknak, a többieket tartsd számon – mondta Gyula úr.

Az asszonyok Dugó urat követték, aki már tudta, hogy ki mire vár.

- Na, lányok. Először egy kis mozgás, irány a pult!

Gyula úr meg kilépett a pult mögül, otthagytta Emit egyedül és intett Mezeinek, hogy tartson vele. Előre ment a konyha felé egy folyósón,

közben őszülő hajkoronájából egy-egy hajtincs néha-néha a szemébe hullott, amit kezével, egy-egy mozdulattal sűrűn hátracsapott.

- Nem volt időm már fodrászhoz menni – mondta. – Na, mit szólsz? – kérdezte és másik kezével félkörbe mutatta a berendezést.

Mosolygott közben az örömtől, meg lehet, hogy a viszkítől meg a sörtől is. Büszke volt a nyitás gyors sikereire.

- Minden úgy ment, mint a karikacsapás – mondta. - A földügyesek, a geodéták, az építésszek, a kőművesek és minden mester odatette magát, ahogy kell, úgy ahogy én gondoltam. A gondolataim szerint létesült minden - és itt megállt egy pillanatra.

Odament a konyhai hűtőhöz, elővett egy üveg Unicumot és keresett két poharat. Öntött és koccintottak, bedobták a Zwack terméket.

- Lassan már Hubertust is alig lehet beszerezni, – mondta Gyula úr - de el vagyunk mi ezzel is, ugye? Na, idefigyelj! Mindjárt találkozni fogsz valakikkel, akiket ismersz, meg mutatok neked egy új ágazatot szerény vállalkozásomban – mondta Gyula úr.

Közben még egyszer billentett a poharakba és előkészítette a szódavizet kísérőnek.

- Egészségünkre! – mondta Gyula úr, aztán megragadta Mezei karját. - Na, gyere! - és az előtérén át kísértáltak az épület mögötti tájra, melyet hirtelen ránézésre Mezei igen csak összetúrva látott.

Egy szélárnyékos helyről meg ínycsiklandozó pára szállt feléjük. Helén pakolászott az asztal körül és Izsó Dániel fordított egyet-egyet a bográcscon körkörösén, finoman, érzéssel, amin látszott, hogy van benne gyakorlata.

- Ismered őket ugye? – kérdezte Gyula úr.

- Részint, vagyis nem mindenkit – szólt Mezei.

- Nos, Izsó urat nem kell neked bemutatnom, Helénnel is találkozhattál már nálunk, ő Pál János felesége Udvarhelyről. Emi, aki a pultnál van az ő barátnője. Ő Gerard, az új szomszédom – mutatott egy szakállas börmellényes fickóra. - Hollandiából jöttek. A felesége még a kutyákat eteti a tanyájukon, az náluk nagyobb műsor, mint a mi összeroffenésünk – kacagott fel Gyula úr. - Ő meg a Fekete Jani, a libás, aki Gerardékon túllakik és ő a tolmács is egyben. Persze ez úgy működik, mint amikor a vak vezet világtalant. De azért megértünk mindent, ugye Jánoskám? – kérdezte Gyula úr. - Főleg, ha sört kell inni, - nevetgált - meg ha üzletről van szó, - mondta. - Most láthatod, mindenütt sül, fő valami, - büszkélkedett Gyula úr.

- Arra mit rendezkedsz a földeken? – kérdezte Mezei.
 - Nos, az a legújabb üzletem, de nem igen publikus. Abból fogom kifizetni az asszonyt, meg még maradnia is kell egy kis lének uram - és ravaszul hunyorgott a szemével, kezével meg hátracsapta a haját, hogy komolyabbnak látszódjon.
 - Mit fizetsz az asszonynak? – kérdezte Mezei
 - Elválunk és megosztom a vagyont. Kap egy kis mozgótőkét, és ott hagyok neki egy kocsmát, meg persze lakást meghát készpénz nélkül mozgásképtelen lenne. Cserébe ő sem gördít akadályokat felém.
 - Úriember leszel öregségedre – nevetett Mezei. - Ki a csoda hitte volna, hogy ennyire előről fogod kezdeni.
 - Csak azt mondom magamnak, hogy: Gyula, maradj talpon! Tudod eléggé szerteágazó a tevékenységem. Otthon már nem akarok küzdeni, de csak ennyi ám az egész.
 - Volt egy régi haverom – szólt közbe Fekete Jani. - Főleg ebéd után nem nézte jó szemmel az asszony, hogy olvasott, meg lehevert egy kicsit. „Te állandóan csak a napot lopod, én meg” aztán egy szép napon már nem várta meg, hogy mi következik, hanem a nyitott ablakon kilépett az utcára és többé nem ment haza.
 - Ahány ház, annyi történet – mondta Izsó Dániel.- Helén! Segíts légy szíves a pultnál Emikének, mert én aztán jól otthagytam őt, közben jövägettek is. Vagy tízen, húszan ti is összeverődtetek – szólt Mezei felé is.
- Helén már indult is és követte őt Gerard, majd Fekete Jani, hogy terepszemlét tartsanak.
- Amit a malacon kívül eszünk, fizetjük – mondta Mezei. - Az új üzletet támogatni kell, főleg ha a tulajdonos még le is égeti magát egy válással, - élcelődött Mezei.
 - No, no! Nem kell kapkodni – szólt Gyula úr. - Bemutatom a csendestársamat - és Izsó Dániel vállára tette a kezét. - Ketten játszunk itt a homokozóban és az összedózerolt földhalmok felé tekintett.
 - Mi ez a társasjáték? – kérdezte Mezei.
 - Integrálódunk – mondta Izsó Dániel.
 - Kihez kell felsorakozni? – érdeklődött Mezei.
 - Messzire vezetne a forrásvidékre rámutatni - és fordított egyet lehajolva oldalirányba a bográcsra, majd vissza.
- Gyula úr meg a lábából kivett egy sört, felbontotta, Mezeinek nyújtotta, majd megkínálta malboróval és rágyújtottak.

- Izsó úr? - kérdezte Mezei.
- Nem iszik csak rövidet, különben nem bír gondolkodni, – mondta Gyula úr - de én csatlakozom.
- Te vén kujon, ugyanannyit iszol, mint én, csak még le is öblítéd sörítallal – mondta Izsó Dániel, de Gyula úr ezt már nem igen hallotta, mert bement a konyhába Unicumért.
- Tudod, kellene nekünk terület dinnyének, meg fenyőnek – mondta Izsó. - Bár még most van kialakulóban, hogy mekkora is legyen a mi kis kompániánk és kik legyenek személy szerint a társak. A Gyulát le kell néha állítani. Tudod, nem lehet annyira előreszaladni, mint ahogy ő gondolja. Ez nem a négyszer százas váltó. Ez egy kis vállalkozás, teli csendestársakkal, a kéz kezét mos, baráti társasággal kapcsolati tőkénket akumuláljuk, hogy pöccre induljon a motor, mikor elérkezik az idő. Egyelőre viszont nincs megbízható időjárás jelentőnk. Na, szóval, itt az első gond. De majd okoskodunk egy csöppnyit – morfondírozott Izsó Dániel és kanalat vett elő, hogy megkóstolják a hallé ízeit. Egy szellő lágy fuvallattal porfelhőt kevert az épület vége felől.
- No, pont ilyenek voltak gyerekkorunkban a boszorkány szelek, a forgók - mondta Mezei.
- Ez most nem az Apukám, megnyugtatlak, - válaszolt Izsó Dániel. Gyula úr kilépett az épületből, kezében az italosüveggel, melynek címkéjén egy leöntött fejű ürge feltartott kezekkel fuldokol a lében. Az avantgárd képről lehetett asszociálni a végtelen utazásra a delírium habjai közé. Ahogy a porfelhő Gyula urat telibe kapta, magához ölelte az üveget, mintha veszélybe került volna.
- Megjöttek – mondta aztán.
- Kik jöttek meg? - kérdezte Mezei.
- Jöttek a földért, mondta Gyula úr. A 'homokozóból' szállítják a sztrádához a töltést Apukám. Közben felfejlődtek a billencsek és jöttek a kanalas markolók, tolólapok is, mintegy úrháború egységei.
- Munkaszüneti napra tuti, hogy zavartalan lesz a műszak és akkor még ott van az éjszaka is – dörzsölte kezét Izsó Dániel. - Tudod pajtás, ez most jobb üzlet az olajnál is és azonnali fizető.
- Nem mondom, ügyes, de hallok illegális bánya bezárásokról meg horribilis büntetésekről is - mondta Mezei.

- Hallani sok mindent lehet - mondta Izsó Dániel. - Itt a legjobb ösztön, ha becsukod a szemed és a füled, ne láss, ne hallj.

- Az enyémekek ezek a földek - mondta Gyula úr. - Nekem is vannak jogaim, tudod, most két legyet ütök egy csapásra. Halastó lesz a lyuk helyén.

Egy audi kanyarodott be a hátsó teraszhoz, mely a gépkocsioszlop végéről vált le és látszott, hogy a vezetője ismeri a helyszínt. Gyula úr elindult a sötétablakos fekete kocsi felé, majd megálltak egymás mellett a gyalogos, meg az audi. A lehúzott ablaküvegen keresztül folyt a konzultáció. Gyula úr kissé lehajolt az ablak felső vonaláig, majd egyik kezével az épület felé mutatott. Aztán látszott, ahogy a gesztikuláció lassan lekopott a Gyula úri jelenségről, az ablaknyíláson kinyúlt egy kar, kezét fogtak és hátramenetben egy ívet írt le a jármű és szép lassan jobbra eltűnt az épület vonala mögött.

- Na, mi az ábra? – kérdezte Izsó Dániel, mikor Gyula úr visszatért a bogrács mellé.

- A barátom nem jön, de a gépek ma jól belehúznak. Az elszámolást folyamatba helyezte a srác, majd két nap múlva találkozunk – mondta.

- Ha jóváhagyjátok kész az étel - szólt Izsó Dániel Mezei felé és átnyújtott egy kiskanál levét, Gyula úrnak meg adott egy kanalat, aki kissé lehajolva a forrás közelből merített egy kicsit.

Izsó Dániel meg inkább az unikumos üvegről tekerte lefelé a kupakot.

Mikor Mezei bement az épületbe, már egy nagy helyiségben megterítettek és már a kinti teraszt is rendezték a vendégeknek a pultnál, meg a két asszony igen csak iparkodott a borok, sörök, colák és kávék birodalmában. Egy idő után meg Helén is kiment a teraszra rendezkedni. Kellott még jó néhány szék az asztalokhoz. A terasz előtt már szép számmal sorakoztak kocsik és virított köztük néhány volkswagen, opel, citroen és renault is.

- Ezek gazdái hova lettek? – kérdezte Mezei az autókra mutatva.

- A benti nagyteremben iszogatnak és már éhesek is, ahogy mondták. Meg a kemencénél, nézz oda, mennyien vannak.

Mezei csak most vette észre, hogy nagy tepsin már ott van a sült malac a ren előtt, egy vasplatós kocsira átcúsztatva.

- Van ám színe - és arra ment ő is, mert vonzotta a látvány.

Volt, aki úgy ugrált, mint valami kisgyerek, mert még életében nem látott ilyet.

Az étteremből kiszólt egy fehérruhás nő, hogy kész a tészta.

- Hány helyiség van itt? – kérdezte Mezei.
 - Minden szabvány szerint van édesapám, de úgy látom, itt vannak a doktor urak, meg még a szenátort várom.
 - Ilyenekről nem szóltál pajtás - mondta Mezei.
 - A doktorok csendestársak a köles bizniszben, meg a fenyőfában. A szenátorral meg a dinnyét nyomatjuk.
 - Csak épp a tűzön nem égsz te meg Gyula – nevetett Mezei. - Hát Izsó Dani? – kérdezte.
 - Izsóval a földet adjuk el és látod, épp azért hordják ünnepnap, mert nincs bányaengedélyünk, de papír sem kell ide, csak a markoló, meg a dömperek, amit elvisznek, meg a táska, amit majd hoznak - kacsintott egyet.
 Rágyújtott, majd kiadta az instrukciókat, hogy melyik társaság, hova foglaljon helyet.

Közben már Kovács Guciék hangoltak a zenekarral, vagyis a zsinegeket kötözték a szintetizátorhoz, Guci meg a szakszofont skálázta.

Az egyik külső asztalnál még nem éheztek meg, csak iszogattak és a márciusi forradalomról diskuráltak: a népgyűlésről, a tizenkét pontról, a függetlenségről, meg arról, hogy eltörölték a robotot, dézsmát és kimondták az egyenlőséget; sorolta, sorolta Urbán Laci, egészen a vészharangok zúgásáig, a kiáltványig: a Magyar Földön a szabadság vív a szolgasággal... Európa szabadsága döntetik itt el ... - Európa kormányai szemben álltak a magyar forradalommal.

- Arra bizonyosság, hogy az orosz nagykövetnek az angolok azt sugallták, végezzenek a leggyorsabban, mármint velünk. Ugye milyen aranyosak voltak? - mondta Turupuli Imre gazdálkodó, aki nyugdíjas történész volt.

Mezei odaült melléjük és figyelte, hogy szinte soha nem látott politizáció szabadult fel minden eresztékből, mely körbevette. Úgy érezték, hogy egy új minőségű világból láthatatlan segítők érkeznek. Az érzékek felé innen vidékről, fehérén-feketén nem lehetett beazonosítani az összeomlást. A szocialista berendezkedés politikai bukását bizonyossággal volt aki hitte, volt aki nem. Új kormány már jó ideje működött és a szovjet katonák is kivonultak, meg önkormányzatot is választottak, viszont a munkanélküliség hosszú ideig jobban éltek, mint a munkahelyen. Ez esetben, csak jobb következhet, gondolták sokan.

- Ugyan voltak itt hibák, de azért megvoltunk. Most meg majd, jön a jóléti állam, - fűzte a gondolatot Bérczi Tibor, aki éjjelőr volt és az épületek ugyan üresen álltak, de fizette őt az új tulajdonos, miközben a segélyt is hozta a postás. - Hozzájutottam egy kis kárpótláshoz, meg az üzletrészemet is pénzzé tettem, - nevetett vidáman. – Ezt így kell csinálni, még a jegyen szőnyeget is vettem a Diego fiúktól, az asszony örömére. Most meg azt mondta, vegyünk új kocsit, már adják hitelre is. Bár a gyerek meg építkezni akar. No, majd meglátjuk, alszunk egyet addig - mondta komótosan.

- Mezei úr! Jöjjön bentebb az Isten áldja meg! Jó ideje össze-vissza keresem, - szólt jó erősen az asztal felé Fekete Jani. - A Gyula úr üzeni, hogy várja.

Mezei felállt az asztaltól és bement az épületbe, de közben már mindenfelé szorgos kezek és fürge lábak hordák, vitték az edényeket, evőeszközöket, szalvétákat, kenyereskosarakat. Bent a pultnál a lányok – Ági, Alíz, Franci, Hugi, Zsuzsa, Ari meg Lola - lazán vidámkodtak, meg ökörködött egyik-másikuk a karaoke-val, minthogy Guci festette alá a zenét. Ági akart mindenáron sztár lenni és meg is alapozta a felszabadult létét. Persze nem volt egyedül. Az elsőprő hangulatnak Mezei lett a hullámtörője. Gyula úrral szép finoman a benti asztalokhoz kísérték őket. Dugó úrék már kis csoportokban elemezték az utóbbi napok nehézségeit, és mivel már megtalálta a stratégiát, kezükben sűrűbben cserélődtek a poharak. Gyula úr meg a csendestársaihoz húzódott és kínálgatta őket, de már érkezett is Emi összeírni, hogy mit hozhat, de gyorsan megszületett a döntés, hogy különböző tálakból ki-ki összeválogatja a maga csemegéjét és a végén meg nyesegetnek süttet a tálból. Akárhogy is, de minden a helyére került. Gyula úr vendégei és Mezei társasága pont elfért a nagyteremben, az ivó részben még voltak üres asztalok is, ott ki-ki poharazgatáskor, akár helyet is foglalhatott. A zenészek is itt verték fel a tanyájukat. A külső teraszon a szomszédok és a betérő érdeklődők számára bőségesen volt ülőhely és asztal az árnyékolók és esőbeállók alatt. A dombon jószerivel mindenki amatőr volt az új világ megítélésében és valószínű ezért is alakult fényesen a közérzet a vendéglátó asztalok körül, nem feszélyezett senki holmi kötelező viselkedési forma, ám a természetes társadalmi ösztönök szerinti jóérzés otthonos hangulatot árasztott szét. A belénevelt, tanult és ellesett viselkedés normái elhárítottak minden akadályt és egymást

segítették kiszolgálni az asztaloknál ülők. Ki-ki gyorsan rátalált a kedvenc ételére és keze ügyébe került a kedvenc itala is.

Már a rakott palacsintákat vágták szét egyforma szeletekre, mikor megjelent Gerard és mellette a felesége Sissy, aki ugyan nem volt annyira királynői jelenség, de a neve kimondhatatlan volt és a környék nem fukarkodott megelőlegezni fel sem tételezett csodákat. Gyula úr a szenátornak fenntartott helyen ültette le őket.

- Úgysem jön már az a kutyafejű tatár. Csüccs ide! - mutatott a székekre és Gerardék a jeleket jobban ismerték, mint a szavakat, lezökkentek a székre.

- Kutyák, macskák megetetve, most már elengedhetik magukat, nézett a hollandokra Fekete Jani.

- Ennyire ismered őket? – kérdezte Mezei.

- Te jó ég, hát szomszédok vagyunk. Meg tudod mit, lassan üzlettársak is.

- Hogy-hogy?– kérdezte Mezei.

- Gerard tengerész volt, de elege lett vízből, itt próbálnak letelepedni. Rendezgetik a tanyát, és meg kell hagyni elég jó ízléssel. És tudod mi a meglepő? A magyar hagyományokat keresik. A múltkoriban a Guci kukoricaszárból rakott tetőt az egyik istállójukra. Ne mondjam, milyen jó néz ki, persze majd cserélgetni kell, meg vigyázni a molyokra, de úgy néz ki, van rávaló.

- És mivel üzleteltek? – kíváncsiskodott még mindig Mezei.

- Bútorokkal, kellékekkel - mondta röviden Fekete Jani.

- Ez mit jelent nálatok?

- Amit a tanyákon - értékálló és javítható holmit - találunk, megvesszük.

- Milyen áron?

- Bagóért – mondta Fekete Jani.

- Aztán? – kérdezte Mezei.

- Amit lehet, azonnal kiszállítunk.

- Hova szállítotok?

- Hollandiába ember, Hollandiába. Először én is csak sofőr voltam, de most már javítunk is, meg restaurálunk.

- Akkor mi van a libákkal? – kérdezte Mezei.

- A libákat az asszony, meg a lány intézi a háztartással meg a háztájival elütik, verik az időt. Libanevelés már nincs. Tömésre meg annyi turnust hozunk, amivel ketten bírnak.

- Szóval májra mentek?

- Májra, pajtás.
- Te meg művészi módon restaurálsz? – kérdezte Mezei.
- Inkább lótok-futok. Fel kell deríteni, hogy hol mi van, ha meg kész az áru, azonnal indulni kell Hollandiába. Van hét, hogy kétszer is fordulok. Nagy üzlet ez. Igazából ott restaurálnak, és itt már találkozhat sz üzletekben a kikupált áruval.
- Kredencek, almáriumok, komódok, csillárok?
- Még a csizmalehúzókat is megvesszük, meg az ajtókból is lecseréljük a kilincset, ha olyan.
- Hát igen, a pénz – mondta Mezei. - Mármint, hogy készpénz kell mindenkinek.
- Azért nem fizetünk annyira rosszul.
- De gondolom jól sem.
- Gazdája válogatja. Tudod, rá van minden írva az arcokra. Van, aki rögtön kevéssel is beéri, van, aki csak később jön el, hogy menjünk az áruért.

A kanalak, villák, kések zajai elhalkultak és az egyre hangosabb duruzsolásban egyre több kacaj mellett a poharak koccanásai hallatszottak innen, onnan, csilingelve is, mintha pezsgőztek volna valahol. Mezei felnézett és látja ám, hogy Gyula úr sugárban engedi a pezsgőt.

- Kirázta ezt fel? - kérdezte nevetve, ahogy Gerardra nézett, mert az ő ingjét kapta először totálra.
- Na, én kimegyek, - mondta Mezei és végignézett az asztal mellett ülő társaságon, akiknek már fülig ért a szájuk jókedvükben. - Hagyjuk őket szórakozni.

Az ajtón alig, hogy kilépett egy hang állította le.

- A kisebbet már észre sem veszi?
 - Hangot hallok, de nem látok senkit – mondta Mezei.
- Elmosolyodtak és kezét fogott Márkusszal, aki már a tsz.világban is mást se csinált, mint legeltette nyáját és kint a pusztán lakott egy kopott tanyában, rogyadozó hodállyal, de a nyáj vezérének nyugtatólag szólt a kolomp. Ő maga sem kapkodott, mert ahogy most is, lassan emelkedett fel a székről, hogy kezét fogjon Mezeivel.
- Eljöttünk mozogni mi is egy kicsit, hogy ne felejtjük el, hogyan fújja a Kovács Guci – mondta.
 - Nem esztek valamit? – kérdezte Mezei.

- Mi csak inni járunk, - nézett az asszonyára meg Sanyira a testvérére és visszaült a sőre mellé. - Majd kellene beszélünk - mondta.
 - Sort kerítünk rá - szólt Mezei, aki elindult a kocsik felé, mert látta, hogy egy ismerős mercedes érkezik és beállt az ő piros wartburg kombija mellé.
 - Szervusz Józsefem!
 - Szervusz Józsepem! – mondták egymásnak.
 - Ezt a piros konzervdobozt mikor cseréled már ki? – kérdezte Merényi József.
 - Azért mert te vallást és nevet is cseréltél én még lehetek konzervatív, nem?
 - Van még valami? – kérdezte a csárdára tekintve Merényi.
 - Már hogy ne lenne. A titkárnőd is bent van és a sültet, csak most akarják faragcsálni, bár már a palacsintánál tartottak.
 - Palacsinta? – kérdezte Merényi.
 - Házi túrós, rakott palacsinta – mondta Mezei.
 - Mást nem is eszek, abból kell nekem egy tányérral - és már húzta is maga után Sacit, az akkori párját.
 - A titkárnőd bent van, szabad az út – mondta Mezei és az asztalig bekísérte Merényi Józsefet és rábízta Ágira, aki a kissé már molyos barátnőit arrébb hessegette.
- Az asztaloktól messziről is kézzel üdvözölték őket és jelezték a későbbi tenyérbecsapást.
- Merényi József és Saci mégiscsak halászlével kezdtek, amit túrós csuszával folytattak, mire Ági megjelent egy egész tányér rakott palacsintával.
- Ott hagytad a Bélát? - kérdezte Fekete Jani Mezeit, mikor rágyújtott az előtérben.
 - Már nem Béla a neve, hanem József.
 - Mióta? - döbrent meg Fekete Jani.
 - Nem akarlak untatni - mondta Mezei. - Először is időnként asszonyt cserél, vallást cserél, nevet cserél. Rendszeresen meg zoknit, inget meg kocsit, az elvekről meg ne beszéljünk most, mert az itt általában is messzire vezetne.
 - De jó barát nem?
 - A barát, haver, ismerős, üzlettárs kategóriák között ingázunk, változó érzelmekkel, a már-már rokoni szálakig.
 - Találatok közös őst? - lepődött meg Fekete Jani.

- Ő a fiam én meg a lányai keresztapja lettem - mondta rezignáltan Mezei. - No, jobb, ha bemegyek, gondolta, de az ismerősök megszólításai között ez nem is volt olyan egyszerű.

Nagyon érdeklődők lettek az emberek a rendszerváltás óta. Minden iránt fogékonyságot mutattak, hátha ők is lépést tarthatnak valakivel és megtalálják a helyüket az új varázsban. Nem tévedtek el a sűrűben, ahova valamilyen erők egyre szorgalmasabban be akarták terelni őket, mikor már eleve a tájékoztatás akkora úrt hagyott maga körül, hogy egymaga rémületet kelhetett. Fecsegő volt bőven, meg hangzavar, kánonban, mint a vásárban, amelynek ugyan vannak szabályai, de irányíthatatlan mintegy nagy aréna. Ebben a még nagyobb társadalmi arénában próbáltak túlkiabálni egyesek a ketteseken, meg akik kinevezték magukat kikiáltónak, amolyan közéleti szélkiáltónak. A napi értékekkel, a napi árral, az aznapi törvényekkel nem tudott kelní, vagy feküdni a kicsúfolt polgár, mert mintha nyúlt volna a kilincserő, de már nincs is ott az ajtó. Az itt a piros, ott a piros régi meséje kapcsán csak az jutott eszébe, hogy ma le sem kell állnia játszani ahhoz, hogy kiürüljenek zsebei, sőt kemény munkával is elérheti a rettegett semmit.

- Mikor lesz akció a faiskolában? – kérdezte Ulrich Imre az ajtónál.

Ulrich vette meg Mezei mangalicáit, úgyhogy nem lehetett csakúgy tovább surranni hangtalanul a másik helységbe.

- Te honnan kerülsz ide? – kérdezte Mezei.

- Leteszteltelek. – nevetett - Nem akarok én ültetni semmit, csak megtudtam, hogy itt vagy és benéztem. Valójában voltam a faiskolánál, ott mondták, hogy talán itt megtalállak. Ki volt írva a leárazás, onnan jutott eszembe az akció - mondta Ulrich Imre. - Meg aztán más sem jár a fejemben, csak az akció, nagy dolgokat eszeltem ki.

- Gyere bentebb Imre! - és előreengedte a vendéget Mezei.

- Józsi bácsi, lesz-e rózsája? - kérdezte egy nő a pulttól. - Egypár köteg majd kellene nekem, meg gypsophila is.

- Rózsá mindig van Icuám. Majd arra jön, ha aktuális, de most ne haragudjon, dolgom van, mondta Mezei és belépett Ulrich Imre után a helyiségbe.

Merényi mellett volt már hely, lazán iszogatót és beszélgetett a társaság. Bemutatkozás után megkérdezte Merényi:

- Mi a helyzet az aranyháromszögben?

- Legenda az mester. Keményen dolgozunk, tíz körömmel, kérdezze meg a Józsi bácsit, - mondta mosolyogva - egyébként én az átfogója

sarkánál lakom, tehát csak érintőlegesen vagyok érdekelt, mint mondjuk egy jó szomszéd. Maga a Merényi úr, Józsi bácsi barátja ugye?

- Tudja, összetart bennünket a remény, a veszély meg a viszály.

- Meg a sors, – mondta Mezei - néha meg a balsors.

- Én is imádkozom a jó sorsomhoz mostanában.

- Ugyan minek, a sors kísért magától is – mondta Merényi.

- Képviselni is kellene az érdekeinket, hogy a jó sorsunk lábra kapjon. Ezért is akarok beszélni Mezei úrral.

- Mára már a képviselet szorul ki a döntéshozatalból, csak a hatalom számít. A politika sem képviselet már, csak gumicsont a tömegeknek.

- Szakmai érdekképviseletre gondoltam Merényi úr.

- Azt lehet, de kicsik vagytok ti ehhez és azt, amit ma lobbinak hívnak magyar észjárással, nem tudjátok követni, beletörök a bicskátok, érted Imre.

- Mit javasol? - nézett meglepődve Ulrich Imre.

- Vannak falkáim szerte az országban, majd ha jónak látod, és akarsz valamit, szólj és egyet kiveszel bérbe, – mondta meggyőzően Merényi, majd hozzátette - szubszidiárjunk, azaz senkit ne terheljünk erőn felül, senki ne legyen ingyenélő.

- Szép elvek ezek Merényi úr, de én ezt még nem láttam, vagy nem hallottam róla, hogy megérte volna valakinek is - mondta egykedvűen Ulrich Imre. - Tudja, mi hiányzik nekünk? Elsősorban pénz. Nincs tőke, de tegyük föl, hogy majd ad a bank. Onnantól a legnagyobb segítség, hogy hagyják a kibontakozásunkat és akkor nekem sem kell bérbe kivennem birkát, mert tartom majd a sajátomat, megért engem ugye?

- Na, gyere! Menjünk, mert várnak bennünket, - mondta Merényi Sacinak és csak éppen odaköszönve hangtalanul leléptek a kocsisor felé.

Igen nagy volt már a hangzavar és az alkohol először rátelepedett a reflexekre, aztán a tudatra és beskálázta a hangszíneket is. Gyula úr intett Kovács Gucinak, hogy zendítsenek rá a hangszerek, mert a bábéli hangzavar már szinte fáj a fülnek. Kovács Guci félig lehunyt szemmel fújta a szaxofont, átélte újra és újra a dallamok hangszínét, félig nyitott szemével meg nézte a táncoló kavalkádot. Jól kiöltözött emberek ropták az előtérben és a teraszon a táncokat. Némelyik túlfűtött figurákat mutatott be a tehetségéből, de jól álltak ezek a kis túlzások, amik a felszabadult lelkeket lebegtették, egészen a sportteljesítményekig. Nem sok kellett hozzá, hogy egy kinti asztal

tetején elkezdjen szólózni egy lány. A fiúk körbeállták, topogtak, tapsoltak biztatásként. Janka tudta, hogy mi kell ahhoz, hogy azok beizguljanak. Gondoskodott róla, hogy a lábaiból fel a combjáig mikor, mennyi villanjon ki, néha meg meghajolva rázta magát, hogy kebleire helyezze a fő hangsúlyt. A szemek rátapadtak és villanásuk izzott az ütemek ritmusában. Csaknem szikrát vetettek az érzelmek is az ösztönök hatalmában. Nem, nem volt ez extázis csak a vágy hullámmozgott végig, ahogy azt karon ragadta Janka, hirtelen beindultságában.

A környékbeli tanyákról egyre sűrűbben érkeztek a kocsik, és a sok zsiguli, wartburg és skoda között fel-feltűntek a nyugati márkák.

Virág Feri felesége is úgy szállt ki volkswagen golfból, mintegy kisvárosi sztár.

- Milyen hacukád van neked? - jegyezte meg a barátnője, aki meg egy zsiguliból lépett ki a földre.

- A kilósba vettem – mondta Ilka.

- A turkálóba? – kérdezte Mari.

- Olyan göncök vannak ott anyukám, hogy hanyatt dobod magad, ha egyszer eljössz velem.

- No, nézz oda! - mondta Ilka és a körülöttük ugráló gyerekekre mutatott. - Nem úgy néznek ki, mint a kis hercegnők? Csillog, villog minden rajtuk, a cipőjük mintha, nem is tudom, egyenesen a meséből jönnek, nem?

- Kedden visszük a tejet a piacra, utána elszaladhatunk - vetette fel Mari, mert úgy érezte lemaradt.

Hoztak ők is hűtőt Ausztriából, meg mindenféle műszaki cikket, néztek már szexfilmeket, de ennél még nem jutott tovább. Ilka fű alatt olyan puccos lett és az aranyak is fénylenek a nyakán. Mikor szaladt ezeknek meg? Évelődött magában, majd kidomborította a keblét, behúzta a hasát, kicsit beringatta a csípőjét és máris jobban érezte magát. Nem kell nekem szégyenkezni, gondolta és elvegyültek a csárda sokadalmában.

Mezei odaült Gyula úrékhöz és unszolta az elszámolásra, de az csak odázta a dolgot. Mezei meg azon izgult, hogy az asszonyok egy része jó be talál csápolni a nagy szabadságba. Lolára nézett, aki jó hangulatban nevetgált a többiekkel, de Franci, akit Makesznak is hívtak, már csinálta a fesztivált. Véletlenül-e, de éppen összeöntötte a rövidet a sörrel. Mezei és Lola tekintete összetalálkozott. Mindketten tudták, hogy indulni kell. Rengeteg munka várta őket és pihenni is kellene egy

kicsit. Mezei felállt, elköszönt és adott egy nagyobb összeget Eminek, hogy tegye a kasszába.

- A költségekre – mondta Mezei.

Emi meg feljegyezte az összeget az elszámolásokhoz.

Mire Mezei a piros kocsinhoz ért, Lola ott nevetett az autó mellett. Franci hűségesen belekarolva hadonászott a szabad kezével. Miután beültek a kocsiba, Mezei bezárta a hátsó ajtókat és kigördültek az útra. Franci a nemzeti zászlóval kezdett hadonászni a hátsó ülésen. Aztán Mezei kérésére letette.

- Bingó – mondta és elnevette magát.

- Miről beszélsz Bébi? – kérdezte Lola.

- Bingó – mondta megint. - Azt akarom mondani, - kezdte előről - hogy menjünk be bingózni.

- Hova gondoltad Franci? – kérdezte Mezei.

- A Széchenyiben a lottózó mellett, az Aradiak tere előtt.

- Mi legyen Lola? – kérdezte Mezei.

- Még nem voltunk bingózni – mondta.

Mezei a sok emeletes ház között majdhogy nem eltévedt. Nem látta át az utcák rendszerét. Felesége és Franci navigálták, de jó időbe telt, mire egy közeli parkolóba megállt. Bekísérte a szerencsebarlangba Lolát meg Francit.

A székeken, mintegy iskolában jól nevelt emberek ültek asztalok mellett és a számokkal zsonglőrködtek. Az oldalfalakon kijelzők ismertették a szerencsés találatokat.

Mintha áhítat szállt volna a résztvevőkre. A pénz imádatának áhítata. Akit csak a kíváncsiság hajtott oda kis idő múltán, ahogy átjárta a helyiség szelleme, ha akart, ha nem, máris a bűvkörbe tartozott. Franci az eredménytelenséget csak sírással, időnként zokogással tudta lefojtani. Már-már többen részvéttel figyelték jeleneteit.

- Kint várok, levegőre megyek, - mondta Mezei Lolának és elindult az ajtó felé.

Az ajtó előtt Franci férjével Dugó úrral találkozott.

- Az asszonyaink odabent vannak – mondta Mezei. - A Domb csárdában már nem láttalak, Franci meg hozzánk szegődött.

- Az épület mögött beszélgettem Izsó Dániellel - mondta Dugó úr.

- Aztán odaült néhány doki. Rögtön sehol nem voltam evésben, ivásban. A bográcsból aztán elfogyott a legfinomabb sűrű lé, úgy rájártunk.

– Rossz pénz nem vesz el, gondoltam, hogy veletek tart majd Franci. Merényivel is beszélnem kellett volna, de elhúztak, - közben megigazította a nyakkendőjét, kissé tágitott rajta, de kincstári maradt. Dugó úr soha nem pukkant le, elegánsan, felemelt fejjel nézett körül, mint ahogy szokta, közben mindent villámgyorsan kiértékel, megjegyzett és összekombinált. A feje komputer volt, nem lehetett megtéveszteni, csak látszatra engedett a hülyeségnek, de csak egy-egy teszt erejéig. Egyszemélyes intézmény volt és az összekevert szálaokról mindig tudta, hogy melyik zsinog, minek a mozgatója. Időnként muszáj volt lesre játszania, de csak annyira, hogy egy bíró sem vette volna észre, nemhogy az üzlettársai. A gyenge pontja az alkalmi szerencse körül fekélyesedett ki. A kaszinó volt szenvedélyének színháza és az új szabadsággal együtt megjelenő játékgépek lettek gyenge pillanatainak, megingásainak éber rablói, fosztogatói.

Ott a bingó-terem bejáratánál sem orrolt Francira, hogy kissé benyesett, inkább azt fürkészte, hogy van-e játékautomata valamelyik sarokban. Csalódására nem látott semmilyen dobozt, amely emlékeztette volna egy félkarú rablóra. A bingó egyáltalán nem érdekelt. Azok ott úgy néztek ki a nagyteremben, mintha iskolai óra lett volna és a nyilvános jelentek meg nem fértek össze a természetével.

- Átmegyek a Gyöngybe – mondta. - Majd szóljatok Francinak, hogy ott megtalál. Inkább zsugázok egyet. Miket beszélek? – mondta - Meg vagytok híva ti is természetesen. No, tudom, hogy a testnek már nem kell semmi, de nézzetek szét legalább.

Zömök öltönyös ember indult el az alkonyatban a presszó felé. Egy nagyobb darab bajszos, napbarnított ember meg rágyújtott a bingó terem előtt, a távolba nézett és lassan lépkedett az Aradi vértanúk tere felé, hogy nyugalmat leljen a parkban és ránézzen az emlékműre. Ahogy ereszkedett le a függöny a nappal ablakaira, és a fény sugarai már nem verődtek vissza a tárgyakról a sötétség feneketlen katlanjából szürkés-kék légkör óvta paplanjával a születő nyugalmat és békességet, melyet a csillagok fénysugarai fogadtak vendégségül. Mezei az emlékmű közelében leült egy padra és érezte a kibontakozó tavasz friss fuvallatát, mely már bemerészkedett a városba, pedig még a tél beszennyezett hordaléka sem lett összetakarítva. Az átázott levelek összetapadva egymáson heverték, s ahogy a hó összepréselte őket, már a szél sem bírta tovább hömpölyögtetni, mint az őszi avart. A parkban jószerével egymaga szemlélte a fel-feltűnő fényeket és az újra születő árnyékokat.

Felnézett az egyre tisztuló csillagos égre, aztán a szoborra vetette tekintetét, melynek kontúrjai egyre sűrűbb sötétbe olvadtak bele. Egy szerelmespár lépkedett lassan, átlényegülve, egymás kezét fogva átlósan a sétányon a magas emeletes házak felé, melynek ablakai mozaikszerűen világítottak. Lehet, hogy most totóznak, hogy melyik is az ő szobájuk és Mezei hallotta, hogy fel-felnevettek, miközben egyre sűrűben átölelték egymást, egyre hosszabb csókok erejéig. A világító ablakok, meg a függönyök mögül kiszűrődő fények, a félig leeresztett redőnyök fénysíkjával otthonossá tették ezt a városi lakáserdőt, melyről hallott már lehangoló nézeteket, meg véleményeket, ám ő most vonzónak találta és békességesnek. Visszagondolt rá, hogy mikor Lolával a Sashegyen béreltek szobát, ők azt egy fészeknek tekintették. Felfogása szerint a fészek a benne lakóknak csakis kedves lehet. Más a helyzet a vizsályvert kalickában. Ilyen helyen, ahol marják egymást, feltépik a lelkek sebét, és maguk sem hiszik, hogy szeretnek. Hányan vannak a magas házban, a balkonok mögött, ahol kinyitják az ajtót és egyben a szívük kapuját is, ahol nemcsak a paklit kérik, ahol úgy rád néznek, hogy elolvad, szétfoszlik a bűn, melyben nap, mint nap megfürdetnek a körülmények. Fent a tizediken, a csillagokhoz egyre közelebb és közelebb, álmaidhoz simulva véd a fészek, hív az otthon és befogadva egymás lelkét, a kezek végigfutnak a testen is.

Mezei elkalandozott gondolatai földre szálltak és felállva a padról, elindult vissza az épülethez. Lola és Franci már várták a kocsinál.

- Bingó! - hangoskodott Mezei. - Megyünk arra a hírhedt helyre? – kérdezte.

- Melyikre? – kíváncsiskodott Franci.

- A Gyöngybe.

- Ahol a kismamák árulták magukat? – kérdezte Lola.

- Az egy baromság – mondta Franci.

- Persze, hisz nem is volt krétájuk, amivel a cipőtálpára írták volna a tarifát - ugratta őket Mezei.

- Akkor bevesszük a mesék birodalmát. Mi lesz velünk holnap? - nézett aggódva Lola a férjére.

- A gazdász két- három napot kibír vidáman és egyfolytában. Aki éjjel legény, az legyen nappal is - mondta egykedvűen Mezei. - Igazából most hajtának le egy-két pohárral, megszomjajztam egy sörré. De, tudod mit innék igazán? Azt a jó kesernyés ízű barna sört.

Alighogy a szó elszállt Franci berontott az ajtón és felemelt kézzel megmutató ujjal a pult felé kiabált:

- Barna sör rendell!

- Te vagy az Franci? – szólt a pultnál álló feketehajú negyvenes nő.

- Ki más lenne? Jöttünk megnézni, mi erre a műsor. Dugó itt van? – kérdezte Franci.

- Persze, bent vannak a kóterben.

- Tényleg barna sört kérsz? – kérdezte a pultos.

- Tényleg, tényleg. Majd a Mezei úr megmondja, hogy milyen legyen.

- Akkor csak az maradt, hogy hideg legyen, azaz, hogy milyen hideg legyen?

- Középszer, mondta Mezei. Nem lógunk ki sem jobbra, sem balra, maradunk középen.

- Ez jó lesz? - és a kezébe nyomott egy üveget a pultos.

- Már bonthatja is kedvesem – mondta Mezei és ahogy elnézett, Franci már egy asztalnál hadonászott, láthatóan ismerősök között és jókat nevettek valamin.

- Dugó merre van? – kérdezte Francit egy amerikai golfsapkás, kockásinges manusz.

- A kóterben veri a blattot, biztos, de lehet, hogy csajozik. Elválunk, nem mondta?

Az ember csak ámultan nézett.

- Mit csodálkozol? Láthatod, hogy én meg itt iszogatok egy hapsival - és belekarolt Mezeibe, kivette kezéből a sört, húzott az üvegből egy nagyot. - Oké, csucu, ez a helyzet - és már lépett is egy másik asztalhoz.

Lola kért még söröket, meg cigarettát és helyet keresve utolérte őket.

- Gyertek erre! - intett Franci - Majd lesz itt hely mindjárt. Fel, vigyázz! Mezei úrnak meg az asszonyának helyet kérek biztosítani.

Az egyik pultos érezve a történések előszelét, arra jött üvegeket összeszedni.

- Egy kis türelmet asszonyom! – mondta. - Jöjjenek velem! - és a pult végénél elővárásolt három széket és kerített egy kis thonet asztalt.

III. fejezet

Reggel négy óra körül Mezei - ahogy bevett szokás volt, meg ahogyan szoktatta magát - felébredt, de fáradtnak, elnyűttnek érezte magát. Már a saját lehelete is idegen volt számára. A szája kiszáradva égett a sok nikotintól, a torka megduzzadva, érdes fájással sajgott. Köhécselt, aztán meg krákogott egy kicsit. Meg kellett mozdulni, hogy kimenjen a mosdóba, de mintha elverték volna, sajogtak a végtagjai, és érezte még a csontjait is. Csak meg kell mozdulni, gondolta, de ahogy felült az ágyon, zúgni kezdett a füle és lüktetett a homloka.

„Na, nehogy már ledöntsön egy kis ivászat” - és összeszedte magát, felállt és minden mellézköngét félretolva, mely a test panaszait felerősítette volna, ütemesen iparkodott elérni a célt. Megborotválkozva több fokot is javult a közérzete. Többször is fogatmosott és cserszömörccs vízzel gargalizált. A legjobb gyógymód ilyenkor a mozgás. Mezei elég gyorsan pakolt ki pár falat reggelit, hogy ne éhgyomorra igyon kávé, azonban egy falat sem ment le a torkán. Odalépett egy polchoz és levette a kisüstöt, ezzel pótolta az energiát és a közben lefőtt kávé, így már nem bélelte semmivel. Az a korty, amit az üveg szájából ivott végigfutva, átjárta a zsigereit, libabőrös lett és még a szőr is felállt a karján. Most már megmaradok, gondolta és miután lekortyolta a kávé, belenézett az asztali naptárba. A hét végéhez felkiáltójelet húzott és odaírta: felmérni, előkészülni a selejtezésre, – APEH levél.

A kocsinál morgott egy kicsit, hogy a macskák megint összejárták a kaszni tetejét. Kíállt a garázsnek nevezett feketefólia alól és elindult a nehezen ébredő város határa felé. A forgalom még elenyésző volt, bár néhány kamion már szelte a városi körutat. Nem szerette őket, ahogy nyomvonalasra taposták a gyenge aszfaltburkolatot és eső esetén olyan volt az utakon a két sáv, mintha két-két végtelenített itatóvályú futna a végtelenbe, miközben a népek azzal szórakoztak, hogy lecsapják egymás kocsiját jó szutykos lével, persze, nem szórakozásból, hanem a kényszerpálya természetéből fakadóan. A főútról lekanyarodott a Méntelek felé vezető útra és a város hajdani éléskamrája mellett haladt el. A hobbikertek útvesztője és rengetege, a rajtuk összetákolt, majd egyre igényesebbre felépített kis házacsák csodáival élménykertek is

lehetek volna egy későbbi kifejezés megelőlegezésével. A csönd és a mozgás, váltakozóan napszakoktól meg a hétvégektől, ünnepektől függött a hobbikertek fénykorában. A szimpatikus, laza termelői közeg keretei felölelték a szórakozást, kikapcsolódást, szabadidő eltöltését, miközben pompáztak virágok, nőtt a krumpli a földben, értek a gyümölcsök a fán és piroslott a paradicsom a zöldpaprika ágyása mellett.

A laza szövetség abban merül ki, hogy köszönő viszonyban álltak egymással, az emberek hangulat skáláját pedig a jó érzés felé tolták. Az árukat cserélgették, szaporítottak egymás kertjeiből, néha elpoharaztak, esetenként a berúgásig is.

A harag múlandó volt, ha valakit már jó ideje nem láttak, érdeklődtek felőle. Szerszámokat kölcsönöztek, segítséget is kértek egymástól, no nem túl sűrűn, csak indokoltan és rászorultan. Nem nőttek egymás fejére, de büszkeségüket sem titkolták. A kilengéseket is beleszámolva, mégis kimondható, hogy az emberi lépték volt az uralkodó mérce. A fölösleges energiákat levezették, meg azon túl a fáradságig is tettek-vettek, ki-ki belátása és tervei szerint. A már haladó amatőrök is a változatos és sokszínű haszonnövény és dísznövény termése mellett a szaporítás ősi igényének is áldoztak már. Osztották a töveket, szedték a vetőmagot, sarjasztották a vesszőket és vásároltak is, hogy legyen mindig valami, amivel ki lehet rukkolni majd, emlékezett Mezei a szürkülni látszó kertek mellett elhaladva, aztán legyintett egyet. Valószínű, hogy a sötétebb képet a csapnivaló közérzete okozza, gondolta.

Aztán, ahogy elhagyta az Umcacát a Fenyves utcánál - ami persze dűlő volt, csak képzeletben urbanizálták - elfordult és pillanatok alatt megérkezett a kertbe. Már is tudta, hogy hibázott, mert a kutyáknak nem hozta ki az ételmaradékot, amit Lola ki szokott készíteni. Szimbi és Hangos a két németjuhász elvégezték a szokásos produkcióikat és ahogy Mezei felállt a kocsival a kócerájig, azonnal lement a pincébe, hogy keressen jutalmat a két éjjeliőrnek.

Innentől aztán jó tempósan iparkodva kellett mozogni. Itt örökké rengeteg munka volt és soha nem volt vége. A kicsi gazdaságát úgy rendezte be, hogy az év minden szakában legyen munka, és többnyire legyen bevétel is. A faiskolai szezonnak már látta a végét és már rá kellett éreznie az időjárásra, hogy mikor adjon árkedvezményt, vagyis mikor értékelje le a bent maradt csemetéket, mert azt követően bizony

égetni is kellett. Úgy tervezte, mivel ünnep utáni napon nagy forgalomra nem számíthatott, rendbe teszi, megigazítja és legfőképp felméri a csemetesorok állapotát és mennyiségét. Első azonban az állatállomány. A kutyák jutalma után a baromfiudvar következett, meg a galambok. És még azok fel sem szálltak már a sertéseknek is kiöntötte az etetőbe a takarmányt. Az ivóvizeket lecserélte frissre és a fólia felé vette az irányt, hogy a szellőzőket kinyissa, értékelje a belső klímát. A rózsák át voltak metszve és Mezei naponta is sűrűn figyelemmel kísérte a fejlődésüket, miközben öntözött, tápanyagozott, vagy permetezett, meg beállította a klímát. A szőlőkben is volt még rengeteg tennivaló, mert annak még a metszése is kritikussá vált az erős téli fagyok miatt. Itt a kertben abból csak a munkásabb volt, a hagyományos fejművelésű kövidinka, sárfehér, kadarka fajtákkal. Ezek már ki voltak nyitva, de a méenteleki magas törzsű nagyüzemi ültetvényre még rágondolni is nehéz szívvel tudott, mert valószínűsíteni lehetett, hogy ebben az évben ott a metszőollót a fűrészfogja helyettesíteni az elfagyás miatt. A másnaposság érzése erősítette benne a pesszimizmus suttozását és a visszhangjai karcoltak leginkább, mikor visszahallotta az aggódó hangokat: „Nem fogtok megélni! – Mi lesz a gyerekekkel? – Nincs tisztességes állások!” – Ő és Lola viszont készek voltak az új élet kihívására kiállni. Egyébként is az ő korosztályuk már nem kapta a rengeteg kedvezményt lakásra, gyerekre, építkezésekre és egyébként is kifulladt a lendület, leapadt az árukészlet, nem volt építőanyag, a kocsikra évtizedet kellett várni és a telefon reménytelennek tűnt, a lakáshoz szinte lehetetlen volt hozzájutni. Mezei nem volt a párt szekértolója. Nem tartozott az érdekkörébe, rövid úton távozzhatott, vagyis leginkább szóba sem álltak vele. „Hagy szaladjon csak mezítláb a tarlón, hagy edződjön a gyerek, majd csak megjön az esze, meg egyébként is fekete seggű, mert nem állt be a sorba. Megmakacsolta magát a konok kölök”. Ha meg figyelembe vették, hogy a család még mindig itt van, még nem vette fel a nyúl cipőt, még bosszúsabbak lettek, és ahol lehetett betartottak. Mezei tehát úgy érezte, hogy nincs veszíteni valója és már a szocializmusban kiugrott maszeknak. Volt rés, reális eséllyel indult, főleg Bács-Kiskunban, ahol a meghatározó elsőszámú vezetők a reformokkal fényezték magukat és akkor már a hitelekbe jócskán belemászó országban, így lehetett mit mutogatni, hogy máris útban vagyunk valamilyen piacgazdaság felé, aminek ugyan nem tudunk nevet adni, de már születik az új csoda. A közigazdászok jól

felszerelkeztek mondanivalóval és máig nem tudni, hogy kik adtak elő tudásalapon, és kik halandzsáztak, és mennyi titkot hallgattak agyon, mik voltak az érdekek valódi mozgatórugói. Lazára fogva és népiesen: „Tíz öregasszony sem tudta volna megjósolni, hogy mit hoz a holnap”. A kistermelői laza cserebere, csomagküldő, hébe-hóba piacozó és saját szükségletet ellátó többnyire a jó értelembbe vett amatőrök jövedelem kiegészítést realizáló sokszínű és népes kohéziós táborából meg az új profilból előlépett egy kis csapat. Az új színben tetszelgő jogi lehetőségek megvillantották az egyesülési jogot, melyet a rendszerváltás szele sodort partra. Az összeverődött termelők érdekeik képviselőit létrehoztak bejegyzett módon egy társadalmi szervezetet, mely a KÉVE nevet kapta a keresztségben a kistermelők és a vállalkozók szabad akaratából, hogy az egyesülési jogból fakadó fantáziájukban, reményeik szerint tág lehetőségeikkel élhessenek.

Mezei úgy érezte, fizikailag jó egyensúlyban van. Télen is olyan volt mintegy néger. Feketére festette a téli napsütés, miközben egésznap a természetben dolgozott. Hetekig be sem gyújtott a kályhába, mert fejszével vágta ki a régi szilvafákat, s mire kiásózta a tuskók körül a földet, kidöntötte a fát, legallyazta, majd feldarabolta, néha még bele is izzadt. Az apró gallyakat gyűjtötte föl a földön többnyire a következő kivágandó fa gyökereihez közel, hogy a föld fagya kiengedjen és az ásóval fogást találjon, rést kaparhasson ki, a fagyhatár alá a gyökerek között, ahova majd a fejszével odavág.

Lolával megmetszettek sok ezer rózsatövet és az árudai munkák is edzésben tartották. Néha a kimerültségig fokozta a tempót, amiben a külső körülmények sodorták bele. Méteres hóval kellett birkóznia és a főlíavázak környékén a szél embermagasságú fúvásokat sodort a palást mellé. Azokat mind fel kellett szabadítani a nyomás alól és volt rá példa, hogy a blokkrendszerű váz tetejéről nem tudta már eltávolítani a havat, ami megolvadva súlyos jégtömbbé változott át. A vastraverzek is már-már megmozdultak a súly alatt. A főlíavázakkal rengeteg kalandja akadt, mert a természeti erők nagyon szerettek eljárászadozni ezzel az áttetszően, sejtelmesen átlátszó képződménnyel, amiben, mint csodák nevelődtek a gyönyörű növények.

A fizikai állóképesség biztonsága mellé fel kellett zárkózni a szellemi teljesítmények kusza birodalmában is. A szakmai önállóság, a környezet, körülmények és politikai szándékok ismerete nélkül sima szaktudással még igen csak ingatag a tákolmány.

Mezei a szakmájából élete során kellően feltöltekezett és autodidakta módon inspirálódtak a társtudományok mindennapos alkalmazhatóságának motívumai. A kultúra fogalmi köre nála igen széles skálán mozgott, és mivel kötelezettség nélkül fogyaszthatta, élt az alkalommal, ami azt jelentette, hogy csak az idő szabhatott határt a befogadásra. Hogy ennek köszönhetően-e, de maga is meghatódott, hogy a KÉVE tagsága megválasztotta az egyesület elnökévé.

„- Uram-atyám! Már megint mit vállaltam – lepődött meg, mikor Merényi vállon veregette.

- Az előtt is a főnököm voltál. - Aztán felkiáltott: - Mindenki a vendégem egy sörre, most kaptam másfél milliót a banktól! – mondta Merényi - Így kell ezt csinálni.

- Na, menjünk. Keressünk egy jó zugot, vagy álljunk a pulthoz, mert aztán rohanni kell.

- Megszületett egy új lányom is – mondta Merényi.

- Kitől? – kérdezte Mezei.

- Ah, te nem ismered, meg nem is idevaló. Elfér a többi mellett, az anyja majd neveli, tudod, nálam nem áll meg az élet. Ide is azért léptem be, hogy feldobjalak benneteket - aztán megitták az italokat és szétszóródtak, Mezei meg hazavitte a legújabb gondját.”

Nemsokára gyűlést kell összehívni, jutott eszébe, miközben igazította a gyümölcsfa kötegek gyökerénél a bakhátat a faiskolában. Majd bekapcsolta a szivattyút, megengedte a vizet, ivott egy jót, megtörölte a száját és felnézett az égre, hogy vajon hány óra lehet. Aztán még tette a dolgát estig és jól elfáradva, testileg, lelkileg csak egy zuhanyozásra és egy ágyra vágyott.

Másnap kora reggel kelt. A nagy keményítáblájú könyvét kinyitotta, meg odatette a naptárt és a mindig kéznél lévő regiszteres füzetét, hogy összeszedje a gondolatait és belője magának a tennivalókat. Új módi kezdődött a városban: Tavaszi fesztivál. A művelődési házban üzemeltetett egy virágüzletet is és több más irányú próbálkozás után nála kötöttek ki azzal a felkéréssel, hogy az ezzel kapcsolatos virág és dísznövény dekorációt vegye kézbe és a forgatókönyvek alapján megrendezésre kerülő események mentén jelentkező ez irányú igényeket elégítse ki.

Az asztalon Mezei előtt a naptár, a toll és a füzetek, fejében meg a művelődési ház külső-belső megjelenése. Durva léptékkal kalkulált a cserepes örökzöldek darabszámára a lépcsőkre,

felvezetőként. Elképzelése szerinti fajtákat, változatokat felírva szemei előtt már látható volt az épület átváltozása. A lépcsők tereihez szárazvirág képeket, holtterekhez strukturális tálakat tervezett, a színpad elé meg a hagyományos girlandot gondolt. Villámgyorsan összeállt fejében a címlista, hogy kiket is kell felkeresnie. A regisztrációs füzetben beazonosította a címeket és telefonszámokat és úgy gondolta, hogy egy gyors reggeli közben átbeszéli terveit Lolával.

Gyerekek még ágyban és ők ketten a konyhában már a díszítő tervekről beszélgettek. Lola csak lelkitársa tudott ebben lenni, mert tevőlegesen őt a háztartás, a gyerekek gondja meg egy virágbolti kötöttség tartotta féken. Mezei feldobódva dőlt hátra a széken.

- Iszunk egy kávét, de akár egy konyakot is? – kérdezte.

- Mi történt veled? – kérdezte Lola - Vagy valami ünnep, amit nem jegeztem?

- Tudod mi fog történni ma nálunk? – kérdezte Mezei.

- Ugyan mi? Áruld el nekem is.

- Ma fogják bevezetni a telefont.

- Nem mondd!

- Erre kellett százezer forintot befizetnem, hogy a vállalkozás égisze alatti hozzájárulásra megenyhüljön a szívük.

- Ragyogó, gratulálok az új leleményhez – mondta kesernyésen Lola. - Most értetik meg velünk, mi is az a kapitalizmus. Az igazgatóknak már meg lesz a prémium. Nem rablás ez véletlenül?

- Viszont nem kell azonnal kocsiban ülnöm, mert holnaptól belépünk a XX. századba – mondta Mezei és koccintottak a kis háromcentes poharakkal, majd nevetgélve jókedvűen itták meg a kávéjukat.

Mezei gyorsan, frissen futott egy jó kört, mire meglett minden ígérvény a termelőknél és menetközben a virágboltok készleteiről is gondoskodott. Iparkodott, megtisztelő megbízást kapott ezzel a lehetőséggel Annától, a rendezvényszervezőtől és Maritól a művelődésszervezők főnöknőjétől. Nem árultak zsákmacskát. Kerekperec megmondták, hogy sok oka volt annak a késlekedésnek, ami most rengeteg nehézséget okoz nekik. Nem tudták meddig ér a takaró, a költségvetés későn lett jóváhagyva, a művészek viszont már fel voltak kérve és a helyiségek, termek, szerte a városban is ezekre a napokra foglalva lettek. A nagy kertészek, az üzemi kertészetek egyszerűen ilyen határidőre már nem vállaltak munkát. A két főszervező csodálkozott ezen, hogy a kihívás elől elfutottak. Mezei a majdnem

lehetetlent vállalta fel. Még magát sem próbálta ki a virágkötészet, mint művészet, árnyalt, kényes, fokozott ízlést igénylő technikai bravúrokat megkívánó, szaktudást és szakmunkát sem nélkülöző világában. Húzzunk bele öcsi, gondolta magában és bár körvonalazta a feladat követelményeinek összességét, de konkrétan mindig a következő lépést erősítette tudatában. Nem szeretete volna, ha megtévesztő dolgok kisiklatják a vállalását. Annától már megkapta a listát, hogy milyen rendezvényre, hova kellene a csokrok és kiknek, melyik napokon, hány órára. Azt röviden átbeszélték, hogy milyen stílusú a terem, milyenek a körülmények, mekkora hallgatóságra lehet számítani, és kik lesznek az előadóművészek. Marika a művelődési ház programját Mezei kezébe nyomta és csakúgy könnyed természetességgel hozzáfűzte, hogy az animációs filmapok rendezvényére külön figyeljenek oda, erre majd visszatérnek. Anna egy dekoratív, okos nő volt, Marika viszont kissé szürkébb, de zseniális művelődésszervező, aki teljes bizonyossággal és meggyőződéssel átgondolva dolgozott. Nem kapkodott, nyugodt helyzetismeretével tisztában volt a határokkal és tudta, hogy az improvizációk sem lehetnek váratlanok, azok a mindennapok részei.

Mezeinek maradt három napja, hogy a díszítés alapvetései készen legyenek. Hajnalonként összehordta az árut, főleg a cserjék voltak terjedelmesek, amikkel az utcáról a felvezetőt díszítette fel a lépcsőkön a bejárat felé. Egy éjszaka Pestre kellett mennie a nagybanira a hiánycikkekért, és amikor már úgy gondolta, hogy a hátralévő időben elrendezi tervei szerint a díszítéseket, megtudta, hogy az aulába egy belső virágboltot is be kellene rendeznie.

„Aki fizet, az petyegtet” és zokszó nélkül átkapcsolt, hogy a fejében összeálljanak a dolgok.

A Müller kertészetből hozott aztán cserepes flamingót, de annyit, hogy ezek adták a képzelt falak vázait a térben. Aztán kitalálta, hogy úgy rendezi be, hogy naponta más hatást keltsen ott a középső térben és olyan lett az egész, mintegy találkozóhely, ahonnan el lehet indulni, és vissza lehet találni, ahova hívni lehet valakit, vagy randevúra csalogatni. Akkor már segítségre volt szüksége, és amikor a filmszemlések felkérték, vagy hetven virágtál elkészítésére már kötélből voltak az idegei. A főiskoláról hozott segítséget és a legnagyobb meglepetésére megjelent a színen Izsó Dániel, aki felgyalogolt a lépcsőn, öltönyben, laza nyakkendőben és a kalap a kezében volt már, ahogy belépett az ajtón. Mezei farmerben és egy szál kockásingben rendezte a dolgait.

Körülötte rengeteg virágtál, ólomtüske, szárazszivacs, szalagok, vödörök, vázák, ollók, drótok, kapszulák és a vödörökben különböző vágott virágok; gerbera, szegfű, frézia, rózsza, papagájvirág, flamingó különböző változatai. Egy sarkot egész halom gypsophila és asparagus foglalta el. Mezei egy főiskolás tanulóval éppen asztalokat hordott össze, amire majd összeállítják a virágtál kompozíciókat. A tanszéki segéderőt várta még az attrakcióhoz.

- Üdvözetem! – szólt Izsó Dániel.

- Tiszteletem Izsó uram! Mit keresel te itt, ahol egy fesztivál készülődik, itt csak munka van, öregem!

- Megtudtam, hogy itt vagy Mezei uram.

- Látsz te itt urat ember?

- Az úr a pokolban is úr! - és amikor a Gyula úr azt mondja, hogy Mezei József úriember, akkor már megdönthetetlen a titulus. - De beszéljünk komolyabb dolgokról – mondta.

- Nyitva van még a presszó odabent?

- Fogalmam sincs, de jó későig bent szoktak lenni, főleg ha színház is van, bár most nincs előadás.

- Nézzük meg.

- Nincs most időm, de lehet, hogy egy kávé mégis csak rám férne – mondta Mezei.

- Na, gyere csak és nyugi.

És mivel a presszó még nyitva volt, leültek közel a pulthoz, mint akinek tényleg sietős a dolga.

- Mivel szolgálhatok? - kérdezte a presszós, aki egy újdonsült vállalkozó volt, nagy fekete bogár szemekkel.

- Két presszó kávé kérünk és szódavizet mellé. Béleljük valamivel? – kérdezte Mezeit Izsó Dániel.

- Csakúgy, natúr, csontváz tisztán, esetleg egy kis tejszínnel – mondta Mezei.

- Szóval tisztelt elnök úr - kezdte Izsó Dániel.

- Na, mi történt kenddel, hogy ilyen meredek pályára állt rá? - Kacagott fel Mezei. - Folytasd csak egyszerűen ember.

Izsó Dániel a zsebébe nyúlt és elővett egy összehajtogatott papírt.

- A belépési nyilatkozatom a KÉVE-be – mondta. - Nem akarok kóklerkedni, de nekem ez is megjárja, ha kívülről támogatlak bennetek, mondjuk szaktanácsadóként.

Mezei felnevetett.

- Mire gondoltál? A kistermelőknek és mezőgazdasági vállalkozóknak te milyen tanácsot fogsz adni? Én meg nem vagyok aranygyapjas president, hogy vigyázz rám, mintegy leszerelt tapasztalt nyomozóhoz illik.

- Soha ne mondd, hogy soha. Ti, így ahogy vagytok elbuktok, ha nem látod be, hogy a szakma az új világban egy dolog, de önmagában nincs kellő súlya. Ez a történet másról fog szólni.

- Tudom, hogy sokat kell majd küzdeni, kijárni az ügyeket a boldogulásunkért. Piacokat keresni, fizetőképes vevőket találni.

Szívott egyet a cigarettán Mezei, és folytatta.

- A hálózatunkat kiépíteni és az információs rendszerünket, óriási munka lesz, a gazdapiacot és a hétvégi bevásárló piacokat is le kell szervezni.

Kortyolgattak a kávéból, szívták a cigarettát és Mezei csak mondta, mondta, mesélt a terveikről, hogy most saját kézbe kell venni a dolgokat és az üzleti életben is részt kell venniük, nem úgy mint eddig, hogy mihelyt kimozdul a földről a paraszt már meg is fektetik a piacon és időnként még meg is szégyenítik, s ha nem is nyilvánosan, de a maga becsülete előtt biztosan.

- Kedves Józsi barátom! – mondta Izsó Dániel Mezeinek. - Tudod te miről fog szólni a következő pár év? A felosztásról, az újra elosztásról, ami már elkezdődött kicsiben, gőzerővel fog folytatódni nagyban. Előprivatizáció, spontán privatizáció, egy kis tessék-lássék huzavona a kárpótlással és a bútorok tologatását hangtalanul a szőnyegekkel együtt, észre sem veszitek majd drága barátom.

- Térjünk a tárgyra, – mondta Mezei, könnyedén - mert most nem ez a pillanat van, hogy megvitassuk a kardinális kérdéseket. Örülök, ha reggelre készen leszünk a munkával. Mi a javaslatod? – kérdezte.

- Csak felajánlom a segítségemet, mert beláthatod, mint ahogy most is, több felé osztódni nem tudsz, és választanod kell, vagy éhen halsz, vagy az egyesület fog helyben toporogni.

- Konkrétan mire gondolsz? – kérdezett rá Mezei.

- Az információs rendszer kiépítésében tudnék segíteni. A piacinformációs rendszerben mindenképpen, de a hálózatképzés is beleillene a profilba – mondta Izsó Dániel.

- Nos, pajtás, ha megharagszol, ha nem, az én profilomnak meg most a virágtálak birodalmába kell beilleszkedni - szólt Mezei és egyik kezével már intett egy munkaköpenyes fiatalembernek, aki az ajtón kívülről

éppen arra nézett. - Megjött a segéderő, ha nem haragszol rengeteg a munkánk. Arról már ne is beszéljek, hogy kissé idegesít mennyiben lesz elég a kellékkészlet, a kötészeti anyag és a virágkészlet, azsúrban van-e egyáltalán.

- Nem zavarlak tovább – mondta Izsó Dániel, a számlát rendezem, de van egy felvetésem, ha meghallgatod.

- Mondd! - szólt Mezei, de már megindult az ajtó felé.

- Ha elfogadod, egy alkalmi segítséget szerválok neked ebben a zsúfolt éjszakában – mondta Izsó Dániel és ugyan kezét is fogtak, de Mezeinek már egészen másutt járt az esze.

Ő már szinte elveszett a piros kockás ingjével a virágok között és Pista a tanszéki segéderő egy tanulóval átrendezte az asztalokat és pakolta ki az eszközöket, kellékeket elérhető távolságba.

A virágokat szem és kéz magasság közé helyezték az áttekinthető és gyors kiválasztás érdekében. Röpké megbeszélés után azonnal nekiláttak a kompozíciók elkészítéséhez. Az állóképességgel sokan megelégedhettek volna, mert Mezei az utóbbi időben csak rövid időre hajtotta párnára a fejét, de ennek ellenére fürgén, derűsen, jókedvűen és tele ambícióval munkálkodott.

A rendszerváltó időkben a kezdettől magángazdálkodóként élt, a szabadság öröme hajtotta, mint a vitorlást a szabad szelek. A jövőbe vetett hite hízalta reményeit. Bízott önmagában, hitt a kiteljesedés lehetőségében, pedig az többször is meginogni látszott. Érdekes módon akkor azt nem érezte súlyosnak, vagy veszélyesnek egy cseppet sem, mert fel sem merült benne, hogy a munkáját valaki más akarja majd elvégezni. Annyira friss volt, annyira harmatos ez az új élet, hogy Mezeinek esze ágában sem volt máris a téli sötétségben ténferegni. Lubickolni akart a gyorsfolyású vizekben és nem gondolt zátonyokra, meg örvényekre, a kisebb kalandokon meg előre nevetett.

- De kellene még valamilyen örökzöld, amivel tudnák alapozni. Csodát tenne a tál aljánál – mondta Pista, a virágkötő mester.

- A legjobbkor szólsz Pistám – mondta Mezei. - A kocsiban ott van a rengeteg tuja, boróka, hedera kötegekben. Már hozom is! - mondta.

Mezei hónalja alatt a zöld növényekkel szaladt, mikor egy rendőr szólította meg.

- Maga a virágos? – kérdezte.

- Mi a baj velem? - lepődött meg Mezei.

- Ide vagyok beosztva éjszakára – mondta az egyenruhás.

- Akkor csak őrködjön, – mondta Mezei - mert mi meg valószínű hajnalig teszünk-veszünk odabent.

- Virág István őrmester vagyok - mutatkozott be a rendőr.

- Isten éltesse.! Mezei József vagyok - hangzott a válasz.

- Jó előbb Izsó Dániellel találkoztam, innen jött ki és azt mondta, ha unatkozom, menjek fel és segítsek maguknak.

- Hát, ha unja magát, jöjjön fel, nézelődjön.

Felmentek a lépcsőn, letették a zöldeket, mert közben Virág őrmester átvett egyet Mezeitől.

- Komolyan mondtam ám, hogy segítsek. Izsó úrtól hallottam, hogy rengeteg a munkájuk, nekem így is, úgy is itt kell lennem.

- Na jó, köszönjük a segítőkészségét. A Pista majd megmutatja, hogy mit mekkorára vágjon - és Mezei bemutatta őket egymásnak.

- Pont jókor jött őrmester úr! A diáknak el kell menni a kollégiumba. Ideállhatna a helyére – mondta a virágkötő. - Perceken belül megmondom, hogy van-e ebben a szakmában jövője, nevetett miközben tűzdelte a virágokat a tálba.

Virág őrmester meg magabiztosan fogta a metszőollót a kezében és a zöldeket tisztította fel, mert bizony a virágok szárából nem mert volna elválni egy centit sem.

Ejfél elmúlt, hogy végeztek és jólesően lassan szívták a cigarettát, nézték a tengernyi virágszálat, melyek így elrendezve csak emelték az esztétikai élményt, amit egyenként nyújtottak volna magányosan.

Mezei pár óra alvás után a kertészetben a legégetőbb munkákat elvégezve már viharzott is a szemlére, ahol a virágtálak sorsa izgatta leginkább. Az épület előtt már soroltak be a kocsik és azok már nem a trabantok, wartburgok meg ladák voltak, inkább volkwagenek, opelek, citroenek, fiatok, mercedeszek meg volvók sorakoztak be a parkolóba. Mezei tornacipőjével könnyedén lépkedett fel a lépcsőn a konténeres örökzöldek között. Mariékat kereste volna, hogy mi legyen a virágtálakkal, de lelassította lépteit, mert azok elkoptak az asztalokról és még látott egyet, amit kinyújtott kézben vitt egy szakállas ember fel a lépcsőn, valamelyik terem felé. Mezeit, Erika az ügyeletes művelődésszervező látta meg és vidáman közölte, hogy a pesti művészek eldobták magukat a tálak látványától, főleg úgy együtt, egy rakáson tarolt a hatás - mondta.

- És? Akkor mi a sorsuk? – kérdezte Mezei.

- A tálakat elvitték és filmezik őket különféle stábok. A kérés az, hogy a varázsvirág bolt a flamingó falu, ha lehet, működjön is, mármint, hogy áruljanak, ha lehet ott középén, bent a térben is.

- Akkor viszont a könyvtár mellett it becsukjuk – mondta Mezei.

- Azt a Marikával beszéld meg – mondta Erika.

- Engedj meg egy telefont, - kérte Mezei és már tárcsázta Istvánt, a virágkötőt, hogy úgy rendezze az ügyeit, hogy itt lesz egy kis dolga, legalább három napra vetődjön át ide a nyüzsgésbe.

Mezei összepakolta a kötészet hordalékait és vitte le a kocsijához, hogy elszállítsa Lola boltjába. Végignézett a kocsik arzenálján és eszébe jutott Merényi megjegyzése: „Ugyan cseréld már le a kocsidat egy jó márkára, ne égesd magad, nem válik javadra.” Elgondolkozott ezen, hogy csak súlyos hibákat követhet el, ha ő így lemarad, megélnék, fejlesztgetnek, építenek ezt-azt, de új nyugati kocsiról álmodni sem mert még. Elég sok panaszt hallott innen-onnan, munkanélküliségről, meg drágaságról. Emlegették a mondást, hogy a szocializmusban az a legrosszabb, ami utána következik. Sajnálkoztak egy kicsit, aztán mentek tovább a hétköznapiak sodrásába, ám de ő, Mezei Jóska elemében érezte magát. Tenyerén hordozta volna a jövőt, de az még nem bontakozott ki a csíráiból sem, csak annyit tudtak, hogy érkezik már az új jövevény, az álmvilág. Készüljenek fel rá, meg tanuljanak nyelveket, ismerjék fel a szárokat, légiesedjenek, mert akkora lesz a szabadság, amiről még csak álmodni lehet. Már-már számolták az időt, hogy hányat kell aludni a jóléti demokrácia beköszöntéséig. „Él tanulók vagyunk, a 'lismusban is kivételezettek voltunk. Mi vágtuk el a vasfüggönyt, meg rendeztük a páneurópai pikniket is”, mondta egy szónok reménykeltően a kortes beszédében nemrégiben, villant át Mezei agyán és beült a wartburgba.

Meglepte Lolát a sok kimaradt kellékkel, bár belátta, hogy a művelődési házban azt tárolni nem lehet; viszont Mezei meg azon lepődött meg, hogy mennyi virág maradt ki eladatlanul a boltban.

- Juszti! – mondta Mezei és csak a legfrissebb szálat hagyta a vázában, a többi már dobozokban vitte is tovább Jusztinának, aki a babakocsijával tologatta az árut és szétszórta kedvezményes áron a város intézményeiben, meg vendéglátóegységeiben.

Az aluljáró felől közelítette meg a körutat, de Jusztinát már messziről észrevette, ahogy a járdán tolt a virággal megrakott kocsit. Mezei beelőzte, félig felállt a járdára, kipattant a volán mögül, gyorsan a hátsó ajtóhoz lépett és már húzta is elő a dobozokat, majd egymásra rakta a

járdán. Mire az összes doboz a kövön hevert Jusztina is odaért. Az életes nőről kissé rendezetlen formában lógtak a ruhák, egyik-másik igen rikító színben, feltűnővé is tette, a kocsijában, mintha kócosan álltak volna a virágok.

- Nem volt időm rendezni őket, állandóan zaklat az élettársam – mondta.

- Nem szereti maga a virágot, Jusztina - mondta Mezei.

- Imádom - mondta.

- Akkor elrendezné őket; úgy állnak itt, mint a Csáki szalmája, aranyom.

- Jól van na, csak reggel még egy kicsit írtózkodtam, mert mindig bánt - mondta kissé álmatagon az asszony.

- Ki bántja magát?

- Hát az élettársam. Olyanokat mondd, hogy nem is értem, aztán meg is ver.

- Hogy hogy megveri? – kérdezte Mezei.

- Elveszi a pénzem, azt hiszi, hogy eldugtam a többi, aztán megver.

- Nem látszik magán.

- Pedig azért írtózkodom. Félek, érti?

- Vágja fejbe, vagy dobja ki – mondta Mezei nevetve.

- Ne nevéssen, mert írtózkodom, nem érti?

- A dobozokat vigye haza, a virágokat tegye vízbe. Pénzt adjon, mert úgy is elveszi az embere.

- Jól van na, - és benyúlt a ruhájába, kitudja hányadik hacuka közé és előre elkészített összehajtogatott papírt adott Mezeinek.

Mezei kibontotta, kivette a pénzt, a csomagolópapírt a wartburgba dobta és lecsukta a hátsó ajtót.

- Vigyázzon magára, mást meg vigyen el az ördög. Majd jelentkezem.

- Jól van - mondta visszafogott huncut mosollyal Jusztina, aki úgy nézett ki, mint egy jósnő, egy koldus és egy cirkuszi bohóc keveréke, akiben benne lakik eredendően a tragikum néhány színesre festett eleme.

Mezei alig talált helyet a parkolóban úgy felélénkült az élet a művelődési központ körül. Nyugodtan és elégedetten nézett fel a félemeleti bejáróra, ahol az örökzöldek közül sárgavirágú potentillák virítottak. A lépcső végén édesanyja állt.

- Itt vagyok fiam, bejöttem. Említetted, hogy elkelve egy kis segítség. A virágokat Ceglédre hozták és ide pakoltuk őket. Majd szólsz, ha mást gondoltál.

- Nagyon jó helyen vannak ott a lépcsőn, nagyon jó helyen - és Mezei újra végignézett a felvezető szakaszon. Tetszett neki is.

- Nézzünk az árudához Anyám, - mondta és jólesően megnyugodott, mikor látta, hogy ott minden ízlésesen van elrendezve, és ki van takarítva.

- Hagytunk magunk után egy kis dudvát, ugye? Itt kötöttünk hajnalig - mondta.

- Jött egy István nevű fiatalember, aki most ott van középen a flamingósban, mondta jókedvűen a Mama. - Nagyon tetszik ez fiam.

Mezein hirtelen átsuhant az érzelmek meleg hulláma. Nem kis dicséret volt ez számára. Többre már nem is volt szüksége. Állt ott a márványlapokon és újra erőre kapott és tele volt energiával, aztán ment végig a folyósokon, lépcsőkön, elvonult karzatok előtt és mindent levizitált. A művelődési központ összes virágát is ő ápolta, amit kellett megigazított és másnap hajnalra tervezte az újabb ápolási munkát. A színházterem előtt találkozott Annával.

- Már kerestelek volna, ha nem futunk össze - mondta Anna.

- Hallgatlak - mondta Mezei.

- Ha itt végeztél, gyere át az irodámban. Oda szeretném adni a listát, hogy hova, milyen csokrot kell majd kiszállítani.

És elindultak le a lépcsőn a sűrűsödő áradatba. Ez a nap kissé nehezen kezdődött, de úgy beindult, hogy mozgásba lendült minden és a sarkokon, az asztaloknál, vagy az oszlopoknál, paravánnál és előtérben, a művészetről szóló megnyilvánulások törtek föl, közelítettek és távolodtak. Azok viszonya, elismertsége, hol báránként, hol hajszolt lóként sűrűsödött össze a kritikákban és közbeszédben egyaránt. Szinte szikrázott a levegő, aranykód lepte el a bejáratot a nagyelőadónál, ahol vetítették a fesztiválra kiválasztott és benevezett alkotások szalagon futó képeit. Mezeit csak a külső impulzusok érték, mégis magával ragadta a hangulat, minek varázsa átfutott a térben, mintegy felgyülemlett erő. Az alkotások szellemi porázukat hátrahagyva teljesedtek a falakon túlra is, mintegy pára, hogy kiegyenlítődbe betöltsék a teret. Mezeiben letesteltek a sokaság nyüzsgésének hullámai, és munkájának harapófogója a realitásba szorította vissza. A feladat és azok részletei lopakodtak lassan szándékaik előterébe, fel kellett ébrednie a másnapi igények sorrendi összeállítására. Ám, amint Lolával és édesanyjával este beléptek a kis kertes ház kapuján, teste minden eresztékében csak egy ágy képzete tülekedett elő és a fáradtság kiütéssel győzött rögtön az első

menetben, de arra már nem emlékezett. Álmai elpárologtak a meleg takaró alatt és könnyű tollpárnáján szuszogása egyenletesen harsogott. Nem álmodott, mint szokott a mezőkről, a végtelen szántókról, sem marhákról, lovakról, nem figyelt a puli a nyáj körül és az ölyvek sem köröztek a legelő felett. Csend vette körül, a végtelen csend, amibe beleájult, mint egy mormota.

Kora reggel a csengő berregése ébresztette Mezeit. Azonnal kipattant az ágyból. Elaludtam, gondolta.

A csengő ismét megszólalt, mire eljutott a tudatáig, hogy valaki nyilván kívülről nyomja a gombot. Kilépett a házból és elindult a kapu felé. Helén állt ott a kiskapu előtt.

- Ne tessék haragudni, de azt mondták, hogy ide korán jöjjenek, mert magával különben nem tudok beszélni.

- Jó reggelt! – mondta Mezei.

- S magiknak is – mondta a nő a kiskapu túloldaláról. - Gyula úr ment a Szenátorhoz, közben kitett itt, nézzek be, hájszen van-e munka.

Mezei kinyitotta a kiskaput és betessékelte a szabadidőruhas, sportcipős asszonyt a házba.

- Kávé, cigi? – kérdezte.

Helén felnevetett.

- Hátha lehet? Ez az életünk – mondta.

- Az ember merre jár? – kérdezte Mezei.

- Emi összejött a Gyula úrral, János meg rendezi át a benn valót, ahogy Emi mondja. Fenyőültetés már nem lesz, birtokviták vannak. A minap csúnyán összevesztek ott valakik a kocsmában. Nekünk nem nagy igényünk van - váltott témát Helén. - Kávé, cigi legyen, meg legyen hol aludni. A pénzről meg majd megegyezünk, ha megismeri a munkánkat.

- Nem sok időm van - mondta Mezei. - Lola csomagol reggelit és kiviszlek a kertbe. Megmutatom a teendőket, aztán majd berendezkedtek Jánossal. Később lesz telefon is, majd szólunk a csárdához. Ha indulásnak ez jó, akkor maradj - mondta Mezei és öntött még Helénnek kávét, a cigit meg kitette az asztalra. - Gyújtson rá! – mondta magázódva.

Helén nagy élvezettel gyújtotta meg a sopianaet, és lassan engedte ki a füstöt a száján. A kávéját is lassan és szorgosan kevergette közben, mintha szertartáson lenne.

Később Mezei a kertészetben kitette Helént, bemutatta őt a kutyáknak. Egy gyors képet villantott fel a teendőkről. Közölte, hogy majd

iparkodik vissza. Beindította a szivattyúkat, kinyitotta a fóliaszellőzőket, adott az állatoknak és már húzott is tovább, hogy Lolát friss virágokkal bevigye a boltba. Közben az úton, menetközben megbeszélték a csokrok életre keltését, mikor, mivel készüljön el Lola. Majd gázt adott és irány a művelődési központ, ahol már a lépcsőn ballagott fel a Mama, és Pista vitte a szatyrárt. Minden ment, mint a karikacsapás. A Mama felügyelte a virágselejteket, Pistára meg rábízta a flamingóst és hogy díszítse fel a piros bársony színpadi függönyöket. Lola dolga volt a kórusoknak megkötni a csokrokat és Mezei magára szabta Cziffra Györgynek a zongorakoncertre szánt virágkosarát és a nejeének szóló csokor megkötését. Ez utóbbival akadt még egy kis dolga, még csak a fejében az elképzelések léteztek. A sportcsarnokot akarta először megnézni, ahol a művész játszani fogja Bartók II. zongoraversenyét, levezetésekként meg Liszt Magyar fantáziáját. A sportcsarnokba Mezei csak magyarázkodás árán tudott belépni. Csak a szűk körű személyzet mozoghatott a falakon belül. A zongora már a pódiumon volt, amit egy japán hangolt pár nap óta. Borzasztó kellemetlenséget kellett megemészteni a rendezvényeseknek. Az éjszakai záporosó következtében a lapos tetőről becsurgások keletkeztek és a zongorára is jutott belőle. Még Mezei is meghökkent, mikor fóliával letakart zongora mellett hangolt a japán zenész. A csarnok hangulatát, a drapériákat és a zongora színét figyelembe véve, a művész korát, személyiségét átérezve Mezei a fehér virágkosár mellett döntött és fehér kézi csokrot képzelt el a feleségének is. Sietve kiment a csarnoktérből és a Gere kertész felé vette az irányt. A kertész a lakásban aludt a nagy franciaágyon két nő társaságában, melyeken részlegesen volt a takaró. Az egyiknek deréktól felfelé jutott, a másikaknak meg deréktól lefelé. A kertészt a nagybetűs élet nem hagyta unatkozni. Új asszonyt keresett és néha több volt a soknál az új jelentkező, persze ez nem okozott neki szomorúságot, csupán az élete követhetetlené vált és kicsúszott a kezéből időnként a gyepelő. Azon a napon is már Pestről érkezett, ahol a nagybanin küzdött a kereskedőkkel. Vitte az ügyeletes barátnőjét, de mire hazaértek az ágyban is talált egy másikat.

- Ide már sosem jövök jókor, - morogta Mezei, miközben a kertészt iparkodott kimozdítani az ágyból. - Ha esik, ha fúj, most virágra van szükségem - mondta - és nem is akármilyenre.

Gere Pista megértette, sőt nagyon is megértett már minden helyzetet. Szinte örült, hogy Mezei felébresztette. A fóliaház alatt ott volt a

rengeteg munka és volt már eddig jó pár balfogása. A fehér gerberákat szedték össze, mikor Mezei egy vöröses barna állatot látott a tövek mellett elosonni.

- Te, Pista! – kiáltotta, mintha patkány szaladt volna itt.

- Ah, fenét - mondta Gere Pista - a Dodó jó be volt rúgva és bedobta a macskát a mozdony kazánjába.

- Megmenekült? – csodálkozott Mezei.

- Mint a henger, pörgött az ajtó felé és kizuhant a földre. Összement, lehet felére is, meg leégett a szőre. Ezt nézted te patkánynak, öregem.

- A főszer is sütőlapátra kellett volna ültetni - jegyezte meg Mezei. - Elég lesz a gerberából Pista. Szedjünk liziantuszt, meg fehér liliom kellene. Esetleg, ha lenne fehér csokros krizantém, vagy csokros szegfű, meg kála.

- Gyönyörű kálák vannak – mondta a kertész.

- Most mi lesz veled? Ketten főznek, vagy mosnak rád, netán kertészkednek? - hülyéskedett Mezei.

- Hozzák az ebédet ételesben Jocikám, három féleből lehet válogatni, ma már egyszerű az élet.

Mezei maga mögött hagyva a kertészeti telepet döngetett a piros kombijával, majd a művelődési központba érve, egy zugban vízbe helyezte a virágokat szívatásra. A tanszéki segéderőt kereste, akit aztán a krepp papírok közül húzott elő a kellékes sarokból.

- A piros függönnyel, papír nélkül nem tudok mit kezdeni - mondta a virágkötő.

- Megértelek, de lesz más megoldás is. A kertben hajtatok mindenféle ágat és virágoznak a szilvák és a vadszilva ágak is, csupa fehérben úsznak már, de van aranyvessző és pár szál orgona is. Tudod, egyszer Nyesztyerenko koncertre ezüst olajfaágakkal díszítettem a bordó hátteret és ahogy a lámpák rávilágítottak, maga volt a csoda. Ápold le a virágokat, segíts a Mamának és sietek az ágakkal uram - mondta Mezei és szaladt le a lépcsőn, Mamának csak messziről integetve.

Délután már a hatalmas virágkosárban ölelkeztek a fehér virágok, laza fürtökben, több lépcsős elrendezésben fehér nagy virágú gypsophilával, fátýolszerűvé téve a harsogó tiszta színeket.

- Nem fog kiférni az ajtón, hallotta meg Pista hangját. Mezei felnézett, először a virágkötőre, aztán az ajtóra.

- Basszus – mondta. – „Látod-e babám, jól elszabtad a gatyám szárát. Az egyik szára hosszabb lett, a másik meg széles lett” - énekelte és

lemondva legyintett egyet a kezével, megperdült a saját tengelye körül. - Azt a mindenit, szét kell szedni.

Nekilátott és bontogatta ki a szálakat, amik igen csak stabilan voltak rögzítve a kosárban a kellékekkel. Mind kivitték a kocsihoz és Mezei úgy döntött, hogy a helyszínen a csarnokban köti meg a kosarat is meg a csokrot is.

- Lola majd hoz egy csokrot, ami a kórusé lesz este - mondta Mezei. - Ha nem érnék vissza addig, segíts neki légy szíves.

A csarnokban Mezei kötötte a virágkosarat, most már bátran nyúlt az alkotáshoz, mert ott tág térben mozgás-szabadság magával ragadta. A zongoránál már álltak néhányan és hallgatták a japánt, csupa izgalommal a pódium mellett.

- Ez meg Wagner, Tannhauser nyitánya, - mondta valamelyik, de Mezeinek ezek csak rendezett zajok voltak, meg nem is hallott jószerével. Az izgalom szinte süketté tette és csak a szemével és kezével érzékelt.

- 1956. október 22-én Bartókot játszotta az Erkel Színházban, - mondta valaki körülötte.

- Mario Rossi vezényletével - hallott egy másik hangot Mezei.

Aztán egyszer csak csend lett, néma csend. Mezei ekkor már csak a kézi csokron igazgatta meg a tüllt, és a vázába helyezte a csokrot. Készen volt a virágkosár, a csokor és a zongora hangolása is befejeződött. Már a művész érkezésének előszele is tiszteletet parancsolt és csend a tisztelet csendje töltötte be a teret. Mezei is szinte lábujjhegyen és óvatosan lépkedett kifelé, hogy nehogy megzavarja ezt az áhítatos várakozást, ami oly ritkaság volt már az akkori világban.

A csarnokból Mezei a kertészetbe ment, kissé feszélyezte, hogy ugyan mi lehet Helénnel. Rögtön beledobta a mélyvízbe. Vak vezet világtalant, csak nagyon pofára ne essünk, gondolta és megállt egy kis boltnál, hogy cigarettát, kávéat vegyen meg élelmiszereket. Már gyanús volt az üresség a parkolónál. Régi fajta kis bolt volt ahova alkalmanként, ha útba esett beugrott apróságokért. Az ajtón a zárva tábla és szinte a bajt sugallta minden, hogy valami nincs rendben, hogy valami megváltozott, hogy valami mintha véget ért volna.

Egy biciklis megállt mellette.

- Jó napot Józsikám! Hát nem tudja, hogy megszűnik? - kérdezte Kullai József, aki lóval szokott fuvarozni néha a környékelieknek.

- Ha tudnám, nem állnék itt, mint a Bálám számara.

- Valami Tesco nyílik, tudja ott abban a nagy dobozban, ami olyan gyorsan felépül. Ezeket meg jól ismerem. A Jutka azt mondta, hogy ő nem égeti itt magát, időben vált.

- Okos asszony az, igaza van. Nem is kell megvárni, még a víz a szájához ér. Akkor hát beúszott az öbölbe a nagy hal Jóska bátyám, működik minden. Látja, a kicsik máris menekülnek. Sajnálom. Ide csak beléptem, tudtam mit akarok és percekben belül távozhattam. Volt egy pár kedves szava Jutkának hozzánk, ha tudott kedveskedett valami újdonsággal, szinte ismerte a családokat - emlékezett Mezei.

- Reggel még a kávé is lefőzte a törzsvevőknek, de kocsmát azért nem nyitott. Én mindig itt vettem meg a sörömet. Tudja, az én lovam nem vár, úgyhogy a kocsmába nem is jártam. Na, majd kitalálunk valamit, ameddig pénz van a zsebben, nem kell aggódni.

- Na, Isten megáldja Jóska bátyám, nekem sietni kell - mondta Mezei és ment tovább a kertészete felé.

Már a kapunál jóérzéssel fordult rá az üzemi útra. Fel volt gereblyézve. A csemetesorok körül a föld szépen vissza volt igazgatva a fasorokba. Rögtön meg is állt a kis feketefóliás váznál, melynek a végéhez fehér átlátszó fóliát vasalt, mintha egy nagy ablak lett volna. Helén ott ült mögötte a tengerészládán és az előtte lévő asztalon a jegyzeteit pakolta, ahogy meglátta Mezeit.

- Szép jó napot magának! - mondta, ahogy felállt az óriás fedeles ládától.

- Na, mit szól? Kihúzgáltam a burját a kerítésmentén. Jó lesz-e? - kérdezte.

Mivel Mezei nem szólt csak nézett a távolba, Helén a szabadidő ruha zsebéből pénzt húzott elő.

- Ennyit árultam - mondta. - Az árak ki voltak írva, a fákon meg rajta van a címke. A maga vevői mindent tudnak. Egyenest mentek a sorhoz, amiből vinni akartak, s aztán mentek tovább a másikhoz. Megmondom magának, némelyik segített nekem is, hogy beletanuljak, nem szégyellem megmondani.

- Én meg nem hoztam semmit - mondta Mezei. - A bolt bezárt, a bevásárló központba meg nem mentem, még nem is voltam ott. Sietnem kell vissza, - mondta kissé feszültebben, mert ahogy a kötelességének jelei végigfutottak agya hullámhosszán, elkapta a harci ideg. Mezei a zsebébe nyúlt és cigarettáját átadta Helénnek. - Ezt itt hagyom, de lehet, hogy későn jövök, találja fel magát. Aztán majd elmegyünk az emberért is - mondta.

Helén felkacagott, ahogy átvette a cigarettát, azonnal zsebre is tette.

- A pénzt vigye el! – mondta - Le van egyeztetve. Az előbb összesítettem, tessék, itt vannak a jegyzetek - mondta.

- Nyugtát nem adott?

- Nem, de egy tépő papírra ráírtam az árat. Megmondtam, hogy akinek számla kell, jöjjön vissza, majd Józsi bácsi kiállítja nekik.

- Székely agya van magának, majd jövök - és Mezei már bent is ült a kocsiban és röffentette a motort.

Az úton sajnálta, hogy a hangversenyen nem tud ott lenni, de nem sokat rágódott ezen, mert a napnál is világosabb volt számára az is, hogy ő most a személyzethez tartozik. Még jegyet sem vehet, hogy műélvezet közelébe jusson, maximum izgulhat a sikerért. Hogy minden klappoljon, hogy minden a helyén legyen és a zavartalan körülmények létrehozásának egyik láncszemeként legyen olyan erős, hogy az ő istrángja ne szakadjon, a többiek meg majd ügyelnek a sajátjukéra. A szervezők meg egyébként is profik voltak. Marika és annak csapata kipróbált művelődési és rendezvényszervezői vénával higgadtan, de azért kellő lánggal kormányoztak.

Az aulában már Lola várta Mezeit és boldog volt, hogy a kilencvennégy szálás csokrot megkötötte úgy, ahogy megbeszélték. Stabílan, hogy az a kocsiban se essen szét, lehessen hozni, vinni, meg a szélnek is ellenálljon, és ne kelljen szégyenkezni, hogy az átadáskor széthullik a grandiózus kötészeti költemény.

Lola és Mezei egymásra nézett az aulában.

- Bírod még? – kérdezte Lola.

- És te? Na gyerünk, megiszunk egy kávét. Nincs még vége a napnak, mondta - Mezei.

- Nálunk sosincs vége, mindig kitalálsz magadnak valamit.

- Élni kell.

- De milyen áron?

- Mindenáron - mondta kesernyés mosollyal Mezei.

- Képzeld, a doktornő nem fizette ki a számlát.

- Ki gondolná? A vidéki egzisztenciák régen gáláns emberek voltak, apámtól ezt tanultam.

- Az rég volt édesem. A férje jött a csokorért, mondtam neki, hogy a nejét vártam. Azt mondta, hogy nem ébresztette fel, mert ameddig alszik, addig legalább száraz a pohár. Már a wc öblítő mögött is talált üveget.

- Forduljon doktor Bubóhoz - mondta Mezei. - Nem segíthet rajta csak a pszichológus.

- Remélem, összeszedi magát.

- Ezek szerint beszállunk mi is a költségekbe - legyintett Mezei a kezével, aztán témát váltott. - Pista már hazament a flamingósból. A Mama megvárt, de már ő is elment rég.

- Tegyük rendet és menjünk mi is – mondta Lola. - A gyerekek már megint az ágyban lesznek szegénykéim.

Lola a követ törölte fel a cserepesek körül, Mezei a vázákat rendezte el, mikor megjelent Vajda Jóska rendezvényfelelős.

- Ti még itt vagytok? - kérdezte. - Tudjátok mi történt a színpadon? Konferáltam, és ahogy átadtam a csokrot a kórus tagjainak egy szál virágot szeretett volna továbbadni a karmester, de csak szeretett volna. Hát azt nem tudta levezényelni, mert egy szálát sem tudott kihúzni a csokorból. Kissé zavarban volt, aztán felemelte, majd megint taps és meghajolt, egyben vitték ki a csokrot és sorban elvonultak a kórustagok.

- Egy kosárban kellett volna vinni virágot, amit valaki kioszt nekik - mondta Mezei.

- Kigondolta, hogy összehegesztitek a szálakat - nevetett Vajda.

- Abba a csokorba volt vagy kétszáz szál a lazítókkal együtt. Boglyát nem hozhatunk ide - nevetett Lola.

- Semmi gond, csak sztori volt a vége – mondta Vajda. - A csokor szép volt és látványos is. Legközelebb a részleteket a szőrszálhasogatásig kidolgozzuk – nevetett; aztán elköszöntek.

Mezei a lépcsőn magyarázta Lolának, hogy még menni kell a faiskolához, Helénnek miket kell venni és még Pál Jánost is el kell hozni.

- Akkor én is megyek veled. Addig a fóliákat becsukom, meg az állatokra ránézek - mondta Lola és elindultak a városszéle felé.

- Tudod mit? – mondta Mezei. - Mindent puccra vágunk a kertben és Helénéket kihozzuk a Tescóba.

Aztán elmondta Lolának, hogy bezárt a kisboltjuk és hogy ma hallott a szupermarket megnyitásáról.

- A Gyula úrnál is téma volt már, - mondta Lola - mikor a sztrádáról volt szó, meg a dobozról, ami olyan gyorsan épült. Hát igen, mi egy kicsit el vagyunk varázsolva.

- No, ne izgulj, nem maradunk le semmiről, sőt így is előreszaladtunk egy csöppnyit.

- Mire gondolsz?
 - Mire? Arra, hogy van ültetvényünk, rózsakertünk fóliaházakkal, faiskolai lerakatunk, virágboltunk, két gyerekünk, a tükörbe nézhetünk. Egyesületet hoztunk létre, már így is azzal vádolnak, hogy restaurációt csinálók, kapitalisták leszünk. Volt már, aki rákérdezett, de kiderült, hogy szegény nem tudta kibogozni, hogy akkor melyik rendszer is volt az átkos.
 - Mi maximum most önkizsákmányolók vagyunk.
 - Emlékszel még, mikor ketten húztuk a friss szántáson a simítót? – kérdezte Mezei.
 - Se gépünk, se lovunk, befogtuk magunkat.
 - A traktor se tudta a dzsungelbe behozni a trágyát, amit vettünk, de végül csak kialakult a homokozónk, nem? – nevetett Mezei.
 - Most lenne jó, ha Apámék is itt lehetnének - mondta Lola. - Ezt szerették volna egész életükben elérni, szőlő, gyümölcs, virág, csemetekert, mind Apám féltett álmai között voltak. Mikor pedig munkába járaskor elaludtak a vonatok lépcsőin is, ilyenekről álmodott. Aztán a szomszédja aludt tovább, ő meg vigyázta a másik álmát, miközben nézte a tovarobogó sötétséget.
 - Gondolod, hogy erről álmodhatott a vonaton, a fekete vonatok lépcsőjén, a hajnalokon, meg az éjszakákon.
 - Ezt a gürít is örömmel csinálta volna.
 - Pionerek vagyunk Bébi.
 - Majd felfejlődünk.
 - Nem panaszkodom - mondta Mezei. - Magunknak csináltuk, erre törekedtünk.
 - Fenyves utca! - mondta fennhangon Lola.
 - Te jó ég! Majdnem tovább mentem - és Mezei lelassított, megállt és hátratulatott.
- Lassan befordult a már elhagyatott bekötőre.
- Helén a baromfiól kerítésénél állt, a kerítés másik oldaláról Laci bácsi beszélt hozzá. A két kutya felugrott a lába mellől, ahogy a kocsit észrevették.
- Na, minden jól Laci bácsi! Megyek, most jött a gazda - mondta Helén és elindult a kocsira felé a félhomályban.
- Lola kiszállt a kocsiból, a térvilágítás hosszú árnyékot vetett az alakjára.
- Menjetek! Én addig rendezkedek - mondta Lola és elindult a fóliavázak felé.

- Osonjunk - mondta Mezei Helénnek és rálépett a gázra. - Elhozzuk Jánost és bemegyünk a szupermarketbe. Megveszed, amire szükségetek lesz.

Még a dűlőút végéhez sem értek, mikor fénykürttel jelzett a szembejövő kocsi.

- Gyula úr! - kiabálta Helén.

A két kocsi lehúzódot és megállt.

- Már azt hittem baj van veletek – mondta Gyula úr. - Hoztam Jánost, nehogy Hellén elkóboroljon - mondta huncutul.

Pál János átszállt Mezeiék wartburgjába, a táskát bedobta a kocsi farába. Intett Gyula úrnak:

- Holnap majd megyünk a cuccokért! - mondta és behuppant a hátsó ülésre.

- Majd kijöttök - mondta Gyula úr Mezeinek.

- Izsó is beszélni akar velünk.

- Föltétlen Gyulám, behívnálak, de hajtunk a Tescóba, semmi sincs a tanyán, - mondta Mezei és elköszöntek.

A városi bekötőnél már messziről látszott a szupermarket flitterbe csomagolt fényvarázsa. Csillogás - villogás özöne rést ütött a szürke homályba, és mint a bogár a fényre, úgy verődtek össze a népek a bejárat környékére, ahol az automata üvegajtók hol igen sűrűn csukódtak - nyitódtak, hol meg kifeszültek, mert az érzékelő állandóan jelet fogott.

- Hohó! - mondta Mezei Pál Jánosnak. - Itt egy százas, hozzá! bevásárlókocsit, mert itt kilométerek várnak rád odabent ember!

Pál János arca feszült figyelemmel volt tele és azonnal startolt egy bevásárlókocsiért a fedett tetejű gyűjtőkarámhoz.

Helén élesített ösztöneivel, kíváncsi akarásával és várakozó tudatával szinte topogott, mintha valami verseny előtti feszültséget vezetne le. Mikor már mindhárman együtt voltak és Pál János kezében a tolókocsi, a kitárult ajtón a sodrás irányába beléptek a konzumvarázs fellegvárába. Pál János szeme végigfutott a belső hatalmas befogadó téren és mintha egy összkép fókuszába vetült volna vissza, összesűrűsödött érzékszerveiben a csodák számára elérhetetlenül lehetetlen világa. Megdörzsölte a szemét és újra mustra alá vette az elképesztő varázslatot. Helén meg mintha vonzásába került volna a színeknek, fényeknek, szinte a bőségtől elvakulva egyre szaporábbra fogta lépteit,

hogy minél előbb megfoghasson valamit a polcról, ami meggyőzi, hogy ez kőkemény valóság, ami a szeme előtt elterült.

Mezei járt már különböző marketekben. Bécsben kezdte, aztán zsinórban nyíltak meg a városban is egymás konkurenciáját mutatva, érzékeltetve, mintha elkezdődött volna a verseny. A vásárlók kegyeit keresve nem szűkölködtek a tájékoztató anyagokkal. Ellepte a várost a reklámcédulák és újságok arzenálja. Még fel sem fogták, hogy ezt a papíros tömeget, ezt a reklámözönt bizony ők fizetik ki, amit a konzumláncok beépítenek az árba. Mezei kocsijában is volt az új szupermarket nyitására is egy halomnyi kedvezményt fitogtató csábító reklámújság. Őt ez hidegen hagyta, mert a mindennapok feladata számára puritán értékrendet diktált. Most kissé zavarban volt viszont ő is, hogy mi ez a varázs, milyen név illeti ezt a szuper, mega, vagy giga kategóriák versenyében. Bár a megtervezett látvány csalogatóan hatott, Mezei szemei azért látták a nagy kietlen csarnok sivár szomorúságát, ha eltűnnének a polcok és a rajtuk lévő áruk. De ennek éppen ez a lényege, tett pontot a praktikumra.

A kis vegyesboltjából ő már rég bevásárolt volna és Jutka, aki ismerte a szokásait még kávé is főzött volna nekik.

Helén csak ment, ment, ment előre, hol jobbra, hol balra nézett, majd követve a polcsorokat fordult tovább lázasan keresve valamit, közben meg töltődött belé a látvány. Mezei megfogta Pál János kezét és szólt Helénnek.

- No, figyeljete! A sorok végén fent ki van írva, hogy ott mi található. Most arra koncentráltok, hogy ma estére és holnapra mire van szükségetek. Csak azokhoz a polcokhoz, vagy pultokhoz megyünk, ahol az megtalálható. Mihelyt lesz időm, elhozlak benneteket nézelődni, ez nyitva van éjjel-nappal, még vasárnap is.

- Azt a mindenit! – mondta Pál János.

Kövezték Mezeit, közben Helén sorolta az igényeket.

Már hazafelé tartottak mikor Helén megszólalt:

- Majdnem elfelejtettem, kicsit szégyellem is magam. Volt a kertben egy úriember és keresett téged. Valter, ha jól emlékszem Trapp Valter. Felírtam.

- Na és? – kérdezte Mezei.

- Szeretne veled beszélni. Felírtam a címét is és a telefonszámát is.

Trapp Valter címét és telefonszámát Mezei a farzsebébe tette, mikor Lolával elindultak hazafelé, ahol a gyerekek álmaikat már a Mama vigyázta.

A fesztivál hátralévő részét Mezei már pillekönnyűnek érezte a maga részéről. A feszültségek feloldódtak, ami a váratlan próbatétel keménynek tűnő ismeretlen kihívásaiból adódtak. Ebben a közegben egyébként sem volt jártassága, ismeretlenségeinek derengései néhány esetben a köszönőviszony erejéig érték csak fel. A társadalmi korlátok nem az emberi viszonyokban terebélyesedtek, inkább a titokzatos, hatalmi apparátus istállóiból datálódtak. Ha jó hátszéllel érkezett valaki, könnyebben nyílódtak az ajtók és ehhez elég volt egy pár ráutaló mondat, vagy netán egy telefonba elejtett célzás is, esetleg egy véletlen, de jól sikerült bemutatkozás. Mezei is így került a kulturális élet periferiájához csapódó szolgáltatói körbe. Testvére baráti köréből kapott segítő jobbot arra, hogy próbálgassa szárnyait és néha felléphessen a megélhetést jelentő dobogókra. A virágkötészetben még zöldfülű, nagyüzemben viszont már megkopott gazdaszember, aki a nagy terekhez és távolságokhoz szokott az ösztöneivel próbált közelebb kerülni a társadalmi lét sűrűbb szövésű paplanjaihoz, hogy ő is betakaródhasson egy kicsit és ha kinyújtózik végigérje az a takaró. Úgy képzelte, hogy a takaró hossza majd aránylik a szolgáltatásaival nyújtott befektetések mértékéhez. Tudásának és tehetségének javát próbálta nyújtani, mintha csak magának alkotna kedvtelésre. Szerette, ha örülnek körülötte a megrendelői, vásárlói, ha sikerül terelgetni az ízlésüket és ez működött is külön-külön, személyre szabottan. Most viszont egy időben szélesebb tömegek részére kellett megelégedettségre dolgoznia és olyan körülményeket teremteni a virággal, a díszítéssel, hogy általában is jó közérzetet nyújtson az ott alkotóknak, látogató közönségnek és a téblábolónak is. Az arcokról a megnyilvánulások apró jeleiről Mezei már le tudta mérni, hogy sikerült-e egy kis szint varázsolni a lelkekbe és hozzájárulni valamennyivel az érzelmek feltöltéséhez. Fáradhatatlanul bővületben tartotta a virágvarázs pompáit, hogy nyűgözzé le, tartsa életben a lelki felfrissülés hangulatát, de hogy hatékonyan teljesülnek-e a szándékai, még nem mérte fel. Erőfeszítései fokozott, de mégis csak természetes lelkiállapotnak érezte. Hatása alatt volt az ösztönző erőnek, kedélyállapota harsogóan friss volt, érzései magas hőfokon égtek, melyeket személyes impulzusai folyton tápláltak, mintegy táborüzet. A fesztivál végére összerázódtak a résztvevők

érzelmei. Feloldódtak a fenntartásaik, biztatóan néztek egymás szemébe, és nyugodtan találkoztak a pillantások, mikor összeérték a sugárnyalábok a térben. A rendezvény sikerei egyaránt a gondtalan egymásra találást sugallták. Szereplők és nézők, alkotók és kiszolgálók egyaránt elvegyültek a maguk teremtetten emelkedett pillanataik között és felszabadult duruzsolással jöttek-mentek, társalogtak szerte az épületen belül és kívül a téren. Baráti érzések az ismerősök jó kedélyű viszonzossága, a siker átható hangulata, a jövészek-menészek fáradhatatlan dongása hatotta át az idegpályákat és formáltak közösséget az ott lévőekkel.

Egy csoda volt ez azokban az időkben. A kultúrának egy átölelő baráti jobbjá, miközben az anyagi lét világa naponta töredezett, pusztult, átépítésre várt, ahol nem mindenki tudta megvetni a lábát, mert sokak alól már kihúzták a szőnyeget. Bezárt a gyárkapu, megszűnt a részleg, átszervezték a piacot, privatizálták a munka életterét. A szétesőben, széthullóban lévő munkahelyi közösségek reménytelensége keresett kapaszkodót a rendezvények pódiumának színpalái tájékán, mintha ellenmérget, vagy szérumot venne be a kitörni látszó járvány kezdetén.

Mezei a presszóba Romanóval futott össze.

- Jól megy az üzlet? – kérdezte.
- Igyál valamit - mondta Mezei.
- Iszom a kávé.
- Akkor rosszul fogalmaztam. Kísértesd el egy rummal.
- Tényleg volt egy ilyen korszak - nyugtázta Romanó.
- Egy kávé, egy rum, de hol vannak már ezek az idők.
- Én mindig fröccsös voltam, ha kicsit megfeledkezel magadról, akkor sincs nagy baj - mondta Romanó.
- Nagy találmány a szódavíz - nevetett Mezei.
- Nem szólsz róla, hogy megy az üzlet. Mondtam neked, legyél szakszervezetis, megválasztottak volna elnöknek is.
- Bolond lyukból bolond szél fújt öregem, még tag sem voltam pártos.
- Az nem számít, az új rendszerben nélkülözhetetlen lesz, egyenesen megkerülhetetlen.
- Már, mint mi?
- A szakszervezet drága barátom, a szakszervezet.
- Nem azért lettem maszek, hogy ilyeneken rágódjam – mondta Mezei.
- Egmagad maradsz, mint az újjad, az ember társas lény.
- Sok emberrel dolgozom együtt, és még többel találkozom.

- Én csak azt látom, hogy rámolod a virágot, hajlongasz, kapkodsz, ide nézel, oda nézel, leülni nincs időd.

- Most is itt ülünk, nem? – nevetett Mezei. - De hogy komoly legyek, szeretem, mikor örül valaki a szépen megkötött csokornak, de még az egy szál virág is felöltöztetve már elindít egy jó napot.

- Kevés benned az ambíció apukám, nagy ember lehettél volna.

- Privatizálni fogják azt a hatalmas trösztöt is barátom. Hidd el nekem, hogy a Zserbóból kinézték már az irodákat, a többire, meg ha rágondolsz is, óriási falat. Szaktanácsadóként már a könyöksövön is átlátam és meglátom az erdőtől a fát. Itt meg, ha rossz napom is van, és az utcára viszem a virágot, felcseng bennem a vers. „Ha már elpusztul a világ, legyen a sírjára virág” és a járda mellett is találok olyan megoldást, hogy még a koldusnak is jusson egy szál vigasz.

- De most benne vagy a pikszisben, - jegyezte meg Romanó, miközben kiitta a poharából a kávéját.

- Pár nap alatt lecseng minden ünnep, persze helyzet volt és a szolgáltatást favorizálják ma már, láthatod. Nekem meg fel kell még nőnöm.

- Mihez? – kérdezte Romanó.

- Megbokrosodtak az igények. A gyors, grandiózus és ismételten azonnali örömeket kell szolgálni barátom.

- Na látod, ezt érzékelem én is, de nem akartam hinni a szememnek. A zsíros kenyéren is meg voltunk, most meg a pizza futár rohángál a lepényekkel a taknyos kölyöknek is.

- Te másra szocializálódtál, de majd beletörödsz, mikor elkap téged is a gépszíj.

- Virágos bácsi! Várják a flamingósba! - szólt be az ajtón egy csinos lány, akit Mezei látott már, de nem tudta, hogy itteni dolgozó-e, vagy vendég.

- Majd fizetek, – mondta Romanó - te siess a nő után!

Mezei a flamingósban az asztalnál azon az estén ostorkivágásig dolgozott. Mindent eladott, a levelekből is kötészeti anyag lett és az utolsó szál virágot is levágta a cserepes virágokról. A flamingós falaiból eltűnt az összes piros szín és csak a fekete konténer maradtak meg a levelekkel, így virág nélkül csupaszon a hétköznapiaknak.

Jöhet a megújulás, gondolta Mezei. Szeretettel és büszkén megépített alkotást, melynek csak vázai maradtak, elkezdte széthordani és a konténereket bepakolta a kocsijába, hátha a fóliaház klímáján újra erőre kapnak majd. Aztán kikulizta raktárra, ami csak mozgatható volt.

Felszabadult egy nagy tér az aulában, amikor a személyzet segítségével kihordták az állványokat és összesimultak környezetükkel a márványlapok. A kis árudáját is átrendezte és a maradék kiegészítőket, szárazvirág csokrokat úgy helyezte el a térben, hogy kikacsintanak az arra járókra.

A bejárat nyílásában egy nagy válltáska oldalán Hegyi Füstös László grafikus lépte át a küszöböt.

- A táskád egy műremek – mondta Mezei. - Ahogy rátok néztem, mintha rám köszönt volna.

- Ebben hordom az életem.

- A Hegyi Füstös grafikákat? – kérdezte Mezei.

- Meg a gyerekek rajzainak javát, amit kipakolok néha, elmegyek előttük és mintha visszaköszönnének.

- Ha nem lenne a táskád, egy óriási ecsetet kellene hordanod, már csak az egyensúly miatt is – nevetett Mezei.

- Persze, meg esetleg söprűt, mert az még nagyobb - évődött Hegyi Füstös Laci és igazított a bajuszán egy pödrést, hogy a mosolyt eltakarja.

- Látom élővirág már nincs, de nekem a száraz virág is kitűnő lesz. Sőt, ha átgondolom, az a legjobb.

Mezei talált még egy dobozolt orchideát, de a falról már le is került egy száraz kompozíció.

- Messzire utazom, ez kitart velem, úgy látom.

Aztán a művész elindult azon a hosszú úton, melyet mindenki csak maga járhat be. Először csak kiment az ajtón, le a lépcsőn és elindult a főváros felé, melyen egyre csak távolodott, és már nehéz volt követni majd rálépett a számára kijelölt bejáróra.

Mezei becsukta maga mögött az ajtót és elindult a szupermarket felé, hogy cigarettát és kávé vigyen Helénéknek, no persze meg egy kis kenyert is némi hozzávalóval.

Nem volt csodálkozó fajta, de elgondolkodtatta, hogy ilyen késői órában tömegek vonulnak vásárolgatni. Táblák, feliratok és szórólapok kísérték az útját; akció, őrült kiárusítás, nyerje meg, áruhitel, ingyenes részvétel, különleges ajánlat, thm, akár 29,64 %-tól, próbálja ki kockázat nélkül, vásároljon olcsóbban, a te cicád is dorombolni fog, promóció időtartama, instant megoldás, teljes szabadság, kényelem, biztonság, a személyi kölcsön segít megvalósítani; thm 30,45 kedvezménnyel az üzletünkben, szerezd meg a bemutató darabot, amely helyből mínusz 10 %, telitalálat, mindenütt ott vagyunk.

Mezei mintegy turista bejárta a gondolák útját és a kis élvezeti cikkeivel a kávéval és a cigarettával, meg a szeletelt kenyérrel, - amit otthon nem lehetett volna felszeletelni, - végigtopogta a pénztári sort és elindult a Mária-hegyi kertbe Helénékhez a Fenyves utcába, ahol már a nyitott kapun áthaladva megérezte a paprikás krumpli illatát.

Az idő végtelen tengerében Mezeinek úgy tűnt, mintha ő folyton késésben volna, pedig a homokórában az ő szemcséi is ugyanavval a törvényszerűséggel peregtek tova, mint mindenki másnak. Tempósan iparkodott és a feje is folyton valamilyen lázban égett, noha nem volt fizikai kényszer virtuális prései között, mégis abba, a számára természetes lelkiállapotba került, mely szinte éjjel-nappal küldetésre ösztönözte. Nem érezte a robotnak a készenléteit, inkább szolgálatnak minősítette volna, amit ha elvégez a fáradság mellett boldoggá is tette olykor. Mindig is szerette, amit csinál, és ha egy ponton megelégtelt valami miatt, azonnal képes volt áldozatokat hozni, újra kezdeni és erőt kovácsolni. Nem volt mohó, így nála becsülete volt a filléreknél is, a sűrű forintra meg már tudott alapozni. Saját erejéből kísértette a sikert. A sikert, mely megfoghatatlan és ő külön titokként óvta, vigyázta párnái között. A szerencsére nem alapozott, de ha hozzáért valami új erő a lehetőségek ruhájában, kíváncsivá tette, sőt úgy látta, hogy elébe kell menni a kihívásoknak. Bár többnyire vakvágányra futottak a kíváncsiság vonatai, de egy darabig az azért elrobogott velük az ismeretlenség felé.

Azon a reggelen Trapp Valter lakosztálya felé tartott és úgy leparkolt az épület bejárata előtt, mintha ő lenne otthon. Megnyomta a gombot és mikrofon máris működésbe lépett. Egy női hang szólt bele.

- Ki vagy?

- Mezei, a virágos.

- Nem kértünk virágot.

- Kerestek.

- Várjon.

Mezei még várt egy kicsit.

- Megyek - mondta az iménti hang, aztán hallotta a tűsarkú cipő csípős, könnyű kopogását a kapu mögötti kövön.

- Kézcsókom Asszonyom! – mondta mikor kinyílt a kapu és egy olaszosnak tűnő nő állt ott a bejáróban.

Ez az olaszos megjelenés csak a gondtalan kisugárzásból, meg a jól öltözöttségből eredt.

- A faiskolás ugye? – kérdezte a nő. - Trappné vagyok. A férjem várja. Menjen csak nyugodtan, a kutyák már a kennelben vannak.

Mezei belépett a fedett bejáró alá, szemeivel elpásztázott az udvar felé, ahol rácsok zárták le a teret. Rottweilerek figyelték a rácsok mögül kerek, kifejezéstartelen szemeikkel. Ezek a kifejezéstartelen szembogarak tették őket félelmetessé, mert nem lehetett hozzájuk viszonyulni, felismerhetetlenné váltak az érzelmeik. A rácsok biztonsága nyújtotta bejárón Mezeit előre invitálta Trappné, közben a kutyák felé intett. Az előszobából a nappaliba sétáltak be, ahol Trapp Valter selyem háziköntösben, egy óriási ovális asztal mellett állt és a vázában rendezgette a virágokat.

- Ez a kedvenc szórakozásom. Mindennap a hangulatomnak megfelelő virágokat rendezgetek. Az orvos letette velem még a szivart is, kegyetlen emberek ezek, nincs bennük semmi együttérzés. - Majd folytatta: - Tudom ki maga, nyilván ön is ismer engem. Nézzel! - mondta és odanyúlt egy veretes fadobozhoz, felnyitotta. - Ha akar, maga rágyújthat. Ebben van harminc éves szivar is, no persze, vannak ettől jóval érettebb dohányaim is, de mindennapi szolgálatásra most ez van elől, - mondta és Mezei felé nézve kezével rámutatott a szivarokra, hogy gyújtson rá. - Parancsoljon, de előbb talán foglaljon helyett. Ebben a korban már látja ilyen figyelmetlen az ember.

Mezei leült egy széles bőr karfás székre és előrehajolva kivett egy szivart.

- Ott a Sepsi.

- Mi az a Sepsi? – kérdezte Mezei.

- A márka kedves uram, a márka, a gyufát nézze meg. Jó haverom, most ő a király a dohányipar körül. Elég egy papír a forgalmazás jogáról, amit a csikkzsebébe tesz az ember – mondta kacarászva.

Mezei tudta, hogy Trapp nagy ász a maszek világban, mindent megragadott, amihez közel engedték, illetve amire engedélyt tudott szerezni.

- Képzeld, nekem is meg kell kapaszkodni, hogy lépést tartsak a változásokkal. Ez ügyben szeretnék magával beszélgetni. Gyűjtsa csak meg nyugodtan, szeretem az illatát, nekem ez használt – mondta.

Mezei nem bírta az érzelmeit leolvasni. Az kis kövért ember a selyemköpenyében, megfoghatatlan észjárásával örvénylett az antikvárgyak tömkelege között.

Ugyan mit akarhat ez tőlem? - futott át visszatérően Mezein, de nem látszott az arcán a méricskélés. A Mama dolgozott ennél a kiskakasnál másodállásban és tudta róla, hogy kisebb pénzeket is kölcsönzött. Meglehet, hogy a munka volt a kamat, az előrehozott szolgáltatás ára. Sokan hálások is voltak ezért Trapp Valternek, mert ezzel a lehetőséggel kihúzta a szálkát a talpuk közepéből.

Mezei a kockás ingjével hátradőlt a bőr karosszékekben, és ahogy meggyújtotta a kivett szivarkát a leszívott füstöt szép lassan engedte a levegőbe, melyből Trapp Valter is akart magának harácsolni, de valamilyen áramlat a kandalló felé vitte tovább a szivarfüstöt. Mezei keresztbe rakta lábait, kopott farmernadrágja tisztára mosottan összehágott a fehér tornacipőjével, melyről Trapp Valter megjegyzést tett.

- Látod, milyen sportosan öltözködik a Mezei úr? - mondta a feleségének. - Én csak biliárdozni szoktam és azt is csak olykor-olykor, igaz drágám?

Mezei nem tudott mit szólni, csak nem az asszonyának keres ez az ürge valakit? – gondolta.

- Nekem ez a munkaruhám – mondta Mezei. - Egyáltalán nem sportolok. Naponta több ezerszer lehajolok, meg leguggolok metszés közben, miközben egész nap állok, meg megyek Trapp úr. Fát vágok és ültetek, a csemetekertről, faiskoláról meg ne is beszéljek, bele kell kapaszkodni az ásóba néhány alkalommal.

- Na látja, jól bevezette a témát – mondta Trapp Valter, miközben a kandalló felé telepedett a szivarfüst miatt.

- Ha egy kicsit megvilágítaná akkor esetleg én is megérteném – szólott Mezei.

- Hallott már az olaj bizniszről? - dobta a kérdést Mezei felé.

- Szókitésekről csicseregnek a madarak Trapp úr, de túl sokat én erről nem hallottam a földeken.

- Jár maga a sűrűben is néha-néha.

- Talán csak nem a titkosszolgálatnál vagyok? - nevette el magát Mezei és szívott egyet a szivaron.

- Mire gondol kedves uram! - nyugtatta meg Trapp Valter. - De azért ajánlója magának is csak van. Nem ecsetelem hogy, hogy találtam meg, bár az édesanyját ismerem, de most úgy ajánlották uram.

- Milyen minőségben?

- Nem a virágokra gondolok – mondta Trapp Valter. - Látja, hogy azt én rendezgetem, szórakozásból.
- Hallgatom – mondta Mezei.
- Van egy igen jó ismerősöm, úgy is mondhatnám barátom, aki néha-néha szívésségeket tesz nekem, gesztusként. No, ne gondoljon titokzatos dolgokra, csak apró kis információkra. Ismeri maga is, majd rájön kiről beszélek. Nos, arra gondoltunk, hogy a faiskola alá kellene olajtartályokat telepíteni. Azon mindig dolgoznak maguk, turkálják a földet, ültetgetnek, kötegeket tesznek-vesznek, van mozgás és sokféle ember megfordul ott. Gondolkozzon, a mozgás arra egyáltalán nem feltűnő. A tartálykocsik természetesen nem napközben forgolódnának. Mi egy parkolóban is gondolkodunk. Ahhoz, hogy folyjon a nafta a járműnek nem kell mozognia. Tud követni?
- Elég nehezen, bár értem a célzást.
- Mire gondol? – kérdezte Trapp Valter.
- Én gógyizok, hogy maga mire gondolhat Trapp úr.
- Én az égvilágon mindenre szoktam gondolni, de csak jó széllel lehet előrehaladni uram.
- Tudja Trapp úr mivel jár ez?
- Suskával uram, lével, sok lével.
- Nem erre gondoltam Trapp úr.
- Na, ez a maga baja Mezei úr, maga nem akar emelkedni, még a Mamája is akart Mezei úr. Ha akart valami elegánsat, eljött hozzám. Hozzám, érti? Ahol volt munka és tudtam rajta segíteni, jöhetett este, reggel, vagy hétvégeken.
- Ezzel nem illene engem zsarolni Trapp úr.
- De magának gyerekei is vannak, azoknak is kell sok minden, meg felesége. Dolgoztatja azt a szegény asszonyt, meg milyen kocsival jár maga? Nem akar jobbat? Tűzzön már ki maga elé célokat Mezei úr.
- Már kitűztem.
- Ugyan mit?
- Dolgozunk, mint rendszeren szoktunk és apránként fejlesztgetünk.
- Ma már nem az a világ van Mezei úr. Ha nem állunk gyors növekedési pályára, minket lesodornak a szakadékba.
- Én másutt látom a szakadékot Trapp úr, de jut eszembe a gödör. Ott a tartályoknak olyan építési munka kell, hogy azt maguk fel sem tételezik, ha csak azt hiszik, hogy egy gödörbe edényt tesznek és rátúrják a földet, az igen veszélyes lehet.

- Maga ráülteti a fákat és már nincs is veszély - nyugtatta Mezeit Trapp Valter.
 - A földnek felhajtóereje van, mint a víznek Trapp úr, csak ez másképpen dolgozik. A maga tartályát még kettétörni is képes. Hatalmas erők dolgoznak ott.
 - Azért vagyunk, hogy megfékezzük, ha kell.
 - Ahhoz azt elő kell készíteni.
 - Pontosan, ezért kértem, hogy látogasson meg Mezei úr.
 - Nézze Trapp úr. Ha virág, vagy csemete kell, állók rendelkezésére. Az Apám már megjárta a börtönt ártatlanul. Becsukatták az üzletét az '50-es években. Megjárta a frontot, az egyik fülét lenyeste a repesz, a teste tele volt szilánkkal, ami hol ide, hol oda vándorolt benne. Kereskedett, talpra állt, a legfinomabb sevrő bőrt tette a fejem alá, remélve, hogy bőrkereskedő leszek. Aztán egy ilyen darab bőrért a Márianosztrai priccs járt osztályrészül, mikor az „Ország újjáépítői” című könyvbe éppen az ő nevét is nyomtatták.
 - A múltban nem élhet örökké, ma már a globális gazdaság a kihívás.
 - Látta már biztos a Tom és Jerryt Trapp úr, - miközben még szívott a szivarból is egy utolsót, aztán elnyomta, de inkább csak kipiszkálta belőle a tüzet. - A macskának is más a természetrajza meg az egérnek is. Más a harcmodoruk. Szükségünk van a mesékre is. A globalitás meséjét az én agyam meg, lehet másképpen dolgozza fel, mint az öné.
 - Ez egyszeregy Mezei úr, vagy alkalmazkodik, vagy elesik, nincs más választása.
 - Magának mi a múltja Trapp Úr?
 - Tudja jól, hogy én a felszínen voltam.
 - Azt tudom, de az árát csak maga tudja.
 - Széllal szemben nem lehet, ezt maga is belátja ugye.
 - Akkor egyet áruljon el nekem Trapp úr, ki az a közös ismerősünk?
 - Csak tippelhet.
- Mezei már a régi diáktársait is pásztázta gondolatilag, aztán oda-vissza pergetett. - Izsó Dániel? – kérdezett rá.
- Segíteni akar, mindkettőnkön, no persze magán is. Társak is lehetünk, az osztozkodás kérdésénél meg még nem tartunk.
 - Felejtük ezt el Trapp úr. Köszönöm a szivart meg a barátságot, ha lesz idő, majd jobb lenne, ha biliárdoznánk. Megnézhetem a képeit? – kérdezte Mezei.

Azzal felállt a székről, ránézett egy Muraközire. Tetszett neki, ez a fátyolosan, szecessziós, de mégis élénk színű kép és beleképzelte magát, hogy milyen is lenne, ha csakúgy odapottyanna a múltba egy erdő melletti sétára. Aztán érezte, hogy nem élhet vissza a helyzettel, mert Trapp Valter azt veszi ki véletlenül, hogy ő itt szemtelenkedik vele. Persze esze ágában sem volt, csak nem akart megfutamodni, hanem szépen, lassan, méltósággal kísétálni, mint ahogy bement oda a nappaliba a műkincsek közé a meghívásos látogatásra. Trapp Valter meg már ügyet sem vetett rá, nekilátott és rendezgette a virágait.

- Jöjjön ám nyugodtan el a salonba biliárdozni, ha kedve van – mondta Trappné a kapuban és rámutatott a bejáratra, amit Mezei eddig észre sem vett.

Mezei ránézett a nőre és az járt a fejében, hogy vajon hogy érezheti magát itt az aranykalitkában a selyem köntösű kiváltságosok gardírozásakor. Aztán nem szötte tovább a mesét meg a képzelgéseket, mert fel kellett tételeznie, hogy valószínűen jól érzi magát a buksza és a köszönés után belépett a kocsijába, hogy kiálljon a bejáróból, aztán eltűnjön a forgalomba.

A volt pártház nagy előadójának szélső székére telepedett le. A Zwack unikum gazdáját várták előadásra, aki mint képviselőjelölt lépett a pódiumra. Nagy érdeklődéssel várta a publikum a találkozást és a fogadtatás tiszteletteljes méltósággal és gördülékenyen kezdődött. A kis vékony ember, mint mindig, újra elmesélte a múltját és a titkos receptek megőrzésének nehézségeit, valamint a jogokat védendő erőfeszítéseiket. A bemutatkozás után rátért a program ismertetésére. Mit is mondhatott volna, hisz a szabad élet, szabad madár képzettársításba minden vágy otthonra találhat.

- Szabadság, – szabad föld - szabadság, szerelem, e kettő kell nekem; pörögtek Mezei fejében a szóképek összefüggéstelenül. A fő tömörítő erőnek az látszódott, hogy vége az államszocializmushoz fűződő képzeteknek, de a fejekbe beívódott a tanult és megszokott viszonyok egymásba fonódása. Kötőféken maradtak viszont a szabad szárnyalások reményei. Az előadás kecsegtetően hangzott, de mint a költött meséknek sincs meg igazán a sója, így a hangulat sem lett magával ragadó, csak mint lehetséges út állt a hallgatóság előtt, kinek-kinek a képzeletére bízva. Ettől aztán egyesek megrettentek, mások meg vérszemet kaptak, de a közösségi bölcséletet nem ragadta el az

indulatok szekere, inkább a Tiborc panasza feszített éket a bilincsbe, mely a gondolatok láncait csörgette tovább.

A párszavas hozzászólásokat egyre frappánsabb körmondatok követték és ahogy elpattant a lánc, a gátlások felszabadultak. Mint a folyó, mikor a tavaszi hordalékot hordja, úgy árasztotta el a termet a rendszer hordalékának iszonyatos áradata, melyek szabadon röpködtek, mint a lelkek és nem nyomták szét a falakat, csak a fejekben verték ki a biztosítékokat.

- Akkor, hogy is éltünk eddig? – szólta Mezei szomszédja maga elé nézve elgondolkoztatóan.

Zwack Péter időt kért és jegyzetelni próbálta a felvetett problémákat, aztán zsebre tette a papírt; a résztvevők csak mondták, mondták a gondolataikat, ő meg csak az összekötő szavakat tette a következő hozzászólás elé. A több óra hosszas kitérőjezése a bajainknak összefoglalója is lehetett volna arra nézve, hogy most már szabadon lehet teregetni a szennyest, javaslatok viszont csak bizonytalan formában hangzottak el. Az előadó viszont hétköznapi természetességgel kezdett beszélni a privatizációról, mint lehetséges és kívánatos folyamatról.

A meghívottak körének zöme a magángazdaságról eddig csak hallott, vagy olvasott. Beleegyezően hallgatták a befektető tőkés új keletű kapitalista beidegződéseinek lehetséges és varázslatos megoldásait. Sokan, akkor inkább csak zsíros állásokról álmodoztak szerte a padosorokban. A gondoskodó állam helyett jó lesz egy pénzeszsák is a fejükre nőve, csak fizessen.

Az ott ülők közül sokan úgy gondolták, hogyha a fogat ugyan másé lesz, de ők ülnek majd a bakon szalonképes marad ez a bársonyos váltás és majd lekopnak a vérmesebb képzelgők, akikkel már eddig is elszaladtak a lovak. Szünni nem akaró tanácsokat, megoldásokat vezettek elő a szokásos megmondó emberek és persze a panaszok sem értek volna véget, ám lejárt a terembérlet. A volt pártház új keletű bérelőjének és üzemeltetőjének már zsebében voltak a kapitalizmus kulcsai. A szívességi és humánpolitikai megoldásoknak lejárt az ideje. A mondás életszerűvé vált: a pénz beszél, a kutya ugat. A termet el kellett hagyni, egyébként is kezdődött egy másik előadás, ami az Amway hálózatok vállalkozóinak szólt, a direktértékesítés limbó-hintó taktikáiról.

A járdára kilépve Mezei, testvérével futott össze, aki a KÉVE irodát üzemeltette a lakásából.

- Jött egy üzenet öcsém – mondta.
 - Mondjad, ne kímélj.
 - Új-Zélandi küldöttség keresi az egyesülettel a kapcsolatot. Termelőket szeretnének meglátogatni.
 - Semmi akadálya.
 - Mikor jöjjenek? Valamit válaszolni kellene.
 - Megítélésem szerint bármikor.
 - Na, ne hülyéskedj, ez fellengzőség.
 - Mit kellene mondanom? Hajnalban úgy sem jönnek, napközben szakítunk időt, ha meg halaszthatatlan ügyeim vannak, majd megy velük valaki, ezért vagyunk egyesület. Kistermelők és Vállalkozók Egyesületében már csak lesz egy-két vállalkozó, akik elgardíroznak néhány tengerentúli fickót.
 - A Farmerszövetségi elnök felesége is itt lesz.
 - Annál inkább.
 - Veled nem lehet beszélni – mondta Mezei bátyja.
 - Figyelj testvér! Ez a mi egyesületünk, a saját pénzünkön üzemelünk, állami, vagy idegen eszköz nálunk nincs. Nehogy már görcsöljünk néhány vendég okán.
 - Na, akkor mit válaszoljak? – kérdezte Laci, aki sarkosan, egyértelműen és visszavonhatatlan választ szeretett volna továbbítani.
 - A számukra alkalmas időpontban szeretettel várjuk őket, de a pontosítás okán előre kérünk időpontot. Így jó? – kérdezte Mezei József.
 - Majd átfogalmazom egy kicsit és leadom a választ, de a programot előre beszéljük meg, mert erre biztosan rákérdeznek, ezek profik Öcsém.
 - Lacikám! Legyen benne egy kertészeti látogatás, zöldséges és virágos is, fóliaházak berendezésekben - akár esik, akár fúj - eltölthetjük az időt. Állattenyésztésből meg, amit csak választanak, juhászat, sertéstartás, baromfi, vagy tehéntartás is szóba jöhet, de jó vegyes gazdaságot kellene bemutatnunk nem? Ahol az anyadisznó a malacaival, süldők és hízók, tehenek a borjúkkal, néhány birka és a baromfik az udvaron, kutyák, macskák, bolhák, egerek - nevetett Mezei Jóska.
- A testvére is jókedvre derült, de azért rágódott egy kicsit, öccse nehogy valamilyen lehetetlen helyre gondoljon. Úgy képzelte, hogy a gazdaság gyerekek kicsi a huzalma a diplomáciához, persze ő nyilván ebből

jártasságra tett szert az óriási irodaházak környékén, ahol a párt és a közigazgatás összecsókolódzott.

- Olyan ez még, mint a szülőszoba, testvér. Minden vajúdik, és mi szeretnénk, ha egészséges lenne ez a születendő gyerek, amit magángazdaságnak hívnak. Ahonnan majd kezdődik egy új időszámítás, ahol majd lesz biztonság, bízhatunk a saját erőnkben. Használhatjuk a tudásunkat és még be is tudjuk rendezni a portáinkat, ahol most még kutyaszar is alig van.

- Mondasz olyanokat öcsém, hogy összeesik az ember a súlya alatt.

- Ami most körülvesz olyan mintegy bazár, ahol látszólag összehoz a káosz és a szándékok ismeretlenek, csak egy a biztos, hogy mindenki a saját szerencsáját, saját boldogulását keresi, és gazdagodni szeretne valamilyen áron. Nos, hogy milyen áron, az a kérdés. Mi a nagyüzemi tanyamaradványok új keletű kínjait tudjuk leginkább bemutatni, ahol ezek az emberek élnek és nevetnek is, de ahol a folytonosság igen sűrűn megszakadt, sőt emlékezz rá, még lovat sem tarthatott a portáján a tsz. paraszt.

- És a piac? Nincs piac – mondta Laci testvér, aki egyelőre még bérelt területen termelt szántóföldi és kertészeti növényeket, de munkája alapjait az iroda vetette meg.

Merre tovább? Az érzelmek és az ész harca, a nosztalgia és a racionális cselekvés párbaját készítette elő agyilag és azokban a napokban ezzel a bizonytalan kimenetelű vívásokra kelt fel és feküdt le, néha igen kimerült állapotban.

- Elkísérlek – mondta Mezei Jóska a testvérének. - Faxon értesítenem kell az adóhivatalt a csemete- és virágselejtezés időpontjáról.

- Menjünk! – mondta a testvér. - Akkor az egyesületi ügyeket is lerendezzük legalább, aláírni való is van egy-néhány.

A kispiac felé vették az irányt. Mindenfelől köszöngetek, integettek.

- Hol a csokor? Hol a rózsza?

- Lesz-e gypsophilája?

- Tán beteg volt?

- Mikor jön már?

- Keresték. Szegfűt nem tud véletlenül? A Sanyi bácsi árulná már nagyon.

És nevettek a sokdioptriás ember felé, akinek, ha mondták, hogy milyen színű temetői szegfű kellene, úgy megvizsgálta a kinyílt bimbót, mint nagyítóval az órák az apró szerkezetet.

- A Jusztina is keresett – szolt Faragó Laci a kertészmérnök, aki alól kiprivatizálták a nagyüzemi kertészetet és most az utcán és a kispiacon nyomatta a kertjéből a rózsát.

- Bírod még? – kérdezte Mezei, mert látta, hogy már körbeveszik a csajok, akik imádtak tőle vásárolni, mert egyébként is pártolták a természetgyógyászokat.

Az urbanizált népek között meg úgy terjedtek a lelki sérülések, mint a betegségek és már nem a baktériumok okozták a járványt, hanem az életmód szülte meg és ki-kifaragta azt magának, egyénre szabottan. Faragó Laci meg a lakásán csalogatta elő a rab lelkükből a töviseket.

- Örüljete, hogy most nem koptatom itt a betont. Nagyobb az esélyetek. Biztosan innátok egy kávét ugye? – kérdezte Mezei és testvérével bementek az Aranysárkányba, hogy fizessenek egy kört az ismerős piacosoknak.

Már a pultnál álltak, mikor Mezei elnézett a helyiség hátsó részébe, a félhomályba, ahol egy kis fekete aranyáráknyal díszített asztal mellett Izsó Dániel beszélgetett egy majdnem úrhajós jelölt leszerelt pilótával. A pultnál meg a mixernő egy tálcán oda tett elébe egy kis vodkát tonikkal meg egy presszókávét tejszínnel.

- Az úr mit parancsol? – kérdezte Laci testvért.

- Milyen vizük van? – kérdezte az vissza.

- Leginkább Teodóra, de van parádi is, ha azt kérne, hideg és pult meleg. Milyen legyen?

- Kérek egy szódavizet. Na, mégiscsak adjon egy pohár parádit, már régen ittam olyat.

- Valamit még?

- Köszönöm semmit.

A nő hozta a parádit és a félhomály felé mutatott. Az úr rendezi ezeket. Mezei odaintett Izsóék felé és szolt a pultosnak.

- Egy olyan kört, majd számoljon nekem abból, amit az urak isznak ott. De alighogy kimondta Izsó Dániel már ott volt mellette.

- Gyertek, üljete le egy csöppet.

Laci testvér szabadkozott, így hát Mezei sem foglalt helyet.

- Kis élelmiszer üzemek telepítése nem érdekel benneteket? – kérdezte.

- Akár az egyesület, akár a tagjai, megfognák az Isten lábát egy ilyenrel,

mint savanyúságüzem, lekvárüzem, aszalványkészítő, mézcsomagoló, vagy pálinkafőző.

- A Pétert ismerem – mondta Mezei, szemével az asztalnál ülő felé mutatva. - Jó pilóta volt.

- Hát igen, most éppen egy repülőtér létrehozásáról diskurálunk.

- Egy rumot még! - szólt a pulthoz a pilóta - Ne szódát adjon nekem Veronka, hanem egy ászoksört hozzon mellé.

- Felcsaptál tengerésznek? – kérdezte Mezei és odalépett a hajózához kezét fogni.

- Tudod, mivel már nem repülök, süllyedek, mint a tengerész a hajójával együtt, amelyik léket kapott. - Aztán elmosolyodott. - Engem már nem szondáznak, pedig tudod, ott is megittam a magamét. Voltak meleg helyzetek, és már az is csoda, hogy itt ülök. A katonai repülés nem leányálom pajtás, egymást is az örületbe hajtják, én meg már nem tudok kapcája lenni kétbalkezes agyamenteknek.

- Majd lecsorog rád is a jólét. Hallom a reptérről beszélgettek – jegyezte meg Mezei.

- Lecsorog az ő vákuumba csomagolt agyukba apukám, ott fent nincs semmi, amit nekünk találnának ki. Cirkálhatnék egy MiG-gel is az agyukban, semmi kárt nem tennék bennük, mert üres. Hallottam már ezt, hogy először hadd gazdagodjanak, aztán majd lecsorog a jólét. Erre gondoltál mi? - Aztán az asztalra csapott. - Ügyes gyerekek ezek. Kifundálnak maguknak mindent és tudományt állítanak mögé.

- Menjünk Öcsém, nem érek rá és dolgunk van! - szólt a testvér idegesen, mert megkavarta az eszmeiségét a követhetetlen gondolatmenet.

Háta is borsózott már a kocsmától meg a cigarettafüsttől.

- Kik ezek az emberek? – kérdezte, mikor kiérték a járdára.

- Hallottad. Az Izsó Dániel feldolgozóüzemeket kínál kistermelőknek és vállalkozóknak, a másik meg pilóta volt.

- Nem szeretem ezt a társaságot.

- Emberek, mint mindenki más és a Péter kis híján asztronauta lehetett volna. De igazad van, nézzük azt az üzenetet a látogatásról.

A lakáson, a papír és dosszié rengeteg hegyei közül Laci testvér pillanat alatt elővette a lefűzött értesítést.

Mezei gyorsan átfutotta a papírost, melyen a Rob McLagan aláírás szerepel Vellingtonból az Új-Zélandi farmerszövetségtől. Az egész pár soros kérés volt, az egyesület felé, hogy egy magyarországi látogatás

kapcsán a KÉVE segítse hozzá a küldöttségüket farmlátogatásokhoz, ahol az újonnan létrejött gazdaságok munkájából szeretnének tapasztalatra szert tenni. Valójában kíváncsiak voltak, hogy mi folyik itt a rendszerváltást követő időkben. Persze, azt csak érzékelni lehetett, vagy feltételezni, hogy az államszocialista időről sem volt semmilyen tapasztalata az idelátogató küldöttség tagjainak, legalábbis Mezei így gondolta, mint aki hosszú ideig egy zárt világ robotjaként élte a világát.

- Tudjuk őket fogadni Öcsém? – kérdezte Laci testvér.

- Persze, hogy tudjuk, nekünk is kell tapasztalat meg a kapcsolat. Kiglancoljuk magunkat, a végén meg tartunk egy kis ismerkedést. Mit szólsz hozzá?

- Jól van öcsém, - de azért nehezen mosolyodott volna el, bár látszott rajta, hogy megnyugodott.

Faxon megerősítették a faskola selejtezésének időpontját az APEH felé és Mezei eldicsekedett, hogy jó áron bekötötték a telefont a XX. század vége felé 100.000 Ft készpénzért, mint vállalkozónak. A sok kis apró trükk után megszerzett vonal számát, jó nagy jelekkel testvére füzetébe írta.

- Na, jól van. Kezdünk emberesedni - nyugodott meg a testvér, aki már fiatalon hitt abban a közösségi eszményben, amit felnőttként már nem győztek reformálni és amire később beáldozott. Az egész élet, szellemi kalandorság és az Istentelenített ateista lelkeség függőségei között csordogált. Gazdasági jogaiktól megfosztott, de már elfeledett emlékek között csellengő emberek az eszmék és a szabadesés előtti holtpontra egyensúlyoztak a mindennapokban. Ezekben az időkben új-zélandi küldöttséget fogadni a mesék kategóriájába tartozott volna, de a Mezei testvérek álmai célba vették az újonnan meglebegtetett lehetőségeket és ábrándokat. Mezei József úgy fogta fel, hogyha neki nem volt módjában utazgatni, az idelátogató idegenektől jócskán tanulhat, és ha messzire nem is jut ezzel, de megismer más felfogásokat, amik vagy alkalmazhatóak, vagy a haszontalan dolgok lombtárába kerülhetnek.

IV. fejezet

A bázison a kertben a szokásosnál is több munka halmozódott fel és ugyan Helén és Pál János igyekeztek helytállni, más volt a munkastílusuk, másra szocializálódtak és még idegenkedtek minden eszköztől, némelyiktől féltek, mással meg bánni sem tudtak, de figyeltek és megbízhatóan viselkedtek akkor is, mikor magukra maradtak. Ha vendég érkezett, egy látogató és mindenáron feltette, hogy megvárja a gazdát, Helén leültette a kis alpesi tetős pince asztalához, vagy az előtérbe, és kávéval kínálhatta, mert ő is azt itta, közben elszívott egy cigarettát, de aztán ment a dolgára, mint most legutóbb is.

- Ne tessék haragudni, – mondta Ulrich Imrének - de nekem dolgoznom kell, mert mielőbb hűtőbe kell pakolni a rózsát.

Pál János, ameddig bírt a fóliában kapálgatott, lazította a talajt, vagy éppen ellenőrizte az öntözőcsöveket, a szellőztetést, a páratartalmat és javítgatott apróságokat, amihez értett, meg segített Helénnek cipekedni a rózsza osztályozásánál.

Ulrich Imre kitartóan várta Mezeit, már összebarátkozott a kutyákkal, szétnézett a birtokon és nem tudott betelni a látvánnyal, ahol pásztaszám ezrével soroltak a rózsák az ígéretes bimbóikkal. Ellentétben a hiedelemmel a modern hajtatott vágórózsáknak nem volt illata, amit a szépségükkel iparkodtak pótolni. Néhány jó illatú rózsát azért lehetett találni, amit Mezeiék átmentettek nosztalgiából. Ahogy a válogatás lendületet vett Ulrich Imre is odaállt és segített.

- Több kéz többre megy – mondta és az apró szálú csokros rózsákat kötegelte Helén mellett, majd adogatta Pál Jánosnak, aki a hűtőbe tartott velük.

- Hány fok van lent? – kérdezte Ulrich Imre.

- Nulla-öt fok között kell lenni függetlenül, hogy mi van idekint. Bizony van úgy, hogy majd negyven fok van felül a fóliában, bent meg a nulla fok. Gyorsan át kell állni ilyenkor – mondta Pál János, akinek igencsak tetszett ez a fajta kertészeti munka. - Ezzel Romániában milliomosra keresné magát bárki. A permetezés meg csúcs, ahogy itt megy. Motoros, slagos, meg háti; meg ködölteti, a párát a Mezei úr. Nálunk, tudja mi van Imre? A seprűt mártogatjuk a vegyszerbe és avval csapkodjuk, meg

kenjük fel a levelekre a szert. Egy közönséges háti gép nálunk már aranyat érne. Maga is kertész? – kérdezte Pál János.

- Minden érdekel – mondta Ulrich Imre.

- De valamit csak csinál, nem?

- Vállalkozok.

- Maguknál minden lehet – mondta Pál János.

- Hát hogy ne lehetne, változnak az idők.

- Nekünk már ez is vállalkozás, hogy itt vagyunk Magyarban.

- Maguknak jó helyük van itt.

- Maga még fiatal ahhoz, hogy ezt megítélhesse, mégis ilyen fiatalon mivel foglalkozik?

- Mondtam már, de egyébként a Mezei úr mangalicáit én vettem át egy nádas-széli szabadtartásra, mert őt letiltotta a minisztérium. Gyepen nem díjazták a tartását. Szép törzskönyves állomány volt, nálam is jól mutatnak és nem kellett tanulniuk a szabadságot.

- Tanulni? – álmélkodott Pál János.

- A mangalica okos állat, de egy tanulási folyamaton át kell esnie, hogy otthon érezze magát. A szabadtartásban nagy az önállóságuk, háremszerűen élnek. Tudni kell viselkedni, alkalmazkodni a falkához, különben kiközösítik, még meg is ölik. A malacokat meg kell tudni védeni, a takarmányhoz hozzá kell férnie, nem különben a pihenőhelyhez. Rangsor szerint kell uralkodni, vagy behódolni. A Mezei-féle állomány ezt már tudta. Így nekem könnyebb helyzetem volt másokénál, vagy szerencsém, ahogy akarja.

- Az ösztön ugye?

- Hát igen. Az ösztönközösség, de mind egyéniség, többnyire már eltalálom melyik, hogy reagál, de azért nem tenném a kezem a tűzbe, pedig vannak szívet dobogtató pillanatok, amik hatnak még az én megfakult érzelmeimre is. - majd folytatta - A Mezei úr még annak idején eladott az anyákból egy jó ismerősenek, Ádám Jóskának, így hívták a gazdát. Csinos helyre vitte őket, dús fűvel nőtt bokros, cserjés, lakatlan tanyához. Rendesen látogatta őket, aztán később el-elmaradt az a pár marék kukorica, vagy az a nyaláb lucerna. Aztán egy éjszaka Mezeiéknél ugattak a kutyák a tanyán. Mezei kicsoszogott a sötétre, közben kitörölte a szeméből az álmot és találja ki, mi volt a kapu előtt? Gondolhatja. A mangalica anya, amelyiket Disznótestvérnek hívott. Mezei tévővázott, hogy mitévő legyen. A kaput kinyitotta. A Disznótestvér meg apró, sűrű rőfögésekkel köszöntette és megcsóválta

saját testét, hogy kifejezze a hazatérés örömét. Ha a jelrendszerüket ismeri az ember megérti a viselkedésüket.

- Felénk úgy felmorzsolódott minden, hogy disznókörmöt is csak szökőévenként kapott az ember a hentesnél, nemhogy a disznótestvéri jelrendszerével ismerkedjünk – nevetett Helén.

- Én a lábasban a töltött káposztával szeretek ismerkedni – tette fel az „I” betűre a pontot Pál János.

- Látja, – mondta Helén Ulrich Imre felé fordulva - a János mindig így csúfolódik.

Ekkor fordult a bejáróra egy kocsi és már jól messziről nyomkodta a vezetője a kürtöt.

- Itt a Gazdánk – szólt Helén. - Már a kürt hangját is megismerem, de elég ránézni a kutyákra. Nézz oda, – szólt az urának - hogy csóválják a farkukat.

- Áldás a sok kéz – mondta Mezei mikor Ulrich Imrére nézett. - Nem szoktál te ennyit dolgozni Imre – mondta neki.

- Nosztalgiazom Józsi bátyám, nosztalgiazom. Az aranyháromszög sarkánál tudod, hogy mi mindennel foglalkoznak. – Teljesen elképedtem, hogy már nyílik a rózsátok, úgy tudtam pihentettek.

- Persze, pihentettünk, de most bezárom a faiskolai árusítást és ráfűtöttünk egy kicsit. Most már csak éjszaka egy kis időre kapcsol be a termosztát – mondta Mezei. - De látod, tiszta nyár van már. De nem érdekes! Alkalmazkodunk egy kicsit, ettől másabb ez, mint a szántóföldi növénytermesztés. Nem vagyunk annyira kiszolgáltatva, kicsit belenyúlálunk a természet folyamataiba.

- Olyan vagy mintegy zongorista, játszod a dallamokat a természet húrjain – nevetett Ulrich Imre.

- Egy pillanat – mondta Mezei és a kocsihoz lépett.

Elővett egy szatyrot és odaadta Helénnek.

– Lola küldi – mondta, majd a zsebéből elővett két pakli cigarettát. - Itt meg a méreg. Légy szíves főzzél nekünk kávé!– mondta Mezei és behívta Imrét a nyári konyhába, vagyis az ő kis üzemi konyhájába, ahol volt gáztűzhely, meg platnis cserépkályha is.

- Be vagytok rendezkedve rendesen – mondta Ulrich Imre.

- Tudod, mikor a városba szorultunk, béreltünk egy kerteszetet, ami romokban hevert. Ha ott jártál volna! Az enyészetből kellett életre kelteni a környezetet, de a lelkemet is. Eléggé lehangelő volt.

- Akkor minek foglalkoztál vele?

- A lim-lomot, amit a tsz. tanyáról behoztam, valahova tenni kellett, úgy gondoltuk eladják majd nekünk. Ebben tévedtünk. Kicsit mellényúltunk, de azért neveltük a palántákat, termeltük a paprikát, meg hát, amit tudtunk. A kertészetet kicsit kivakartuk a gazból, aztán otthagytuk, mert másoknak ruháztunk volna be. Elég rövid történet volt, de azért sok hajnal köszöntött ott ránk, meg ott ért a lenyugvó Nap is.

- Nem akkor voltál szaktanácsadó?

- A nap huszonnégy órából áll és ebbe a munkahely is belefért Imrém. De mondd, mi az ábra, vagy csak erre jártál?

- Beszélni szerettem volna veled. Először is elmondanám, hogy a mangalicák nagyon jól érzik magukat. Ahogy megszokták, kapnak szemest a szóróra, a szállásukhoz meg lucernát. Annak a szárát pakolgtatják ide-oda, mindig rágcsálnak valamit, lóg nekik a játszólánc is. Aztán kimennek a nádasba, körülnéznek, dúrnak egy jót, találnak gyökereket, csigákat. Lefoglalják és lejárják magukat. Nincs verekedés, mikor bejönnek egy alaposat pihennek.

- Jó hírt hoztál. Ha arra járok, majd meglátogatom őket.

- Pályázatok mindenfelé, épületekre, útra, takarmánytárolóra, gépre, vannak már pályázatíróim, meg van, amit a könyvelőm görget.

Mezei elnevette magát.

- Olyan leszel, mint a jenkik. A pályázatíróm, a könyvelőm, az ügyvédem, az orvosom, a pszichiáterem, a pilótám és így tovább. Eddig örült a paraszt, ha kukoricacsuhéjjal volt módja kitörölni az ülepét, most meg már egész stáb áll fel egy projekthez.

- Már nem parasztok vagyunk Józsi bátyám. Vállalkozók. Ha bemegyek felénk a vendéglőbe, milliókkal dobálódzik mindenki a pult körül, nem ülhetek ott én sem, mintegy sült galamb. Meg fel kell nőnöm, különben körbe röhögnek. Ez gyönyörű, amit ti csináltok itt, de felénk tízszer ekkorával kezdenek, meg lekereskedik. A legújabb, hogy járkálnak Hollandiába az árverések környékére, ahova Afrikából érkezik például a rózsza és a napi munkabére a négereknek egy vagy két szál rózsza ára. Fűteni nem kell, az új fajtáknak már nincs illata, viszont bírja a kötegelést, a szállítást, hűtést és van váza tartóssága is. Dobozolják és körbejárhatja a világot, mire szerelmet vallanak vele valahol.

- Felfogtam Imikém és én is hallom az idők szavának hívogatását, de nálam már működnek gátak.

- Miről beszélsz?

- Minket még az ősök tanítottak viselkedni. Erkölcsi és morális határokat eltévesztve néha hallgatólagosan átlépte a kocsink, de a kerékvágásba rövid úton visszatalált a szekér.

- Ma már nem lehet görcsölni. Az élet harc, és ha vesztek, szinte szenvedek tőle, vagyis akkor nálam már másutt vannak a gátak.

- Na, mondd, akkor mit akarsz kezdeni az ifjúságoddal?

Ulrich Imre merengően, összezárt ajakkal elmosolyodott és széttárta a karjait.

- Egy szép családot – mondta. - Bár már nem vagyok kezdő, egy váláson túl vagyok, de egy szerelem erejével újrakezdeném. A bajom, hogy nekem egy jó háziasszony kell majd, aki neveli a gyerekeket, meg lerendez mindent otthon, én meg majd felhajtom a manit.

- Miben spekulálsz, mint ifjúsági vállalkozó, mert látom, hogy töröd a fejed valamin.

- Nagy terveim vannak Józsi bátyám. Ha bejön, meghívlak sétahajózázni a Tiszán.

- Miért pont a Tiszán? Meghívhatsz a Dunára is.

- Mert ott lesz vállalkozásom.

- Na, nem mondd komolyan?

- De bizony. Arról van szó, hogy találtam egy jónak tűnő kitörési lehetőséget.

- Hallgatlak – mondta Mezei.

- Olyan érdekeltségi körökkel találkoztam, akiktől területet tudnák bérelni legeltetésre, meg kaszálókát ártereken. Egyedülálló módon a Tisza mentén hosszan fel a Tisza-tóig, aztán meg északon az Ipoly mentén lefelé a Galga, esetleg a Zagyva partján, a Cseréháton meg vannak még lekötött területeim.

- És mit akarsz ezekkel? – kérdezte Mezei.

- Marhát tartok majd, esetleg birkát.

- Mind szétlopják ember!

- Ügyes ügyvédek vannak ma már.

- A végén még hajóval le-fel járkálsz a Tiszán és nézed a falkákat, csordákat, hogy melyik parton mik is legelnek.

- Így ahogy most mondtad. Na jó, ez így, kissé képletes, de elvileg ez a kiinduló pont. Ezt kell majd csokorba szedni, összehozni a stábot, ügyvédek, könyvelők, pályázatírókat és hát a bank, mert anélkül ma már nincs élet.

- Te ezt komolyan mondd Imre? – kérdezte Mezei.

- Azt akartam megtudni, hogy te mit szólnsz hozzá?
- Én ezt mesének tartom, bár meg kell mondani, hogy egy nagy ívű elképzelés, de fel vagy te ezekre készülve?
- Nem akarok már kispályázni Józsi bátyám.
- Figyelj ide Imi – mondta Mezei. - Én az államszocializmusban nőttem fel. Azt látom, hogy nyögvenyelősen változnak itt a dolgok. Inkább csak átrendeződnek. Egy ortodox kapitalista helyen ezt el tudom képzelni, de itt én ennek a csíráját sem látom.
- De hát te is belefogsz mindenbe, folyton újra kezded, még a pálinkát is főzöd, meg hallok rendezvényeket díszítesz. Lassan, de érik a gyümölcs.
- Persze, de azért a piacon is árulunk, meg az utcán is. Mert a sok kis fillér nélkül nem tudnánk megélni. Öt, hat helyen is nyomatjuk, szinte a mindennapi kenyerünkért, pajtás. Mi akkor lezserkedhettünk volna, ha maradnak a viszonyok. A túrt kategória maszek szektorában, mint díszpintyek röpködtünk volna a puccos ládikában. Amit most felfestettél nekem az akkora falat, hogy a Pallavicini őrgrófnak is beletört volna a bicskája. Pedig akkoriban voltak kemény számadók meg ügyes intézők is.
- De voltak rablók is elegen, akik betyárkodtak – nevette el magát Ulrich Imre. - Vigyázunk mi magunkra Józsi bátyám – mondta.
- Gondolod, hogy most nincsenek?
- Majd féken tartjuk őket – erősködött Ulrich Imre.
- Aki ezt nem csinálta csak a képzelgés szintjén téziseket építhet fel és a légvárakra teszi ki a zászlót Imikém – mondta Mezei.
- Vannak ám itt új stratégiák, eszes csávónak tűnik egyik-másik - állította Ulrich Imre.
- Akkor ezek között, te hogy kerülsz képbe? Te lennél Benedek Elek meshőse?
- Újracsomagolva jön ma már a Mikulás bácsi. Az új kaszt, a strómanok világa. Nem tehetek mást, mérlegeltem. Most maradjak földönfutó? Állnom kell a versenyt, meg a kihívásokat, vagy eltaposnak. Persze csak neked mondom, ezek csak tervek, bár azt mondják: legyél kreatív.
- Nehogy megetessenek, mert aztán gyorsan be is áldoznak ezek az ügyes képzett gyerekek Imrém - nyomta be a féket Mezei.
- A mesére céloztál az előbb Józsi bátyám. Már az én látókörömben is mesés vagytonokat látok összebrüsztolni, amikről meg hallok, arról meg ne is beszéljek. Nekem keményen kell kezdeményezni és százszor is

visszamenni a kisajtón, akkor is, ha már kilencvenkilencszer kihajítottak. Hogy más céllal, vagy más szöveggel, vagy csak más ruhában kell-e megjelennem, még nekem is rejtély, de egyszer csak el kezd működni az üzlet. Én úgy érzékelem, hogy nem igen ellenőriz itt még senki, sokan meg a bőruket mentik inkább, minthogy ilyen kis nyulakra lövöldözzenek, mint én vagyok. A nagyok meg már ráléptek a lábukra, csak szipogni van erő, vagy összedolgoznak és elvarrják a szálakat.

- Azért csak vigyázz magadra, mert mindennek ára van. Ha nincs is a kezeden a számla, majd egyszer csak megérkezik, de ne érjen váratlanul.

- Jó a memóriám még, hál' Istennek, viszont hallok gazdapiac létrehozásán fáradoztok – mondta Ulrich Imre, majd az órájára nézett. - El kell mennem, majd legközelebb kitárgyaljuk.

- A terméket az árán kellene értékesíteni, csupán csak erről van szó – mondta Mezei és elköszöntek.

Aztán Mezei is búcsút intett Helénnek meg Jánosnak is:

- Holnap korán jövök – mondta. - A rózsát elszállítom még időben a tethelyre.

Majd odaszólt a kutyáknak is egy-két elismerő szót és kis gázzal lassan elindult a kapu felé, miközben a gondolatai között sakkozott, hogy hova is ugrassa a lovát a kockás mezőn és elmosolyodott magában, hogy ilyen kisdud játékokat folytat.

Másnap a városközpontban várták az új-zélandi küldöttséget. Mezei addig sakkozott a gondolataival, hogy kis híján megfeledkezett az időpontról. Felvetődött, hogy a látogatás útvonala sincs megtervezve, amire Mezeinek az volt a válasza, hogy a paraszti gazdaságban mindig van munka, így lesz is mit bemutatni a küldöttségnek. A Domb csárda zavartalan székhely lesz a kis baráti konzultációhoz. Kint van a határban és a konyhájából felszállhatnak a helyi ízek illatai az étvágygerjesztő magasságokig.

A városban, a Liberté előtt már összefutottak egy ismerős újságíróval és együtt léptek be a kávézóba. Menetközben derült ki, hogy különböző elfoglaltságok miatt csak ketten maradnak a küldöttség fogadására Merényivel, no meg az újságírók, akik igencsak kíváncsiskodtak, mert egyre többen lettek. A kávézás közben Merényi már többször az órájára pillanatott.

- Méred az időt, vagy mi van veled? – kérdezte Mezei.

- Már itt kellene nekik lenni – mondta Merényi. - Tudod, hogy az én vállalkozásomban pörögni kell.
- Nagyobb juhászatot nálad tudunk bemutatni Józsefem. Rendelek neked nyugtatót, vagy szólok egy újságírónak, hogy támadjon le téged néhány hír erejéig.
- Na, jól van főnököm. Spongyát rá, inkább igyál valamit, majd én vezetek, vagyis az én kocsimmal megyünk. Ne égesd magad. A terepjárom még belefér a képbe.
- A lada nivába alig lehet beszállni, olyan kis doboz van rajta.
- Na, legközelebb akkor mercedesszel jövök. Bírják a bankok, - nevetett csibészesen Merényi.

Hosszas szedelődzködés és bonyolult találkozás után a kis csapat az új-zélandi farmerküldöttséggel, öt kocsival indult ki a pusztába, hogy a föld másik oldaláról érkezők mustrálhassák a szocialista gazdaságból megszülető új paraszti csodát. A betonról lefordulva a kikopott dűlőút keréknyomos kátyút kerülgetve lassan közeledtek a tanya felé.

- De jó ilyenkor a terepjáró, - mondta füttyörészve Merényi, miközben hátratekintett Gál Eszter újságíró nő szeméi felé. A jobb első ülésen Mezei ült, aki feltűnően néptelennek tartotta a tanyát.

- Nyomasztóan mozgásszegénynek tűnik az udvar innen – mondta Mezei.

- Jó helyre jövünk mi Józsefem? – kérdezte kacarászva Merényi.

- Jól kinézőnk! – szólt a hátsó ülésről Gál Eszter.

Aztán akkorát nevettek azon lehetőségen, hogy a föld túlsó oldaláról érkezőket beviszik tanulmányozni egy lakatlan tanya természetrajzára.

Gál Eszter megfordulva kitekintett a hátsó ablakon.

- Mindenki megvan, jelentem. A földúton szalaloznak.

- Figyelek ám én is drága a visszapillantóból – szólt Merényi.

Elől a szélvédőn keresztül a kis lakóépület mellett látszottak a nyári konyha fehér falai. Távolabb az istállók, ólak épületei és különállóan egy juhhodálynak tűnő faépület.

- A Guci barátunk aztán nem tagadja meg önmagát. Nem toporog a kapu előtt. Te még nem láttad, mert a verebekkel fekszel, hogy mikor buli van és elfárad, meg be is rúg, hanyatt fekvé fújja a szaxofont, fél szeme becsukva a másik fél meg nyitva. Elmenne egy western filmben,

bár a coltot nehezen rántaná elő, de fektében már nem esne legalább tovább.

- Szóltál te valakinek itt? – kérdezte Merényi, mikor megállt a kapu előtt és megnyomta a kürtöt.

- Mezei úr azt vallja, hogy a paraszti gazdaságban állandóan munka van, - jegyezte meg az újságírónő - reméljük tehát, hogy itthon tesznek-vesznek.

- Ne égessetek már, darabokra akartok szedni? – szólt Mezei és, ahogy kiszállt a terepjáróból becsapta maga mögött az ajtót, a kutyák meg erre szinte nekirentettek a kapunak.

- Híjják hátra a kutyákat! – kiabálta Mezei a kapun túlra.

Közben a többi kocsi is a küldöttséggel meg az újságírókkal leparkoltak az út szélén. A nyári konyha ajtaján most már megmozdult a függöny és Kovács Guci felesége Ilonka lépett az udvarra.

- Mindjárt jön már a Guci, Józsikám! - kiáltott oda Mezeinek, aztán a kutyáktól megtisztította az udvart, de azért a seprő a kezében maradt.

Mezei meg már be is lépett a kapun.

- Hol van ez az ember Ilonka?

- A Guci most vetette le a csizmát, húzza a cipőjét. Mondta, lehet, hogy jönnek maguk, de hogy őszinte legyek én sem hittem el. A vejemnek ugyan szóltam, hogy hozzon kenyeret bőven, úgy voltam vele, ha kimarad, majd megeszik a kutyák. Tudja, Pali most jött haza Hollandiából. Onnan hurcolja be a farmergépeket - sorolta el egyszerre Ilonka.

- A gazdaságukat én is ismerem lelkem, de itt ezek az emberek a világ másik oldaláról jöttek megismerni az új magyar mezőgazdasági kisüzemet, vagy a jó ég tudja, a kolhozból kivedlett magángazdaságot. És így drága Ilonka, a gazda nélkülözhetetlen, de a gazdaasszony is megteszi, ha leteszi a kezéből azt a seprőt. Jöjjön, bemutatom magát.

- Jöjjön csak a Guci – mondta, azzal seprőstől befordult a házba és a Guci már lépett is ki a küszöbön keresztül a placra.

A cipője matt volt egy kicsit, de a nadrágján fénylett a nagy rézcsat. A mellénye nem volt begombolva még, de a kalap félig a szemébe húzva, aminek a karimája alól máris végigmért mindenkit.

Mezei megnyugodott. Csaknem egy sültparaszt állt ide szaros csizmában meg a szilvakék munkásruhájában.

- Na végre, hogy kidugtad a fejed – mondta Mezei. - Itt vannak a Farmerszövetségtől, és amit kértem tőled, ha lennél szíves bemutatni a gazdaságodat.

Guci elmosolyogta magát és Mezei vállát megveregetve mondta:

- Tudod, hogy miattam nem kell izgulnod, régi ismerősök vagyunk, de azért elmondanám. Minket büntettek, a család megszenvetde a beszolgáltatásokat, belépéseket, az elkommunizálást, az államosítást, és bár hallom már okoskodóktól, hogy ma már az állam rossz gazda, azt azért nem vettem teljesen komolyan, hogy ti itt ma megjelentek.

- Hogy nekem nem hittél volna?

- Hát tudod, amiért évtizedekig büntettek, most meg mutogassam, tudhatom én, hogy ezért nem csuknak le egy hónap múlva?

- Ennyire nem lehetsz maradi – mondta Mezei.

- Régen is így volt ez barátom, hogy osztották a földet, utána meg fegyvert véltek találni a széna, vagy szalmakazalban. A szemes terményre meg ráolvasták, hogy elvettük a népét. Azonnal szolgáltatassuk be, ma is valamilyen szolgáltatásról beszélnek, hogy ez a globális világ a szolgáltatásokról szól. Én azt sem tudom, kikkel jöttél Józsikám, és nem tudok különbséget tenni olyan gyorsan, mint te, aki sok felé jár és sok mindent lát.

- Neked továbbképzést kell tartanom, sokat vagy egyedül a mezőn Gucikám, - nevetett barátságosan Mezei és a gazda vállára tette a kezét.

- Na, gyere, bemutatlak benneteket.

Aztán Kovács Guci, McLagan és Rumen urakkal fogott kezét, akik a föld túloldaláról érkeztek és ezt azért meg kellett neki emésztetni. Jó végig mérte őket a szemével, aztán a tolmácshoz fordult.

- Elég jókötésű gyerekek.

- Az egyiknek háromezer birkája van, a másiknak meg húsz marhája – mondta a tolmács.

- Akkor jól megy nekik, ha most itt állnak nyakkendőben, vagy hiányzik nekik valami.

- Üzletelni biztosan szándékukban áll, mert velük jött egy-két menedzser is a Villányi útról meg a Mezőfalvi Kombinátból – mondta Mezei.

- Ez az ő dolguk.

- Na gyere, mutasd be a gazdaságot. - Mezei intett a tolmácsnak is, miközben odaszólt - Induljunk uraim, nézzük meg a portát. Kezdjük a nagyjával – mondta Mezei Kovács Gucinak, aztán átvonultak a

tehenistállóba, ahol egy magyar tarka tehen kérődzött békésen és mellette meglehetősen kinyújtott mellső lábakkal, nagy kerek szemével figyelt a jövevényekre a borja nagy fülei közül. Mire besétáltak a látogatók a földes helyiségbe, ahol igen jó száraz levegő volt szénailattal és a jellegzetes boci szaggal, jó tele is lett a helyiség, ahogy mindannyian beléptek Kovács Guci, Mezei, a tolmács, a farmerszövetség emberei, a közös vállalatok menedzserei és az újságírók, melyek között Merényi forgolódott, miközben kábította őket és építette maga köré az imázst.

McLagan megkérte a gazdát, hogy mesélje el a gazdasága történetét. Ahogy a tolmács lefordította a kérést Kovács Guci Mezeire nézett.

- Mondd csak nyugodtan. Kezdheted azzal, amit nekem mondtál, pajtás.

Kovács Guci, bár nem a beszari fajtából cseppent oda, mégis csak elmondta, hogy még vegyes érzelmekkel van teli a jelent illetően és bizonytalannak látja a jövőt. Elmondta, hogy zenél is lakodalmakon meg rendezvényeken.

- „Csavargok, zenélek, akárhogy megélek, szerencse kacsints le rám” - idézett a dalból, amin a vendégek igen jót kacagtak.

- Akkor miben bízik? – kérdezte McLagan.

- Magamban, meg az Istenben, aki felettünk van - és emelte a mennyezet felé a kezét és a tekintetét Kovács Guci.

- Ez az egy tehene van a borjával? – kérdezte tovább a vendég.

- Még csak ez az egy meg a borja. Így van.

McLagan odalépett a tehenhez, beszélt hozzá, az ránézett, ő meg megtapsikolta a nyakát. Rumen a másik új-zélandi farmer is odalépett, ő meg az oldalát, meg a farát paskolta meg a tehennek, majd mindketten megállapították, hogy Zsemlének, a magángazdaság tehenének és borjának már semmi köze nincs a szocialista szövetkezethez. Ahogy kimentek az istállóból Zsemlé utánuk nézett még egy darabig és elbőgte magát. Ilonka visszafordult és vitt a jászolhoz egy marék lucernaszénát.

A küldöttség végigszemlélte a hízókat, südőket, választási malacokat meg az anyákat az ólakban, melyek az evés utáni pihenőjüket töltötték. Aztán a juhhodály felé vették az irányt, keresztül a gazdasági udvaron, ahol hol a kacsák totyogtak, hol a gyöngyök viharoztak odébb nagy ricsajjal, a kakasok meg felháborodva mondták a magukét és már a tyúkok is káráltak. A hodály felé pulykák prütyögtek és egy fehér néma kacsza húzott el alacsonyan a levegőben.

- Ez olyan, mint egy állatkert, - fordította a tolmács magyarra.
Aztán McLagan megállt és vele együtt az egész kompánia.
- Ez óriási! - mondta. - Itt minden van. A sertések meg nincsenek lekötve, szabadon mozoghatnak, gratulálok - mondta. - Ez nagyon tetszik.
- Nézzük meg a birkákat - indítványozta Kovács Guci.
A hodályhoz érve kinyitotta az alsó ajtókat, felső szellőztetők meg nyitott állapotban rögzítve voltak.
- Elég nagy meglepetést okozott a látogatóknak, mikor is a birkákkal valójában szemtől-szembe találták magukat. A mélyalmos rendszerben úgy felhalmozódott az alom, hogy a birkák egy szintre emelkedve tudtak társalogni a juhással.
- Egészen elképedve nézett McLagan.
- Ebben mi a trükk? - kérdezte.
- Nézze meg az almot - mondta Kovács Guci. - Száraz és kőkemény, vagyis nem az a trágya minőség, amire mindenki gondol, hogy csüdig jár az állat a mocskban. Ez a takarmányozás csodájának élettani megnyilvánulása, hasmenés nincs, csak gurulós birkatárgya van, az meg az alommal szárazra összetöredezik és mivel rengeteg benne a paradicsomhéj, - mert etetek konzervipari hulladékot - ami szinte szagtalan, vagy talán csak inkább a gyapjú szaga keveredik a paradicsom illatával, ami a szalmával és a törekkkel abszorbeálódik.
- Ezt elég lesz lefordítani - mondta a tolmács és többszöri nekifutással rá-rákérdezett, hogy akkor tulajdonképpen mi-mivel keveredik, és hogy abszorbeálódik-e egyáltalán ezt lényegtelennek tartotta már.
- Gál Eszter újságíró mérnök létére pontosította a részleteket az érdekesség kedvéért.
- Ezt már azért ki kellett volna takarítani nem? - kérdezte Gál Eszter.
- A földem még csak most lesz az állandó helyén kimérve. Én azt már csak oda akarom szállítani, de látja, nem okoz problémát. Itt nem folyik a trágyalé, az állatok jól érzik magukat, igaz kicsit olyanok, mint az alpesi kecsék, ismerik a magaslatot.
- McLagan átlépett a karámon. Ügyesen felkapaszkodott, megfogott egy birkát és a hátára fordította, majd leültette. A körmöket nézte és elismerően bólintott:
- Oké.
- Száraz, egészséges - mondta a tolmács. - Gratulálok!

Ezek után a földről váltottak gondolatot. Kovács Guci elmondta, hogy a huszonhét éves munkájáért kapott harminc aranykorona földet, azaz olyan két hektárt. A többi úgynevezett kárpótlási árverésen, licitáláson vette magas áron és így szétfoszlottak a reményei a gazdaság nagyságát illetően.

- Keveset jártál jó társaságba, – mondta Mezei - ahol okosodhattál volna.

- Hova ment volna? - nevetett Merényi. - Abba a nagy társasjátékba, ahol sűrűn lehet ugrással bejutni a célba?

- Na, álljanak meg az urak. Nekem még most is fenntartásaim vannak, céloztam már erre: még hogy megbukok, de hasra esni, mint az őseim nem igen szeretnék már. Az én csontjaim már ritkulnak uraim, és már az asszony elől is elég erőfeszítést jelentene már kitérni, ha zsémbeskedni találna velem – szólt közbe Kovács Guci.

A vendégek igen jókat mosolyogtak a tolmácsolt mondatokon és látszott rajtuk a vélemény, hogy ennek az egyszerű és kis gazdaságnak annyira megfontolt gazdája van, hogy akár a jég hátán is megélne.

Az öreg góré mögötti gyepen a kerítés mellett farmgépek voltak lepakolva. Látszott rajtuk, hogy még nem illeszkednek be az udvar miliőjébe.

- A gépeket honnan szerezte be? – mutatott McLagan a kis hamster kocsira, rendsodróra, meg a harminc-negyven lóerős kistraktorra.

- A vejem hozza Hollandiából, meg Németországból, Ausztriából és Olaszországból. Ügyes gyerekek a Pali, már mercedesszel jár. Ezek ám igen jó szerkezetek, bár az idő jól eljárt felettük, engem biztos kiszolgálnak még.

Merényi már Ilonkával üzletelt, épp a pulykákat nézték a hodály körül. Mezei már nem kívánt visszagyalogolni, így odakiabált az alkudozók felé.

- Nyúlcipő Merényi úr!

- Megyünk már – mondta Ilonka és elindult a nyári konyha irányába.

Mire a többiek is odaértek és búcsúzkodni kezdtek Kovács Gucitól, Ilonka kilépett a küszöbön, kezében egy nagy tál szendviccsel, amit letett az abrosszal leterített asztalra és kisvártatva megjelent egy másik tálcaival, amin vékonyra vágott sajtszeletek voltak.

– Juhsajt, – mondta - és egy kis pogácsa.

A vendégek ették a házi májassal megkent szendvicseket, majd belekóstoltak a sajtból, ami kis idő alatt le is kopott a tálcaról. Ilonka

bevitte a konyhába, hogy újra teli pakolja, hozott még szalvétát hozzá, aztán mozgósította Gucit, hogy tépje már magát és vezessen elő egy kis italt, mielőtt megfulladnának a tanyalátogatók, akik közben arról beszélgettek, hogy milyen nagyszerű dolog így csirájából kibontakozva látni egy kis családi farmot.

McLagan az új-zélandi társával arról diskurált, hogy a növekedésnek van-e esélye itt, de azt biztosan leszögezték, hogy a magángazdaság jó kezekben van, a gazda itt nem álmokat kerget.

- Irány a Merényi birtok! – szólalt meg Mezei az újságírók a tolmács és a képviselők felé, miután már nem fogyott az étel és a szomjukat is eloltották vízzel, szesszel egyaránt.

Egy ceglédi majorság istállóinak végén állították le a kocsijait. Egy falka birka, vagy úgy háromszáz körüli ott hevert az istállók mellett a porban. Kutyák csaholva merészkedtek elő a juhászszállás épülete környékéről, majd egy ember is közeledett elég szakadt állapotban, mintha húzta volna a lábát.

- Hát veled mi történt? – kérdezte Merényi.

- Az ajtókat vettük le a hodály végéről, aztán megbillent velem együtt.

- Nem a kocsmaajtó volt az Pista? – kérdezte Merényi.

- Hogy mondhat ilyet? – kérdezte Pista.

- A múltkor még a kutyák is kis híján részek voltak a szagodtól, mikor odafeküdtek melléd Öcsém.

- Hát az akkor volt – mondta Pista és megigazította magán a ruhát és a haján is simított egyet, majd visszatette a bézbolsapkát.

- Vendégek vannak itt. A szebbik falka merre van, mert ezek itt a csapnivalók.

- A Sanyi becsukta őket a túlsó hodályba.

- No, akkor míg szóval tartom a vendégeket, szépen lassan eltereled ezeket innen, a másik falkával meg előrukkoltok a Sanyival. Megértettél?

- Már hogyan értettem volna – mondta Pista.

Merényi a mázsaház környékéhez vezette a vendégeket a nyárfa árnyékába.

- Itt bérlek hatszáz hektárt és megvettem ezt a majort a tsz-tól. Jelenleg két falka birkám van itt, de rövidesen egy nagy tenyésztelepet hozok létre - és áttért szakmai témára, hogy milyen fűösszetétel van a legelőn, a gépesítés milyen fokon áll és a vegyes merinó állománya most még heterogén, de a javító kosokkal felfrissíti a falkát.

- A szövetkezet nem a tagjainak adta oda az épületeket? – kérdezte McLagan.

- Ez kissé nehezen érthető – mondta Mezei. - Az ott dolgozók kapták azt a húsz-harminc aranykoronát, azon kívül pedig a kárpótlásra kijelölt földből licitálhattak maguknak árverésen a területből annak megfelelően, ki, mennyi kárpótlási jegyet tudott magának hitelt érdemlően igazoltatni. Egy külön hivatal, a kárpótlási hivatal hagyta ezt jóvá és állította ki hitelt érdemlően a hivatalos okmányt, azaz a kárpótlási jegyet. Ezen vehetett földet árverésen Jóska, Pista, vagy Gipsz Jakab. Sokan viszont eladták a kárpótlási jegyeiket, amelyeket különböző holdingok és bankok vásároltak fel, általában névérték alatt, többnyire feléért, melyért gyárakat, üzemeket vehetett a jegyek új tulajdonosa. Kocsi szám szállították a papírokat ide-oda. A tsz. tagjai meg munkaarányosan, vagy időarányosan a részarányból részesültek a szövetkezet vagyona után, ami az egyén számára holt értéket jelentett, mert nem birtokolta azt egyénileg. Papíron létezett, aki ezt használta, vagy megvette, beleült a vagyomba és azt a kevés kis töredék pénzt a részarány ellenértékét alku esetén a szövetkezet vezetése szétosztotta az érdekeltek között. Ezek fillérek voltak, de legalább aprópénzre váltotta a papírt Jóska, Pista meg a Gipsz Jakab.

- Van olyan gazdaság, amit egészben a vezetők vettek meg. A részarányokat kifizették és maradtak a fotelben – mondta az egyik újságíró félhangosan a szomszédjának.

- Ezeket zöldbárázzák, de nem szeretik hallani. Olyan ez nekik, mint bikának a vörös posztó. Ezt nem kell fordítani – mondta Mezei a tolmácsnak. - Itt kezdődik a kaszinó gazdaság, azaz a pénzpiac meg a bűnpiac összefonódása, de régi alapállás, hogy saját szennyesünket nem teregetjük ki.

McLagan az egyik menedzserrel beszélgetett és az rítt le róla, hogy igen-igen szeretne valamit megérteni. Egy szaktanácsadó is bekapcsolódott a beszélgetésbe, aztán a kör egyre bővült és Mezeié is odacsapódtak a tolmáccsal, de Merényi felvillanyozva már mondta is a magáét.

- Uraim! Még mások szerencsétlenkedtek, izzadtak a tanácsalanságtól és az újtól való félelmükben, mondjuk írásra adták a fejüket, vagy neuraszténiások lettek, én naponta felülvizsgálva trappoltam az üzleti terveimmel a bankokhoz. Ide pénz kell, sok pénz. Komoly gazdaságot, tenyésztői munkát és létszámot, melynek már súlya is van, csakis banki háttértámogatásával lehet elindítani. Lényegében a külföldi látogatóktól

is ezt várnánk el, hogy miután szétnéznek itt, kötelezzék is el magukat, egy-egy közös gazdaság létrehozására, vagy mondjuk, kapcsolódjanak a vállalkozáshoz, az odaillő kereskedelemmel. Mi úgy vesszük, hogy felszabadultunk, akkor hát szárnyaljunk is egy kicsit. Láthatják, hogy itt nálam van a jövőkép, tudok terjeszkedni, ide már nem kellenek építési engedélyek, papírok garmadája, meg az időigényes beruházások, hadra fogható minden és azonnal. Ezért is támogat engem a bank, persze a tenyésztői munkába még bele kell ölni egy kis manit, de üsse kavics, ezeket kihelyezem albérletbe innen a telepről, itt meg majd törzsállomány lesz. Maradok a merinónál, de olyan együttműködést elfogadok, ahol megvan az én helyem is. Fedezet legyen uraim, a banknál meg szinte szükség van ránk, nem mondom, hogy néha van egy kis huzavona, mert van, ahol már csak leírni szeretnek pénzt, akár elég egy értékpapír, vagy váltó, de én a kest szoktam díjazni. Érthető vagyok? – fejezte be Merényi a tájékoztatást.

- Az a falka elég rossz bőrben van, amit elhajtottak az előbb. A Pali, vagy a Sanyi, alig bírta felállítani őket - jegyezte meg Rappi Elek szaktanácsadó.

- Az kis ügy – mondta Merényi és legyintett egyet a kezével. - Ezeket kiadom bérbe, majd ott feljavulnak, valamelyik hegyi legelőn a Csereháton.

- Tulajdonképpen hol gazdálkodik? – kérdezte Rappi Elek.

- Én most ezt a telepemet mutatom meg maguknak, ide keresek még befektetőt is. A telep már az enyém, aztán elmegyünk az egyik tanyámra. Birkám meg van kihelyezve ezerszám.

- Maga már nem egészen a farmerek kategóriájába tartozik ez esetben – mondta McLagan.

- Mi leszünk az ütőképes vállalkozók uraim, a többi duma meg politika. Közben elvonult a másik falka az épület végén, de be is kanyarodtak az állatok az istálló védett falai közé és lefeküdtek. Ezeknek is nagy része lesántultan bicegett.

- Ezt a falkát is kiadom. Ott majd megkörmölik őket és úgy cikáznak majd ott a dombokon, mint a kisangyal, öröm lesz nézni – mondta Merényi. – Én azt javaslom, hogy menjünk át a tanyámra, keresztül, földutakon, rövidebb az út és most járható. Javaslom, vágjunk neki.

Már menetközben intett Mezei a két ágrólszakadt csicskának, akik igen bánatosak lehettek, hogy nem lett meg a napi boruk.

- Majd eladnak valamit – mondta Mezei.

- Minek adnának el? – kérdezte Gál Eszter a kocsi hátsó üléséről.
- Mert a barátom nem hozott se cigit, se bort, valamiből meg kell venni.
- Jövök én majd ide – mondta Merényi, mert kézben tartott mindent. - Nyugi, nyugi - mondta, miközben ráfordultak a dűlőútra a tanya irányába. - Ismersz engem, leverek mindenkit, aki beleköp a levesembe. A Palit meg a Sanyit is ellátom rendesen, mosatok rájuk, nem mondom, olyan lehet, hogy a kajájukat elcserélik szeszóra, de hát kinek nincs egy kis stiklije. Ma még jövök vissza, felszerelem őket, mert elkísérik majd a birkákat.
- Hova? – kérdezte Mezei.
- Mondtam, hogy kiadom őket.
- Hova viszik őket?
- A Cserehátra, ott van bőven legelő, mintha kiürült volna az a táj.
- Van ismerősöm, aki oda megy gazdálkodni, inkább oda is, kissé hasonlít rád, csak fiatalabb.
- Ki az a szerencsétlen – kérdezte Merényi.
- Ulrich Imre – hangzott a válasz.
- A kis csöves, fene a jó dolgát.
- Nem volt könnyű gyerekkora.
- Ismerem a srácot, jó sokat csiszolódott – mondta Merényi. - Na, majd akkor találkozom vele. Valószínű, hogy bejön az utcámba. Legutóbb a Domb csárdában találkoztunk, ha nem csal az emlékezetem.
- Jól emlékszel, de ti gyorsan leléptetek.
- Tudod, milyen forgalmat bonyolítok én, ha nem regenerálnék, ámen, befellegzett, de tudod, hogy a régi bulikra is vittem az alkoholmentes italokat, ma meg már szigorúan próbálom tartani a nyolc órát, de legalább a hatot pihenésre.
- Két ilyen kicsattanó fiatalember szórakoztatóbb dolgokról is áradozhatna,
- szólalt meg Gál Eszter.
- Ezen ne múljon édesem – válaszolt Merényi.
- Ez tudja minek a kezdete? – kérdezte Mezei.
- Ugyan minek – kíváncsiskodott az újságíró.
- Az ötperces szerelemnek drága asszonyom – válaszolt Mezei.
- Maguk csak ennyit tudnak.
- Erre vagyunk szocializálva, - mondta Merényi. - Mit várna egy olyan fickótól, mint én is vagyok? De napközben az üzletre hajtunk aranyom.
- Ne mondja, hogy aranyom, itt még nem tartunk.

- Elvtársnőt már nem mondhatok.
- A szótára csak eddig terjed, kedves uram? Mondja azt, hogy asszonyom.
- Ez olyan tiszteletreméltó, megállapodott nőstényekre illik, nem?
- A Mezei úr csak ki tudta mondani és jól is hangzott, nem?
- Akkor udvaroljon magának a Mezei úr én meg porolok tovább a többiek orra alá.
- Én meg rágyújtok uraim, – mondta Gál Eszter - ha tetszik ez maguknak, ha nem, majd lehúszom az ablakot.
- Muszáj? – kérdezte Merényi.
- Muszáj.
- Gyújtson rá nyugodtan, mindjárt ott vagyunk és akkor már úgyis csak jegyzetel, mint a kisangyal.
- Nem vagyok én rabszolga.
- Félreértett – mondta Merényi.
- Maga le akar engem kiskorúsítani ember. Biztosan szép a maga vállalkozása, higgye el, sok szép dolog van még ezen a kerek világon.
- Például? – kérdezte Merényi.
- Mondjuk a szerelem, amire magának már nincs ideje.
- Én nem mondtam ilyet.
- De a Mezei úr beszélt az ötperces szerelemről.
- Akkor ezt ne velem vitassa meg – mondta, miközben a visszapillantó tükörbe nézett Merényi. - Ámbár az ötperces is tartozhat a szép dolgok közé, ahogy maga fogalmazott.
- Gondolja?
- Tudja, mit hívtunk mi ötpercesnek? – kérdezte Merényi.
- Mondja.
- A néphadseregben volt az ötperces cigaretta. És ott is azzal kezdték, csikket kiszívni, fel, vigyázz!
- Nagyon meg tudja keverni a kártyát Merényi úr. Mert amiről most beszélt az egy másik téma, kissé eltért a tárgytól.
- Szabadság, szerelem, e kettő kell nekem. Az egyikért dolgozunk, a másik meg már beteljesedett. Pótkocsikkal meg már beillünk egy idilli képbe – szólt Mezei.
- Csak nem azt akarja mondani, hogy megöregedett Mezei úr? – kérdezte az újságíró.
- Mondhatnám, hogy lelkileg már százhusz éves vagyok, de maga most az érzelmekre célzott áttételesen.

- Ez nem okozhat gondot egy beszélgetés során Mezei úr – mondta a nő.
 - Az érzelmek az utolsó kincseink Eszter, és ha már erről beszélget az ember az én olvasatomban elkurvul.
 - Maga sérteget engem? – kérdezte a nő.
 - Szó sincs róla, magamról beszélek – mondta Mezei.
 - Ha most csak ketten lettünk volna asszonyom, már dugtunk volna egyet és ezen a témán egyszerűen átgázoltunk volna. Elhiszi? – kérdezte Merényi.
 - El van maga bizakodva kedves uram – nevetett Gál Eszter és szívott egy nagyot a cigarettán, de a füstöt kiengedte az ablakon, mert ha most ezt a férfi felé fújja az következtetést vont volna le. Közben hátra nézett, hogy a többiek jönnek-e.
 - Jó betakarja őket a dűlőút pora, de úgy tűnik kitartóan jönnek utánunk
 - váltott témát az újságíró.
 - Látja nincs szerencsénk. Ha Mezei Jóska most nincs a kocsiban magát most elrabolhatnám és már a füzesek felé robognánk a legrövidebb, de járhatatlan úton a tanya felé, a többiek dagaszthatnák a sarat.
 - Hol van itt sár? – nevetett Gál Eszter.
 - A természet mindig rejtegeti a saját titkait. Nem olyan mint mi vagyunk, hogy kitárulkozunk, érti?
 - Beszéljessünk a feleségekről – javasolta a nő.
 - Mit akar ezzel?
 - Kíváncsivá tett.
 - Az nem beszédtema, a család tabu. Érti? Különben meg mi sem kérdeztünk az emberéről semmit.
 - Egyformák maguk ketten, mint két ikertojás. Röviden szólva úgy mondanám; jómadarak – nevettek egy jó nagyot mindhárman.
 - Ekkora hülyéket, mint mi vagyunk. Mintha nagyon baromi kamaszok lennének, turkált a gondolatai és érzelmei között Mezei.
 - Rögtön megérkezünk – szólt Merényi József.
- Az újságíró szemei minden irányban felmérték a környezetet, közben a kezében a toll már a papírra igazodott: „egy Kunhalom mellett haladunk el és kinyílik a táj egy tágas legelőre”, írta a jegyzetébe. A halom után nem sokkal az út jobb oldalán egy hatalmas kapubejáró állt, de így faragások nélkül a felső két sarkánál marhafejekkel inkább egy hacienda bejárájára emlékeztetett. A kapufélfáktól faoszlopokon a villanypásztor zsinórja futott. Kicsit távolabb egy jókora fahodály

emelkedett ki a környezetéből. Előtte a karámban növendékmарhák tébláboltak. Az épületek felé nézve végtelen nyugalom áradt, majd megjelent egy kalapos ember, nyomában egy bézbolsapkással, aki behúzott és sietve ment a kapu felé a sorompót felemelni. Fél kezével köszönt, mintha tiszteletet volna, a másikkal meg fogta a sorompó hajtókarját.

- Az meg Izsó Dániel – mondta Mezei csodálkozva.

- Régóta környékez már, de annyi témája van, hogy nehéz csokorba szedni, szólalt meg Merényi. - Mondtam már neki, hogy a takarékszövetkezetek felé keressen kapcsolatokat, mert a nagy vezérbankoknál nyílik előttem az ajtó. A bérlőimnek kellene pénzügyi háttér, a nagyok ezzel a szinttel nem foglalkoznak – mondta Merényi József.

Leállította az autót és odaszólt az embereinek, hogy vegyenek fel kincstári alakzatot, mert vendégek jönnek.

- Nem mondta a Bandika, hogy jövünk? – kérdezte Merényi.

- Mondott az annyi mindent, az is a baj.

- Akkor legközelebb jobban figyelj Béla, most meg tedd, amit mondtam!

- Folyik a víz is, - mondta még Katona Béla és a szélkerékre mutatott.

Merényi rögtön jobbkedvre derült, ezek szerint működik itt minden, nyugtázta magában és megerősödött az önbizalma a forgó szélkerék láttán, ahogyan szépen, lassan termelte a vizet, ami a tartályból a vályúkba került, végül pedig a túlfolyókból a kacsásztatóba.

A vendégek és a kíséret kocsijai a terepjáró mellé besorakozva leparkoltak.

McLaganek az volt az első kérdése, hogy a villanypásztor kinek a gyármánya. A bejáratnál rögtön szemet szúrt neki a zömök faoszlopokra szerelt vezeték és távolabb egy sarokban mintha kis napelem villant volna meg.

- Az Óvári cégünk szerelt erre az Alföldön jó pár napelemes karámot. Ha megnézem a készüléket, meggyőződhetünk róla, hogy ez köztük volt-e? - szólalt meg Rappi Elek szaktanácsadó, termékmenedzser.

- Persze, hogy köztük volt és azért nem tudjuk beazonosítani, mert ezt az Amanda Kft rendelte meg.

- Azok társai? – kérdezte McLagan.

- Hogy társam-e, az Amanda Kft? A sok cégem közül az egyik. A bonyolult költség és hitelviszonyok között a közgazdaság arénáiban

nem könnyű ám érvényesülni kedves uram. Maguk biztosan nincsenek ilyenekre rákényszerülve, - nevetett. - Mi az árral szemben is úszunk legyintett egyet Merényi a kezével.

Aztán Rappi Elek menedzser Rumen úr kíséretében a hozzájuk csatlakozókkal kísérták a mezőre a villanypásztor szívéhez beazonosítani a termék származását. A többiek meg megnézték az állatokat és bementek a tanyába. Mintha egy ázsiai fejedelem lakosztályába estek volna, aki a kicsapongásaiból hazarekviált kincseket, meg a küldöttek ajándékait zsúfolná halomra. Nagy ovális oroszlánlábú asztalt körbeülve elhelyezkedtek a faragott székeken, közben mindenki nézelődött, mert a sok kép, szőttes, dísz tárgyak és faragások, trófeák, és tülkök tömege vonzotta a tekintet. Nehéz lett volna eltalálni a helyiség funkcióját, melyből igazán egy csúcsosodott ki: a felhalmozás.

- Hallottuk, hogy az ország sikeres, élenjáró. És ahogy itt körülnézek, valóban nincs ok panaszra. Ez egy valóságos kiskirályság - humorizált McLagan. - Egyébként, - gondolkodott hangosan - én személy szerint nehezen tudok kiigazodni, hogy tulajdonképpen mi van itt maguknál? Míg valaki az egy marhájával is elégedett, mások meg egy csordát is kevesellnek. Mi baráti látogatáson vagyunk, ismerkedni jöttünk a szocializmus utáni világgal. Most izgalmas még látni is a közös új típusú felosztását, ami ha nem haragszanak meg, személyes meglátásom szerint izgalmasabb, mintegy pókerjátzsma. Még nem vagyunk a küldetésünk végén, de úgy látom, hogy pár nap alatt itt csak benyomásokat szerezhetsz az ember, mármint a maguk sajátos, újabb kori törekvéseiről és én itt nem a célra, hanem az odavezető útra gondolok.

- Nézze - mondta Merényi. - A kiéhezett ember is, ha beesik a megrakott asztal mellé, leginkább a rosszullétig zabál. A másik meg azért teszi ugyanezt, hogy nehogy elegyék előle a libacombot.

- A dolgok azért alakulnak uram - mondta McLagan. - A kibontakozó magántulajdon inspirálni fogja a szorgalmat, edzi az akaratot, szövi a növekedési hajlamot, és végül felmutatja a minőséget is.

- Ehhez kellene nekünk egy kis nafta, indulásra - nevetett Merényi.

- Milyen nafta? - kérdezte McLagan.

- Tőke, kedves uram, tőke.

- Hát itt van az egyesületük, lobbizzanak. Ön meg azt mondta, hogy a bankokba mintha hazajárna. Mi a gond, nem értem?

- Maguk lehet, hogy kapnak két százalékos pénzt, én meg harminc-
uszkve negyven százalékért. Több lóhossz a különbség köztünk.
Fektessenek be maguk is, hozzanak tőkét.

- Tőkét mi is magukon keresztül tudunk bepumpálni, termeljenek.

- Nézze, a törvények változnak, számtalan megoldás kínálkozik -
mondta Merényi.

- Mi a stabil viszonyokat szeretjük – mondta McLagan.

- De ehhez tegyük hozzá, hogy maguknál folyamatos a felhalmozás –
mondta Mezei.

- Na látja, ezt csodáljuk maguknál, mert olyanok mintegy varázsló.

- Tudja, nem lehet mindenki mutatványos - folytatta Mezei.

- De a barátunk egy nagy mutatványos, nem igaz? – nevetett McLagan,
miközben Merényi vállára tette a kezét.

Közben bement a szobába Rappi Elek menedzser és Rumen úr, aki már
egy pástortbotot fogott a kezében és láthatóan derűs hangulatban volt.
Nyelvén a jó bor íze forgott, a fejében meg a siker itatta át a
büszkeségét és a kis győzelmek mámorához odasimult egy csöppnyi
elégedettség. Aztán kissé sürgetve várta hadapródjuk jelentését.

- Hunzágos technika – mondta McLagannek Rappi Elek. - Kis összegű
megrendelés volt, nem tartottam számon, a régióvezető intézte.

- Ez véletlen? – kérdezte McLagan.

- Nevezzük annak – mondta angolul Rappi Elek és egy kicsit izzadni
kezdett a feszültségtől.

- Látja – mondta Mezei McLagannek a tolmács felé intve, aki eddig
fordította neki a párbeszédet. – Alighogy itt vannak, már jókat
üzletelnek, mi még csak rendezkedünk. Hogy lesz ebből verseny
véleményük szerint? – kérdezte.

- Úgyhogy a maguk észjárása frissebb és fogékonyabb az újra. Most
senki nem erőszakoskodik magukkal, döntéshelyzetben vannak.

- Merényi úr! – fordult a házigazda felé. - Kötelezte magát valaki arra,
hogy új-zélandi technikát szereltesen a mezőre?

- Már rég hasonlóról álmodtam, de ilyen csak a mesékben létezett
felénk. De arra nem gondoltam, hogy ez a maguk technikája, de nem is
érdekes. Maradjunk annyiban, hogy örülök, hogy nálam ez működik és
láthatja, itt a lehetőség fektessenek be nálam, nem bánja meg.

- Mi a farmerszövetség vagyunk, de nyilván képviseljük a tagjainkat
szerte világban. Majd tolmácsoljuk a felvetését Merényi úr.

- Erre gondoltam én is, köszönettel elfogadom – mondta Merényi József.

Mezei az órájára pillantott és találkozott a tekintete McLagannel.

- Indulnunk kell, - állapították meg kölcsönösen.

Kecskeméten a Mária-hegyi faiskolai lerakat bejáratánál már ott állt Izsó Dániel, aki nyitotta a nagykapu másik felét, hogy tág teret biztosítson a karavánnak.

- Ez az úr ott volt a tanyán is – mondta az újságíró.

- Izsó Dániel minden lében egy kanál, engem vár az istenadta, ló ügyekkel gyötör, pénzügyeket intéz, és orvosokkal paroláz, mert hogy oda előbb-utóbb befutó lesz minden emberfia – jegyezte meg Merényi József.

- Hadd intézkedjen, áldás a sok kéz. A kollégiumban egy kis ideig szobatársam is volt – mondta Mezei és a terepjárót a fóliasátrak melletti alpesi tetős pincéhez navigálta.

- Figyelj Józsefem! Nekem nem lesz időm már itt kispályázni, el kell köszönnöm – mondta Merényi és egy kézfogás után az újságírónőtől is kezét csókolva elbúcsúzott, miközben szemében ígéretes fényekkel próbálta igézni benne a pozitív jövőképet. - A riportjai káprázatosak lesznek, - mondta elmenőben.

- Az esszéitől meg eldobod magad öregem – tette hozzá Mezei és nevettek mindhárman felszabadultan a kis kertészet tisztalevegőjű romlatlan ölelésében.

A küldöttség teli tüdővel bejárta a kert zugait, melynek útjait, szegélyeit Pál János gondos ápolással szinte harmatcseppek üdeségében tartotta, mint a lüktető élet apró szigetét egy várakozással teli pusztaságban.

Helén a házikóban már főzte a kávé, melynek illatát az áramló levegő szétterítette az ajtó előtti térben és csalta, vonzotta az élvezeti gőzök irányába a kifinomult érzékszervek csábításra váró gazdáit. Az ablak és ajtó üvegekockáin a tiszta, magában mintás fehér függönyök ráncokba gyűjtve, frissen ömlöttek alá a falakra és a kisebb huzattól néha megmozdultak mintegy simogató kéz.

Kötényt vett magára és a kinti asztal kockás viaszosvászon terítőjére alátétet téve megerített a vendégeknek. A tányérokra szeletelt citromot rakott és a cukros csésze mellé szódavizet tett a limonádé készítéséhez.

János meg elővette és felbontotta a szekrényaljában meghúzódó vodkásüveget, hangulatoldó és íz fokozó adalékként.

- Uraim! - invitálta a nézelődőket az asztalhoz Mezei, miközben Izsó Dánielhez lépett. - Letárgyaltál a Jóskával mindent? – kérdezte.
- Vele több témám van, viszont én az egyesület felé tennék ajánlatot, amennyiben marad erre idő – mondta Izsó Dániel.
- Milyen ajánlatról van szó? – kérdezte Mezei.
- Úgyis mentek a Domb-csárdához, majd ott elővezetem neked a témát. Oké?
- Te már mehetsz is a Gyuláékhoz, jelezz neki légy szíves, hogy egy bő félóra múlva mi is ott leszünk – mondta Mezei és az Új-Zélandi vendégei felé fordult.
- Hátha ezt a feleségem láthatná – jegyezte meg McLagan, gyűjti a rózsaszirmokat is arazsmanokat épít. Biztosan keresni fogja a kapcsolatot a KÉVE-vel – mondta, majd egyszerű természetességgel kért egy szirmot az egyik szál tisztítandó virágról és a halszállkás mintájú szürkés-zöldes zakójából elővett egy naptárt, közép tájt felütötte, majd eligazgatta a szirmot. Olyan gondossággal tette ezt a mozdulatot, mintha egy négylevelű lóherét préselne le. Simogatta a lapot, aztán összecusukva visszahelyezte a zsebbe a kis könyvecskét.
- Mezeinek nem tartott sokáig bemutatni a telephelyet, a Mária-hegyi domb magaslatáról jól végig lehetett tekinteni. A bemutatkozást gyorsan befejezte a házigazda. S miután befejezte a rövid kis beszédet sétáltak egyet a kis birodalomban, ahogy Rumen úr elnevezte.
- Maga volt Hollandiában? – kérdezte Rumen úr.
- Még nem volt szerencsém – válaszolta Mezei.
- Ezt a tevékenységet evvel a környezettel egy Holland is megirigyelné – mondta. Melyik cég készítette a vázakat? – kérdezte, mikor a nagylégterű fóliaházban vizitáltak.
- Magunk készítettük – mondta Mezei.
- Ehhez tervezőmérnökök meg speciális kivitelező cégek szoktak közreműködni – mondta Rumen úr.
- Még a kutat is magunk fűrtük – mondta Mezei, majd folytatta. - A pincét magunk süllyesztettük és a házikót is mi emeltük. A villanybevezetést meg a szomszédokkal közösen terveztettük, kivitelezettük, majd kifizettük, ami végül is a szolgáltató cég tulajdonába landolt.
- Kivel kooperálnak? – kérdezte McLagan.
- A szaporítóanyagot vásároljuk meg a növényvédőszereket, meg persze a műtrágyát is, ugyanakkor nagy mennyiségű szarvasmarha trágyát

használunk, amit a környékről veszünk. Természetesen ipari anyagok, mint pl. a fólia, szivattyúk, tömlők, vezetékek komoly költséget jelentenek meg az elfogyasztott energia is.

- Az árut kihordja el? – kérdezte McLagan.

- Mi hordjuk a piacokra, meg a szélrózsa minden irányába, a lerakat meg egyben áruda is. Nem főút mellett vagyunk, ezt viszont be kell kalkulálni. Aki idejön az vagy ismerős, vagy kifejezetten erre az árura pályázik, de hangsúlyozom, hogy ez itt a kezdet, amit látunk uraim – mondta Mezei és magában úgy döntött, hogy dehogy meséli végig a piac viszontagságait, az örök gúrit, futást, a hajnalba keléseket, az éjszakai indulásokat, meg az utcán árulás kalandos regényeit, ahol életre kel a P. Howard figuráitól kezdve a népmesei hősökig a társadalom széles keresztmetszete.

Virág, ami innen hódítani indul, kiköt a színpadokon, de utazhat tovább Justina babakocsiján is hervatagon, hogy feltámadjon valahol egy szerény asztal üde vízzel töltött vázájában.

Már a Domb csárda vastag nyárfalapos faasztalánál ültek, mikor megszólalt McLagan telefonja.

- A feleségem volt – mondta kis idő múlva. - Sajnálja, hogy nem lehet itt, de remélhetőleg lesz mód bepótolni a lemaradást. A feleségem kíváncsi asszony, no meg üzletel is – mondta ravaszksáan McLagan.

Gyula úr igazi magyar étellel, marhagulyással rukkolt elő. Miután Emike kiszolgálta a vendégeket Gyula úr elégedetten gyűjtött rá egy dunhillre és már húzott egyet a söröskorsójából, melyet jó habosra engedett a csapon. Így szerette, hogy az első korty fehér habból álljon, amit lemos a következő korty kesernyés, fanyar sárga hideg leve. Nyugodt mosollyal pihentette szemét, látván az asztalnál ülők néma étkezését és a szorgos merőkanalazást. Házikenyér, igazi kiegészítője volt a gulyásnak és a kenyérbél állaga és íze pótolta minden más fogást, nem is beszélve a kenyérhéj ősi ízéről, ami még a venyigeparázs mellett keményedett karamell barnára.

A viszontlátás reményében búcsúztak a vendégek a föld túloldaláról, ami náluk egyáltalán nem jelentett eltúlzott udvariasságot. A nem túl jóízú, finomabban szólva nem az ízlésünknek hízelgő boraikkal is elérték Európát, de még a bárányaikat is utaztatták az óceánon, ösztönözve őket a kellő súlygyarapodásra, hogy mire kikötőbe jutnak a célállomáson már vágósúlyt érjenek el. A gazdaságilag újraszerveződő társadalmunkban a diplomáciájuk már otthonosan

mozgott, a vidéki bázisjelleggel megalapozott fővárosi képviselettel megerősített közös vállalataik révén. Mezeiék erre csak menetközben ébredtek rá és teljesen véletlenül bukkant elő a Merényi birtokon az Új-Zélandi karám technológiája, amit a menedzsereik a legújabb kor fantázia nevekben bővelkedő alakulatai révén már forgalmazni szándékoznak a frissen alakult gazdaságok sokaságában, mely a nagyüzemekről töredezett le.

Még integettek a távolodó kocsikban ülő vendégek felé, mikor becsapódott mellettük, igen csak felfelve a port Polyák Márkus juhász és az állandóan csurgóra álló kalapjával az ablakon kihajolva kérdezte, hogy Emike a pultnál van-e és még lekavart vagy két-három kört, mire lelassult a parkoláshoz.

- Még jó hogy ekkora parkolód van Gyula – mondta Izsó Dániel.

- Hát igen, be kellett kalkulálni a nagy ívű futamokat is, de nem hiszitek el, hogy ez az óriási parkoló részben ebből a megfontolásból született. A volt szomszédomhoz rendszerint befutottak a kocsik a portára. Egyszer meg a házban is landolt egy örült, még végül is komoly támfalat építtetett, de már jóízűt ott sosem aludt többet. Kiköltözött egy tanyára, most meg én követtem, igaz én el is váltam. Hogy lekopogjam, az új asszony népszerű lett és mit ne mondjak, kapós lenne, ha magára hagynám. Már valóban együtt élünk, a pultnál meg pont ilyen asszony kell. Na gyertek, megnézzük a tavat! – indítványozta Gyula úr, aztán gondolt egyet. – No, de előtte igyunk egy pohárkával - és elindult a pult felé.

Izsó Dániel Mezei mellé helyezkedett.

- A KÉVE felé lenne javaslatom – mondta.

- És pedig? – kérdezte Mezei.

- Úgy tudom, hogy a termelőknek a piac a legérzékenyebb pontja és itt húzzák a csőbe leginkább a mezítlábas parasztot.

- Mezítlábas? Miről beszélsz?

- Nincs eszközötök ember – mondta Izsó Dániel.

- Ezért lettünk egyesület, hogy legyen, de hogy mezítlábas, az túlzás.

- Na jó, ez a kifejezés jött a számra – mondta Izsó Dániel és Mezei vállára tette a kezét.

- Ne haragudj – mondta és folytatta. - A piacinformációs rendszer tuningolásáról lenne szó. Hallottam, hogy újságoknál tárgyaltok, nagybani árak megjelenéséről.

- Az információhoz nekünk is lenne jogunk nem? – kérdezte Mezei.

- Pont erről van szó - erősködött Izsó Dániel.
 - Hallgatlak – mondta Mezei.
 - Van egy jó barátom, aki a katonai vonalon dolgozott. Most hogy a sereg széjjelment az egész hírszerzési hálót fel lehetne a piacon használni rádióstechnikával.
 - Nem elavult ez ma már egy kissé?
 - De működik kedves uram.
 - Mire lenne képes?
 - Az egész ország termelői piacának árait egy időpontban végig skálázhatjátok. El lehet dönteni, hogy ki, hova indul. Milyen a felhozatal, stb., amihez én nem értek. Én csak katalizátora vagyok ennek, de közreműködője is lehetnék. Gondoljátok végig.
 - Ennek számtalan részlete lenne – mondta Mezei.
 - A technikát most kellene megszerezni és átállítani. Az apparátust meg mi állítanánk a telepítéshez, meg a működéshez egyaránt.
 - Ki az a mi? – kérdezte Mezei.
 - A haverom meg én – mondta Izsó Dániel.
 - Hírszerző volt a pasas?
 - Elhárító, hírszerző, ez ma már nem számít, csak üzlet legyen – mondta Izsó Dániel kezait széttárva.
- Gyula úr felkapta a pohárról a fejét az üzlet szóra.
- Ez az uraim, csak üzlet legyen! - mosolygott szelíden és az egyik kezét megemelve a mutatóujját felfelé tartotta. - Csak üzlet legyen! Gyerünk ki a tóhoz! – mondta és karon ragadta Mezeit, hogy tartson vele.
- Az épület mögé befordulva már hatalmas gödör tátongott. Nem lehetett felbecsülni a hosszát sem rendszeren a gyalult terepen.
- Eldobom magam – mondta Izsó Dániel és látszott rajta, hogy hirtelen a látvány izgalomba hozta.
 - Bár víztározónak indult, de nem mondtad, hogy Tisza-tó lesz belőle. Le kellene már ülnünk számolni - higgadt le egy kicsit Izsó Dániel.
 - Valóban víztározó lesz - erősítette meg Gyula úr.
 - Miféle víztározó? – kérdezte Mezei.
 - Tűzi víztározó apukám és huncutul kacarászott Gyula úr.
 - Ha ezek a papírok nincsenek a kezében már annyi büntetést akasztottak volna a nyakába, hogy földönfutó sem lehetne – tette hozzá Izsó Dániel.
 - Valójában ő intézte a papírokat – mutatott Izsó felé Gyula úr.
 - Ez a ti dolgotok pajtás, nekem van mit a vízbe aprítanom.

- Ne haragudjatok, de mennem kell - és nyújtotta a kezét.
- És az információs rendszer? – kérdezte Izsó Dániel.
- Azt még meg kell emésztetni. Nekem mintha őskorinak tűnne ez a rádiós rendszer – mondta Mezei és búcsút intett a gödör szélén állóknak.

A naptár szerinti csütörtöki reggelen Mezeiék háza környékén még a csend volt a meghatározó, melyet néha-néha a madarak jelzései, időnként meg a távolból érkező gépkocsik hangja zavart csak meg. Mezei álmában küzdött az összeköteget szűrös szárazlevelű rózsákkal, meg a hosszútörzsű csemetékkel, melynek gyökeréről hullott a föld, ahogy egy meszelt falú folyósón a falhoz szűrődtek a kötegek. Bosszantotta, hogy összekeni a falat és küzdött tovább, hogy elérjen ahhoz az ajtóhoz, ahol csak be kell majd hajítani a kétébe kötött selejtezésre váró anyagot.

- Biztosan ide kell hozni? – kérdezte, most már jó hangosan.

De embert már nem látott csak a falakat. Nehézségek között érte el az ajtót, ahol bedobta az idáig elvonszolt kötegeket. A padló, ahova hajította egy óriási lyukká változott és meglepődve vette észre, hogy nem bírja elengedni a zsinort és a mély magával rántotta az örvénylő spirális sötétségbe, ahol úgy pörgött a tengelye körül, mintegy kivénhedt műkedvelő primadonna, aki meg-megbicsaklik néha, aztán ahogy elengedte a gravitáció, de még fel sem állt, egy öblös hang szólt a mélyből:

- Magára nincs szükség. Hogy került ide?

De már válaszra nem volt erő és csak szorította, szorította a kispárnát, ami már tiszta víz volt, mikor felébredt az ágyban. A csengő éles hangját hallotta és már örömmel pattant is ki az ágyból, hogy megszabadulhatott a sötét úrtól meg a kötegektől. Mint a seregben a riadónál, szinte szempillantás alatt ugrott a ruhába, magára rántott egy inget és már nyitotta is az ajtót, ment a kapu felé.

- Jó reggelt – mondta Mezei a járdán álldogáló két illetőnek.

- Mezei úr? – kérdezte az egyik.

- Igen, Mezei vagyok.

- Az ön vállalkozásához tartozó telephelyen ma reggelre gyümölcsfa és dísznövény selejtezés van megjelölve. Jó helyen kopogtatunk? – kérdezte a fiatalabb.

- A legjobb helyen – mondta Mezei és folytatta. - Hogy megszunnyadjak, valójában elaludjak még nem igen fordult elő velem

uraim, de most helyzet van. Javaslom lépjenek be és percekben belül összeszedem magam. Ha nem haragszanak, megyek előre - és elindult a konyha felé.

Feltette a reggeli kávé és úgy gondolta, előveszi a kisüstit.

- Uraim! – mondta - Amelyikük nem vezet, javaslom kóstolja meg ezt az italt, nem bántja meg és már egy kis talpas háromcentes pohárba öntötte is a törkölyből főzött, nem eredetvédezt, de becsszóra eredeti, tiszta íz világú reggeli ébresztőnek is kiváló pálinkát. A fiatalabb vezetett, az idősebb meg némi hezitálás után megemelte a poharat és egy húzásra bedöntötte.

- Ez igen! – mondta és látszott, hogy átjárja a varázs a sejtjeit, végigfut az erein, izmain és bőrén, kissé feltuningolva magában az erőt. - Kifogástalan – mondta a dolgozó és csettintet egyet a nyelvével.

- Uraim, kóstolgassák! Magamra kapok még valamit és mire lefő a kávé, itt vagyok – mondta Mezei és eltűnt a szobák felé, szinte hangtalanul a futószőnyegen.

A Mária-hegyben már nyitva volt a kapu, így simán gördült be a két kocsis és meg sem álltak a kis alpesi tetős kunyhóig, lassan haladtak, mert a hivatalosságok közben alaposan szemügyre vették a környezetet. Tetszett nekik a felgereblyézett út, tiszta udvar és úgy általában is az egész környezet. A kocsiból kiszállva hozták az irataikat és a két hivatalnok elindult Mezeit követve a kötegelve, olvashatóan lepakolt suhángok és koronás fák felé. Mezei kezében már ott volt a bejelentés másolata, amiből mondta is, hogy fajtánként mennyi van itt a placcon. Az adóhivatal emberei közben a saját irataikat egyeztették és megkérték Mezeit, hogy rámutatva a halmokra, ismétlje el a darabszámot. Mezei a kötegszámokat és darabszámokat bemondva rámutatott a szóban forgó fajtákra. Mikor a végére érték elővett egy csomó újságpapírt, majd megigazította a slag végét, hogy víz legyen a közelben. Valójában imitálta ezt a tevékenységet, mert arra várt, hogy meg kell majd bontani kötegeket és átszámolják az urak, mert ugyan miért jöttek volna ketten. Eszébe jutott egy populáris rendőrvicc is az írás-olvasásról, de ez nem az az eset volt. A kivétel felé billent a mérleg, mert a rengeteg adminisztrációt profin kezelte a két ellenőr és látszott rajtuk, hogy a tapasztalati tőkéjük eléggé veretes. Még megkerülték a halmokat és odamentek Mezeihez.

- Mezei úr, írja alá a jegyzőkönyveket! - és a kocsis felé indultak.

- Meggyújtsam? – kérdezte Mezei.

- Ahogy akarja. Ez már nagyrészt úgyis döglött anyag, ráér akkor is ha már elmentünk.

Pál János meg Helén távolról nézték, hogy mi fog történni és látták, ahogy Mezei meggyújtotta az újságpapírt. Eleinte el-eltűntek a kis lángnyelvek, színt váltottak és bujkáltak az ágak között, aztán felerősödve az égnek tört egy nagy erőteljes lángcsóva. A vörösből fényesre és kiterjedtebbre szóródtak a lángok és pattogásra készítette a tűz a száraz rózsaszálakat is. Pár perc alatt lángra borulva égett minden köteg, mintegy száraz máglya. Akkor már hárman álltak a tűz körül és Pál János fogta a slagot, locsolta a tűz környékét, nehogy megviccelje egy váratlan szellő, ami megfuttatná a nyelve után a tüzet egy cirkálásra. Mezei fogta a kezében lévő jegyzőkönyvet és betette a kocsijába. Az elszámolás egyik alapbizonylata volt ez a papír, mely alátámasztotta, hogy a készlet a vevőkörén kívül bizonyíthatóan füstté változott. A veszteséget sem mindig olyan egyszerű kezelni és most meg is adták neki a módját egy látványos ceremóniával.

V. fejezet

Egy vidéki vendéglátó monstnum aulájában Dugó úr egy nagy bőrfotelban hátradőlve, kezében jégkockás whiskys pohárral, Izsó Dániellel beszélgetett, aki viszont egy bőr puffon ült lovagló ülésben egy kis asztal mellett és időnként orange levet kortyolgatott.

- Nem tudom, hogy dönt a Merényi úr – mondta Izsó Dániel.

- Ki kell várni, nem tudni, hogy mire alakulnak a dolgok. Minden bizonytalan, minden mozog, minden célkereszt előtt van – mondta Dugó úr és megigazította nyakkendőjét, majd lábait keresztberakta.

- A takarékbankoknál kellene a juhászok hiteleit intéznem, ehhez fedezetek kellenének.

- Merényi Jóskának egy takarékbank semmi, pajtás.

- Elég nagy tisztelet övezi őket vidéken – jegyezte meg Izsó Dániel.

- Majd megérted, hogy itt a mai világban ledőlnek a várfalak. Vívja mindenki a kis csatáit, aki meg nem itt van, az csak hullarabló lehet, vagy a maradékból él.

- Megdöböntesz – mondta Izsó Dániel.

- Tudsz jobbat? A múltkor félóra alatt megingott egy kis bankocská. Kristálytisztán előadtam a projektek lényegét, mégis melléfogtak.

- Vág az eszed, mint a borotva. Nem figyeltek eléggé? – kérdezte Izsó.

- Jaj dehogynem, de hát vannak más szempontok is. Az érdekek mentén hosszan csordogál a patak és ebbe táplálni is kellene a vizet, mert a tiszta forrás már igen vékony.

- A jövő héten én is kipróbálom milyen vastag a jég – mondta Izsó.

- Okos ember először léket vág öregem, amúgy meg jó szimatod van neked – nevetett Dugó úr a bőrfotelben elheverve, miközben a nyakkendőjét az ing gombjainak vonalára helyezte.

- Kérek az orange mellé egy kis jim beam-et – szólta a pult felé Izsó Dániel. - Meg hozzon jégkockát is! – mondta a lánynak, aki a vendégek fogadásánál serénykedett.

- Rögtön uram – mondta és ment is a hűtő felé, miközben tiszta poharakat vett le az üvegpolcról.

- Horgonyt vetettetek? – szólalt meg Merényi, aki már az épület belsejéből lépett elő jókedvűen.

- Ahogy beléptünk rögtön ledöntöttek ide egy kis frissítőre, értik a módját – mondta Dugó úr. - Ül le ide, igyál valamit! – mondta.

- Kérjtek egy teát nekem. Rögtön jövök – mondta és kiment az épület elé, hogy megnézzé a járgányokat, felmérje a helyzetet.

Kis idő múlva Mezeivel lépett be az ajtón.

- Ugye milyen megérzésem volt? – kérdezte. - Még egy poharat kérünk az úrnak! – mondta.

- Tulajdonképpen mire jöttünk össze? – kérdezte Izsó.

- Új üzleti partnereim vannak, – mondta Merényi - egyébként meg ismerkedünk. Lehet, hogy megveszem ezt az egészet.

- Minek ez neked? – kérdezte nevetve Dugó úr.

- Majd itt szállásoljuk el az oroszokat, ukránokat, grúzokat. Tudod, hogy nem szeretik a nagy nyilvánosságot – mondta Merényi, majd Mezei felé fordult. - Mi van veled, de kicsipekedtél. Kellene nekem egy százas, ki tudnál segíteni? – kérdezte.

- Most mondtad, hogy megveszed ezt az egész objektumot, pajtás - emlékeztette Mezei.

- Az egy dolog, de most a lányokra, meg adósságokra kell a bankó.

- Üsse kavics és Mezei előkotort a zsebéből egy vékonyka köteg papírpénzt.

- Ezen tudunk osztozni – mondta. - Azt hittem vendégnek jöttünk, jegyezte meg Mezei.

- Vendégnek, persze hogy vendégnek, de legfőbb dolog a barátság – nevetett Merényi és Dugó úrhoz fordult. - Nálad mennyi van? – kérdezte, mire Dugó úr is adott egy vékony köteget, de közben ebből lecsípett egy kis tartalékot a szerencsejátékaihoz. Itt a csajokkal foglalkozzál, ne a gépekkel öregem – mondta Merényi, miközben összesímította a pénzeket, majd átpörgette az ujjai között.

Izsóra nézett, az meg ő rá, pillanatra megállt a levegő.

- Én meg pont tőled akartam kérni egy kis lóvét, mert idáig én finanszíroztam a fennforgásokat – mondta Izsó.

- Majd gyere holnap, addig meg érezd jól magad – mondta Merényi és Izsó vállára téve a kezét diskurálva elindultak az épület belseje felé, ahol már a folyosókon is vörös tapétákról verődött vissza a diszkrét tompa fény. Továbbhaladva egy stadion formájú, több szintű teremhez értek, amely úszott a fényben, szólt a zene és halk zsibongás töltötte be a teret, melyet innen-onnan, hol mélyről jövő őszinte, hol meg kényszeres látvány kacajok hangszínei festettek felül.

- Na, menjünk be mi is – mondta Dugó úr, miután kiürült a pohár, meg lassan az üveg is.

- Jól kezdtük ezt az ismerkedést – mondta Mezei.

- Levett bennünket, éppen hogy csak összefutottunk. Minket is mutogatni kéne ám, – jegyezte meg Dugó úr - de te milyen ismerkedésről beszélsz?

- A külföldi vendégekkel kellene szórakoznunk.

- Az oroszokkal? – kérdezte Dugó úr.

- Meg az ukránokkal, grúzokkal.

- Azok verik otthon egymást nem? – kérdezte Dugó úr.

- A terített asztalnál nem hiszem, - felelte Mezei és elindultak ők is az épület belsejébe.

Egy filigrán szőke kis bombázó jött velük szemben.

- Mintha a Gabika jönne felénk – mondta Mezei.

- Melyik Gabika? – kérdezte Dugó úr.

- Ez a szőke, kis kertész – mondta Mezei, aki átölelte a közben odaérkező fiatalasszonyt. - Értetek jövök – mondta.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Mezei.

- A főnök azt mondta, kísérjelek benneteket a helyetekre. Jó, hogy találkoztunk. Gyertek!

- Dugó urat ismered? - kérdezte Mezei.

- Inkább csak hallottam róla.

- Bemutatlak benneteket – mondta Mezei.

Puszi jobbról, puszi balról és elindultak az asztaluk felé, ahol már ült egy ismerős ember.

- Ő Margijev Tejmiráz, grúz üzletember – mondta Gabika, de ő is meglepődött, hogy mindenki jóízűt nevetett és baráti öleléssel üdvözölték egymást. - Ti találkoztatok már? – kérdezte Gabika meglepődve és kedélyes megnyilvánulások között kezdett kibontakozni, hogy itt mindenki ismeri egymást, csak más minőségben ügyletek eddig.

- Kicsit én is meglepődtem, hogy te lettél Merényi titkárnője – mondta Mezei Gabikának.

- Azon meg én, hogy itt találkozunk – mondta Gabika.

- De hogy grúz Miráz is itt lesz arra én sem számítottam – mondta Dugó úr.

- Szólíts csak Grúz Tibinek, ahogy szoktál - lapogatta Dugó úr vállát a kis bajuszos ember. - Mi lesz ma a kaszinóba nélkülünk? – kérdezte.

- Látod a kereskedők összetartanak – mondta Mezei felé Dugó úr.

A teremben halk aláfestő zene otthonos hangulatot alapozott és elég gyorsan fogytak az üres székek. Nagy Robi meg Kiss Jóska a bunyós, az örökös teremőr segített Gabikának az asztalok körüli kiigazodásban. A zsebongásnak egy hirtelen fény és hangefekt vetett véget és a széthúzódnó függönyök mögül táncosok villantak elő erős dinamikával. A résztvevők elhalkulását követően átváltottak akrobatikus show bemutatóra.

Mezei vállát egy kéz érintette meg. Felnézett oldalra, de már érezte, hogy Gabika hajolt a füléhez.

- A főnököm szeretne veled beszélni – mondta, aztán kimentek a teremből.

- Hova megyünk? – kérdezte Mezei.

- Kint van a kocsinál – mondta Gabika.

Merényi a mercédesz hátuljában rendezkedett, és mire odaértek egy táskát a kezében.

- Ilyenkor csak rád számíthatok – mondta Mezeinek. - A Gabikával haza kellene mennetek az irodába. Rövid leszek. Most ért ide a hír, hogy megkapom az állami gazdaság egyik majorját a privatizációs keretből meg a hozzávaló területet is. Minden le van kottázva, de én már le vagyok kötve egy fontos tárgyalásra, így az árverésen te fogsz képviselni. Gabikával menjetek be az irodába, ő megírja a megbízást és összeszedeti az iratokat, amiket vinned kell holnap délelőtt.

Aztán a zsebébe nyúlt és elővette a köteget, pörgetett egyet és egy vékony rugónyit odanyújtott Mezeinek.

- A költségekre, – mondta. - Neked vége a bulinak, de ez fontos, nagyon fontos. A megbízást reggelig én aláírom és a Gabika várni fog téged. Csipekedj ki rendesen, az igazgató engem vár, add át neki a megbízást. Részletek az irodán, amit most összelapátol neked ez a gyönyörű titkárságvezetőm. A bulit meg ne sajnáld, ezek berúgnak majd, mint az apa számár, a lányok meg szépek meg tiszták, de manapság mit lehet tudni, hogy kiből mi lakik.

- Egyre jobb perspektívák bontakoznak ki. De feldobtál öregem – mondta Mezei és egy intéssel már el is köszöntek egymástól.

Menetközben Mezei a zsebébe nyúlt, a pénzköteget odaadta Gabikának.

- Olvasd át légy szíves! – mondta.

A kocsis motorja szépen, egyenletesen duruzsolt, a rádiót nem kapcsolták be. Mezei szinte már kívánta a csendet. Igazából a friss,

harmatos hajnalokat szerette, mikor korán kelt és látta előbukkanni a Napot, ami előtt, ha kinyújtózik az ember, az a napja már csak jó lehet. Arra gondolt, hogy a véletlen most megszabadította, hogy a hajnali ébredésre, a többiekkel együtt részegen, elsötétült aggyal, keserűen nikotinos nyállal a szájában bukdácsoljon a kijárat előtt és ontsa a hülyeségeket a többi levitézlett gyászhuszárral. Korhelykedett ő már eleget és a bohémságból, mintha kinőtt volna, persze ehhez vidám ivócimborák kellettek, könnyűvérű lányokkal, de az újabb időkben minden szó mögött gonosz kis érdekek rejtőztek. Régen énekeltek is, mulattak, táncoltak még az asztalon is, húzatták a nótát, néha sírtak keservesen, míg a bánatot kiűzték, néha meg nevettek, hogy megteljen a lélek. A durvább dolgok emlékezetnek maradtak, de nem beszéltek róla. Az újabb időkben meg az elhajlás lett a módi, amit régen hallgatás övezett, most csodálat tárgyává lépett elő, mintegy titkos adottság, mely érzéseket himbálva szétszórja a gyöngyszemeket a földön, miközben rátapos.

- Pontosan százötezer – mondta Gabika Mezeinek.

- Ez marhajó – nevetett fel Mezei.

- Min nevensz ilyen jót? – kérdezte Gabika.

- Százat vett el tőlem, amikor Dugóval adtunk neki zsetont. Most visszaadta és marad kemény ötezer a költségekre. Na jó, a benzint kifutja, de a virágra megmaradt a pénzem – mondta megkönnyebbülve Mezei.

- Akkor ez a buli bejött neked – nevetett Gabika.

- Te még ebben ipari tanuló vagy. Élvezetet talál benne, hogy másokat kisemmizzen.

- Téged is? – kérdezte Gabika.

- Engem is.

- Akkor mitől vagytok haverok?

- Ez egy régi és egy hosszú történet.

- Ez nem lehet könnyű neked sem.

- Én megtanultam visszafurulyázni a holmimat, mintegy mesehős. Nem csak vele szemben, egyenlítőgetek, semmi több, ennyi az egész – mondta Mezei és azon törte a fejét, hogy másnap reggel már csenget a Major Pistánál azért a 123-as mercédészért, amire alkudtak már egy ideje.

Ez az a pillanat, mikor meglépjük a kocsi cserét, mégse lehetek a nevetség tárgy, gondolta végig a helyzetet Mezei.

Gabika már otthonosan mozgott az irodán. Rögtön a konyhán kezdte. Italokat vett elő és megkínálta Mezeit, majd több fajta szalámit rakott egy tányérra meg sajtokat.

- Falatázzon az úr, míg papirosozok – mondta és bement az íróasztalhoz, de kis híján hasra esett egy tigrisbőr kitömött fejében, ami a fal mellett volt kiterítve.

- Ez lesz az, amit elkunyizok tőle. Minek ez itt? – mondta, miközben végignézett a ruháján, hogy épségben van-e.

- Befizetek én arra – mondta Mezei.

- Egy üveg konyak? – mondta Gabika.

- Vedd úgy, hogy áll a fogadás – mondta Mezei, miközben rágcsálta a sajtot. - Mitől élesedett be a helyzet? – kérdezte.

- Farkafelvágva jött az Ernő meg az Annamari Pestről, de hogy milyen stratégiák mentén, azt nem tudom. Írom a megbízást, egyél – mondta. Közben becsörrent a telefon.

- Ki volt? – kérdezte Mezei.

- A főnököm érdeklődött, hogy állunk és mikorra küldje értem a kocsit? Te meg pihend ki magad, azt üzeni.

- Ők buliznak nem én, akkor mitől buknák ki, de te is rázhatod a rongyot hajnalig – nevetett Mezei.

- Egy csomó új ügyfele van, be akar mutatni – mondta Gabika.

- Most tudjátok bemérni a természetüket az biztos, egy kis szeszko, majd sarkallja őket.

- Hát még a lányok, azt mondják rámenősek lesznek.

- Ki hozta őket?

- A Robiék intézték, állítólag tele vannak trükkal.

- Egy-kettőt láttam, pecsenye barnára sütötte őket a szolárium.

- Ők nem azok voltak.

- Akkor kinek az oldalbordái.

- Az oroszoké.

- Azok fehérek szoktak lenni.

- Lehet, hogy tévedek, és az ukránoké, vagy másoké, de ők nem az éjszakai pillangók voltak még.

- Azok mikor mennek?

- Majd éjfél körül, meg amikor már a többség kotta lesz.

- Abba mi lesz az élvezet? Már akkor durmolok.

- Lesz teneked dolgod. Még azt sem tudod, hogy kik közé keveredsz, viszed a megbízólevelet. Ebbe a mappába mindent szépen bepakolok

neked, ne érjen meglepetés. Egy telefonvonal meg szabad lesz neked, azon nem szövegelünk délelőtt.

- Szóval nyitva van az aranykapu, csak bújni kell rajta – nevetett Mezei. Aztán ráragadt a telefonkagylójára, hogy ütközésig közelítsenek a mercedesz árát illetően a Major műhellyel, azaz Major Pistával, a zseniális mesterrel, akinek a problémamegoldó képessége igen széles skálán mozgott. Attrakciói közé tartozott, hogy két lábbal egyszerűen kirúgja az ajtót az illesztésből, ha abban látta a megoldást, máskor a számítógéppel körbeutazott a műszaki rejtelmek vizuális világába, hogy meglássa a lényegét.

A gépet ő ajánlotta felújított, újrafestett állapotban, amiről állította, hogy elnyúlhatetlen. Egyszerű motorjával még körbegurulná a Földet, kidöntené a kerítést és kitépné a földből még a tuskót is. Ha ennek csak a fele igaz, már szőnyegen kellene megközelíteni. A diszkrét metálzöld színe meg belopta magát Mezei szívébe. A kocsinhoz fűződő pozitív érzelmeit csak magában fényezgette, végül is megállapodtak mintegy lóvásáron. A másnapi útjára Mazsi, a sztárszerelő lett a sofőr, viszont a kikiáltási ár maradt.

Mezei vidáman lépkedett át Gabikához, hogy holnap egy metálzöld kocsit várjon, ami viszi őket a versenytárgyalásra.

- Az a gyanúm, arról lecsúszok – mondta Gabika. - Az előbb telefonált, hogy a bankba kell mennem. Neked odaadom a papírokat én meg tűzök a széfek istállójába, úgyhogy a pihe-puha ágyikómba kötök ki, legalább a gyerekek lesznek, mert már a szomszédok is unják a bébiszitterkedést.

- No, báj-báj, – mondta Mezei. - Gördülök tovább, mert így még lesz időm kimenni a kertbe és át kell szerveznem az én ügyeimet is.

- Velünk az erő! - és Gabika felemelt két karját megfeszítette, mintegy badibildínges, de nőies alkatán az izomkötegek rejtve maradtak a bársonyos bőre alatt.

Mezei elmosolyodott.

- Legyen úgy – mondta és becsukta maga mögött az ajtót.

Egyenest átszelte a várost, a jól ismert utcák házai a mindennapjaihoz tartoztak már, otthonosan mozgott a forgalomban, aztán megeresztette a gépet a városjelző tábla után. Már nem görcsölt, hogy mi van a kertben, mi nincs, éjjel nappal lehetett vásárolni. Az utak mindkét oldala hirdetőtáblával telt meg, amin az áruk, szolgáltatások és sztárszereplők ajánlották magukat a nap huszonnégy órájában. Vigye, vegye, egye, vigye akciók írták felül a már lehetetlenül hihetlent és a

kínálati tőke akkora volt, hogy a tömegvonzásra bekódolt ellehetetlenülteket beszippantotta, elnyelte, odavonzotta, mint a gravitáció az élő és holt anyagot.

- Uramatyám! - jutott eszébe Mezeinek a gyerekkora meg az azt követő idők a kis sorbaállásaikkal. Ugyan most is sorba álltak a pénztáraknál kifelé menet, de már a tolókoksis kosaruk puttonyába benne volt az álmaik vágya, vagy egyszerűen csak a szükség igénye a megtestesült dekorált valóságában. Mezei úgy kalkulált, hogyha hiányzik valami a kertészetben, beugrik egy ámulatnyi időre Helénnel a pultok és gondolák közé, bár az eredeti terve szerint azon a napon már nem volt szándékába shoppingolni.

A kapu nyitva volt, így akadálytalanul hajtott végig a belső úton. Ahogy azon végig ért a sövények takarásába két kocsit vett észre egymás mellé parkolva. Az egyik Fekete Jani a másik a terepjáró pedig a szomszédjának Gerardnak a kocsija volt. A sövény mögül Helén lépett elő.

- De jó, hogy jött – mondta Helén.

- A rózsát leszedtétek? – kérdezte Mezei.

- Le is kötegeltük. Rengeteg lett. Tele a hűtő, meg a vödrökben is maradt. Nézzen oda! – mutatott a válogató asztal felé Helén.

- Jól látom, hogy a Janiék vannak itt? – kérdezte Mezei.

- A Fekete Jani, a másik kocsival meg Gerard hozta el Sissit.

- Mit akarnak? – kérdezte Mezei.

- Engem.

- Téged?

- Lásza-e, segíteni kellene nekik.

- Már tegeződünk, kezét csókolom – mondta Mezei.

- Én szeretlek magázni – mondta Helén.

- Akkor magázódjunk, meg ahogy alakul, de most az érdekel, hogy mit akarnak veled, mert ahogy kiveszem csábítanak, nem?

- Csak egy hétről beszélgettek.

- Rajtatok múlik – mondta Mezei. - A férjed mit szól hozzá?

- A Pál Jani húzza a száját.

- Mitől? – kérdezte Mezei.

- Ő maradni akar.

- És te?

- Én megpróbálnám azt az egy hetet, de ha magukra gondolok, elszégyellem magam.

- Ugyan mitől?

- Látom, hogy sok a munka, talpon vannak hajnaltól estig, nem tudok dönteni, döntsön maga.

- Jobban fizetnek, mint én?

- A háztartást kellene vinnem, meg a kutyákat etetnem és többet keresnék valamivel. Mit csináljak? Mondja meg!

- Ne mondd, hogy elrontója vagyok a jónak. Menjetek! – mondta Mezei és ahogy ezt kimondta egyre csak keményedett a lelke és erősödött az akarata. - Hajnalban itt vagyok a virágért, beviszem a boltba meg a piacra, utána dolgom lesz másutt. Mihelyt visszaérek, mehetnek, most pedig indulok vadlibába, elhúzó, mert pihennem kell.

- Nem jön be? Kész a kávé, meg a hűtőt is megszokta nézni.

- Sietnem kell. Jóéjszakát! – mondta Mezei és beugrott a kocsiba. A bejáró nem volt fellocsolva, porzott mögötte az út és a finom por, mint a köd áttetszően lebegett és csak lassan, nagyon lassan kezdett üledni.

Még sötét volt mikor hajnalban Mezei a rózsákat vödöröstől pakolta a kocsiba, amit a piacra szállított, a dobozba csomagoltakat meg a boltba. A hűtő még így is majdnem tele volt.

- Én nem tudom, mit csinál maga a rózsával, de ontja a virágot – mondta Helén.

- Igen, igen, mikor végigszedjük a sátrat és visszanézünk, olyan mintha ott sem jártunk volna. Úgy híznak a bimbók, csakúgy csattannak ki – mondta Pál János.

- Látjátok mennyi cső van itt, olyan mintha infúzióra volnának kötve – nevetett Mezei. - Táplálni kell őket, etetni, itatni, de amit a Teremtő ad, az a lényeg, a fény és abból most annyi van, hogyha árnyékolunk se tudom már fékezni a pompát,- beszélt Mezei érdektelenül.

Aztán mikor bepakoltak és megitták a kávé, elővette a pénztárcáját és kifizette Helént.

- Sok szerencsét, majd találkozunk – mondta egykedvűen. - Víz menjen, az a lényeg, majd iparkodom – mondta végül Pál Jánosnak és elindult az áruval.

A dűlőút végéhez érve kibontakozni látta a tájat, ahogy a felkelő Nap izzóan aranyló fényei már a horizont fölé emelkedve teremtették a mindennapi csodát. Mezei elég sűrűn találkozott életmódjából adódóan az égi jelenségekkel és bizony sokszor elgondolta, hogyha a halandónak van szeme és nem rest időben felkelni, vagy estére kelve felnézni az

égre, feltöltheti a lelkét tűzzel, este pedig megnyugvással. Magabiztosan fordult ki a betonra, de csendes tempóban, vigyázva a szállítmányára.

A piacon a termelők már élénken cipelték az áruikat, a kávézók előtt már eszmecserét folytattak az ügyesebbek. A virágkereskedők meg kupaktanácsot tartottak Mezeiek asztalánál:

- Az új fajtákkal nehéz lesz felvenni a versenyt a mieinknek – mondta Orsi az egyik kereskedő.

- Kinek a pap, kinek a papné. Én biztos, hogy a kegyeletit innen viszem ezután is – szólott közbe Gitta.

- Hatalmas választékkal nyitottak elosztót – mondta Vivien. - Hollandiából hűtőkocsik szállítanak.

- Kellékekért kimegyek, majd akkor szétnézek én is – mondta Réka.

- Az árak milyenek ott lányok? – kérdezte Jutka.

- Bevezető árat mondanak, de meg kell, mondjam kemény, nagyon kemény. Mi lesz később? – mondta Kriszta.

Mezei közben szórta nekik a kötegeket és jó tempóban haladt is, de amikor felnézett a falon lévő nagy piaci órára kapkodóssá váltak a mozdulatai.

- Na, lányok, aki bújt, aki nem, megyek. Szólok a Marikának, hogy segítsen ki, mert sürgős ügyben le kell lépnem, délelőtt meg az Irénke néni lesz a gazda. Bocsánat, elnézést! - és már lépett is ki a gyűrűből, a másik asztalsorból átküldte Marikát, aki néha-néha kisegítette, mikor beállt valamilyen zűrzavar, mint most is. Menetközben fizetett a helypénzszedőnek, intett a felügyelőnek és a kiskörúton végigsöpört, hogy a boltnál kitegye a dobozott virágot, majd ezt követően a vágta haza az átöltöztetéshez. Már a zakót vette magára, mikor megszólalt a csengő, de már Lola is hívta, aki lázasan pakolt már a gyerekek körül.

- Valaki keres, ezerrel nyomja a csengőt – mondta.

- Mazsi hozta a kocsit – mondta Mezei.

- Milyen kocsit, Bébi?

- A metálzöld mercit.

- Nem mondom.

- Nézz ki, nehogy tévedjek.

- Azt a – mondta Lola, mikor kinézett az ablakon, de annyira, hogy már a fenéke látszott a párkánynál.

- Megvetted? – kérdezte.

- Eljött az ideje.

- Bele se merek ülni.

- Egy pillanat alatt felnövünk – mondta Mezei.
- Úgy gondolod?
- Eddig is felnőtünk mindenhez, amit a fejünkbe vettünk. Megtaláltuk az útját-módját.
- Mint a mesében, – mondta Lola. – Szerelemcsütörtök, dobszerda - és Mezei nyakába ugrott.
- Szerelem, szerelem. A boltban már ott a sok rózsza a szerelmeseknek. Mennem kell.
- Mi ez a kirittyenés?
- Verseny tárgyalásra megyek a Jóska megbízásával.
- Olyan furcsa, nekem még mindig Béla.
- Ma már kártyáznak a nevekkel, majd megnézem a papírt, lehet hogy már Merényi Béla József, netán őrgrof, doktor, vagy vitéz.
- Na menj, mert az ipse már ideges.
- A Mazsi az, próbaútra megyünk. Ő lesz a sofőr – mondta Mezei.
- Akkor a kocsi nem is a miénk? De elkeseredtem.
- Nyugtával a napot – mondta Mezei, majd elkészönt a gyerekektől és beült Mazsi mellé.

Az ajtó könnyed mozdulatra becsukódott.

- Az irodáról jövet Mezei már a hátsó ülésre ült be.
- Mi a baj velem, hogy hátra ülsz? – kérdezte Mazsi.
- A papírokat nézem át, vezess csak nyugodtan.
- Oké főnök. Olvasson zavartalanul – mondta Mazsi és csak egy fehér kesztyű meg egy formás sofőrsapka hiányzott a fejéről, hogy azonosuljon a szerepével.

A gazdaság központjában semmi nyüzsgés nem volt, mintha kihalt volna az épület.

Mi volt itt azelőtt teremtőm, most meg lutriznom kell, hova nyissak be, gondolta Mezei. Az igazgató táblát kereste, de ahogy belépett ott is üres volt a titkári szoba. Ment bentebb most már mintegy dózer, mert az óráján látta, hogy pár perc van a kihirdetett időpontig és még papirosozni is kell. Elindult másik irányba, ahol az ajtó felett „tárgyaló” feliratú tábla hívta fel a figyelmet a sásfészekre. Benyitott a terembe, ahol a barnára pácolt faburkolat már alapjáraton nyugalmat sugallt, a képek, meg az oklevelek pedig emelték a nívót. A kristályhamuzók meg a herendi készletek az eleganciát célozták életre kelteni. A sötét tónusok meg az északi fekvésű ablakok félhomályt árasztottak, vagy csak Mezeinek tűnt úgy, mintha árnyjáték részese lenne. Egészen ütközésig

közelítette meg az asztalt, miután a köszönésére válasz nem érkezett. Arcok meredtek rá a síri csendben. Mezei szeme lassan alkalmazkodni kezdett és felismerte az igazgatót, majd sorban a többieket és kezét fogott velük.

- Kit keresel? – kérdezte a diri.

- Téged – mondta Mezei.

- És milyen ügyről lenne szó?

Senki nem mozdult, a tekintetek Mezeire meredtek. A sűrű, barna homályban, mintha összeesküvés készülődött volna. A pillanatképről meséket lehetett volna szőni; „Hol volt, hol nem a nagy tölgyfa alatt megjelent egy idegen mackó. De ki tudná megmondani, hogy honnan vette a bátorságot, hogy megzavarja a nagy törzsi tépelődést” ...

Mezei letette az asztalra az elegáns fekete bőrdosszióját, amit Gabika összekészített a számára. Kinyitotta és elővette a megbízólevelét a versenytárgyalásra.

- Azt hiszem pontos időre érkeztem – mondta.

A diri elvette a megbízólevelet és belenézett.

– Honnan szoptuk volna, hogy mi járatban vagy? – vezette le a feszültségét a megszólalással a diri, majd a titkárnővel egyeztette az iktatást. A hivatalosságokkal szemben a hosszú tárgyalóasztal mellett két férfi ült, mint tárgyaló partner. Egy szakállas vállalkozó, aki már jó ideje járta az élet iskoláját. A tesója nyomta lével Amerikából, ő meg okosan gazdálkodott, miután befejezte a művészvilág esendőségeit, ahonnan szépen, egyszerűen, mint mikor a pára felszáll elillant. Mezeit vállon veregette.

- Hallottam már az MM+MM Holdingről, de nem tudtam kik a betűk gazdái – súgta oda Mezeinek és az iratait rendezte ő is, mint mindenki más a teremben.

Tulajdonképpen a parókát is igazgathatták volna a fejükön, vagy könyökvédőjüket, ha lett volna, mert a ceruzahegyezés alantasnak tűnhet, de valamivel el kellett ütni az időt, mire nagy sokára a megbízott elkezdte ismertetni a versenytárgyalás pontos kiírását. A hirdetményben szereplő ingóságok, ingatlanok a közzétett módon minden lényeges paraméterével ismételtelen felolvasásra kerültek. Az egyik csomagra a szakállas vállalkozó tette le az ajánlatát, a másakra meg Mezei nyújtotta oda a megbízása alapján Merényi ajánlatát, a megfelelő mellékletekkel és igazolásokkal, különös tekintettel a pénzügyi megalapozottságra. Mivel más ajánlattevő nem volt, elkezdődött az adminisztrációs robot,

melyekben megalapozták a két major, az üzemi konyhák, a gépek, ültetvények és vagy ezer hektár, lényegében örökre szóló visszavonhatatlan értékesítését, adásvételét, azaz privatizációját. Itt mindenki úriember volt, vagy azzá akart válni előbb-utóbb, mert a mocskos pénz nem koszlotta senki kezét, csak papírok keletkeztek minden változást és ügyvédi irodák, könyvelő szobák irattartó papucsei dagadtak a polcokon, meg a banki malőrök sok számjegyű ígérvényei generáltak további papírhalmazt, ezekben az időkben. Miután lezajlott a hivatalos aktus a résztvevők, mintha valami morfiumbarlangban lettek volna, kissé nehezen találtak magukra. Többen közülük igen magas beosztású szocialista vezetők, de a többiek is jó pozícióban lévő régi elvtársak voltak, akik most a rendszerváltozás élharcosaivá akartak előlépni, nem minden siker nélkül.

- Kávét hozhatok? – kérdezte a titkárnő, aki se az elvtárs, se az úr szavakat nem akarta a szájára venni.

A mondatait úgy formálgatta, hogy a titulus, a hovatartozást illetően ne hiányozzon a retorikából. Ki tudja, milyen idők jönnek még – suhantak át az emlékeiben a közelmúlt árnyképei, amik nem egészen a kollégiumi párnacsatákra emlékeztették.

Mezei elrendezte a dossziéját és többször is meggyőződött az akták hiánytalanságáról, aztán odament a többiekhez, akik nem túl jó hangulatban ültek körül egy asztalt.

- Mintha meg sem ismertek volna az urak – mondta Mezei.

- Az úr elvtársak nem téged vártak, – mondta Kuklis Vidor - de most már nyugodtan ülj le ide közénk.

- Már azt hittük, hogy ellenérdekelt vagy – mondta Dubecz Máté privatizátor.

- Én meg azt hittem, hogy befűtesz a társaságnak – szólt közbe Balázs Géza veterán mozgalmár bizottsági tag.

- Mit nem gondoltok a mi barátunkról? – ölelte át Mezei vállát Vezsenyi Gyula igazgatósági tag.

- A Jóska egy igazi gazda – mondta Tóth Pista revizor, aki szintén a bizottságot erősítette.

Zsufa István kinevezett vezető, aki a diri névre hallgatott, csak lassan szólalt meg.

- Szét kellene a kend fenekét rúgni. Az utolsó pillanatban esett be az úr, de legalább ideszóltak volna. Ha izgulni szeretnék, kimegyek a meccsre apukám, vagy keresek egy nőt. Te nem így vagy ezzel?

- Nekem nincsen annyi időm meditálni, hogy rangsoroljam az élvezeteket – mondta Mezei - de hogy megnyugtassalak benneteket semmi szándékosság nem vezérelt. Van még valami, vagy mindent elintéztünk? – kérdezte.
- Bontsunk valamit? – kérdezte a diri és már Vezsenyi Gyula ment is a szekrény felé, hogy italokat vegyen ki.
- Részemről semmit – mondta Mezei. - El vagyok kötelezve, és még vezetek is.
- Akkor hagyjad Gyula – szólt Vezsenyinek. - Van más dolgunk is. Két ember ült még az asztalnál, akik névjegye az iratokon volt, de Mezei nem jegyezte meg a nevüket.
- Viszontlátásra! - nyújtotta nekik a kezét és szép sorban elköszönt mindenkitől. Az ajtóban találkozott a másik nyertessel, a szakállalassal.
- Éljen a Nedelmarket! – mondta Mezei.
- Ne haragudj, a gyógyszereimet kellett bevennem, valamit összeszedtem a repülőn, majd beszélgetünk. Mondd meg a Merényi úrnak is, hogy szakítson rá időt. Oké?
- Átadom – mondta Mezei és a hosszú folyósón páran kikísérték, majd intett nekik és beült a metálzöld mercibe, amivel Mazsi a lépcső elé gördült.
- Ki a fészkes fene támogatja ezeket? – kérdezte Dubecz Máté.
- Csak halkabban apukám, a falnak is füle van – mondta Vezsenyi és nézték, ahogy távolodik az autó a sorompó irányába.

A városi irodán tömegek várakoztak. Már a ház előtt látszott, hogy sok a márkás kocs. Az ajtó előtt jó páran a falat támasztották. Színes népség volt, többen követték a divatot, de akadt kalapos konzervatív, várakozott izomagyú és szellemesen sziporkázó individuális lény is. A népies és urbánus skálákon mozgó igen színes kavalkádban egy rossz szó nem hagyta el a szájukat. A várakozás hangulata egyetlen nagy cél felé hömpölygött, ahova mindannyian befutók szerettek volna lenni. A céltáblára a dús és kényelmes élet biztosítéka a pénz szócska volt belevésve, mintahogy a tudatba is mélyen beleívódott és hajtotta őket körbe-körbe, mint a kergekor. Itt volt a pihenőjük, a találkozásuk egymással, meg a vágyaikkal, de legfőképp Merényit várták, hogy adjon nekik reményt a túlélésre, a jobb életre, mutasson utat a gazdagodás felé. A legtöbbjüknek semmi baja nem volt, míg nem duruzsoltak a fülükbe a reklámok, a fények nem verték ki a szemükből az álmot és a gyerek nem sivitott a lego

sorozatért, a dzsojsztikért meg a nintendoért. Semmi bajuk nem volt, még le nem kellett cserélni a ruhatárat és a kocsit. A márkák a szélrózsa minden országából landoltak és számtalan machinációt kínáltak a megszerzésükre. Ismerkedtek a lízinggel, a kauciókkal, váltókkal, kontraktusokkal. Auditációkról beszélgettek meg integrátorokról.

- A sötét középkorban inkvizitorokkal ijesztgették a főszert, ma meg privatizátorokkal fosztanak ki – próbált humorizálni Mezei mellett egy ürge és ahogy Mezei felfigyelt a szavakra, kit nem látott, Fekete Jani állt ott.

- Te mit keresel itt kispajtás? – kérdezte.

- Pénz kellene.

- Minek az neked, a Gerardékkal neked fut a szekér nem?

- Csak futott.

- Mi történt? – kérdezte Mezei.

- Egy partnere odakint lelépett a pénzzel. Vagyis tartozik, de el is tűnt. Orvoshoz is elment, az meg jól ráijesztett. Valami megállíthatatlan izomsorvadásról beszélt.

- Csupa izom a manusz – mondta Mezei.

- Úgy néz ki, de aki ismeri az már sejt valamit, mint mondjuk Sissy.

- Láttam a kocsitokat a kertészetben, de sietem kellett, meg szétduzzant a fejem, hogy Helénéket csábítjátok.

- Vártunk téged, aztán Helén szólt, hogy már el is mentél.

- Tudod, felénk röptében miskároljuk ki még a legyet is, állandó futásban vagyok, mint most is – mondta Mezei. - Na ne kerülj el, de jót ne halljak rólad! - és vállon veregette Fekete Janit.

- Mit gondolsz, segít rajtam? - fogta meg Jani Mezei karját.

- Mibe égtél le? Azt mondtad, libázol is.

- Hát éppen abba. Az asszonyék leadtak már két turnust is, pénz az ablakban. A takarmány árával meg tartozunk az integrátornak. A Gerarddal már nem keresek, tiszta csőd az egész és a tanyán ott a jelzalog.

- Várd meg, hogy ő mit ajánl, én nem tudhatom. Ez akkora fába vágja a fejszét, hogy én nem látok a forgácstól, meg a fűrészportól Janikám. Várd meg! – mondta Mezei és belépett az irodába.

- Megjöttél? – nézett rá Gabika. - Sikerral jártál?

- Mi mást tettem volna – mondta Mezei kissé rezignáltan. - Rengetegen vannak itt, lehet ezt győzni?

- Ha megjön, majd kiszórja őket. A felének azt mondja, majd jöjjön vissza holnap, a többivel majd elseftel valahogy. De te tudod, hogy mi történt ma? – kérdezte Gabika.
- Ha nem mondd, akkor nem annyira.
- Pesten előkészítették magának a gazdaságnak a megvételét is.
- Te a banknál voltál nem?
- Hát éppen onnan tudom, közben találkoztunk is. Intézkedett a fedezetek és a pénzügyek felől is, de valahol még tárgyal.
- Az már az ő dolga édesem. A dossziében minden benne van, tedd a helyére, először nézz bele, aztán nekem le kell lépnem.
- Hova mennél, együnk egy falatot a konyhában, még úgysem ebédeltem.
- El vagyok veszve, mennem kell - és Mezei előtt már csak a rózsák látomása lebegett és idegesítette, hogy mi minden maradt el aznap délelőtt, ami pótolhatatlan.
- Ügyes voltál, de holnap gyere be, vagy este gyere vissza, oké?
- Na, szia – mondta Mezei és ahogy a folyosóra lépett már szinte nem lehetett megmozdulni, de már a konyha is tele volt.
- Mezei úr! Jó napot! – szólt oda Jávör Dönci. - Hoztunk finom sütit. Kóstolja meg!
- Egyet, és már itt sem vagyok. Sietnem kell, de köszí - mondta Mezei, mikor Dönci kinyújtott kézzel éppen csak át tudta adni az édességet.
- Megmentteted az életemet, már éppen éhes voltam. Na sziasztok! Sok szerencsét! - és kisasszézott az ajtón, tovább az ajtó előtti folyosóra, ahol még szintén nőtt a sor.
- Szokni kellett az új kocsit, amivel igen óvatosan állt ki a parkolóból. Lola boltja felé indult tovább.
- Elég tetemes készleted van – mondta, mikor szétnézett a virágboltban.
- Gyér a forgalom – mondta egykedvűen Lola, de belül rágt a magát emiatt.
- Akkor írd ki, hogy áruért mentél. Elhúzunk egy kicsit.
- Teli vagyunk készlettel, most mondtad te is.
- De a választékot növelni kell – mondta Mezei nevetve. - Neked nincs kedved az új kocsiba ülni? Gyere, kiszaladunk a kertbe.
- Menjünk, - mondta Lola és már ki is akasztotta az ajtóra a táblát. - Mikor jövünk vissza, mit írsz ki? – kérdezte.
- Írd, ahogy akarsz - és már Mezei nyitotta is a kocsiajtót, hogy állítson az ülésen.

A kertben Pál Jánost kissé magával ragadta a tanácstalanság, hirtelen rászakadt a sokféle munka, amit már nem volt képes feldolgozni. Lola benézett a vázak alá.

- Teremtőm! – mondta - Nézd, mi van itt!

Mezei is benézett a nagy blokkház alá.

- Ez bevirágzott – mondta, és szó nélkül mindketten elindultak a kisház felé átöltözni a szedéshez.

Korai volt még így nekibuzdulni a kocsival, de halaszthatatlanná vált a szedési akció a dömping miatt.

- Csak a nyílottját – mondta Mezei már metszőollóval a kezében.

- Ne idegesíts! Nem látod, mi van itt? – kérdezte Lola.

- Elég sokan voltak itt egyesületi ügyben is – mondta Pál János.

- Majd beszélgetünk János, de most minden szellőzőt és ajtót nyissál ki, aztán a tartályokat engedd tele vízzel, meg a vödöröket, ládákat, dobozokat készítsd elő. A válogatóasztalt állítsd be – mondta Mezei és a szemével felvette a virágsorokkal a kontaktust.

Az első köteget levitte az előkészítőbe és odaszólt Pál Jánosnak:

- Ha végeztél, Lolától is hozd le ide az árut, hadd haladjunk, mert trópus van odabent.

Mezei keresett egy nagyméretű frottírtörülközőt, amit felakasztott a fóliaajtó mellé és folytatta a szedést. Nem szóltak semmit csak az ollók csattogtak, aztán mikor Pál János átvette a köteget Lola megszólalt.

- Kimegyek levegőt venni – mondta.

Mezeiről dőlt a víz és mikor egy sor végéhez ért felitatta törülközővel az izzadságot, majd a nyakába terítette és leszaladt a köteggel a hűsre, hogy azonnal mélyen a vízbe tegye a virágot. Szinte némán, guggolva, lehajolva végigtornázták a trópuson a sorokat a saját levükbe főve és mikor végeztek, megállapították, hogy este, de legkésőbb reggel feszes tempóban a szedést kell szorgalmazni, a válogatás meg éjszakára marad.

- Jókor ment el a Helén is – szólt meg bosszankodva Lola mosakodás közben.

- Kibírjuk, – mondta Mezei - ha meg lement ez a hullám a szőlőbe is mennem kell, talajmunka, permetezés, támrendszer javítás. A piacról meg a KÉVÉ-ről jobb, ha nem is beszélék.

- Mindent felvállalsz, még erős a hátad, bár magam sem panaszkodhatom. Gyerekek, háztartás, bolt, kert, piac.

Másnap a szokásos hajnali és reggeli virtust követően, Mezei némi bürokratikus bonyodalom mellett leadta a wartburg rendszámát,

aztán bement a Merényi irodára. Már elég sokan voltak az ajtó előtt is, akik tébláboltak, a falat támasztották, meg a korlátnak dőlve szívták a cigit. Köszöntek innen-onnan, amit viszonzni illett, de megállni nem volt idő. Mezei tempósan haladt az ajtó felé, mintegy golyó, akit meglöttek és gurul, gurul a taszított irányba. A folyósón is várakoztak, mintegy orvosi rendelőben, de még a konyha felé is csak fejeket látott. Továbbhaladt és az irodában, mintha kupaktanácsot ültek volna.

- Láttad már? – kérdezte Gabika.

- Hellóztok! Mit kellett volna látnom? – kérdezte Mezei.

Merényi lépett hozzá, a vállára tette a kezét, a másikkal meg elébe tartott egy újságot. A tele oldalas cikk címe: Az új földbirtokos. Az országos napilap a családi, társadalmi helyzetével indított, majd kielemezte a történelmi átkokat, a nyomasztó gondolatokat, a sajnálkozásokat és az elkerülhetetlen változások összefüggéseivel megcsillantotta a reményt és a csodálatot, miközben a sikerhez vezető út ívét járhatóra, követendőre és szép színesre satírozta be.

- Zsendül a gyümölcsösöd – mondta Mezei. - Gratulálok.

- Látod öregem, így izzik be egy öngerjesztő folyamat és most már csak a gőzt kell kezelni, hogy mekkora sebességgel hány szerelvényt járatunk.

- Indul az integráció? – kérdezte Mezei.

- Nem másoknak kapartam én ki a gesztenyét, birkákat adok bérbe, hogy ténferegjenek a gyöpon, de a többi kőkemény üzlet. Csak, és mi vagyunk. Érted Józsefem? Megszorítok minden szemetet, most fizetjük vissza azt a sok szart, amit a kezünkbe raktak, meg amit a torkunkon próbáltak lenyomni.

- Sok ganéság eszembe jut, ha egy kicsit megerőltetem magam, de most nem tudom, mire gondolsz – mondta Mezei.

- Te nem emlékezel, hogy csicskát csináltak belőlünk, hogy nekünk csak a robot jutott. Szétesett alattunk a motor, meg a kocsi, amit hitelre vettünk, a családot nem is láttuk és ettük a mérget, hogy a vidéki értelmiségnek már megint szaros a cipője, amivel nem léphet át perzsaszőnyeges küszöböt. Te nem emlékszel rá, mikor az 'Effendi' neked is azt mondta, hogy 'Kutyának, agronómusnak küszöbön a helye', meg arra se, hogy vasárnap is hajtottuk az embereket az örökös vagon kirakodáshoz, pedig már hegyekben állt a műtrágya, amit áztatott a víz meg hordta a szél, - miket nem mondok - vasárnap, amit csak naptárból láttunk, hogy piros betűs ünnep, de annyi pénzünk sem volt, hogy a perselybe dobtunk volna egy kis aprót.

- Felejtsd el, ez a múlté, a jövőt meg nem ismerjük. Most örülj a sikerednek, menj le a Tiszára és nézd a vizet meg a fákat, nyugtasd le magad – mondta Mezei.

- Igazad van, gyere! Eszünk Alpáron törpeharcsát - derült fel Merényi.

- Én nem érek rá, nekem robot van most is. Hullámban van a rózsza, menni kell a szőlőbe.

- Add el azt a kertet és gondolkodj te is nagyban. Mutasd a kezedet! – mondta Merényi, majd megfogta Mezei kissé érdes kezét. - Nézd az enyémet, sima a bőröm, csakúgy fénylenek a gyűrűk. Látod te ezt, fogd meg, én már villanyelet, meg metszőollót nem veszek a kezembe, - hetvenkedett Merényi nagy nyugalommal.

- De a kormányt szeretted fogni a merciben – mondta Mezei.

- Valóban. Szeretek jó kocsit vezetni – mondta Merényi.

- Gyere, nézd meg az enyémet.

- Lecserélted a kocsit? – kérdezte csodálkozva Merényi. - Megnézem – mondta.

Igen nehezen átvágták magukat a ház kijárata felé a szaporodó emberek között. Mindenki kérdezni szeretett volna valamit, de általában óriási türelemmel reménykedve várakoztak tovább, hátha kapnak az új földbirtokostól biztatást. Merényi ránézett Mezei 123-as gépére.

- Nem rossz kocsik, de gyorsan beleesik a rozsdá, meg az irattartó ajtaja állandóan kinyílik ennél a típusnál. Diesel, nem lehet széthajtani az igaz, de lassú.

- Nekem elég az – mondta Mezei.

- Én meg már ezen átlendültem, nálam ez már a múlté. Na, megyünk Alpárra?

- Ki kell mennem a kertbe, rengeteg a munkám. Vidd a Dugó urat, meg a Gabikát, majd bepótoljuk – mondta Mezei.

- Pótolni semmit sem lehet – mondta Merényi és legyintett egyet. - Na, szia! – mondta és azzal elindult vissza az irodába.

Mezei meg beült a kocsijába és ráizzított a dieselre.

Merényi az épület ajtajában összefutott egy ismerős gördeszkás fiúval, akinek a fején a bézbolsapka simlje a tarkója felé nézett, majd félrerántotta oldalra, mikor meglátta Merényit.

- Hogy vagyunk szomszéd úr? – kérdezte a gyerek.

- Figyelj ide Gyuri barátom, megkérnélek valamire. Megteszed?

- Attól függ – mondta a fiú.

- Hoznál nekem fagyit a járműveddel?

- Hány gombócot kérne?
- Vagy ötöt – mondta Merényi. - Vegyeset.
- Hol a suska? – kérdezte a gördeszkás fiú.

Aztán Merényi adott neki egy öteztrest és Gyuri bravúros ugratásokkal és gyorsasággal megindult a cukrászda felé. Semmit nem kerülgetett, repesztett és ugratott járdára, padra és még egy virágágyás fölött is átrepült. Merényi meg elindult a kocsija felé, hogy egymaga lehessen, még a fiú visszaér. Az járt a fejében, hogy Mezeit miért nem tudja maga felé hajlítani, miért nem adja fel a kertbe azt a piszmogást, mikor itt van már a birtok, amiben lenne mit ügyködni. Ahogy belegondolt azonnal eszébe jutott, hogy majd beszédet kellene mondani a dolgozóknak, ami a díszteremben lesz tartva nagy külsőségek között. Már eltervezte, hogy helikopterrel fog érkezni. Ott lesznek a közvetlenebb barátai, akikkel tartani tudja az egyensúlyt a pulpituson a gazdaság volt főfontosai között. Bár úgy érezte, hogy nem kell számolnia semmilyen ellenállással, mégis úgy látta jobb lenne, ha Mezei mondana beszédet és ő a végén csak megnyugtató mondatokat kerekítene a stabil munkahelyekről, egyébiránt meg maga is tudta, hogy a jelenlegi állapot csak pár hónapig tartható fent. Járt az agya és maga is meghökölt a megoldásokon:

A Mezei Jóskát ki kellene fosztani. Tönkre kell tenni, hogy beálljon a sorba és a többiek közül is jó néhánynak erre a sorsra kell jutni. Amennyiben ez nem történik meg nem lesz engedelmes apparátusa, akik feltétlen módon az operatív végrehajtást bevállalják. A régi potrohos elvtársaktól meg apránként szabadulni kell majd, mert ők is az új fordulatot minduntalan csak fúrnák és az örökös konfliktusok kimerítenék az idegrendszerét, de legfőképp a pénztárcáját. Amúgy sem tudná már most sem megmondani, mi lesz a vagyon sorsa, gondolta magában. Amiket összehordtunk az iratokon azt senki sem gondolta komolyan, de hát gyerekkorban is olyan jó volt a meséken elaludni és ez az egész már idáig is egy jól induló mese. Egyetlen napon megvenni egy majort a földekkkel, meg ígérvényekkel, fedezetekkel, meg kötvényekkel megszerezni egy egész gazdaságot mesébe illő és a griffmadár is jól kitollasodott. Majd ami most következik, ahhoz kell az ő segítsége, hogy felrepüljön vele jó magasra, hogy a rálátás szögéből fókuszáljon és ne vakítsák el a közvetlenség gyenge lídércei, amik hályogot tapasztanak a meglátásaira. A Dugót meg engedni kell, őt majd kifosztják a játékgépek meg a kaszinók, még néha lökni is kell neki egy kis zsetont, hogy lendületet vegyen a mélységbe, bár el kell ismerni, hogy az esze

nagyon vág. De hát pont ez kell nekem, gondolta tovább a merényleteit, mikor megérkezett Gyurika a fagyival.

- Nem is csorog a tölcsérre – állapította meg Merényi.

- Igyekeztem – mondta a fiú és a zsebében kotorászott a visszajáróért.

- A tied a többi Gyuri, kösz! - és Merényi elindult a fagyival a bejárat felé a fiú meg nyakába vette a várost, de inkább a központ felé oldalazott.

VI. fejezet

Ha már a városban cirkált az új géppel Mezei, gondolt egyet és benézett az irodára, ahol a testvére már neheztelt rá a félrerakott ügyek miatt. Nem dögölt ügyek voltak ezek, csak megszokták az azonnali reagálást a megkeresésekre. A KÉVE, mint újszülött érdekképviselő, igényelte az állandó gyámolítást, ápolgatást és a bölcsője körül volt mit söprögetni bőven. A tagok eleinte kétségekkel és bátortalanul kapcsolódtak a szervezethez, de belátható volt, hogy a politikai pörgés, az elsőprő átváltozások valamerre terelni fogják őket akár akarják, akár nem. A keletkezett romokat nem volt nehéz észrevenni, naponta bukácsoltak benne. A megszűnt és átváltozott munkahelyek dolgozóiból megszülető otthoni csellengők mellett akadtak jövőképet kereső munkamániasok is, vagy csak egyszerűen a létért való küzdelem taszigálta őket erre-arra. Ennek megfelelően voltak, akik keményen dolgoztak, hogy megszülessenek a szervezetei a mezőgazdasági kistermelőknek és vállalkozóknak, mások meg odacsapódtak, de legtöbbször a partvonalról szemlélték az eseményeket, és csak akkor kaptak magukhoz, ha elszenvedtek egy maflást a piacnak nevezett acsarkodóktól és a lábuk alól is kirántották a szőnyeget. A feldolgozó üzemek egyre-másra becsukták a kapuikat, de ha mégis csak megjelent egy-egy felvásárló, vagy sikerült felkutatni egy vevőt a megalázó áraktól összeszorult a torka a gazdának. Árutermelő földművesnek, vagy a történelem viharaiban hánykolódó parasztságnak, kinek-ahogy tetszett, kapaszkodni kellett az árbocokba, hogy hajón maradhasson. Mezeiék iránytűjét sem volt könnyű betájolni a mágneses viharban. Meghívást kaptak a minisztériumba, ahol csak kóstolgatták őket eleinte. Mezei a tapasztalatai szakmai sokoldalúságának fogságából leste a politikai malőrök bársonyruhás doenjeit, ahol bizony nem mindig értette meg az áriákat. A lenyűgöző előadások mondanivalóját alkalmasint félreértette, a tolmácsolásban meg nem kételkedett eléggé. Arra azért gyorsan ráébredt, hogy a jelenlétük kapóra jött az apparátusnak és a világ minden irányából ide seregglő érdeklődők előtt már fel tudtak mutatni egy ágacsát az átalakulás vegetációjából.

- Rengeteg a levél, rengeteg a reagálni való – mondta Laci testvér. - Javaslom neked, hogy először nézd át a faxokat, folytatta

mondanivalóját és egy jó köteg papírt helyezett Mezei elé. - Ebben aztán minden van, különböző megkeresések, intézmények, cégek, önkormányzatok. Levelek a cégbíróságtól, adóügytől, iskoláktól, mezőgazdasági minisztériumtól, kereskedelmi minisztériumtól, meg vannak külföldi leveleink is, azokat még le kell fordítani.

- A vezetőség tagjait be kellene vonni Lacikám. Majd megszólítok egy-két páciens - mondta Mezei.

- Csak óvatosan avval a megszólítással öcsém – mondta a testvér.

- Nehogy elkezdj aggódni – mondta Mezei.

- Vannak, akiket nem is ismersz.

- Majd megismerjük őket, de vannak itt régi csibészek is.

- Milyen csibészekről beszélsz? – kérdezte a testvér.

- Ez egy szlogen, csak hülyéskedek – mondta Mezei.

- Satuba fogod az idegrendszert - mondta a testvér.

- Felejtsd el, amit mondtam. Persze, hogy megbízható segítség kell, de hülyéskedek, mert mi fizetni nem tudunk.

- Akár tudunk, akár nem, ezeket itt nem bontogathatja csak úgy Jóska, Pista, ahogy gondolod.

- Persze, hogy nem, de mindig nem görcsölhetünk.

- Én nem görcsölök, csak szólok, hogy mindennek meg kell adni a módját – mondta a testvér.

- Melyik a legfontosabb? – kérdezte Mezei József.

- Úgy is át kell nézni mindent – mondta Laci testvér.

- Érted ám húzni az idegrendszeremet – nevetett Mezei.

- Csak azt akarom a tudtadra hozni, hogy nem lehet kapkodni, megérted?

- Már hogy ne érteném, de azért kérdezhetek, nem? – mondta egy kis feszültséggel hangjában Mezei és megpróbált nyugodtan elhelyezkedni a széken, abban a közösségi helyiségben, melyet irodaként béreltek a közös képviselőtől.

A tágas lyukba egy vasajtón keresztül lehetett bejutni és a mennyezetén mindenféle csövek futottak a fűtéstől a lefolyóig bezárólag. A falak az egyenetlenül durvára simított fehér háttérükkel és a sötétszürke vasajtóval felszerelve a mennyezetén végigfutó, szintén szürke csövekkel szocreállá nemesedtek. Az óriási és titkolt előnye a helyiségnek, hogy a csövek egyszersmind a fűtést is ellátták és így tudatilag rögtön színesebbé vált a betonér. Órákba telt a megkereséseket értékelni, iktatni és válaszra előkészíteni. Az érdemi

mondanivalók megfogalmazását a késő esti órákra halasztották pihenőként. A külföldi megkeresések fő témája a kapcsolatfelvétel, melyet általában a tevékenységeik bemutatásával kezdtek az érdeklődő szerveztek.

Mezeiek egy szemmel sem lehettek nyugodtabban a levelek értékelését követően, mert kezdett kibontakozni a rájuk nehezedő teher, amihez még rozoga volt a szekér.

- Ilyenkor érti meg az ember mit jelent a mondás – szólt egykedvűen Mezei.

- Mire gondolsz? – kérdezte a testvér.

- Nehéz a pulinak futni is meg ugatni is. Hát nem ránk illik ez?

- Most mi a bajod? – kérdezte Laci.

- Nem tudunk nyelveket, utazni kellene, pénz kellene, üzleti tárgyalásokon kellene részt venni, felkészülve, kipihenve.

- Te szoktad bírni az ilyesmiket, szeretsz társaságban mozgolódni, nem?

- Szeretek, ha nem húznak a gondok – mondta Mezei.

- A romokon kell építkeznünk – mondta a testvér.

- Azt vegyük elő, ami látótávolságon belül van – mondta Mezei.

- Itt a Holland meghívás, Öcsém: Gellértszálló, késő délutáni kezdés, elegáns megjelenés. Jó lesz öcsém?

- Aki a kertészet területén fontos, biztos ott lesz. Kit küldjünk el?

- Kit küldené el? Te vagy az elnök. A fogadásokon ismerkedések vannak és a memóriát be kell élesíteni kisapám, ne is gondolj rá, hogy mást küldesz el.

- Jó, de eljön annak is az ideje, mert mindent nem cipelhetünk a vállunkon.

- Ez tudod mikor lesz? – kérdezte a testvér.

- Mikor?

- Egy heted van és szükséged lesz egy tolmácsra.

- Akkor ezt már nem csak úgy általában, hanem konkrétan, javasolom menjünk együtt.

- Ebben az esetben visszük az Ákost, ő már angoltól profi.

- Most hol van a gyerek?

- Fent van Pesten, remélem délután nem lesz előadáson, majd felhívom telefonon.

- Helyes – mondta Mezei. - Örülnék, ha el tudna jönni. Ez a tolmácsolás bizalom kérdése is egyben.

- Ha sietned kell én előkészítem a cselekvési tervet, aztán majd szelektálunk. Addig meg gondolkozz, hogy vezetőségi ülést mikorra kellene összehívni – mondta a testvér.
- Az időszerű lesz, mert egyeztetni kell az óhajokat, sóhajokat, vágyakat, egyáltalában az érdekeinket meg kellene tudni fogalmazni, ad abszurdum a védelmünk érdekében is.
- Gondolod, hogy védekeznünk kell?
- Itt lesz olyan nyomulás, ami példanélküli, majd meglátod.
- Csak kíváncsiskodnak, szétnéznek, nem vitatom üzletelgetni biztosan szeretnének.
- Láthatod, hogy potenciális vevők vagyunk, szinte mindent új alapokra kell helyezni.
- Ott van a nagy orosz piac.
- Csak volt – mondta Mezei József.
- Ne állíts ilyeneket – mondta Laci.
- Nem fizetnek, ennél rosszabb már nem lehet.
- Ők az igazi nagy fogyasztók – mondta a testvér.
- Gyorsan lenulláznád magad, ha most kamionokat küldözgetnél oda. Nyugatról nézve, most mi vagyunk az első számú fogyasztók – mondta Mezei József.
- Mi kicsik vagyunk.
- Nem emlékszel a dalra? „Kicsi vagyok én, majd megnövök én, mint a tüdő a fazékból kidagadok én” – nevetett Mezei. - Minden átalakul és ehhez új eszközök kellenek – folytatta.
- Nekünk most a piaccal kell foglalkoznunk – mondta a testvér.
- Persze, hogy a piaccal, - értett egyet Mezei - de aki most kereskedni fog az kezébe veszi a kaszát, - tette hozzá egykedvűen, mert tudta, hogy ez a kasza nem az ő fészükben lóg a gerendán. - Nézd meg ezt a listát, ami itt van az asztalon – folytatta és a levelek, faxok közé kotort. - Nézd, német, francia, holland, angol, olasz megkeresések, meghívások és bejelentkezések halmozódnak itt a szemünk előtt.
- Hát persze, az első szabad lépéseket, mint bevásárló tettük meg nyugatra. Kis híján kifosztottuk Bécsét, hűtőgépekkel voltak megpakolva a csomagtartók - emlékeztette Mezeit a testvére. - De nézd meg a használatautó forgalmat, gyors ütemben cserélődnek le a szocialista termékek.
- Mindenki más használt gatyájával szalad tovább, a mienk megy keletebbre, felénk meg özönlenek nyugatról a márkák – mondta Mezei,

majd folytatta: Gyere, nézd meg a diesel gépemet, úgy is el kell mennem.

- Még nem csináltunk semmit – mondta a testvér.

- Először szét kell, hogy nézzek a házunk táján. A kert, a bolt meg a piaci megrendelések kissé izgatnak ám, csak részben vagyok a magam ura Lacikám. Lolával hajnaltól estig talpon vagyunk, otthon már a gyerekek intézkednek, korán önállósodnak, akár csak mi annak idején.

- Minket jobb híján az utca nevelt.

- Míg kollégisták nem lettünk – mondta Mezei. - Na, gyere, nézd meg a rollert! - aztán lementek a lépcsőn a félemeletről és mindketten rácsodálkoztak a szépre festett kocsira.

- No persze jó bakfiskorban van már ez is, - mondta Mezei és egy kis vizitálás után elköszöntek, mert már kezdett sok nézelődő összeseregleni, azt hitték, hogy eladó a járgány.

Mezeit a kertben újra meglepetés várta. Fekete Jani kocsija állt a bejárón. Mezei rádudált, hogy álljon oldalt, mert a hűtő elé akart parkolni, majd kiderült, hogy Sissy is ott van, aki később elsírta magát Gerard állapota miatt. Fekete Jani tolmácsolta, hogy segítség kellene még és Pál Janit is elvinné, mert a tanyájukon rendbe kellene szedni a dolgokat.

- Semmi akadálya – mondta Mezei. - Össze kell pakolni a holmit és költözzön át Pál János is, de kötelezettséget nem válllok a visszafogadásukra, vagyis fel is út, le is út.

A holland nő ebből nem érzékelt semmit, Fekete Jani meg szabadkozott, hogy ő itt csak tolmács. Pál János meg szótlanul elkezdett pakolászni és nem sokat kesergett, mert úgy gondolta, hogy megfogták az Isten lábát, vaskos ígéretekkel halmozta el Sissy, még Mezei oda nem ért. Míg Pál János pakolt Sissy beült a kocsiba Fekete János meg a csődjéről kezdett ködösen és szégyenlősen szót váltani Mezeivel. Alternatívákat szeretett volna felállítani, minden eshetőséggel számolni akart és kíváncsi volt Mezei véleményére is, aki viszont már mit nem adott volna, ha nem lát maga körül senkit. Már öltözött volna át a munkára.

- Fogadj ügyvédet – mondta Fekete Janinak.

- Nincs pénzem.

- Azt mondtátok jól kerestetek a bútorokkal is – emlékeztette Mezei.

- Hol van már a tavalyi hó? – mondta Fekete Jani - Tudod, hogy van ez, könnyen jött pénz, könnyen is megy. Mondom most én is, de az az

igazság, hogy különösebben akkor nem is érdekelt, hogy mennyit is költünk az állatokra. Már maga a gyógyszerek az antibiotikumok ára is nálunk nagyságrend volt. Az energia, a takarmány, a gyógyszer, az alapanyag ára meg az áfák kisöpörték a fiókot, de akkor ez nem is izgatott, mert a banda ott gágogott a ház körül, meg az ólban és arra számoltunk, hogy egy összegben landol majd a summa a kezünkben.

- Akkor most se állat, se pénz? – kérdezte Mezei.

- Ahogy mondod.

- A bútorokkal mi van?

- Gerard kint van a kórházban kezelésen, nem sokára jön vissza, ezért akarja Sissy, hogy a Pál Jánosék tegyenek rendet. De visszatérve, szerinted mit tegyek?

- Okos ember vagy te, biztosan kitalálsz valamit.

- Az ügyvédhez sok pénz kell, ezek csak hitegetnek, de nem fizetnek és már valami csódról csiripelnek a verebek, akkor aztán jó kinézünk - aggódott Fekete Jani.

- Próbáld meg az ügyvédet sikerdíjjal munkára ösztönözni – mondta Mezei. - Nagyobb az ára, de a tét is nagyobb – biztatta Fekete Janit.

- Készen vagyok – szolt oda Pál János és várta Fekete Janit, hogy felnyissa a csomagtartót.

Ahogy kifordult a három személlyel a kocsia a kertkapun a dűlőútra, Mezei szétnézett, fellélegzett, egy jó nagy levegőt vett, mintha valami vizes medencébe készült volna ugrani, majd átöltözött és a slag végét a szája elé vette, hogy igyon a friss vízből.

Legalább legyen mit kiizzadni, gondolta, majd elindult, hogy mindenkinek előtt az állatokat ellássa. A zsigereiben volt a munka menete, ritmusa és mikor egészséges volt minden és a hozamok is igazolták ezt, jókedvűen és örömmel, fáradhatatlan hozzáállással követték egymást a szakszerű mozdulatai. Mikor már rutinosan az öntözés csepegtető rendszerét ellenőrizte és általában tekintette át a berendezések működését, meg az alatta lévő növények fejlődését, a gondolatai az egyéb irányú felbuzdulásait egyengették. A másokkal való szolidaritása a szakmai érdekeik érvényesítését és a kis közösségeik sorsának alakulását vigyázta. A KÉVE legfőbb célkitűzése a termelői piac kialakítása volt. A működő városi piacok pillérei a hagyományokon nyugodtak, amit a szocializmus kistermelői köre, háztáji gazdasága tartott fent. Akkoriban ez őrizte meg a piaci jelleget, a verseny szellemét, az iparkodást, az akaratot, amivel naponta leküzdötték a fáradságot és a találkozások

élményeivel is gazdagodva, telítődtek lélekben is, meg sikerekben is. A nagyüzemek feldolgozóknak termeltek, üzemeknek meg gyáraknak. A piacokon esetleg standot nyitott az ügyes kereskedelmi ágazatvezető, amit támogatott esetleg, szorgalmazott egy-egy tőkös tsz. elnök is. A szocializmus rendszerén is átívelő hagyományörző piacok működését az új szerepköröknek megfelelően a magángazdaság igényeihez kellett volna visszatestálni, ehelyett a keletkezett űrt a viszonteladók hada és a nepperek töltötték fel. Közönséges halandó már rég nem tudta, hogy termelővel, vagy nepperrel alkudozik az ismeretlen eredetű árurol. A működtetőt a helypénzek kasszírozásán kívül minden egyéb hidegen hagyta. A folyamatok elszabadultak, áttekinthetetlen viszonyok alakultak ki. A pesti nagybanin meg egyenesen a nepperek megfektették a termelőket és mikor már több napja úton volt, meg nem aludt a paraszt, a kimerültség gyorsan döntött, mikor már az áru is lötytyedt, vagy éppen rostosodott. Mezei arra gondolt, hogy ő kitart a virággal, mert arra már nyílt egy nagybani és legalább egy helyen, egy országban van egy támpont, de legalább egy pont, ahova, ha szűken is, de beteheti a lábát. Budaörsre azért ritkán keveredett, mert ő kicsi volt ahhoz és túl szezonális, hogy állandó asztala legyen, vagyis nem üzemszerűen működött. Oda még nem nőtt fel, mert a közönsben, ahol régebben áltatták egymást nem akkumulálódott a zsebében a tőke. Szegényen kezdte, majdnem nincstelenül, de a tervei viszont szaporodtak, melyek mellett kitartott. Az álmai repítették az ébredés után is tovább a céljai irányába és szedte a lábait, ahogy csak bírta. Estére már Lolát is vitte segíteni a válogatáshoz és az óra az éjfél utódta, mire a szobájukban leengedte a redőnyt. Hajnalban az első fuvarnál Lola maradt a piacon, aztán Mezei meg fordult még egy rakományért a kertbe, ahol megetette az állatokat, elindította az öntözést, hogy nyugodtabban hagyja el a terepet. Lola ment tovább a boltba, Mezei meg kötegestől próbált értékesíteni több-kevesebb sikerrel, de haza már üres edényekkel érkezett, mert a maradékot Jusztina vitte tovább a város bugyraiba. Mezei, ahogy elhagyta a piacot újra letámadta a kertet és szedte a rózsát a sorokból öl számra. Mélyen a vízbe téve a virágot besorakoztatta az előhűtőbe a tele edényeket. Kávét, cigaretta és némi elemózsia után összekészítette a kis piaci árut és a megpakolt kocsival elindult a város főteréhez közeli kispiacra, ahol már az ismerősei fenntartották a helyét. Mezei kipakolta a rózsát a szürke betonra. Szürke járda, sötétszürke

aszfalt, világosszürke házak és a kékekszürke égbolt alatt igen jó hatást keltettek a színes rózsanyalábok a színes, vízzel teli vödörökben.

Faragó Laci egy kis árnyékos helyet szorított ki Mezei árujának is és vízzel permetezte úgy a virágot, mint a környezetét.

- Mi volt a gáz nagyuram, hogy ilyen későn jött kend? – kérdezte Mezeit.

- Arra számítottam, hogy te már nem leszel itt komám, de ez úgy látszik nem jött be.

- Az hadgyám, hogy tele vagyunk rózsával, de nézd meg a Sanyi bácsit – mutatott a szemközti árusokra Faragó Laci. - Szegfűvásárt tart és már nem is szálla, hanem kötegre kínálja az árut. Jó nem? – mondta és folytatta a permetezést.

- Akkor mi vödörre áruljunk? – kérdezte Mezei.

- Préseljük le a szirmaít, aztán majd kitalálunk valami szlogent a projekthez – nevetett Faragó Laci.

- Én még a kezdeteknél tartok, – mondta Mezei - mint például „nincsen rózsza tövis nélkül” címűnél.

- Az én tenyerem is csupa lyuk már – mondta Faragó Laci.

- Ezer sebből vérzek én is – mutatta a kezét Mezei.

- Van már tüskézőm. Próbáld ki! - mondta Faragó Laci. - Egy rántás és kész, néha még farag is a száron.

- Csalódni fogsz még ma – mondta Mezei.

- Ugyan miben?

- Az az érzésem, hogy most ahogy olcsó lett a virág, egyre inkább csokorba köttetik velünk, hoztam is gypsophilát lazítónak bőven, ott van a kocsiderékban.

- A piacon milyen forgalom volt? – kérdezte Faragó Laci.

- Óriási üzletem volt ma – mondta Mezei.

- Nem mondod.

- A Jusztina mellé beszerveztem még egy ügynököt.

- Teli lesz a város virágáruval - állapította meg Faragó Laci.

- Csak egy a baj öregem, hogy ezek közelebb lesznek a hetvenhez, mint a húszhoz.

- Ma már élethosszig való tanulásról beszélnek, – mondta Faragó Laci - ebbe minden belefér.

- Hogy a rózsza? – kérdezte egy jól kiöltözött pasas, akit még sosem látott erre.

- Húsz forint szála – mondta Mezei.

- Elviszek ötszáz szálát, ha öt szálával kicsokrozza ezen az áron.
- Legyen huszonöt, - de tudta, hogy ennek az alkudozásnak ma nem sok jelentősége lesz.
- Akkor viszek amonnan szegfűt - és Sanyi bácsi felé mutatott.
- Na jó, legyen, - mondta Mezei - de várni kell rá egy cseppet. Ha gypst akar hozzá, tíz forint csokronként - mondta.
- Akkor százötven csokra? - kérdezte.
- Én is így számolom - felelte Mezei.
- Mégis csak szegfűt kellett volna vennem, de fogjuk rá, hogy ez mégis csak rózsa.

Faragó Lacinak is megjelentek a vevői és kötötték a csokrot mindketten, mint valami cirkuszi mutatványosok. A szükség rávitte őket, hogy asztal nélkül a levegőben, esetleg a térdüket támasznak használva rendezzék és kössék a csokrokat, miközben a színegeknek és szalagoknak is kéznél kellett lenni, meg hát persze az ollónak is. Megedződtek már az utcaszélen meg a járdaszegélyen és a mozdulataik folyamatosak, ujjaik gyorsak voltak. Mezei is gondoskodott róla és arra Faragó Laci is vevő volt, hogy a hangulat vidám legyen és szóval tartsák a várakozókat. Időnként jókat nevettek, máskor meg kis értekezletek bontakoztak ki a közlékenység szálaiból. A tanítótól az orvosig, az irodistától a sofőrig, a színésztől a vendéglősig és tovább, szőtte a szót a placcon egy-egy kis csoport, aztán vitte boldog és boldogtalan a virágot, hogy színesebbé, édesebbé tegye az életét a sok fal között. Dömping volt már ilyenkor, úgy nyílt a melegre és a fényre a virág mint a záporosó, mint amikor egyre csak sűrűsödik. Termeltek a régi virágosok meg a bekapcsolódó új gazdák, a bátrabbak meg a kitartóbbak közül és megjelentek az import választékok újabbnál-újabb kellékekkel. Szezon is volt, dömping is volt, import is volt, így nem lehetett már kirívó az sem, hogy az út mentén a várostól távolabb a parkolók konténereiben itt-ott halomnyi virág préselődött a szemét között. Járt így Mezei is Lolával, mikor a budaörsi piacon cseréltek árut az asztalszomszédal, hogy ne ugyanazt vigyék haza, mint amivel elindultak, de megesett az is, hogy cigányasszonyok vitték el a készletet fillérékért, akik kis idő múlva a parlament környékén árulták a csokrokat ruháskosárban. Előbb-utóbb minden gazdára talál, csak türelem kell meg jó idegrendszer. Mezei megrendelője meglepéssel nézte az utolsó csokor igazítását.

- Messzire viszi? - kérdezte Mezei.

- Nekem egy félóra, – mondta a vevő - de jöjjön, meghívom egy kávéra a Sárkányba.
- Vendéglője van? – kérdezte Mezei, miközben már keverte a kávéjában a tejszínt a kiskanállal.
- Ne haragudjon, – mondta a vevő - Sanyi vagyok és nyújtotta a kezét.
- Maga a Mezei ugye? – kérdezte.
- Honnan ismer?
- Még a tsz. világból, csak gyorsan repül az idő és megőszültem, azért nem ismer meg.
- Várj! - mondta Mezei, aztán becsukta a szemét, az egyik kezével fogta a kávéspoharat, a másikkal meg az asztalra csapott. - A Kiskakukk a Tiszaparton, elengedtük ott párszor magunkat – nevetett Mezei.
- Úgy van, nem tegnap volt.
- Oda nem kell annyi rózsa – mondta Mezei.
- Most egy reptéren vagyok és vendégek lesznek. A hangárban terítünk nekik, úgy összeverődnek.
- Hangárban? – kérdezte Mezei.
- Tudod ma már ezek nem cicóznak, meg nem szemeztetnek a sassal, ezek egyenesen felszállnak, vagyis lavíroznak égen-földön egyaránt. Már előre elnézést kérek tőled – mondta Sanyi. - Nem macerálni akarlak, de csak megkérdezem, hogy ezekhez hasonló, vagy olcsóbb rózsád nincs véletlenül.
- Minek az neked ember, milyen célra kellene, fogalmazzunk inkább így, ha nem vagyok vindsgréc?
- A rózsafejeket használnám egyéb díszítésnek.
- Még mindig jó ízlésre törekszel, úgy látom.
- Másom sincs - nevetett Sanyi.
- Van ott a kocsiban egypár vödörrel, odaadom neked, nézzük meg.
- Van rá egy tízesem, még ha a célnak megfelel.
- A szárát megkurtítjuk, hogy jól szívja meg magát, otthon meg már akár a fejeket is úsztathatod a vízben.
- Nos, pont ilyenekre gondoltam – mondta Sanyi, amikor megpillantotta a kötegeket és boldogan fizetett, majd átpakolt a csomagtartójába és elillant a forgalomba a hangárjához.

Mezei már rendezte a megmaradt készletét, mikor eszébe jutott Sanyi vezetékneve. Soós, hát persze Sós Sanyi, aki már akkor régen főzőversenyeket rendezett amatőröknek, és ha nagyon pangott az üzlet,

kitalált olyanokat, mint legénybúcsú, leányvásár és már össze is trombitálta a népet.

- A Sanyi bácsihoz is vittem egypár vödörrel – mondta Faragó Laci, akihez a hölgyek igyekeztek közelebb férkőzni, mint potenciális természetgyógyászhoz, de ettől függetlenül a levegőben igazgatta és kötötte a csokrot, arcán kis cseles mosolyokkal, amiről nem lehetett tudni, hogy tulajdonképpen minek örül jobban, az érdeklődésnek, vagy a csokor megkötésének.

Mezei szétnézett, az órájára pillantott aztán számot vetett a helyzetével és Sanyi bácsira bízta a maradék készletet, aztán ahogy a párasítóval felfrissítette a leveleket és a szirmokat, elkészönt a szomszédoktól is.

- Isten veletek kollegák! – mondta - Ha most Balatonfüreden lennénk, csak most kezdődne az élet. Szebbnél-szebb lányokkal árulnatnák a bimbót, nem győznénk kaszálni.

- Volna eszed mi? – nevetett Faragó Laci, akinek már megint sor állt a kötészeti bemutatója előtt.

Mezei a KÉVE irodájához iparkodott, ahol már az asztalon kiválogatva és időrendi sorrendbe pakolva heverték a témák.

- Hollandiába kellene valakinek menni – mondta Laci testvér.

- Milyen célból? – kérdezte Mezei.

- A mezőgazdasági bankrendszer tanulmányozására. Az annyira speciális téma, hogy nálunk ez képbe sincs.

- Csak úgy? – kérdezte Mezei.

- Csak úgy – mondta a testvér. - Tessék itt a meghívó az útra. Már az is el van intézve, hogy az agrárgazdasági kutatótól indulók elvisznek egy főt tőlünk. Empel úr a Rabobanktól szán ránk egy kis időt.

- Minek köszönhetjük ezt a megtiszteltetést? – kérdezte Mezei.

- Az európai parasztszövetségnek meg az agrárkutatók barátainak.

- Gondoltál valakire? – kérdezte Mezei.

- Rád gondoltam – mondta a testvér.

- Én szóba sem jöhetek, – mondta Mezei - egy szót sem beszélek a nyelvükön, kínos, de szembesülni kell, a vasfüggöny mögött ennyire felkészültünk az életre. Te emlékszel még, mikor franciatanárhoz jártam, a Hortobágyi Károlyhoz, a Sorbonne egyetemen tanult, meg tanított is, aztán a gimnáziumi tanárságot itthon felcserélte egy portási beosztásért a filozófia kedvéért. „Itt kiadom a kulcsot, meg beveszem és főleg, ha éjszakás vagyok, elmélyedek a filozófiába”, mondta. Könyvet is írt, módszeresen tanított, de egyre többet hiányoztam és lemaradtam,

persze így elvesztettem a fonalat. Egy nekibuzdulás volt a részemről, hátha kijutnék innen Algériába, de aztán még a környékemen sem volt ember, aki igényelte volna a nyelvtudást.

- Én Mária nénire emlékezem, amikor kicsik voltunk és az asztal alatt is szaladgáltunk, mikor németül tanított bennünket – mondta Laci testvér.

- Emlékszem persze, meg arra is, hogy titok övezte a jelenlétét, mert hogy apáca volt annak előtte. Hát igen a cserkészek után kisdobosok, úttörők jöttek és most nincs már se kék, se piros nyakkendő, újra zöld cserkészruhát lehet látni.

- Na, gondolkozzunk! Előveszem a névsort - és Laci böngészte a neveket, a nem túl hosszú egyesületi listáról, arról, melyen a tagi befizetések szerepeltek. - Füleki Zoltán kertész – mondta. - Tudod az az agilis fiatalember. Szerinted, tud angolul legalább?

- Az újabb generációhoz tartozik, kutató az apósa, hátha fordítgatott már – mondta Mezei.

- Meg kell kérdezni, beszélj vele.

- Beszélek – mondta Mezei.

Ahogy átnézték a többi dokumentumot, szinte beleszédült abba, ami rájuk várt, vagy nem csinálja végig. Lehetett választani, de sokat azonban nem törte ezen a fejét, mert mindketten tudták, hogy legalább az esélyt nem szabad elhajítani. Meg egyáltalán, akkor mire hozták volna létre a szervezetüket, ha már is bedobják a törülközőt. Idáig még győzték saját erőből, náluk nem volt állami pénz, így hát elkötelezve sem voltak. Ez ugyan a legtöbbször nem volt előnyükre, mert ahogy apadt a pénztárcájuk, egyre inkább ráéreztek, hogy a háttérből hiányoznak a nagy politikai szervezetek. Kívülről azonban még nem tudták felmérni, hogy miben áll az erejük, zöldfülűként vesztegeltek. Paktum tehát szóba sem jöhetett. A gazdaságban próbálták megvetni a lábukat, mint érdekképviselőt, hogy szabad mozgásuk legyen és pozitív diszkriminációt érjenek el, kimozduljanak a hátrányos helyzetekből. A legtöbbször persze azt sem tudták, hogy ők mit is képviselnek az új köztársaság gazdasági palettáján. A politikába akarták betuszkolni őket, de ebből kisiklottak, azt azonban ők sem gondolták, hogy evvel a távolságtartással vésszen csökkenni fognak az esélyeik. A politikai boszorkányműveken a háttérben őket a futottak még kategóriába sorolták be, és csak játszottak velük, mint macska az egérrel. Ám játszadoztak egymással is és ettől lett olyan párját ritkítóan színes az élet a mindennapokban, ahol nem az unalom ölt, inkább a létrehozott

körülmények. A kialakult torzó csak deformálódott tovább és a megcsillant szabadság nem talált szállást a kietlen lelkek omladozó falai között. A féltékeny beidegződések pszichikai törvénygyárai, a kaszinó gazdaság törvényszerűségeit követték a jogászoktól berendezett színpadon. Mezeiek a kelléktárig eljutottak, de a szerepkörükre illő jelmez még nem készült el és addig nem is volt várható rendezői utasítás. Kóستolgatták őket, mint ahogy rádiós eszmecserén a kis- és nagyüzem jövőjéről tartott vitán, melyet Zala Simon Tibor kiegyensúlyozottan vezetett, de napnál világosabb lett a küzdelem bővítésége. Egyszerűen arról volt szó, hogy ki képes és mire, miről kell lemondani, mit kell megtartani és mit kellene megszerezni ahhoz, hogy az egyik fél engedjen a cicomából és a másiknak se kelljen pendelybe szegyenkeznie. Többen úgy érezték, hogy eljött a korrekció ideje, hisz megváltozott a rendszer. Mások meg úgy voltak ezzel, hogy tudományosan is alátámasztották, miszerint a nagyüzem megkérdőjelezhetetlen, de hát ki lesz ennek a haszonélvezője, hisz amiért létrehozták, az megbukott, és aki eddig is szerényen tengődött, ezután szegényen vergődjön, még mások most már nem a povedákkal, moszkvicsokkal, zsigulikkal meg volgákkal, hanem az audiakkal poroszkáljanak.

- Felkeresem a Füleki Zolit – mondta Mezei. - Kicsit elmélyedtem a levelek felett, mennem kell.

- Hisz meg se beszéltünk semmit – mondta a testvér.

- Már nincs segítségem. Lolával támogatjuk egymást. Kettőnkre feszített tempó járul.

- Akkor ezzel mi lesz? – mutatott a testvér a megkeresésekre.

- Mondhatnám, hogy nyugtával a napot, de nem idegesítelek. Majd keresek segítséget, meg enyhül a tempó.

- Nekem is van mit csinálni, én sem unatkozom – mondta a testvér.

- Tudom, hogy se idő, se perc, de nem pattoghatok, mint a nikkelbolha csak azért, mert nagyon fészkelődnek körülöttem. Nyugi, nyugi, megoldunk mindent – mondta Mezei.

Kissé keserű szájjal, elkészöntek egymástól és Laci testvér becsukta a szürke vasajtót, ami jelképe is lehetett volna szabadságuk határainak. A testvér nehezen viselt el más szempontokat. Valahogy nem érzékelte a lélek szárnyalását, pedig ő vágyott a harmóniára, de attól tartott, hogy más elgondolások azt szétzilálják, hogy szétverik, vagy egyenesen szétzúzzák. Ideát keresett, de mivel tökéletesen nem talált elképzeléseinek

pedig nem engedtek az abroncsok, a lelke kisodródott a háborgó vizekre, ahol a türelem rabságában várta a megcsendesült megoldásokat. Gyerekkora óta szocializálódott újabbnál-újabb ideák pókhálójába. Már-már elhitették vele, hogy az őseik is rossz úton jártak és ha a kényszerképzetet nem bírták rátestálni, azt azért elhitették vele, hogy a helyes út máshonnan érkezik és máshova vezet. Egy idő után azonban már kicsordult belőle az adalék, mint tele vödörből a víz. Onnantól a reformok útján söpörte az avart, de hiába, hogy fáradhatatlanul haladt, az út egyszer csak megfeneklett. Újraindulni, hogyan? Ezt csak mi csináljuk, hogy visszamegyünk a falig, vagy az a-betűhöz. A történesek folyamatában ezek lehetnek törvényszerűségek is, mi meg csak az orrunknál alig látunk tovább. Az elvonatkoztatások, érzelmek, a gondolatok szövögetése az már igen, ám ezek halmazában látnoki művész, aki belepillanthat. Önmagát is keresi néha az ember és Laci testvér magabiztosan ugyan, de már kételyekkel tele kereste a harmóniát.

Mezei még egy hosszú hétig sötéttel indult és sötétben tért meg. Lolával gályáztak inaszkodtáig, de meg sem kottyant, mert sportot űztek belőle. A szellem hozzájuk szegődött segítségül, mely vezette őket megtalálni céljaik értelmét és a napi ritmusra ráhangolódni innen már semmiből sem tartott. Ha gyenge volt az üzleti forgalom, Lola is ment az utcára és kötözte a lazítókkal a rózsát, addig pedig Mezei a kertben iparkodott elvégezni. Hajnalban mindketten a piacon kezdtek és a kávé, cigi erejéig kiértékelték a napi híreket a hasonszőrűekkel. Összefutottak egy-egy szóhalmazra a büfésnél, Réka, Gitta, Icu, Jutka, Orsi, Ditta, a két Pista, Karcsi, Feri meg a Tibi. Lola meg Mezei gyorsan visszavonultak, pakoltak a kereskedőknek, Mezei meg ingázott a kocsí meg a csarnok között. Aztán mikor elérkezett az idő a szomszéd asztalnál áruló Irénkére bízta a maradék készletet. Ez a szőlőművelésben, paraszti gazdaságban edződött asszony felvette a kesztyűt az új technológiákhoz, fáradhatatlanul tanult és a kocsijával hajnalonta menetrendszerűen érkezett a virággal. Eljutott az üdülőbe, beállított a templomba és ha elkéssett volna, a kántor vagy a pap meglátogatta egy eszmeeserére, akár a piacon is, mintegy bepótolva a prédikáción keletkezett rést. Egy délelőtti órán mondta neki a pap:

- Maga kedves Irénke azt kéri legyünk engedékenyek, de akkor miben legyünk hajthatatlanok?

- A szeretetben Atyám, a szeretetben – mondta Irénke néni a megszokott nyugodt kedvességével és a virágfejeken a megviselt szirmokat sem tépte ki, hanem megigazította, kisímította azokat. Mezeiek virágkötegeit is párasította és állandóan adjusztálta, hogy jobban mutassanak. A maradék áru biztos és jó kezekbe került. Mezei közben már a házigyári épületek között kereste Füleki Zoltán lakását. Mindenképpen beszélni szeretett volna vele. Meg akart győződni, hogy a nyelvtudáson felül Füleki Zolinak milyen elképzelései vannak. Mit lát a rendszerváltó idők káoszában és mit tud a Kistermelők és Vállalkozók Egyesületéről a KÉVE-ről. Egyáltalán, amennyiben őt utaztatják Hollandiába, tudná-e képviselni a szervezetet és ismeri-e a tagság gondjait, általában pedig érdekelt a fiatalember beszédképessége, tárgyalóképessége, fellépése, megjelenése. Mezei keringése a házak között viszont eredménytelenül végződött, mert hiába nyomta a csengőt, válasz nem érkezett. Közben a fejében az egyesület alapszabályának főbb fejezeteit rágta át magában. A KÉVE célja, tevékenységének és szolgáltatásainak területei, a tagság jogai, kötelezettségei, az egyesület szervei és helyi csoportjainak működése, melyhez Füleki Zoli is tartozott, pár éve már őrizte a paraszat, melyet a magángazdák őrizgettek. Most lenne jó egy kis friss szellő, gondolta Mezei, hogy felébredjen egy kis láng, mely gazdasági izzásba hozná a pöszörgő tábortűzet.

Mezei továbbment és a kert felé vette az irányt, ahol a kapu előtt két fiatalember állt. A poros útszélre két viselt külsejű csomag volt a kerítésnek támasztva. A sötéttonusú ruhák egykedvűséget árasztottak gazdájukkal együtt, de mikor az egyik fiú megszólalt, vidámság ült ki az arcára és a másik kifejezéséről is eltűnt a várakozás fáradt közönye, magyarul alig tudtak valamit, de kézzel-lábbal, szemmel, aggyal, a gesztikuláció fortélyáival élve megértették, hogy munkát keresnének, meg azt is, hogy diákok még és kíváncsiságból jöttek át magyarba, hogy lássanak már valamit, amelyről annyit hallottak már. Két hétre kerestek munkát, hogy új farmerban mehessenek haza. Innentől, ahogy beléptek a kapun és elindultak a bázisra folyvást ott kellett nekik lenni Mezei mellett, aki végezte a szakmunkát, de már az udvaros tevékenysége be kellett, hogy segítsenek. Már ahogy a szerszámok nyelét megfogták Mezei látta, hogy nem sokra fog jutni a jövevényekkel, de még is örült az ottlétüknek, és ha az állatok etetését, itatását ellátják, meg a galambokat kiengedik szállni, este meg becsukják, már is előbbre jutott.

Mikor végeztek megmutatta a szállásukat, mely kifogástalanul és tisztán fogadta őket, rádióval, televízióval, könyvekkel a polcon. Mezei el akart indulni kenyérért meg cigarettáért, mert minden egyéb volt a kamrában, de a két ifjanc, ahogy meghallotta hova indult, az arckifejezésük egy adta néma vággyá rándult és a torkukkal is, mintha nyeltek volna egyet szárazon, ugrásra készen, hogy a kocsiba üljenek.

- Na gyertek! – mondta Mezei és kinyitotta nekik a mercedesz ajtaját.

Dani és Niku kővé váltak, ahogy beültek a kaszniba. Mereven tartott testtel csak a fejüket forgatták, hogy tájékozódjanak, ismerkedjenek a mercedesz utasterével. Mire a betonra értek már élvezték a helyzetet és kiegyenesedve, de kissé mereven úgy hegyeltek, mint aki karót nyelt. A körforgalomból már sejtették az irányt a bevásárló center reklámjaiból. Tábla-táblát ért, és ami szem-szájnak ingere, meg amire csak vágyódhat az ember, a mellérendelt opciókkal reklámarzenál csalogatta magához gondolati síkon az örömfaktorok engedékenységeit. Dani nagy kerek fekete szemeivel sasolt, Nikunak meg a szája is kissé tátva maradt. Egész héten nem láttak annyi kocsit otthon közlekedni, mint ami ott keringett. Leparkolás után félszemükkel állandóan Mezeit követték, hogy el ne maradjanak. A kilincs nélkül automata ajtó nyílásán igen gyorsan beléptek, lépést tartva Mezeivel, nehogy odaszoruljanak. Mezei elmosolyodott aztán megállt, visszafordult, mire az ajtó kinyílt, ott maradt egy pillanatra és újból visszalépett az áruháza.

- Most ti is – mondta nekik és a két fiú utánozva, amit látott az imént, egészen megnyugodott, mivel minden jól működött.

Fent az épületben a fények, a zene és a sokadalom állandó mozgása meg hát az árudömping Nikut és Danit ámulatba ejtette és Mezei megértően megállt velük, hogy átálljanak.

- Farmerban szeretnétek hazamenni? – kérdezte őket.

- Szeretnék – mondta Niku.

- Én is - csatlakozott Dani.

- Akkor először elmegyünk a ruhás gondolák felé, szétnéztek, aztán majd veszünk kenyeret, meg cigit, úgy megyünk haza, jó? - mondta megértően Mezei a két fiúnak.

- Jó! – mondták mindketten egyszerre és a szemüket le nem vették az ámulatba ejtő árukínálatról, a bőségről.

Egy szót sem szoltak csak lépkedtek közvetlenül Mezei mellett az ápolat, de szürke hangulatú egyszerű öltözkükben, amibe semmi kivetni való nem volt, de látszott, hogy nem ide valósiak. Tekintetükkel néha

keresték a hangszórókat, hogy a zene az honnan jön, de hát bármerre mentek az aláfestés, mint hangulati elem csalogatta őket bentebb-bentebb. Az egyik soron ezerféle napszemüveget pillantottak meg. Niku könyökével meglökte Danit és csak rámutatott a választékra. Dani csak biccentett a fejével, de láthatóan még nem dolgozta fel, aztán ingek lógtak a polcokon meg tengernyi cipő, odébb pólók tömkelege, és azután nadrágok következtek, no és a farmerek. Mezei egészen lelassult, ahol a polcokon összehajtvá meg a gondolákon lelógatva előttük állt a farmerkínálat. Dani először csak megfogott egyet, az anyagát tapogatta, aztán egy másik változatot vett szemügyre, majd Niku is követte. Jól átböngésztek a készletek, mikor a méreten kezdtek el dilemmázni. Lázba jöttek és mikor Mezei megmutatta nekik a jelzéseket meg a próbafülkét megnyugodtak. Dani észjárása viszont nem állt le. Érdeklődése az árak felé fordult és a forint - lei egymáshoz való viszonya számításokba űzte gondolatait. Mezei megkönnyítette a helyzetet, mikor azt mondta: - Kb. két hét. A fiúk megnyugodtak, aztán Niku egyik kezével végigsimított egy dzsekit és elsétáltak a polcok és gondolák előtt, majd a pékáruk felé vették az irányt. Mezei vett két veknit, meg tíz zsemlet és ahogy a pénztár felé mentek Niku meglátta a televíziókat, magnókat, rádiókat. Itt elidőztek még vagy félórát és megnyugodva, hogy itt minden van elindultak a kertbe.

A következő napokban a két ifjoncnak gyorsan frissült a magyar tudása, legalábbis igyekeztek érthetőek lenni, és ha ez mégsem sikerült, hát elnevelték a félreértéseket, vagy csak szégyenlősen mosolyogtak, de néha zavarukban elfordultak, hogy megemésszék a torkukba akadt gombócot. Idővel rájöttek, hogy lehet néha csalni, meg sumákolni is, de ahogy ilyenkor Mezei többnyire lebuktatta őket, mégis csak elszégyellték magukat. Ilyenkor a két vékony testalkatú, lepkesúlyú fiatalember megpróbált a hozzájuk képest nagydarab Mezeivel lépést tartani, majd idővel a nélkülözhetetlen tennivalókat többé-kevésbé igyekeztek elsajátítani. Mezei fellélegzett, mikor Dani és Niku felvette a fordulatot és megkönnyebbülten nevetett, mikor látta, hogy legalább már nem tévednek el. Azt azért megértette velük, ha ő nincs ott, a nagykapu zárva legyen.

Időközben Füleki Zolival is felvette a kapcsolatot, aki ahogy megértette a feladatát a Holland tanulmányúttal kapcsolatban szinte felélénkült, és mintha már kapaszkodott is volna a lehetőség kantárájába. A főiskola után munkát keresett, de az agrárértelmiség akkor már

többszörre munka nélkül őgöngyölt, vagy az előnyugdíjjal próbálkozott, tehát üres állásra ácsingózni hiábavalóság lett volna. Egy iskola tangazdaságában viszont jó feltételekkel földművelés területéhez jutott, ahol nekiállt kipróbálni az erejét. Volt kire támaszkodnia, így túlzottan nem görcsölt a jövője miatt. A biztosítékot az após jelentette, jó szakmai háttér pozícióval. Ha kellett helyettesítette is, esetenként pedig a munkaerő gondot is megoldottnak lehetett tekinteni, mert a feloszlóban lévő kutatóintézet állományából segítséget, ráadásul földhöz szokott munkaerőt bármikor tudott beszerezni. Ez azt jelentette, hogy időnként Füleki Zoli szabaddá teheti magát, amennyiben a helyzet úgy kívánná. Így lényegében potenciális jelöltté vált a tanulmányi útra és kapcsolatfelvételre.

A KÉVE alapszabályának szolgáltatásai között igen hangsúlyosan szerepelt a banki kapcsolatok kiépítése, melynek célja a mezőgazdasági kistermelők és vállalkozók hitel ügyeinek intézése és vállalkozói alap létrehozása a tagi gazdaságok fejlődésének előmozdítására. Ez irányú elképzeléseiknek kidolgozott változatai már előkészített anyagban szerepeltek angol, és német nyelvű fordításokban is. Mezei úgy gondolta a jelöltet, vagy jelöltek felvértezik jogi és gazdasági munícióval, amit az egyesület önkéntes szakapparátusa elő fog segíteni.

VII. fejezet

A zsúfolásig sűrített képzőművészeti alkotások, antik órák és egzotikus állatok bőrei között még a levegő is alig mozdult. A becsukott ablakok mögött és az elhúzott függönyök sötét árnyékában csak az íróasztal lámpája szórta sárgás-fehér fényeit. Merényi széke előtt ezek a burával fedett sugarak nyalábjai világítottak rá az alatta fekvő papírok betűire és sok nullás számaira. Merényi ezen a hajnalon is a gyűjtögetett vagyontesteket rakta piramissá gondolatai között és most is legújabb prédáival sakkozott merengve a következő lépéseken. Elmosolyodott magában, hogy a nevét viselő kft. szinte korlátlanul hitelképes a papírokon. A csoportnak meg ő a feje, amelyik megvásárolta az állami gazdaságot. Most meg dobra fogják verni a város neves szállodáját. Az induló licitet ki lehet bírni, a többi pályázónak meg üzenetet küld, hogy kevesek ehhez. Neki meg már meg van ehhez a beavatott társa, aki bizottsági elnökként működött. A játékkaszinó létrehozása meg a következő lépésben pofonegyszerű lesz. A kizárólagosságot megszerző csoportnak egyszerűen kiadják az épületegyüttes étterem melletti szárnyát. Hagyni kell őket, hadd dolgozzanak, ők profik ebben a karcsúsításban, ahol elegánsan és könnyedén lépked át az ember a mások veszteségei fölött, de ha kell a saját nyomorult árnyékát is arrébb pöcköli a szivarvéggel együtt. Ilyenek ezek, de vágynak rá és ki is öltöznék hozzá, végül is egy műsor ez, valóságos körszínház. Várják az aktuális királyt, akinek marad még ereje egy nagy suhintásra. Valóságshow egy győztessel, taps és elvonulás.

- Na nézzük! - morfondírozott Merényi. - Ezt a Mezeit végre meg kell törni. Nagyon hisz ő magában. Rá kell beszélni, hogy adja el a földjét, minek az neki, talál nálam munkát eleget, ráadásul kertészettel is vergődni, kinek hiányzik ez a rengeteg munka. Ha eszembe jut valami, már szalad is a vázai közé, meg a piacon toporog. A piacon - a kofák között - tartják a markukat az aprópénz alá, - nevetett magában Merényi- mekkora pitiánerség - gondolta. - Az én világomban a pénzpiacon az aranyvégű tollal alakanyarítani, vagy csak könnyedén nyomogatni azt a pár gombot, más kategória. Nálam ezeket a gombokat kellene neki nyomogatni, meg gyakorolhatná a szignóját is a kezes papírokon, meg az auditációkon. Feszíthetne nyakkendőben, mint a

Dugó úr. – jutott eszébe Merényinek a vállalkozó barátja, akivel szeretett üzleti körökbe járni, a ködösítően magabiztos előadása kíséretében. - Ő meg járjon csak a kaszinóba, laposodjanak a zsebei. Az illet ki kell fosztani, aki szórja a pénzt, meg a félkarú rablókkal kel birokra éjszakánként. Kényszerképzetes lehet ő, - morfondírozott Merényi - azt hiszi ő lesz a király, mindenki meggárgyult körülöttem - nézett szét a műtárgyakkal megtömött szobában. - Na meg az Izsó, Izsó Dániel az öltönyös nyomozó, - jutott eszébe még Merényinek - a testületből kiugrott bennfentes. Ő igen, az ő ügye sínen van, asszony nélkül, vagyon nélkül, szabadúszóként a dzsungelben. Mindig nálam köt ki védelemért, mert lehet ő erős, ha pénze nincs. Szegény, mint a templom egere, még a fiának sem kellett, pedig már mindent kitalált, meg ügynökösködött is, mint a Gyula úrnál, meg a Mezeiüket ostromolja a KÉVE-nél, mindenféle feldolgozókkal. Majd pont a parasztok fognak aszalványokat, konzerveket, söröket meg ízesítőket gyártani. Na, jól van, legalább lefoglalja magát. Sok cigarettát szív, ellenben nem iszik sokat – morfondírozott Merényi. - De azért oda kell figyelnem, - véste a fejébe Izsó Dániel személyiségét meg az alkoholt. Aztán mielőtt kiment volna az elsötétített szobából még eszébe jutott - Mi lenne, ha elszeretné Lolát Mezeitől, vagy Francit Dugótól? Elszeretni, az lehet hogy túlzás, csakúgy elviccelődni, hogy gondolkozzanak már el egy kicsit, lehet hogy nem is ártana egy konfigurációs keverés - kavarás, hogy a napnál is világosabb legyen már előttük, hogy mindenki megvehető. Ezt számtalanszor bebizonyította már és meg is erősítette őt maga a tény, hogy milyen készségesen cselekszenek az emberek, még ha mást is próbálnak mutatni a kívülágnak, esetleg saját maguknak is. Ez utóbbiak, meg néha azt is elhiszik, hogy ők a becsület bajnokai. Nem is olyan sok itt a kollaboráns, inkább a beteg ember a sok - aztán megnyugodott, hogy csak ő marad egészséges, az idegei kötélből vannak. Erről jutott eszébe, hogy be kell kapni egy kékszínű bogyt. A zsebébe nyúlt és megnyugodott, mert meggyőződött róla, hogy a rózsaszínt már korareggel bevette az ananással. - A vitaminok kellene – gondolta. – A doki azt mondta, hogy ha semmi mást, de ezeket ki ne hagyja, ha fitt akar lenni. Hál'Isten, a memóriám csúcsra jár – nevette el magát már a folyósón és kiment az ajtón, hogy elinduljon a határba.

Ilyen kora reggeleken szerette meglátogatni a tanyáit. Az íróasztalon elrendezte az aktuális papírokat, a fejében meg rendet rakott még kiért a bázisra, amit a tsz-től vett meg annak idején.

- Már akkor tudtam, hogy gazdag leszek, – mosolygott magában - mikor Mezeiek még a közösben, a járomban jártak. De naivak is ezek Istenem, de jól van ez így, majd dolgoznak nekem.

Úgy érezte magát, mint a jóllakott ember a sütemény, vagy az ital előtt. Tele volt már, de nem volt elégedett, hiányzott valami. Mintha nem ismernék el az ő varázslatait, mintha nem néznének fel rá csodálattal. A látszat az volt, hogy sokan körül dongják és már a felsőbb körökből is, de hát miért is álltak volna a küszöbe előtt annyian.

- Hát mi másért, mint a pénzért – árasztotta el a gondolat teljes természetességgel. - De mit is kezdenének ők ezzel, nem szoktak hozzá, hogy tele legyen a zsebük, meg hogy tőzsdézzenek, befektessenek, trükközzenek a pénzzel, meg az értékpapírokkal. Azt sem tudják, hogy mi fán terem az, pedig a rádió mindennap megszillantja a hírekben, no meg ha tudnák is, mire mennének vele? Jól van ez így. Ígyak meg a kis fröccseiket, már a Jani bácsi is megmondta, ott a virsli meg az üveg sör, aztán lazítsanak egyet a barátnőikkel, vagy menjenek a meccsre.

Felemelte jobb kezét a kormányról és az ujjai hegyével kitisztította a szeme sarkát. Aztán, ahogy a felkelő Nap megszillant a gyűrűin, ránézett a vörösből fényesedni látszó korongba és megnyugodva visszahelyezte a tenyerét a kormánykerékre.

A tanya körül még az ébredés előtti csend honolt. Fejőszállomány itt nem volt, így nem is kellett hajnalok-hajnalán botladozni a jóságok körül. Lényegében mutatóban volt itt minden, mint az állatkertben. A látogatóinak úgy tűnt minden, mintha gazdálkodtak volna, azonban tranzittelepnek első osztályú volt. Innen el lehetett kupeckedni, mint egy galambásznak a röpdéjéből. Ahogy a kapuhoz ért és még a kutyák sem szaladtak arra, meggondolta magát.

Itt minden a helyén van még, úgy látta és erre úgy döntött tovább hajt és meglátogatja Kovács Gucit. A kövesúton jól kipörgette a motort, nagy fordulaton belehasított egy kis ébresztőnek. Elérte a várost és a külső körútra kanyarodott az M 5-ös csatlakozása felé, ahonnan egy elágazásnál letért Ladánybene irányába.

A tanyánál a kutyák kis csapata szaladt elébe nagy hangzavarral. Ahogy beállt az udvarra, mert a kapu nyitva volt már, kiszállt volna, de jó körbecsaholták az ebek. Ilonka jött elő az egyik épületből.

- Szálljon csak ki! – mondta az asszony.

- Adjon Isten! Látja, ide szeretek én járni, nem a birtokaimra. A Guci merre van?

Guci az istállóban fejte a tehenet, közben szenvedett, mert leszokóban volt a cigarettáról. Evvel a nikotinhiánnyal együtt viszont nem a szép dolgok jutottak eszébe, hanem az, hogy itt változásról beszéltek, rendszerváltásról. Össze-vissza futkorászott ő is, meg a hülye licit tárcsával szaladgált felizgulni, most meg itt feji a tehenet, aztán nem veszi meg a csarnok, de mikor átvette, később nem fizette ki. Vártunk, vártunk – mondta dallamosan magában.

Ám, gondolta, úgy néz ez ki, mintha fent a Csepel sziget felett megállt volna a gondolatmenet. Dehogy, ez nem is az a folyamat, amiről szó volt az biztos, valahol ott fent maguknak átállították az órát, átléptek az idő intervallumon, megszervezték a védelmüket, körbe bátyázták magukat törvényekkel, biztonságos gyűrűt húztak maguk köré és ha még ez sem lett volna elég, őrző-védőikkel meg sztárolt megmondó ügypédekkel függönyözték le magukat.

Összetartás elvtársak, összetartás! - csengett az agyában még mindig, amit az őrmester a fülükbe ordított annak idején, mikor a sapkarózsának elvágólag kellett állni a sorfállal. A zsávolyfelső utolsó gombja meg majd lepattant, mikor felszegett fejjel, megdagadt nyakkal ordítani kellett: „Én, Kovács Gergely esküszöm ...” emlékezett vissza, hogy beleborsózott a háta. Ugyan a mostani eskütevőknek borsózott-e a háta, vagy végigfutott-e a testükön libabőr?

Aztán, ahogy csapott egyet a tehen a farkával a gondolatait elterelte, átváltotta, leszállította az istálló szintjére az aranyárga szalma szálai közé, ahonnan kiemelte a fejőszéket.

- Békességes jó reggelt! – mondta Merényi, mikor belépett az istállóba.

- Volt még ide nem érkezett – mondta Kovács Guci.

- Na, mi a bajod már kora reggel? – kérdezte Merényi.

Kovács Guci aztán elmondta, hogy milyen békességgel eldiskurált magában az imént.

- Nem kell a tej? – kérdezte Merényi

- Nemigen – mondta Kovács Guci.

- Megveszem a tehened, aztán nincs több bajod – mondta Merényi.

- Milyen ötletei vannak magának - hüledezett Kovács Guci.

- A marék pénzt elteszed, aztán nem kell itt gályáznod, meg küzdeni az átvevővel. Én fizetek, nem úgy, mint ezek, hogy csakúgy Isten nevében átvesznek valamit Gucikám.
- Vegyél hízókat – mondta Kovács Guci.
- Nincs vágóhidam, – mondta Merényi - de anyadisznó az már szóba jöhet, esetleg a malacaival.
- Na, ne hülyéskedjen kend, azzal én is elkupeckodom a vásárokbán – mondta Kovács Guci.
- Veled nem lehet üzletelni, látod ilyen keményfejű a magyar paraszt. Nem ismeritek fel a szerencséteket. Folyton csak a vágyakat kergetitek.
- Na, ne ócsárolj az árut Bélám, meg minket sem – morgott bele a levegőbe Kovács Guci.
- Merényi József vagyok apukám, de ki bánt itt téged?
- Jó, legyél József. Én még a Bélára emlékezem. Ma már a több név a divat, mondjuk. Azt mondanám Merényi József Bélás. Nem is hangzik rosszul, de jobb az a Merényi Bélás József, inkognitóban meg csak Bélás József. Emlékszel még gyerekkorban a két forintost hívtuk bélásnak. Nincs egy bélásod? Kérdeztük.
- Neked tényleg van valami bajod? – kérdezte idegesen Merényi.
- Ilonka! – szólt oda a feleségének Kovács Guci. - Kínáld meg a vendéget egy kávéval, de akár pálinkával is!
- Bolond vagy te, hisz' tudjátok, hogy én nem iszok semmit.
- Akkor jöjjön van egy kis pogácsám, meg egy kis omlós linzer.
- Megkóstolom – mondta Merényi, aztán Ilonkával bementek a nyári konyhába.
- Kicsit ideges az ember – mondta Merényi.
- Ilyen szokott lenni reggelente – mondta Ilona.
- Tudja-e, hogy valamit régóta szeretnék magával megbeszélni.
- Velem? – csodálkozott Ilonka.
- Magával hát. Merthogy szemrevaló még mindig, az biztos.
- No, ne már! Csak tán nem azért jött ide kora reggel Merényi úr, hogy ezt közölje velem. Hát nem tudom, hogy a Gucinak is mit mondhatott, hogy beidegesedett.
- Mit mondtam, mit mondtam!? Csupa ártatlan dolgok ezek, aranyoskám.
- No, no én magának csak Ilonka vagyok.
- Hát nekem is csak mondanom kell valamit, nem? – kérdezte Merényi - Bár ettől függetlenül a szemrevalóságát fenntartom – mondta.

Ilonka láthatóan azért ennek hallatán egyenesebb derékkel sürgött-forgott a konyhában, meg a feje is magas tűzésű lett, nemesen állt a nyakán és mintha az is hosszabb lett volna egy kicsit. A bőre meg fehéredett a gallér körül. Merényi meg rájött, hogy ez nem is annyira vicc már, de a következő gondolata villámgyorsan rákattant a tudatos énjére. Nekem csak hülyítenem szabad az ilyen tyúkokat, gondolta, a pénzügyeseimre kell tartogatnom a komolyabb lövéseket.

- Tudja mit? – mondta Ilonkának. - Egy héten kétszer-háromszor főzzön nekem jó ebédet, leveseket, sülteket, tyúkot, kacsát, libát, talál az udvarban, maga neveli őket. Annak idején meg majd jó keltkalácsokat hozhat, lekvárosat, túrósat egyaránt.

- Megpróbálhatom – mondta Ilonka.

- Hát akkor megegyeztünk.

- Ugyan miben? – kérdezte Ilonka.

- Hát abban, hogy minden héten főz nekem egy négy-öt adagos kaját és felhossa az irodámba.

- Milyen költségbe férjen bele, Merényi úr? - kérdezte Ilonka.

- No, ne hülyéskedjen én a bankokban koptatom a küszöböt, maga meg kishitüsködik. Számoljon fel mindent, meg emelje hozzá a maga szolgálatát. Számolja, ahogy akarja. Jó? Megegyeztünk!

- Mondjuk úgy, hogy megpróbálom – mondta Ilonka.

- Mikor kezdi?

- Hát, mondjuk a jövő héten, de pontos napot még nem mondok, majd felszóllok, jó? – mondta Ilonka.

- Megegyeztünk, puszilom magát és megyek. Elköszönök a Gucitól is, mikor szokott végezni?

- Az bíz' soha nem végez, esetleg megáll, ha úgy gondolja.

- No nem kíváncsiskodok én, csak úgy érdeklődtem – mondta Merényi és a nyári konyhából kilépve elindult az istálló felé.

Kovács Guci meg már befelé tartott, kezében a nagy alumínium tejeskannát hozta, ami a súlyával kissé megdöntötte Guci testét. Az egyik keze feszült a súlytól a másik meg vízszintesen a levegőben egyensúlyozott. A kutyák kísérték fel, felnézve rá, a macskák meg a fal mellől figyelték.

- Elköszönök. Isten veled Guci. Veled nem lehet üzletelni.

- Vigyen el a kutyákból – mondta Kovács Guci, miközben az edényt letette egy betonlapra.

- Kutyákból? – hűledezett Merényi.

- Ha akarja macskát is tudok adni.
 - Az én csavargóimnak másuk sincs csak kuttyájuk, macskájuk. Hova is vinném őket? Na, Isten veled! - és ment a kocsi felé.
- A földes útról kifordulva a betonra a Domb csárda felé vette az irányt. Ránézett az órájára. Korán volt még, az út szinte forgalommentesen derengett a sötét párájával.
- Ha van valami jóízű harapnivalójuk, most megkóstolom, gondolta magában.
- Gyorsan megtette azt a pár kilométert és a hatalmas parkolóban először nagyívben fordult egyet. Csak úgy vágta a kerekek a földet és szórták a levegőbe a murvát. Na még egyszer, gondolta Merényi és jót nevetett magában, hogy felszántja a placcot, majd húzós fékezéssel megállt az épület előtti bejáratnál. Nem ő volt az első vendég aznap a csárdában. Izsó Dániel ült az asztalnál Gyula úrral beszélgetett. Előttük poharak és szívták a cigarettát.
- Vannak még meglepetések – szólt Gyula úr, ahogy Merényire nézett.
 - Ezek szerint igen - mondta Izsó Dániel.
- Merényi csak somolygott, és ahogy csendesen odaért már nyújtotta is a kezét előbb Gyula úrnak, majd Izsó Dánielnek.
- De hideg a kezed – mondta neki szemrehányó csodálkozással.
 - Lehűlt a sok pofozkodástól – mondta nevetve Izsó Dániel.
 - Vigyáz magadra öregem! – szólt Merényi.
 - Ne félts te engem. Igaz Gyula, igyunk még egy brandyt! Te mit innál drága barátom?– kérdezte Izsó Dániel.
 - Inkább ennék – mondta Merényi. - Úgy megkívántam egy kis friss lángost.
 - Lángost? – derült fel Gyula úr arca. - Az Emi most süti a konyhában, mindjárt kész, mi is arra várunk.
 - Vártok ti, – mondta Izsó Dániel - én meg inkább innék. Hol van az a brandy? – kérdezte.
 - Látom jól áll a barátom – mondta Gyula úrnak Merényi.
 - Levezette a feszültségeket, összejött neki, azt mondja. Hagyni kell, hogy eressze ki a gőzt.
 - Na, mikor lesz kész a lángos, mert nekem menni kell?
 - Rögtön – mondta Gyula és átlépett az ajtón a konyha felé. - Pár perc és hozza az Emi - mikor visszajött. - Egyébként hogy van mindig Merényi úr, már rég járt erre?

- De most jókor jöttem, ha kész lesz az a lángos – mondta Merényi rezignáltan. - Nincs egy kis befektetni valód? – kérdezte aztán.
- Mire gondolsz? – kérdezte vissza Gyula úr.
- Pár millásra, de lehet több is. Minden eladó most, én meg mindent veszek.
- Mi lesz ennek a vége? – kérdezte Gyula.
- Mindenki a cselédem lesz – mondta Merényi a világ legtermészetesebb módján.
- Így reggel tájt még hülyéskedik az ember – nevetett Gyula úr.
- Mi van ebben lehetetlen? – kérdezte Merényi. - Ez a realitás - hallotta még fél füllel Gyula úr, ahogy ismét kilépett a konyha felé.
- Emi fehér abroszt hozott és tálcán poharakat. Az Izsó Dániel melletti asztalra felterítette az abroszt, kisimította és rátette a poharakat.
- Üljenek ide! – mondta.
- Az anyád! De jól nézel ki! - miután egy pusztit adott neki Merényi. - Olyan jó kis kemény húsod van.
- Tán tetszek magának? – kérdezte Emi.
- Megégnél nálam egy kis ajtócsapkodást.
- Magánál? Örökké csapkodni lehetne az ajtót, – mondta Emi - meg azt sem tudja már hány felesége van.
- Ma már csak élettársról beszélhetek, vagy lakótársról. Tényleg, hogy is van ez? – nevetett Merényi. - Na látod, ezért kellenél te nekem, melletted megnyugodnék. Meg te is nyugodt lennél, adnék neked egy szép aranyláncot.
- Na, menjen már a hülyéségeivel - mondta Emi és kiment a konyhába.
- Kis idő múlva Gyula úr jött elő, hozott egy kancsót utána meg Emi a lángosokkal.
- Rátarti egy asszonyod van – mondta Merényi Gyula úrnak.
- Mikor kimondják a válást, elveszem – mondta Gyula úr. - Megvagyunk ketten tőrhetően és imádom az örökké csodálkozó ártatlan szemeit nézni.
- Izsó Dániel közben csak figyelt, szívta a cigarettát, miközben bedobta a brandyt. Jóízűen tördelték, eszegették a lángost, csak Izsó Dániel fanyalgott egy kicsit és többször is a pohárra nézett.
- Meghíntem még sóval, de foghagyma az van rajta elég – mondta, de már várta, hogy Gyula úr megkérdezi-e még, hogy mit iszik.
- Békességben vagytok ti itt – jegyezte meg Merényi.

- Megadatott hál' Istennek – mondta Gyula úr és felállt, készített egy fröccsöt, majd csapolt egy sört a pultnál.

- Merényi úrnak szabad valamit vinnem? – kérdezte ironikus mosollyal.

- Maradok a víznél – mondta Merényi, mire Gyula úr odavitte Izsó Dánielnek a fröccsöt, ő pedig leült a habos sörrel és jót kortyolt belőle.

- Nem válaszoltál még a kérdésemre – mondta Merényi Gyula úrnak.

- Nem nekem való az, a te világod az elvont pénzpiaci trükközés.

- Ha gondolod, beszállhatsz egy kávéházba is, most fogok tárgyalni róla. Na, törd a fejed öreg, ezt vedd gondolatébresztőnek. - Izsó úr! Neked meg a kisbefektetők ügyeit kellett volna intézned, a bérlőimét. Mi lesz velük így, nagyuram?

Izsó úr elárvulva, ártatlanul felnézett.

- Mi lenne? – kérdezte. - Egész életemben a csavargókat üldöztem, ma holnap meg azokkal leszek körbevéve – mondta.

- Na, akkor igyál még egyet, aztán majd, ha kitomboltad magadat jelentkezel – mondta Merényi és fizetni akart.

- A vendégünk voltál nagyuram – mondta Gyula úr és kinyitotta az ajtót, mint ahogy egy kocsmárosnak illik a vendéget tenyerén hordoznia, és vállveregetve elköszöntek.

- Bélám! - kiabált utána az ajtón kilépve Izsó Dániel. – Merényi Úr! Akarom mondani, József. Látod, mit tesz az új anyakönyved, összevissza beszélek.

- „Mi bánt? Gyere, beszélj. Mondd el bánatod, tőlem ne félj” - idézte a dalt Merényi, aki Bélából lett József, mint ismert bibliai személy. Egyik kezével már a kocsi kilincsét fogva várta Izsó Dániel közeledését, aki már a nevével is jól bekavart.

- Sietnem kell, mondjad gyorsan – szólt Izsónak, hogy előre tömörítsen a mondandóján.

- Kellene egy kis mani – mondta Izsó Dániel.

- Nekem is, – mondta Merényi - egy vasam sincs.

- Akkor mi a fenéből veszed a majorokat, meg a szállodákat? – kérdezte Izsó Dániel meglepő csodálkozással és félrecsúszott nyakkendőjével, lógó zakójával, mintegy kérdőjel állt a Domb-csárda parkolójának közepén.

- Majd gyere be az irodára holnap – mondta Merényi, miközben a szabadon maradt kezével a nyakában lévő aranyláncon lógó medálokat betette a póló alá. - Amúgy meg neked ezerrel kellene loholnod a megbízásaiddal – mondta.

- Milyen megbízásaimmal? – kérdezte Izsó Dániel.
- A bérlőimnek kellene intézned a banki hiteleket, meg az újrakezdési kölcsönöket, hogy le tudják tenni a kauciókat, meg az ingatlanok után nézni, hogy tiszták-e. Meg lehet-e terhelni jelzáloggal, mert te ismered legjobban, hogy az ördög ott bujkál mindenki bőre alatt.
- Csak neked nem, mert azt mondják neked a bőröd alatt is pénz van. Nem érted? Azért kellene egy kis dudva, hogyha költségeim merülnek fel – mondta Izsó Dániel ecsetelve a helyzetet.
- Holnap az irodán – szögezte le Merényi. - A papírokat hozzad, mert különben nincs új lista meg pénz sincs. Na, Isten veled – mondta, és ahogy kinyitotta a kaszni ajtaját behuppant az ülésre és már indult is a gép, kipörgetve maga alatt a kerekeket.
- Az új gumik csakúgy szórták a murvát Izsó Dániel cipője köré, aki a nagy fekete jaguár után nézett, legyintett egyet, majd megfordult és elindult a csárda ajtaja felé. A szürke murvától poros lett a cipője és a szürke öltönye is viselten lógott rajta. A félrecsúszott piros nyakkendőjére, mintha néhány könnycsepp hullott volna. A jobb kezével felemelte a selymes anyagot és a szeméhez érintette.
- Jó belevágta a szemembe a port – mondta Gyula úrnak, aki az ajtóban állt.
- Na gyere, igyál még valamit! – mondta Gyula úr és bement a pulthoz, hogy öntsön a poharakba.
- Én már csak kávék kérek, – mondta Izsó - meg egy kis szódát.
- Ahogy gondolod – mondta Gyula úr.
- Mennem kell a bérlőimhez – mondta Izsó Dániel.
- Sokan vannak? – kérdezte Gyula úr.
- Sokan. Nincs mit csinálni, nincs tőkékük. Nyakukba szakadt a kapitalizmus – mondta Izsó.
- Tisztában vannak vele? – kérdezte Gyula.
- Látod te ezt itt a csárdában is, hogy nem. Hitegetve vannak. Mindent megtesznek, csak pénzt lássanak – mondta Izsó Dániel.
- A végén a fedelet is elveszítik – mondta Gyula úr.
- Az adósság lesz az övük – mondta Izsó. - Az marad a markukban.
- Az lesz a szerencsés, akinek üres marad a marka. Azt nem húzza majd az adósság kolonca – mosolygott keserűen Gyula úr.
- Mi meg majd magunkra döntjük a házat az asszonnyal - mondta Izsó Dániel.
- Miket beszélsz?

- Az asszonnyal nem tudunk megegyezni. Ő mindenáron a maga útját akarja járni. A barátnői inspirálják a szabad életre. Azt mondja, hogy az én életmódom belőle rabot csinált. Most meg itt vagyok szabadon, erre azt mondja, hogy lecsúszott senki vagyok. Hát nincsenek gyárain az biztos, meg szenátor sem vagyok, de a szakmában sem lehettem igazgató. A nyominger a szürke háttér embere lehet, ha tudni is akar valamit.
- Te sokat tudtál, de lehet, hogy valami most is van a fejedben – nevetett Gyula úr.
- Olyan a fejem, mint a kaptár. Ezek az új komák meg tele vannak ügyekkel, de fizetni nem tetszik nekik, csak a harács megy, meg hogy ott legyen a habos torta is, miközben a babáját csöcsörészi.
- Na látod, ezért mosolygok ám ezeken Emikével az oldalalom, főleg mikor megjelennek a doktor urak, hogy csináljak nekik pénzt.
- Tudom, hogy dinnyéztek, meg karácsonyfáztok – mondta Izsó Dániel.
- Az apró magvakra is berendezkedtem, a galambászokat mi látjuk el kölessel. Annak osztok vissza, aki befektetett. De ezeknek is minden kellene, ahogy mondod. Új kocsi, utazás, nyaralás, fakítás, vakítás, bulizás.
- Neked sem lehet könnyű a hasznót szétosztani – jegyezte meg Izsó Dániel.
- Nincs ezen már haszon kedves barátom - legyintett Gyula úr. - Amit veled intéztünk, az hűz ki a pácból.
- A töltésföld? – kérdezte Izsó.
- Pontosan – mondta Gyula úr.
- Amit adtál, én a fiam üzletébe tettem, de azt sem tudom, hogy vele mi van, valahol külföldön koncsorog. Nem lehetek tovább vak, én a nyomozó. Széthullott a családod, ez van, nem nehéz megállapítani – mondta keserűen Izsó Dániel.
- No, azért nem annyira sarkos az élet.
- Hogy nem-e? – kérdezte Izsó. - Egy pillanat alatt kész egy sorsforduló, ha az élet úgy hozza.
- Nyitni kéne egy bányát – mondta Gyula úr.
- Minek? – kérdezte Izsó Dániel.
- Hivatalosan adnánk kocsi szám a földet, a homokot, meg ezer köbmétereket utakhoz, meg a zöldmezős multi befektetőknek.
- Na, na! Ne szárnyaljon annyira a fantáziád, eddig miből is bótoltunk? – kérdezte Izsó Dániel.

- Bótolunk persze, de volt is álmatlan éjszakám, hogy mikor csap le a hatáság.

- Le volt vajazva, pajtikám, nem is akárhonnán.

- De ha bányavállalkozók leszünk, bekerülünk egy kasztba, csurogni fog a lé, vagy csak utalgatunk, inkább majd csak utalgatunk.

- Itt a táskákkal szaladgálnak a pénzeszsákok, apukám. Az utalgatás csak etetés. Szükséged van neked beadványokra, kérelmekre, jóváhagyásokra, határozatokra, felülvizsgálatokra, fellebbezésekre, Duna, vagy Tisza vidéki felügyelőségek állásfoglalásaira, perekre, elutasításokra, illetékesekhez szóló kalapozgatásra, netán közigazgatási perekre, mert itt ám korpás lesz a ruhád apukám. És minél jobban rugdalódzol, annál jobban belesüllyedsz, elnyelnek az eljárások és ügyvédek hada sem ment meg a lekopasztástól csak is így, ahogy eddig is – folytatta Izsó Dániel. - A beavatott megkapja a stekszet és, ha veszély van éjszaka meg, ünnepnapokon kísérgesse valamelyik szállítmányt. Papírok itt nem okozhatnak zavart, itt a pénz beszél, a kutya ugat, a karaván meg halad, és ez a lényeg cibora. Mit akarsz te a bányával, tán estélyekre akarsz járni valami szövetségbe. Ne felejtse el még kispályán vagy és ha betartod a játékszabályokat, talán nem törik el a csontodat.

- Ha így gondolsz, akkor a halra kell jobban rámenni. Eddig volt gabonaocsú, jó lenne egy kis barneváli hulladék is az etetéshez. Szimatolj egy kicsit körbe, hátha beférnénk pár kontraktus erejéig. Úgy megnyugodtam, hogy eddig jól ment a szekér, nézd, már lassan pocakot ereszték - és egyik kezével megpaskolta a domború hasfalát.

- Én, meg lehet, hogy elmegyek Mezeivel Pestre, valami fogadásra is megy, szívesen elvezetgetem a kocsit, meg én is éberem figyelek.

- Ez a te ügyed, de úgy hallottam, mintha a Merényihez kellene menned – mondta Gyula úr Izsó Dánielnek.

- Sok mindent kellene öregem és biztos sok minden sorra is kerül, majd rendezgetem, pakolom a dominóimat. A láncreakció persze ettől még beindulhat, egyszerűen, robbanásveszélyes a helyzetem, ami viszont nem nyugtalanít, hogy a múlt felől most békén hagynak, és nem kószolgatnak, nem foglalkoznak velem – mondta, maga elé meredve Izsó Dániel és lassan lekortyolta a pohár alján lévő brandyt.

Aznap még sokszor megismételte ezt a mozdulatot, mert ahogy elkészönt Gyula úrtól a Mese cukrászdába vette az irányt, ahol ismerősökkel futott össze. Elsütöttek egy-egy viccet, de a nevetésük nem a felszabadultságot tükrözte. Ahogy egymásra néztek, mintha

tükörbe pillantottak volna. Arcuk bőrét egyre mélyebb barázdák szántották, és mintha a fejük formája is torzult volna. Némelyikük kopaszodott, nőttek a füleik, lógósabbra állt az orruk, a szájuk széle repedezett, a fogaik sárgultak a nikotintól. Izsó Dánielnek kissé őszült a kétnapos borostája, de a többieké még elhanyagoltabb volt. Izsó beletúrt az aránylag épp, csak kissé ritkult hajkoronájába és érezte, hogy kezd kissé összeállni. A többieké sem fénylett az ápoltságtól. A fociról beszélgettek, aztán meg a kocsikról jött fel a téma. A politikát betonba öntötték, mert ismerték már a veszélyeit. Inkább régi történetekkel szórakoztatták egymást, de hiába akartak megbújni a jelen elől, az csak kibújt az érzelmek hálósákjából.

- Mindennek van helye a világban – mondta Urbán Laci.
- De mindent a helyén is kell kezelni – szólt közbe Jávor Dönci.
- Most arról van szó, hogy vedd fel a lépést te is, de toleráld, ha elgáncsolnak – mondta Turipuli Imre.
- Halvány fogalma sincs senkinek, hogy ebben a tömegben mit gondol a másik – mondta megint Jávor Dönci.
- Azt, amit a média a nyelvedre tesz – mondta Izsó Dániel.
- A mellébeszélésről csacsogsz, mert ott az folyik főműsor időben – mondta Turipuli Imre.
- A gulyáskommunizmusban megszoktuk már, mitől változott volna – mondta Urbán Laci.
- Aki nincs ellenünk, az velünk van – hülyéskedett Izsó Dániel. - Fogalma sincs senkinek, hogy mit gondol a másik – csatlakozott Döncihez. - A saját fiam véleményét nem ismerem, de a testvéremét sem, elbeszélünk egymás mellett, mi változott volna?
- Cserebogár, sárga cserebogár, így koppansz te is neki a falnak – mondta Turipuli Imre.
- A bunkóság a méltósággal képes elvegyülni – mondta Izsó Dániel.
- De elegyet nem alkothat – szólt Turipuli.
- Hagyjuk meg a méltóságot a kultúrának – mondta Urbán Laci.
- A kultúrába ma már belefér minden, – mondta Turipuli - minden, amit csak belesöpörnek.
- Ha elfogy a pénz majd lesz csatatér ott is – mondta Urbán Laci.
- Üsd, vágd, nem apád, nem anyád, lapátra a populizmussal! – nevetett Dönci.
- Na látod, ezek az összefoglaló szavak is a mellébeszélés részei – mondta Turipuli.

- Inkább ígyunk – mondta Izsó és a pulthoz ment rágyújtani. - Ezer gond gyötör és ilyen baromságokról beszélgetünk – morgott magában félig hangosan, hogy Radványi Gergő a pultos is hallotta.
- Ma finomkodnak a fiúk, – mondta - félnek tőled és elnyelik a mondandójukat.
- Tőlem? – kérdezte Izsó Dániel.
- Te már nyominger leszel mindhalálig. Mitől változtál volna? – mondta Urbán Laci.
- Rég kiléptem a francba – mondta Izsó bosszúsan.
- Ebben a korban már ki képes megváltozni? – kérdezte Urbán Laci.
- Na jó, ez így durva, ahogy felvetetted, de hát azért látjuk, hogy nem példanélküli egy kis konspiráció és a kollaboránsok száma is nagyobb a nullánál, hogy finom legyek – hallatszottak Turupuli hangfoszlányai kissé távolabbról.
- Na így keletkezik a vihar egy pohár vízben – mondta Izsó Dániel.
- Egy kanyart a pultos fizet – szólt gyorsan közben Radványi Gergő, hogy elvegye az élet a párbeszédnek. - Inkább sakkozzanak az urak – mondta.
- Nekem mennem kell – mondta Izsó Dániel.
- Hova sietsz? – kérdezte Radványi Gergő.
- Az életemet faragni – mondta Izsó. - Döntenem kell, hogy Merényihez menjek, vagy Mezeit felvigyem Pestre, de hajlok az utóbbira és a kocsit is el kell vinnem a mosóba. Nem is lopom tovább itt a napot. Szevasztok! – mondta és már ment is az ajtó felé, hogy nyakába vegye a várost, mert megint átrendezőődött a piac és nem volt naprakész, hogy ki lesz fogadóképes a manufaktúrális kézi autósok közül.

Másnap a reggeli órákban Budapest felé sűrűn falta a kilométereket a kocsisor. Mezeiék autójának nem sok lehetősége nyílt előzésre, de nem is kellett erre törekedniük, nem szorította őket az idő. Izsó Dániel régi anekdotákkal szórakoztatta utasait, a két Mezeit. Előttük egy ikarus tempózott, amelyik ugyan beállt a sorba, de módszeresen beelőzgette a teherautókat.

- Biztos gyorsjárat – mondta Mezei Jóska. - Jó érzéke van a pilótának.
- Tudjátok mióta működött az a gyár? – kérdezte Izsó Dániel.
- Az Ikarusra gondolsz? – kérdezte Laci.

- A gyár elődjét Uhri Imre alapította 1895-ben. Több mint 30 év után gördült ki rajta az első busz, ha jól emlékszem 1927-ben. Aztán 1948-ban az államosítást már nem úszta meg, idejében fülön csípték.
 - Fülön csípték – nevette el magát Mezei Jóska. - Danikám kireped az oldalam a röhögéstől, olyanokat mondasz, még hogy fülön csípték az Ikarust.
 - Nem, akkor még nem volt Ikarus, csak amikor egyesítették az Ikarus repülőgéppel – mondta Izsó.
 - A '80-as években több mint tízezer darabot gyártottak évente – mondta Mezei Laci. A világ legnagyobbjai között voltunk a busziparban.
 - Honnan tudsz te ilyeneket? – kérdezte Lacit a testvér.
 - Gazdaságpolitika öcsém, gazdaságpolitika – mondta. Szibériától Észak és Dél-Amerikáig futottak – mondta Laci testvér.
 - Úgy van, erősítette meg Izsó Dániel, meg az afrikai sivatagot is hozzátehetjük.
 - Ez volt a fénykor – mondta Mezei Laci.
 - Jó beroszdásodtunk – mondta Mezei Jóska.
 - A gyár leállt, stop, ment volna a távirat, ha lett volna hova, stop – fejezte be éppen Izsó Dániel.
- Ekkor előttük egy 1500-ös lada féklámpája felvillant és ettől kezdve Mezei csak arra emlékezett, hogy villámgyors helyzet és irányváltozások után, mintegy sikló sodródtak az útszélnék, kiütve egy jelzőkarót és a füves árokpart nyelte be őket, mintha valami kaszkadőr gyakorlat kellős közepén lettek volna. Egy pillanatnyi csend és egymás után lassan-lassan megmozdultak. Izsó a kezét levette a volánról és lábait elhúzta a pedálokról. Mozgott mindene, agyával felfogta, hogy a mozgását tudja koordinálni, tehát nagy baj nem lehet. Mezei Jóskára nézett, aki szintén a kezét-lábát próbálgatta, aztán a fejét mozgatta jobbra-balra. Izsó tovább csavart a fején, hogy Mezei Lacira pillanthasson, aki viszont már az ajtó kilincse felé nyúlt. Izsó Dániel lehiggadt, hogy összegezte a mozgásokat és vérző sérülést sem észlelt. Aztán mintha beremegtek volna lábai egy pillanatra, meg végigfutott a hátán egy hideg csik, mintegy borzongás jellegű érzés, de lehet, hogy vegyült is avval, aztán mintha kiszállt volna a szöveteiből a hideglelés és lehiggadva megfogta ő is a kilincset, mint Laci a hátsó ajtónál.
- Megérkeztünk – mondta Mezei Jóska.
 - Hova? – kérdezte Laci és jóformán azt sem tudta, hol van.

- A földre – mondta Mezei Jóska.

Izsó még meg sem tudott szólalni és miután kiengedte a szervezete a védekező szorításból, végignézett a kocsin. A karosszériát épségben látta maga előtt, majd az első kerékre meredt a tekintete, amelyről a gumit leradírozta a csúszás. Hátranézett és ott is csak a kopasz felnit látta és köré gyűrődve a gumibroncsot. Átment a kocsi túloldalára és érezte, hogy minden csontja, minden izma a helyén van, a kerekek viszont a másik oldalon is tropára mentek. Odament a két Mezeiéhez, megtapogatta, majd átölelte őket.

- Sajnálom – mondta.

- Úgy néz ki, hogy megúsztuk – szólt Mezei Jóska.

Laci testvér meg csak a tájat nézte.

- Nincs semmi bajod? – kérdezte Izsó.

Laci még egyszer megtapogatta a karjait, tett néhány lépést, helyben topogott néhányat és kissé tompa hangon szólalt meg:

- Nincs semmi bajom – mondta félig magának is.

Mezei Jóska és Izsó rágyújtottak és mire elszívták a cigarettát levezették a feszültséget. Eldöntötték, hogy Mezei Jóska folytatja az utat, ketten Lacival meg intézkednek a kocsi elszállítás és javítás körül.

Mezei egy monstre nagy Tátra teherautóval haladt tovább, melyből a forgalmat szinte felülről figyelhette.

- Itt csak magának kell másokra vigyáznia – mondta a sofőrnek.

- Kis kocsikba én nem is merek beülni – nevetett a sofőr és nyugodt tempóban befutottak a Soroksári útra.

A MUOSZ székház előtt Mezei bement egy cukrászdába, kávéért kért, majd kiment a toalettre. Kezet mosott, bevizezte az arcát, hogy felfrissüljön, észhez térjen. Megigazította a haját, aztán a ruháját és átállt gondolatilag is, kiűzte homlokteréből az utazás történéseit.

A MUOSZ székház ajtajánál már útbaigazították, hogy merre vegye az irányt. A teremben, ahova belépett már szép számmal, részint egy hosszú U-alakú asztalnál ültek, részben kávéztak kis kerek asztaloknál. Hajagos Antal a magángazdák termelői szövetségének elnöke lépett hozzá.

- Van mellettem üres szék. Gyere, foglalj helyet! – mondta.

- Köszönöm, - válaszolta Mezei és követte Hajagost, miközben a szemével pásztázta az egybegyűlteket.

- Jó kicentizted az érkezést, de azért időben megjöttél – mondta Hajagos, akit már a minisztériumi tanácskozásokról ismert, mint a

magángazdák élharcosát. Egymással nem sok vitájuk akadt, mert a két társszervezet hasonló célokért küzdött. A szocialista nagyüzem lebontásával egyidejűleg a kis magángazdálkodóknak mielőbb talpra kellett volna állni és a sok nyomorúság mellett a legfőbb problémáik a piacon támadtak. Választhattak, hogy vagy a nyakukon marad az árú, vagy bizonytalan körülmények között a pénzükhöz juthatnak, vagy nem, a késleltetett fizetési manőverek között. Számos esetben bottal üthették a nyomát az árunak, a pénznek is, meg a bizonylatoknak is, mert előfordult, hogy a felvásárlónak is csak a hült helye maradt. A családok nyomorult kis összepórolt takarékjá mellé még a hitelekkel is bajba keveredtek. Néhányan már a kezdeteknél úgy érezték, hogy az áhított jövő helyett a rég nem látott nyomor fog melléjük szegődni.

„Te jó ég, - gondoltak bele többen - hát jószerével még bele sem fogtunk igazán és már is vannak halottaink.” A nagy bajban, mikor a kenyér is úgy került az asztalra, ha hozta valaki, az alkoholért meg már csúszott-mászott a szerencsétlen, egyszer csak átlendült a kötél a gerendán, vagy lekerült a kupak a sávról. Itt volt a vége a botnak, mikor beszűkült a tudat, elhatalmasodott a stressz és a pánik szintváltott a szorongásba. Mezei ismert olyan családot, ahol a játék traktorokat is a szemébe dobták, nehogy a gyerekek eszébe jusson majd később gazdálkodni. Azok, akik a semmiből szaladtak előre háttér és tapasztalat nélkül, a pusztá hitükkel és reményeikkel, megtizedelte a sors rendesen. A fifikások, vagy akiknek odaterelték a figyelmét és a szegényérzetüket befalazták, leszázalékoltatták magukat. Sokan ezek közül is lebetegedtek, mert az átélt színlelés tényleg életre kelt és beléjük költözött.

A haszonélvező lobbisták egyensúlyoztak a lécz másik végén, akik az összetartás csomóján toporogtak. A pozíciók és a közös vagyon, melyre ráfeküdtek a kapcsolati tőkén felül biztos háttérrel jelentettek. Most ők képviselték a folytonosságot és mindent, ami evvel szemben hatott a bomlasztás előőrseinek vélték. A rendszerváltó politika szándékait fúrták, ahol tudták, az ügyesebbeknek meg már akár négy- öt párttagsági könyve is lapult a fiókjában. Hiába, na, - gondolta Gipsz Jakab a tsz. Elnök - a történelem viharáiban a fegyvernemet a kor szokásjogához választották, mi meg egy kicsit edződünk ezeken a kis csörtéken.

Lassan mindenki helyet foglalt és elhelyezkedett a teremben. A megnyitó beszédben a levezető elnök utalt az újságíró társadalom

széthullására is, aminek több oka is lehet. Mezei gondolatai kissé elkalandoztak, hogy milyen mélységig fog szántani ez az új gazdaságpolitika, mikor a szellem napszámái is szekértáborokra szakadnak.

- Javában tart az osztozkodás a még megmaradt lapok körül - súgta halkan a szomszéd széken ülő újságíró.

- Na, hallgassuk meg a véleményeket a vidék viselt dolgairól – mondta a levezető elnök. - Ki és hogyan képzei el, hogy az asztalra kerüljön továbbra is a kenyér és hol lesz a falu helye, mi lesz a tsz. parasztsággal.

- Az államszocializmus látható kezét le kell cserélni a piac láthatatlan keze által szerveződött gazdasággal – mondta az egyik résztvevő vitaindító.

- Nevezzük nevén a gyereket. Visszakanyarodtunk a kapitalista világhoz. Több évtizedes munkát fordítunk fel, rúgunk szét megint, túljutottunk az ellenforradalmon, konszolidálódtunk és az élvonalba kerültünk a mezőgazdaságunkkal – hangzott el egy másik hozzászólás.

És dőlt a szó, a mondat, a vélemény egymás szavába vágva a jelenlévőktől.

- Remélem csak nyelvbtlás volt ez a pár szó a forradalomról, mert hát úgy gondolom '56-ra célzott az elvtárs – mondta a másik hozzászóló, és egymást túllícitálták a közölnivalóikkal, feltartva a hovatarozásuk képletes zászlaját.

- Persze, persze, forradalmat akartam mondani - exkuzálta magát az előző funkci. - Elragadott az indulat, elnézést – mondta, és folytatódott az adok-kapok.

- Liberális kapitalizmusról beszélünk uraim.

- No, látjátok ennek vannak hagyományai, már Kossuthék is a liberalizmus zászlaja alatt álltak.

- No, nem kellene azért idáig visszanyúlni - szólt valaki.

- Nyugodtan mondjad csak - engedett az elnök. - Az emberi agy akkor kopik, ha nem használják. Hadd mondja csak, a véleményeknek itt most szabadteret kell kapniuk, aztán majd ülepedik – mondta.

- Ezt a fajta kapitalizmust meg kell tanulni, megint csak tanulók vagyunk – mondta az asztal végéről valaki.

- Milyen tulajdonszerkezet fog itt képződni a közgazdászok szerint? – kérdezte egy hölgy.

- Koncepció kellene uraim, koncepció kiabált be valaki, hiszen már látszik az ipar leépülése, nehogy hibát, hibára halmozzunk uraim – mondta.

Az uraim szó után a levezető elnök kapcsolódott be gyorsan megint a beszélgetésnek induló egymondatosokba:

- A bevezetőben a vidékről beszéltem, meg a kenyérről, meg hogy milyen lesz a falu szerepe, meg a parasztságé, meghívtam a gazdaszervezetek képviselői közül néhányukat. Egyébként is nektek ugyan lehet véleményetek, magunk között, egyébiránt meg az olvasót kellene kiszolgálnunk hírekkel, meg különböző indíttatású véleményekkel. Ezért most javaslom, hallgassuk meg a meghívottakat. Tegyük fel kérdéseket, és utána klubszerűen folytatjuk a beszélgetést. Kicsit kivárt, csend lett.

- Köszönöm – mondta és átadta a szót a magángazdák képviselőjének. - Tessék Hajagos úr, tessék – mondta és a magángazdák képviselője felé nézve, kezével, mintegy ráutalva mutatta, hogy szabad a gazda.

- Tisztelt uraim! Úgy látom, pompás vitatkozó kedvükben vannak itt önök e meglehetősen kellemes környezetben. Mint a vadlovak, úgy száguldoznak a gondolataik, előzve egymást, cikázva és farka felvágva. A magángazda, meg a termelői döntésekhez nélkülözhetetlen információk hiányában csetlik-botlik és az ütött-kopott villájára támaszkodva, felnéz az égre, aztán bemegy a félhomályos istállójába megfejni a teheneket, csakúgy megszokásból. Ezért indítok ilyen irodalmi képekkel, hogy érzékeltetni tudjam a pénzszűkös időket, a garanciák teljes hiányát és a piacgazdaságra kinyitott ajtók mögötti szakadékot, mely elnyel bennünket, mint ürgelyuk a vizet. Igen, nem keletkezik jövedelem, mert a felvásárlók úgy gondolják, hogy az erőfölény azt jelenti, hogyha két vállra fekteti a parasztlegényt, a győzelem dobogójára léphet. De ha ez a parasztlegegy feláll és csakúgy vidéken szokás, fenébe billentené, kámfort játszik és az „Aranyajt” kft. már el is tűnt a jogszabályok sűrű erdejében. A piaci zavarok és feszültségek örölnék fel minket, nem a munka uraim. Önöknek feltáró riportokat kellene megjelentetni, hogy mi történik velünk a vidéken, hogy az illetékes urak észbe kapjanak, mielőtt felemészt bennünket a kilátástalanság és eltűnünk mi is az előbb említett erdők sűrűjében. A Mezei úr úgy gondolom, hogy mint a KÉVE elnöke csak megerősíteni tud engem.

- Osztom a Hajagos úr megnyilvánulását. Először is ki kell jelentenünk, hogy nincs piac – mondta Mezei, majd folytatta. - A nevünkől adódóan a mezőgazdasági kistermelők és vállalkozó körét van szerencsém a mai összejövetelen képviselni. Kis hazánkban közel egymillió kistermelő és részfoglalkozású vállalkozó, döntően az őstermelői körhöz tartozik. Ezek közül kerülnek ki a tagjaink. Ők a földterület mintegy negyedét művelik jelenleg, főleg zöldség- és gyümölcstermeléssel, virággal, állattenyésztéssel szorgoskodnak. Még a szövetkezeti tejházak, tejszarnokok idejében biztos mellékjövedelmük származott a tejből, vagy más ágazatot is említve, pl. a szőlőből, amit az állami pincegazdaságok felvásároltak és a jövedelmeket kisebb-nagyobb mértékben kiegészítették. Mára ezek eltűntek a KGST összeomlása miatt, a szőlő és borágazat egyik pillanatról a másikra elveszítette a piacának jelentős részét. A tejágazat érdekeltiségi területe is átrendeződik. Az önök által ismert átalakulásokat, ami semmit nem hagyott érintetlenül nem ecsetelem. Ezekről folyamatos és részletes tájékoztatást igényelt volna a termelői réteg, hogy rendezhesse a sorait, esetleg önszerveződhessen. Elnézést, hogy kapkodok a témák között, de nem előadásra készültem – mondta Mezei kissé felindultan. - Az eredeti mondandónk, hogy a nagy átalakulásban nincs hova termelni, mert eltűntek a piacaink, ha meg van hova szállítani, eltűnik a pénz. Marad a szabadtéri zöldség-, gyümölcs-, virágpia, ami őskorszakot tükröz és ahol fektetik a termelőket a nepperek. A mi térfelünkéről úgy érzékeljük a folyamatot, hogy ide a feudalizmus micéliumai szövődnek közénk és nem az új szelek frissítő fuvallata lengi be körülöttünk a tájat.

- Mezei Hajagosra nézett, Hajagos felállt Mezei mellé. - Uraim! - mondta. - Itt több mint egymillió ember megélhetését jelentheti az ügy, melyet képviselni kellene. Mi is csak katalizátorok vagyunk itt, ellenkező esetben a fedélnélküliek, munkanélküliek és a kivándorlók sokaságával kell majd szembesülni. A tájékoztatás a maguk kenyere, a média hatalmi ágga nőtte ki magát. Ma már a nyilvánosság az az erő, amit forintban nem lehet mérni – mondta Hajagos.

- A nagybani piacokat fejleszteni kellene – mondta Mezei. - Egy új regionális nagybani piac létrehozását tervezi az egyesületünk Kecskeméten. A KÉVE már kapcsolatban áll Európa egyik legnagyobb nagybani piacával – tette hozzá és helyet foglaltak Hajagossal együtt.

- Mezei úr azt mondta, hogy nem készült előadásra. Kérdésekre válaszolnának? – kérdezte a levezető elnök.

- Legyen úgy – mondta Mezei.
- Amennyiben felteszik azokat természetesen – mondta Hajagos.
- Tudnánk többet termelni is? Úgy értem megérné a befektetés? – hangzott el az első kérdés.
- Magyarországon a mezőgazdasági művelésre alkalmas területek aránya messze felette áll az uniós átlagnak és a termékenysége, művelhetősége, klimatikus viszonyai is kedvezőbbek annál, szinte korlátlan tartalékaink vannak, ezzel szemben egyre extenzívebbé tesszük – mondta Hajagos.
- A növekedési lehetőségek oldaláról megvilágítanák a helyzetet? – kérdezte egy hölgy.
- Ez a lakosság reáljövedelmétől is függ meg az exporttól, ahol az unió az egyik legfontosabb piac, itt sok a nyitott kérdés, persze nyomolni kellene más felé is, bár tévedjünk, de tudomásunk szerint a külföldi kereskedelmi képviselők épületeit is eladtuk már, ez az miben igen gyorsak tudunk lenni. Az orosz piac tartósan élelmiszer bevitelre szorul, csak mivel fizet az kérdés, meg hogy ki üzletel kivel, mert az oligarcháknak már elég hosszú a kezük – válaszolt Mezei.
- A földtulajdon kérdésében mi az álláspontjuk? – hangzott a következő kérdés.
- A termőföld túlnyomóan a természetes személyek tulajdonába került. Persze maradt még állami tulajdon bőven – mondta Mezei. - Viszont a földek nagy része bérleti szerződések alapján gazdasági társaságok, és termelőszövetkezetek használatában van. Egyrészt azért, mert sokakat ebbe az irányba tereltek, másrészt nincs tőkéjük a tulajdonosoknak a működtetésre. Meg az életmód, a helyben lakás, a hozzáértés, a szakértelem további kérdéseket vet persze fel. Mi az életképes méretű családi árutermelő gazdaságok létrejöttét és megerősödését szorgalmazzuk. Az meg a csúcs, ahol már rendelkeznek gazdálkodási múlttal, szakismerettel és a tevékenységüket főfoglalkozásban kívánják végezni. A kistermelők árutermelésbe történő integrálására viszont többféle elképzelés lát napvilágot. A szakszövetkezetekben, amely a Homokhátságon megengedett formulaként virult a tagi értékesítés, működött, még a hitelezés is, de a rendszerváltás nagy mosakodásában a fürdővízzel együtt kiöntöttük a gyereket is úgy, hogy már oda sem néztünk. Ezért a KÉVE a regionális és aukciós piac működésében látja a megoldást, új technológiákkal, ahol vertikális szerveződések is létrejöhetnek.

- Mezei úr, úgy látom, magának nem nehéz felkészülni. De hadd kérdezzem meg, mit ért vertikális szerveződésen? – kérdezte egy vidéki hetilap tudósítója.
- Ahol már profi kereskedelem működik, megjelenik a jövő és már jelen van a feldolgozás, a válogatás, osztályozás, csomagolás, tehát a hozzáadott érték növekedni tud.
- Ez hatalmas elképzelés, álmodik a nyomor – nevetett valaki.
- Álmodok nélkül a szürke nyomorba temetkezhetünk, ahova kilátástalanság nehezedik csak ránk. Le kell térni a kövesútról uraim, hogy miként is élnek ma a tanyákon lakók. Megérne egy-két szociográfiai értekezést. Ez viszont érdekes kérdés, hogy a sematizmus idejében sorra születtek a jobbnál-jobb szociográfiai művek, ma meg már csak a bulvár virul – futott át Mezei gondolatain.
- Félretéve az élcelődést, engem ez kíváncsívá tesz. Hajlandó erről majd bővebben beszélgetni? – kérdezte a tudósító.
- Amennyiben időpontot tudunk egyeztetni, természetesen – mondta Mezei.
- Hol lehet önnel találkozni? – kérdezte a tudósító.
- Mivel nem a szóvivőségből élek, a kertemben, egy cigarettaszünetben – mondta viccesen Mezei. - Azért kerítünk rá sort, amennyiben ez aktuális lesz, nyugtatta meg a tudósítót.
- A privatizáció, a kárpótlás és a mezőgazdasági nagyüzemek átalakulása eredményeképpen létrejövő új mezőgazdasági struktúrák mikor nyugszanak meg, más szóval, hogy stabilizálódnak az önök szervezetei szerint – kérdezte az egyik napilap szakírója.
- Nézzék, nálunk a földtörvény szerint háromszáz hektár, vagy hatezer aranykorona a felső birtokszerzési korlát, ami szerintünk is előremutató az európai tizennyolc-húsz hektárokkal szemben. Csak megemlíteném, hogy nyugat-németország mezőgazdasága családi gazdaságokon alapult, melynek átlagos mérete tizennyolc hektár volt, a kelet-német mezőgazdaságot meg a négyezer hektár feletti üzemek jellemezték, jelenleg meg a teljes munkaidős egyéni gazdaságok átlagos mérete százötven hektár körül van, egyébként meg a földterületek zömét nem a tulajdonosok, hanem a bérlők művelik. Itt a társaságok nagysága átlagosan négyszáz hektár, az arányok javítása érdekében az új családi vállalkozásokat a német kormány komoly tőkével segíti. Csak azért példálózok, hogyha Európában otthon akarjuk magunkat érezni, akkor egyeseknek nem a sok ezer hektáros monstrumok felé kell csábulniuk,

hanem ismerjék fel a korlátokat és tanúsítsanak önmérsékletet. Magyarul, tartsák be a törvényt és a zsebszerződések ismeretlen félhomályát ne érezzék a maguk elfoglalt bástyáinak - adta elő szép nyugodtan a birtokpolitikai bonyodalmakat Hajagos Antal.

Mezei az órájára nézett és látta, hogy már szorítja az idő, mert még át kellett mennie Budára, fel a Normafához a „paraszt hiltonhoz”, az Agrárhotelhez egy másik megbeszélésre. Az elnök megnyugtatta, hogy szerinte még számos ehhez hasonló diskurzust szeretnének több résztvevővel rendezni, és ebből a kis eszmecsereből is érezni lehet a vidéken támadt bonyodalmakat. Mezei további jó munkát kívánva elkészönt és Hajagos Antalnak átadta a stafétabotot. Kifelé menet jó pár névjegykártyát nyomtak a kezébe azzal, hogy alkalmasint csörögjön rájuk, amint lesz egy kis ideje.

Mezei körül besűrűsödött a levegő. Már a reggeli meglepetések az aszfalton próbára tették az idegeit és mekkora szerencsájuk volt, gondolt bele. Karcolás nélkül megúszták a váratlan kalandot, ami megerősítette benne, hogy a közút veszélyes terep ebben a zsúfolttá vált világban. A pesti utcákra meg elég volt kinézni, ahol a sűrű forgalomban, helyenként, mintha csak dodzsemeztek volna valami rutinos kaszkadőrök. A tágas terephez szokott érzékszerveivel kutyaszorítónak érezte a préselődést, amibe hellyel-közzel belekeveredett. Reménytelennek kezdte érezni a helyzetét, hogy ő odaérjen a meghívásra, közben még azt sem tudta hogyan, mikor és mivel fog hazakeveredni, bár a Budapest- Kecskemét-Szeged vonalon akad jó pár járat, de a késő esti órákra már megritkul és azután, mintha megszűnt volna az élet. A menetrendszervezők biztosan úgy voltak vele, ha már itt éri az est az ürgét, hát menjen szórakozni az éjszakai sűrűbe. Mezei a taxi mellett döntött, nem is tehetett már mást, mert a vidék marketingje című rendezvény már megkezdődött, ahova Laci testvért Izsó Dániel fuvarozta volna át. A taxi a főváros szebbnél-szebb természet közeli tájain haladt az emelkedőn, impozáns villaépületek, nagy kertek és a fás parkok övezetében. Mezei sorsába süllyedve néma csodálattal dolgozta fel a pazar lét egy-egy megcsillanó alkotását, melyek jó érzékkel és jó ösztönökkel épületek fel a főváros lüktetésén kívüli madárdalos rengetegben. A taxi a fennsíkra érve az Olimpia szálló előtti íves kanyarnál irányt változtatva haladt tovább, kissé visszafelé, majd befordult a „paraszt hilton” parkolójába. Jó érzéke volt annak idején az érdekszövetségnek, akik a tsz. parasztság pénzén ilyen pazar helyre

felépítették az impozáns szállodát a hatalmas konferencia teremmel, ahol a továbbképzéseken be lehetett hangolni az elárvult vidéki gondolatokat. Mezeit a bejáratnál a rendezvényszervezők útbaigazították és egy kedves kis munkatárs el is kísért egy külön terem elé, ahonnan halkán kiszűrődött az előadó hangja. Mezei kissé rendbe szedte magát, megigazította a ruházatát, és ahogy belépett az ajtón már invitálták is egy üres szék felé. Ahogy szétnézett nyugtázta magában, hogy a protokolláris köszöntőket ezek szerint már rég elmondták.

- Hol tartunk? – kérdezte a szomszédját.

- A tanyákkal kapcsolatos tudást ecsetelik – mondta a szomszédja, aki jól ki volt csipekedve és aki a frissen vágott haját néha megigazította.

Mezei még egyszer végigfutatta a szemét a résztvevőkön. 'Na, ezek sem láttak még karón varjút', gondolta és eszébe jutott Eszti néni, aki a kis veteményesébe karóra kötözte a szarkát, varjút madárriasztónak és azért a kis dúvadért túrőspitét sütött neki. Hogy a ruha teszi, vagy nem teszi az embert, akkoriban már lehetett vitatni, de az mindenképpen látszott az arcokon, hogy kevesek bőrét sütötte a Nap, cserzette a szél és a schaum samponos hajukat sem a homok koptatta, tördelte lenge hajladozó árvalány csokorrá. Mintha hivatali emberek hallgatnák a hivatalos embereket. Hiába no, gondolta Mezei, sokat változott a világ és így bőven jut hely az uborkafán. Aztán elhessegette a maradi gondolatait és próbálta belátni, hogy elképzelhetően vannak személyek, akik egy pillanat alatt átlátják, amire ő évek alatt is alig képes. Amiket ő hónapok alatt átélt és megért, másoknak elég csak odapillantania az útról, vagy ránézni a képernyőre és otthonosabb gondolataik támadnak, mint a bennszülöttnék. Aztán csillapította magát, hogy az ő életmódja egyénre szabott és ezt a fajta gondolkozást nem várhatja el más társadalmi csoportok tagjaitól, mivel a dolgoknak más a természete.

Az előadó valóban a tanyákkal kapcsolatos tudást ecsetelte és előadta, hogy a tanyasi életminőség fejlesztésével pozitív hatások érhetők el, szélesebb társadalmi csoportok számára is. Nyugaton bevett szokássá rögzül, hogy a lakosság a városoktól távoli vidéket látogassa. Vonzó a természethez közeli életmód. Hazánkban is a tanyák hamarosan az őket fejlesztő közösségek értékeivé válhatnak.

Mezei még egyszer körülnézett, hogy lát-e hasonszőrű embert, mert egyáltalán miről is beszélnek itt és újra átgondolta a mondatot a tanyákat fejlesztő közösségekről.

Már a magángazdaságot építjük, gondolta. Keresztre feszülünk, hogy a tanyánkat visszavegyük, megvásároljuk, vagy rendbe tegyük, ha egyáltalán megmenekült a nagyüzemi táblásítás dózerei elől. Aztán arra gondolt, hogy lehet, hogy a nagy futkosásban biztosan rosszul értelmezi a mondatokat, vagy nem érti a szövegkörnyezetet. Mert nyilvánvalóan ebben a történelmi helyzetben nem beszélhet valaki fejlesztő közösségekről, hisz a közösségeket éppen hogy magánosítják. A következő előadó arról beszélt, hogy a tanyák vidékenként is eltérnek egymástól, így a fejlesztésük átgondolt és a helyi igényekhez alkalmazkodó beavatkozást igényelnének. A marketing modellbe elemezte, hogy a tervezett vidéki tanyasi turizmust hátrányosan fogja érinteni a farmtanyák és üdülő tanyák mellett a szociálisan problémás előhelyek riasztó hatása.

Mezei az első hozzászóló buzgalmával vehemensen és időnként elérzékenyülve emelt kifogást a szociálisan problémás megjegyzések ellen és élénkíteni akarta az emlékező tehetségét a jelenlévő előadóknak és persze a közönségnek is. A vidék a magyar tanya évszázados elmaradottságba taszítottságáról a tanyákra kiszorult leszegényedett emberi létről szólt nálunk már-már hagyományosan. A gazdák és a gazdálkodó parasztok, meg a parasztizáló szegények közötti hézagokba mindig is megbújtak a nyomor jelenségei, melyet a lentebb és lentebb csúszó szerencsétlenek cipeltek magukkal, mint valami ólmot.

- Tisztelt egybegyűlte! – folytatta Mezei a hozzászólását. – Nem hiszem, hogy éppen ebben a stádiumban lenne ma a magyar tanyasi paraszt, hogy esténként azon gondolkozna, hogy hány fürdőszobát rendezzen még be a klimatizált szobáihoz. Azt persze nem állítom, hogy kis hazánkban egyáltalán nincsenek erre vállalkozók, de általánosságban nagy sikertörténetről nem kell álmodozni. A tanyasi paraszti gazdaság megteremtésén igen sokan fáradoznak, de hol állunk még ehhez. Arról kellene együtt gondolkoznunk, hogy az ehhez vezető út feltételeit mikor és hogyan alapozzuk meg istenigazából. A sértett méltóságot a vidék immunrendszere képes lesz-e gyógyítani és legalább az elemi szintű szabadság fuvallata szárnyára veszi-e a reményt?

Mezei beszédében később bemutatta a KÉVE tevékenységét, ahol egyesületi közösséget alkotnak a feltételek kiharcolására, és mint érdekképviselőt szeretnének is céljaiknak érvényt szerezni.

- Természetesen mindannyian tudjuk, hogy vannak az igényeknek határai, de azok oly messze kerültek a történelem során tőlünk, hogy

nem is látszanak igazából – mondta. - Mindannyian, de legalábbis a többségünk ismeri, vagy ismerni véli a birtoka határait ebben az elhúzódó, húzom, ereszd meg osztozkodásban. A lehetőségek határainak tagításában viszont határozott nézeteink összegződnek. Felhívták viszont a figyelmemet, mondta, hogy nyitott fülekkel járjak, mert vidéken a verebek azt csiripelik, hogy a legújabb célegyenes az erdősítés, gyepesítés, pihentetés és a turisztika irányába vezet. Ezek szerint az eddig elhangzottak tartalmából levonható a következtetés, a hírek valóságtartamára. Ebben a megvilágításban a feldolgozóipar megingásán nem kell elcsodálkoznunk. Így a jelenlegi meggondolások alapköve a tanyasi gazdálkodó számára a természet közeli és független életvitel megteremtése marad. A vállalkozók már inkább modellezhetik a maguk számára a turizmust, amennyiben kacérkodnak evvel a gondolattal, és ha a környezetük is evvel összecseng. Elmondanám, – folytatta Mezei - hogy egy ideig nagy élmény volt a német turistáknak jól bepálírozva, elseftelt vörös csillagos orosz helikopterekkel levegőbe emelkedni, amit életveszélynek bélyegeztek, bátor cselekedetnek tartottak, meg hát ugye, kacérkodásnak vélték a szabadság érzetével a hátuk mögött. Aztán persze élmény volt a pusztán körbe fújatni magukat a szárnyaló szelekkel és meghúzódni tanyasi panzióba, ahol az asszonyok a csikósokkal szemezgettek, a férjeik meg kevergették a sört a pálinkával. Ezt a fajta gulyásturizmust már réges-régen vegyítették a Magony-tanya panziójába, mikor még a németek nálunk találkozgattak. No de, nosza rajta, fejlesszék tovább, de ezt érezni kell, hogy ez a magyar puszták és nem Ausztria, - mondta Mezei és elkészült, mert indulni kellett a vonathoz.

A vonaton mikor már a kerekek kattogtak a síneken, és elhagyták a városi rengeteget, fellélegzett. A sín pár, a biztos kivezető az épületek rengetegéből, a fővárosból, melynek nincs vége semerre, csak kavargó az ember ott, mintegy végtelen térben. A nyílt pályán, mikor már átér egy másik térbe, ahol a végtelen szántók, ültetvények és facsoportokkal megszakított mezők végtelenje találkozott, igen messze az ég felé, gondolatai szabad szárnyalásba kezdtek. Egy darabig nézte az átszűrődő színeket, majd az égbolt felé fordította fejét, ahol halványzöld felhők keveredtek a fehér, angyali párnákkal és vigyázott rájuk az óriási kékség, melybe belevesztett még a vonat is a kattogásával egyetemben. Lecsukta a szemét és próbálta összegezni a napot, melyben a sors már reggel próbára tette őket és folytatódott az

ámokfutással az értekezletről-értekezletre. Szürreális képek kalandoztak gondolatai sodrásában. A párbeszédek és megnyilatkozások hangos jelenetei és a késéseivel, távozásával, mintha rendezői instrukciókat hajtott volna végre. A rendező, a láthatatlan rendező erő próbálgatta őt most különböző szituációkban, gondolta és mikor meghallotta a kérdést: „Úgy gondolja, van esélyük a kis kertjeikkel a fennmaradásra?”, felnyitotta szemeit és még mindig látta a székén billegő tömény arroganciát. Aztán testvérére, Lacira gondolt meg Izsó Dánielre, hogy miként végződhetett a visszavonulásuk az árok partjáról.

VIII. fejezet

Izsó Dániel a restiben lapozta az újságokat, de a vezércikkek első mondatain is felakadt időnként, mint a régi lemezjátszókon a tű. Állandóan köszönt valaki, küldtek az asztalhoz ezt-azt, néha felállt, odament a pulthoz, kezét fogott, megköszönte a barátságot, néha meg csak odabíccentett, vagy csak egyszerűen intett a kezével.

- Ferikém! – szólt oda a pincérnek, mikor egy újabb pohár jégert hozott ki. - Időnként a tálcán szépen apránként csempézd vissza, amit idehozol, mert a lepárlókészülék nincs nálam. Csak úgy fű alatt – mondta Váci Ferinek halkan.

Az ügyes, és rutinos vendéglátós meg csak a szemeivel jelzett, hogy mindent megértett és még egy-két ilyen kanyar után Izsó Dániel előtt már csak egy háromcentes pohár volt, egy kis szóda meg egy, kétdecis Colás üveg, no meg persze az újságok, amelyeket szemelgetett. Az egyiknek a szélére a Pestről érkező vonatok időpontjai voltak jegyzetelve, fentebb meg a buszoké, de mivel Izsó Dánielt a szimata ritkán vezette félre, már nem is ment át a közeli buszpályaudvarra és a következő vonattal várta Mezei megérkezését. Az újságok a pártharcokkal, meg az annak látszó csatákkal voltak teledekorálva és a hirdetésekkel, reklámokkal teletapétázva, hogy a szemgolyó bármely szögből kontaktusba kerülhessen az ajánlott termék jelével.

- Hello! – mondta egy hang a szék mellől és egy parfümillatú kar nyúlt az asztal lapja felé, arrébb tolva a szódavizet.

Izsó Dániel rögtön megérezte, hogy ki áll mellette. Végignézett a kezén, és ahogyan a hosszú, vékony, arannyal megrakott ujjak fölötti csuklóra ráomlott a zsabós művészi textílsoda, úgy omlott alá a lány selyemsál is, mely, mint egy fuvalat lengedezve megérintette Izsó Dániel borostás arcát. Az érintetés annyira valószínűtlenül finom és légies volt, hogy szerelemből is csak kivételesen ritka pillanatokban hull így alá.

- Zsú! Te vagy az? – nézett most már az érkező szemébe Izsó Dániel.

- Nem szabadulsz tőlem te öreg róka – mondta fejét megbillentve a nő és a férfira nézett.

Izsó szeme meg egy pillanat alatt végigfutott omló barna haján, aztán tekintete követte a test vonalát egészen le, a passzos vonalú hasított bőr lábbelikig.

- Meg mi az, hogy Zsu? Tudod, hogy azt szeretem, ha Zsuzsónak szólítanak.

- A köztudatban, de nekem mindig Zsu voltál, mert a második szótagnál már elakadt a lélegzetem, drágám.

- Csíptem is, hogy bomlasz utánam, jól jött a hiuságomnak.

- Te a hiuságodat mindig tápláltad valakivel aranyom.

- Mi az, hogy aranyom? Inkább mond, hogy foglalj helyet drágám.

- Na, csüccs le ide mellém – mondta Izsó Dániel, és kintebb húzta a széket az asztaltól, majd felegyenesedett és egy gyors gondűző pusztit nyomott Zsuzsó arcára. - Jó hogy látlak, te csak a szép emlékeket hozod nekem. Te vagy az óriás kabala az életemben, aki rendszerint elveszik, és néha-néha megkerül egy kis időre.

- Neked nem volt több időd sosem – mondta Zsuzsó.

- Mindennek meg van a maga ideje és akkoriban sok munkám volt – mondta Izsó Dániel.

- Akkoriban - akkoriban, de később nem volt időd soha?

- Később egyszer csak megnősültem – mondta rezignáltan Izsó és a szemei semmitmondóan a távolba néztek, túl az asztalokon a fogasok mellett, túl az ajtón az üvegen át, sínek felett a távoli nyárfák csúcsain túl, a felhők habjaiba.

- Látod, most is a távolba merengsz, mintha itt sem lennék és ott a távolban, messze-messze vagy már ilyenkor te is, mert itt már csak a tested van énmellettem. Nyugi-nyugi, mindjárt jön a vonatom.

- Na, ne haragudj, - mondta Izsó Dániel - de közben dolgozom is.

- Na látod, ez a te bajod, véletlenül összefutunk és te már is dolgozol. Izsó Dániel nem szólt, inkább egy új csomag cigarettát bontott fel kissé idegesen, hogy zörögjön az a papír, és szerette volna, ha a régi emlékek ott maradnak jó távolban, ahova nézett az előbb a felhők habjaiban. Mindig is ez volt a bajuk, hogy amikor a legszívesebben Zsuzsót felkapta volna a karjai közé akkor, annak épp a ruháján kellett igazítani, vagy a kimondott mondatai berántották a féket az ösztöneiben és az érzelmei már is parkoló pályára álltak. Talán kicsit férfiasabban kellett volna vele bánni, mintegy tangónál, temperamentumosabban, ő meg úgy állt mellette, mintegy filmhős, ám ezek a merev pózolások nem vágtak össze Zsu lány hajlékonyságával, aki meg már szerette volna, hogy forogjon vele körbe-körbe egy megszedült örömben kisodródva egy virágos rétre. A másik hiányát érezték mindketten, de mégis egyre messzebb sodródtak, pedig nyújtották egymás felé a kezüket, de azok a

fölényes kis fuvallatok beléjük kapaszkodva egymástól egyre távolabbra pördítették őket.

- Magdi? – kérdezte Zsuzsó.

- Azt hiszem elérkezett nálunk is az idő.

- Milyen idő? – kérdezte Zsuzsó.

- Milyen idő, milyen idő? A válasz ideje.

- Na ne bomolj! - mondta Zsuzsó, őszinte természetes csodálkozással hangjaiban némi megrovással, mert attól, hogy Izsó Dániel Magdit vette feleségül nem neheztelt egyikre sem.

Azokban az időkben úgy dongtak körülötte a pasasok, mint virág körül a méhek, és neki tetszett a kavalkád és meg volt benne a tehetség, hogy pusztá szóval is lefékezze őket. Aztán mikor Izsó összeborult Magdival, mintha a tiszavirágzásában röpködött volna, megállíthatatlanul hódított, de legszívesebben behalt volna a fájdalomba. Naiv volt még, nem tudta, hogy a játék kis epizódjai mivé összegeződnek és ő egy szép napon már csak magányosan hajladozott az ágyás szélén, mert Izsó eltűnt egy kékharisnyával a kertek alatt.

- Ki dobta be a törülközőt? – kérdezte Zsu.

- Magdi elviharzott egy hosszabb kirándulásom után, én meg ott maradtam a kutyával. A gyerek meg külföldön üzletel valahol.

- Külföldön üzletel? – kérdezte Zsu.

- Én kiléptem és úgy gondoltam, hogy közösen csinálunk egy céget, de ez még nem jött össze.

- És Magdi? – kérdezte Zsuzsó.

- Dunántúlon egy panzióval próbálkozik, üzletasszony akar lenni.

- Nadrágot húztak a nők, – mondta Zsuzsó - bár én is seftelek egy kicsit, de azért még szoknyába járok.

- Sikerült az emancipáció, jól összekeveredtek a szerepek, bár a mi esetünkben nem egészen csak ez volt az indíték motorja.

- Ha lett volna vagy három, négy gyerek, kevesebb indíték maradt volna – nevetett fel Zsuzsó.

- Nálad hányan is dongták körül a szoknyát? – kérdezte Izsó Dániel.

- Az az egy lányom, és az is Pesten van már.

- A férjed? – kérdezte Izsó Dániel.

- Egyszer csak összekapaszkodott egy fotós nővel és meg sem álltak Kanadáig. Azóta ingázok Pest és Szeged között, de kocsival szoktam járni, csak most a szervizben van.

- Mi késztet az ingázásra? – kérdezte Izsó Dániel.

- Azt hittem felfogtad, hogy pénzt is kell keresnem.
- Úgy gondoltam, hogy a lányod miatt, - mentegetőzött Izsó Dániel - de akkor még is mivel foglalkozol, ha szabad megkérdezniem.
- Orvoslátogató vagyok, jobb híján seftelek az egészségügyben. Megdolgozom a kenyérért – mondta Zsuzsó.
- Rólad a pénz eszembe se jutna – mondta Izsó Dániel.
- A mai világban mi jutna eszedbe Izsókám? – kérdezte Zsuzsó - Mikor a pénzről szól minden meg a fogyasztásról, és ezt alátámasztom én is. Tudniillik a gyógyszernek ugyanúgy fogynia kell, mint a zsemlének, vagy a sörnek. Egy termék a sok közül, ami vagy használ, vagy már nem, de azért az egyért mindenki kapaszkodik, az életéért, és lássuk be, van jó szándék is a világon, meg én találkozom még küldetéses emberekkel is.
- Látom, jó karbantartanak – mondta Izsó Dániel.
- Hát igen, vannak tanácsok, amit vagy betartok, vagy nem, és ami bejön, ahhoz elkezdek ragaszkodni – mondta Zsuzsó és a szavaiban már belevágott a hangosbemondó, hogy érkezik a vonat Budapestről és továbbindul Szegedre.

Zsuzsó és Izsó Dániel szinte egyszerre álltak fel az asztaltól és mentek a peron felé. Izsó Dániel még visszafordult, váltott a pincérrel néhány szót, majd futólépésben utolérte a nőt.

- Hol látlak legközelebb? – kérdezte Zsuzsót.
- Kocsival járok leginkább, csak a műszaki problémák terelnek néha a vasúthoz. – mondta Zsuzsó, közben a befutó vonat csikorogva megállt és a hangosbemondó lökte az információkat.

A férfi meg a nő ott álltak egymással szemben a vágányok mellett az utastéren. Ömlöttek rájuk az éles hangfoszlányok, ők meg néztek egymás szemébe mindketten, mondtak még valamit, de a lényeget már elnyomták a külső hangok, vagy talán el sem hangzott olyan, amibe belekapaszkodhatnának.

- Remélem, mihamarabb találkozunk – mondta Izsó Dániel.
- Legyen úgy, rajtad is múlik! – mondta Zsuzsó, és ahogy felment a kocsi lépcsőjén eltűnt az egyik kabin belsejébe.

Izsó Dániel még várhatott volna egy kicsit, hogy a nő visszalépjen az ablakhoz, de férfias gőgje, kemény pózolósa és lelkének vívódása elindította a többi koci felé és leste, hátha észreveszi Mezei nagydarab alakját.

Még a vállát is felhúzta kissé és fordított a kézfejen, megerősítve a gondolatot, hogy helyes volt Zsuzsót futni hagyni, mert neki már csak a

szabadság a legfontosabb. A magányát szabadságnak titulálta és büszkén hordta, mint valami kincset. Úgy érezte, erre kell vigyáznia leginkább és óvni kell magát, hogy ebbe az erőterbe ne lépjen be idegen. A szerelem az más, gondolta, a szerelem ledönti az embert és az egész lénye feloldódik, szinte megsemmisülnek a fenntartások, felszabadul a lénye és az életért remegő vágy lesz az Istene még a gondolatoknak és öleléseknek is, mellyel utaznak tovább a számukra már időtlen térbe. Ismerjük be, erősítette magát, hogy Zsu mellett ezt nem érezte így át, meg egyébként is, először a saját életét kell rendbe tenni, különben csak a katasztrófa felé sodródna, mélázott magában, mikor meglátta Mezeit, aki a sok ember között a síneken át próbált átvágni, kikerülve a peront. Izsó Dániel visszanézett még a szerelvényre, hátha feltűnik Zsuzsó az ablakban és amikor már vagy háromszor visszafordult, de nem látta meg, lenyugodott lélekkel eredt Mezei nyomába.

- Józsefem! – kiabált Mezei után és sietve feltartott kézzel integetett, mikor Mezei egy pillanatra visszafordult a hang irányába.

Mezeit jóleső melegség, szinte az otthon érzése öntötte el, már ott a sínek mellett, amikor meglátta Izsó Dánielt.

- Elébem jöttél cibora? – kérdezte Mezei.

- Csak jól tippeltem, hogy vonattal jössz haza – mondta Izsó Dániel.

- Mivel vagy? – kérdezte Mezei.

- Nem hiszed el, Lolánál van Franci meg a barátnője Manyi. A kocsijukat elhoztam, mert már van bennük egy kevés, otthagytam őket a Gyöngybe. Tudod, hogy Franci ismer minden vendéglátóst, hajdanán dolgozott velük, hadd boldogítsa őket. A Manyi egy kicsit visszafogja, de így ketten együtt azért tarolnak a laza társasági érintkezés dohányfüstös világában. Pesten mi a helyzet? Egyáltalán odaértél? – kérdezte Izsó Dániel.

- Mintegy villámlátogató. Kissé késtem, meg kissé hamarabb eljöttem, de a dolgok lényege megcsapott. Egy csipetnyit hozzá is szóltam, de lehet, hogy nem jó időben, és esetleg sebeket is ejtettem, de mentségemre legyen mondva, a mi fajtánkat szeretik két vállra fektetni, és közben úgy csinálnak, mintha csak cirógnának – mondta Mezei, miközben pompás kedve támadt, hogy Izsó Dániel itt volt mellette, kijött elébe a vonathoz. - Ti hogy kászálódzatok haza? – kérdezte, miközben belepréselődtek a pici renaultba.

- Minden sínen van – mondta Izsó Dániel. - Holnapra kész a kocsí, az összes gumit le kellett cserélni. A testvéred meg már az irodán könyvel, érted szorított, hogy az utad szerencsés legyen.

- Ha így áll a dolog, szerencsések vagyunk – mondta Mezei. - Megkérhetlek valamire? – kérdezte.

- Halljam, miről van szó?

- A kertbe ugorjunk ki először, hadd lám mit fakított Dani meg Niku. Attól tartok, hogy becsődölnek.

A kertben Mezei kikászálódott a kisméretű kocsiból.

- Csókolom! – mondta Niku.

- Csókolom, csókolom! - nevetett Mezei. - Tudod, mit kell csókolni Niku? A lányokat, kispajtás, a lányokat, de egyeseknek csak a macska seggét.

- A macska micsoda? – kérdezte Niku.

- Dani hol van? – kérdezte Mezei.

Niku a pince felé mutatott a hűtő irányába.

- Az állatokat megettették? – kérdezte Mezei, miközben a ház felé tartott.

- Igen, igen – mondta Niku.

Közben Mezei a válogatóhoz ért, követte őt Izsó Dániel és kissé lemaradva Niku lépkedett.

A válogatóasztal mellett az edények sokasága sorakozott megtömve a töméntelen vágórózsával. A mély bordó Samanta hosszú szálai mellett a rövidebb skarlát piros Mercédesek pompáztak és az Eiffel Tower rózsaszín változatát a Wait Lady szüzi fehérsége vadította a készlet színpompájában.

Mezei óriási teljesítménynek tartotta már azt is, hogy ez a két csetlő-botló gyerek képes volt ilyen nagytömegű vágórózsát leszedni és a szivató ládába állítani. Erre a munkára még a készségük sem alakulhatott, de látszott Danin az eltökéltség és az akarat, amely megerősítette az elszántságát.

- Látod, – mondta Izsónak Mezei - farmerban akar otthon vakítani az ifjúság.

Dani csak mosolygott, Niku meg a betanult szavakat ismételtette:

- Igen, igen – mondta, és tótozott, hogy mit is csináljon.

Aztán Mezei mondta neki, hogy cserélje le a vizeket a kádakban, mert a rózsához láthatóan nem mert hozzányúlni.

- Lehetne hozzád egy kérésem? – szólt Mezei Izsó Dánielhez.

- Parancsolj velem – mondta Izsó Dániel.
- Neked lelki barátaid a Helénék, még mi átválogatunk, átugarolhatnál körbeszimatolni, hogy mi az ábra náluk?
- Voltam Gyulánál a napokban, de Sissy meg Gerard nem járt arra. Ideje is lesz megnézni, hogy mit babrál ott ez a székely pár – mondta Izsó Dániel.

Aztán Mezei gyorsan átöltözött, beállt a válogatóasztalhoz és a szokott gyorsasággal szálanként szedte szét a nyalábokat, osztályozta és kötegekbe rendezte a virágok királynőit. Náluk még a hagyományos nemesítésű rózsákból is tucatnyi virágzott, de már a megjelenő világfajtákat termesztették, aminek a vázatarthatósága kétségkívül jobb volt, elegáns küllemmel bírtak és sok mindent elviseltek, de innentől kezdett szűkülni a színek változatossága, vagy csak egyelőre a kertész szíve ragaszkodott a régi barátaihoz és konzervatív álláspontra helyezkedett. Persze Mezei is tisztában volt vele, hogy a váltás megkerülhetetlen és megszerette őket egy pillanat alatt, de már előre sajnálta a régi fajták eltűnését, egyébként is mindent sajnált, ami a múltba veszett.

Aznapra már volt fejünkája elég meg a strapa a világvárosban kissé leszívta az erejét, a virágok között meg újra erőre kapott. Feldobódott, hogy Izsó Dániel segít utánanézni a dolgainak, meg ahogyan az állomáson várta, felért egy hűségnyilatkozattal. Kifejező megnyilatkozás volt részéről és az udvarias gesztuson túl, baráti lépésnek is tekintette ezt Mezei. Fúrta a kíváncsiság az oldalát, hogy Helénékkal mi lehet. Egyáltalán milyen hírekkel tér vissza Izsó Dániel, csak nagyon be ne nyakaljon a Gyula úréknál, ahol Emi addig rágja majd a fülét, még enged az erőszaknak és akkor már nem lesz megállás. Aztán Mezei somolygott magában a válogatóasztal mellett, hogy miért is ellenkezne, mikor kivert kutyaként koncsorog Izsó Dániel az éjszakákban, meg nappalokban is. Közben Daninak igencsak mozognia kellett, hogy Mezei mellett rendezze a terepet. Niku meg elhordta a válogatott kötegeket a tárolóba és legszívesebben már ment volna haza az új farmeröltönyében és odaállt volna az otthoni kocsmába a pulthoz, hadd piszkálja mások csőrét a nagykorúsága. Esténként beszélt is erről Daninak, szinte már betegesen csak ez járt a fejében. Szétnézett az úton mikor jöttek, aztán azóta itt a kertben szedik a burjánt, ugyan esznek-isznak, meg adnak az állatoknak, de úgy érezte, hogy ebbe már beleunt. Nem igen érdekelte sem a növény, sem a föld, és tehernek érezte az

etetések meg az azzal járó cécót. Darálni a gabonát, ahol száll a tömény por a ruhájára, meg nyelni tele torokkal tüdőre a lebegő szerves anyagot, nem az ő kenyere lesz, ő majd megy a firmába és mikor lehúzza majd a nyolc óráját övé lesz a terep. A haverok, csajok, és már azon járt az esze, hogy szórós festékeket, spray-ket vigyen, amivel majd fújja ő is a betont, mert Magyarban látja, hogy ez bevett szokás. Hát, csak menő ez a graffiti. Mezei mondata zökkenetesen ki a gondolataiból:

- Niku! – mondta neki Mezei. - Nézz körül az állatoknál és a baromfikat majd zárd be, ha beültek az ólba. A libák kint maradhatnak, legalább őrzik a telepet. Gedeon jó zajos gúnár, megszokott már benneteket? – kérdezte Mezei a két ifjancot.

- Nikut megcsípte egyszer, azóta bottal közlekedik az udvarukba – mondta Dani és jót nevetve mutatta a csípés jelenetét.

Mezeinek szinte a gondolatát találta el Izsó Dániel, mert ahogy megérkezett a kezében hozta a dobozos söröket.

- Na fiúk, itt az italotok a vacsorához! - mondta és letette a söröket a válogatóasztal sarkára.

- Na végre, hoznak is valamit, – mormogott magában Niku.

- Mi baj, kiskomám? – kérdezte Izsó Dániel.

- Már régen láttam sört – mondta Niku megszéldülve.

- Köszönjük – mondta Dani, aki ezt a megbecsülés jelének tekintette.

Mezei még szétnézett a konyhában, hogy van-e minden az étkezésekhez, visszacsukta a hűtő ajtaját és a konyhaszekrény fiókjából tett ki cigarettát is a két fiúnak.

- Mennyit kell még dolgoznunk, hogy a farmert megvegyük? – kérdezte Dani Mezeit. - Niku bepánikolt – mondta Dani és széttárta a kezeit.

- Holnap megbeszéljük fiatalurak – mondta Mezei és jóéjszakát kívánva elköszöntek Izsó Dániellel együtt.

- Bejelentkezett az őrnagy barátom, akiről már beszéltem egyszer – mondta Izsó Dániel a város felé vezető úton.

- A piacinformációs hálózatra gondolsz? – kérdezte Mezei.

- Persze. A honvédségnél az elért technikákat leselejtezik, itt az idő, be van élesítve. Ez a rádiótelefon hálózat az egész ország piacaira kiterjeszthető.

- Tehát az aktuális napi piaci árakat egy időben minden piacról begyűjthetjük – morfondírozott Mezei. - Egy ilyen, vagy ehhez hasonló készülék egy darabját nemrég a Kereskedelmi Minisztériumban láttam. A pasas a szekrényében fektette, térjünk majd vissza erre, – mondta

Mezei - de most ugorjunk haza, ránézek a családra. Lolával is beszélnem kell, miként kezdjük a napot holnap? Még jó hogy kiugrottunk a kertbe, de nem mondtad, hogy mi van Helénékkal.

- Holnap vissza kell menni, mert nem voltak a tanyán. Emi szerint bevásárolni mentek, kutyáknak, macskáknak viszik a rengeteg tápot. A Pál Jani még csak meg van valahogy, mondta nekem Gyula úr, az udvaron elmatat, mindent javít, helyre tesz, átrendez, pofásítja a tanyát, csinosítja és valóban tip-top minden, olyan mintegy skanzen, ahogy belépsz. A kinti állatokat is ellátja, viszont Helénnek tele van a hócipője. A tápok mellett ételt kell készíteni a kutyáknak, macskáknak, tányérokba terít nekik, csak épp nem az asztalnál. Sissy pattogatja, főleg mikor behisztizik. Kefélni, fésülni kell a macskákat, kutyákat, a szőrtől az ürüléktől nem győz megszabadulni és már nem tud tányérból enni, mert nincs elkülönítve melyik a kutyáé, emberé, macskáé. Masszírozni kell neki Sissyt, főleg a talpait, aztán a kutyákét is. Gerard még a kórházban van, valahol Amsterdam mellett. Erről ennyit – mondta Izsó Dániel. - Holnap megnézem őket.

- Egyébként, a két gyerek is úgy érzem megunta a banánt a kertben. Másra szocializálódtak, de azért iparkodtak egy kicsit, főleg Dani – mondta Mezei és közben megérkeztek a házhoz.

A kis renaultból Mezei kissé nehezen állt talpra.

- Ennek is mottója van, meg kell ezt szokni.

- Mit? – kérdezte Izsó Dániel.

- Ezt a kis karosszériát – mondta Mezei, miközben kiegyenesedett.

Beléptek a kapun és már hallani lehetett az udvarban a házból kiszűrődő hangzavart: „Nem vagyok én apáca ...” hallatszott rekedtes hangon, nagy lendülettel a Zalatnay dal.

- Hallod? – kérdezte Mezei.

- Van ám hangulat – mondta Izsó Dániel.

Aztán Mezei felment a három lépcsőn a teraszra, megfogta a kilincset, aztán mégis csak úgy gondolta, hogy a másik kezével jó erősen bekopog, már csak az illendőség kedvéért is.

- Ki a csoda az ott kint? – kérdezte a rekedtes hang.

- Megérkezett a házmester aranyom – mondta hangosan Mezei, miközben már az ajtót is nyitotta.

- Kit látnak szemeim? Jaj de jó, hogy megérkeztetek – mondta Franci, miközben Izsó Dánielt is meglátta.

- Látod Lola, mondtam én, hogy időben hazaérkezik.

Lola meg csak állt a nappali meg a konyhabejáró ajtajánál és némán, mosolyogva nézte a fejleményeket.

- Manyi, Franci barátnője, - mutatott a hölgyre Lola.

- Csak nem bingózni készülnek a hölgyek? – kérdezte Mezei, ahogy ránézett Manyira is. – Kézcsókom, asszonyom! – mondta és tudta, hogy találkoztak már, csak a név nem jutott az eszébe.

- Ad neked a Manyi egy pusztit, hiszen találkoztunk már, meg tegeződtünk is, - segített Franci barátnője Mezeinek a memóriafrissítésben.

- Ó, Izsó Dániel – mutatott Mezei az ajtóban álló férfirra.

- Itt a Franci áll, aki mindjárt a nyakadba fog ugrani, az asztalnál meg Manyi ül, aki bingózni készül – hülyéskedett Mezei, miközben odalépett Lolához és átölelte.

- Elég mozgalmas az életünk drágám?

- Minket nem esz meg az unalom az biztos.

- A gyerekek? – kérdezte Mezei.

- Fönt a másik házban nézik a mozit, Franciék hoztak filmeket.

- Akkor együtt a család egy kis vendégséggel – mondta Mezei és a konyhán keresztül megközelítette a kamrát, hogy hozzon a vendégeknek egy kis itókát.

- A Franciéknek van kint boruk, – mondta Lola - vörösboros kólát ittak eddig.

- Csak a kólát láttam, de olyan hülye vagyok, attól hogy jöttek volna hangulatba.

- Ha láttad volna őket, mikor betoppantak – mondta Lola.

- Te látom túlélted a napot, minden rendben.

- Van készletünk bőven és most nincs alkalom, úgyhogy nyugi volt, sajnos – mondta Lola.

- Én is így szoktam lenni, inkább kapkodni kelljen, mint állni, várni és fohászzkodni, bár tudom, te olyankor kötöd a szárazcsokrokat.

- Meg a mohaalapot, pisliket a koszorúkhöz, dísz masnikat meg az apró bizsudíszeket, meg az örökös átválogatások, amit te nem nagyon szeretsz – mondta Lola.

- Viszek meggylikőrt, mit szólsz hozzá? – kérdezte Mezei Lolát.

- Az nagyon fincsi. Tudod, hogy milyen gondosan készítettem, mint az álom és itatja is magát. De mi lesz ennek a vége?

- Beseggelnek egy kicsit, aztán elballagnak, most rám is fér egy kevés felszíneesség, hosszú volt ez a nap és már a kezdet sem ment simán.

- Mindent tudok a kezdetről – mondta Lola. - Rúgj is ki egy kicsit a hámból, vigyél ki egy kis vermutot is, az is hatásos.

- Pirosat vagy fehéret? - medítált Mezei. - Maradjunk a pirosnál, ez jó keverhető – gondolta, aztán összegezte. – Vörösbors kóla, meggylikőr és vermut. Jó lesz ez így? – kérdezte félhangosan Lolát.

- Majd jelez, akinek más igénye is támad – mondta Lola. - Ma ez lesz a házi itallapon – nevetett.

Mezei kivitte az üvegeket az asztalra és már is keverte az anyagot, mert sötétzínű üvegekben, házilag palackoztak. Aztán úgy találmra öntött a poharakba, Lola meg hozott háromcentes kupicákat a meggylikőr kóstolásához. Közben Mezei kisurrant az ajtón és átment a másik házba a gyerekeknek beköszönni. Rini jó hosszan kinyújtózott és a báránybőrre tette a fejét, Szabi meg félig könyökölve, kispárnákkal feje alatt húzta már a lóbőrt. Elfáradtak ők is, gondolta Mezei és lekapcsolta a csatlakozókat, betakarta a két gyereket és leoltott a hangulatlámpát.

- Elaludtak – mondta Lolának, amikor visszament a nappaliba, a másik házba.

- Szórakoztasd a bandát, én meg lefektetem őket rendesen - mondta Lola és kiment a házból.

Akár hogy is, két házuk volt a bürokráciának köszönhetően, mert szakaszosan és saját erőből építkezni avval a veszéllyel járt, hogy a hatóság természete ehhez esetleg sosem lesz képes idomulni és valóban Murphy törvénye be is igazolódott, hogy ami elromolhat, az el is romlik. Így a hatóságokkal való kapcsolatuk drámaira fordult és a tervezett üveg téli kertet már nem tudták megépíteni a gonoszkodó paragrafusok mögé bújók miatt. A dolgok természetéből adódóan a bürokraták tovább fontoskodtak, Mezeiék meg tovább edződtek a prés alatt, abban az egyszerű tudatban, hogy építik és védik a fészüküket, mint a madarak a fákon. Ez a duális lakásmegosztás a gyermekekre nézve ilyen robbanékony helyzetekben áldássá változott, mert az ő álmaikat a másik házban nem volt az a tivornya, ami veszélyeztette volna.

- Bingó! – mondta Franci fuldokolva, miközben a kamrából jött ki egy darab kolbásszal a kezében, egy darab kolbásszal meg a szájában, a másik kezében meg egy borosüveg lengett, mintegy inga. - Menjünk már el bingózni! – mondta tisztábban, mikor lenyelte azt a darab kolbászt, ami még az előbb a nyelőcsövén akadozott.

Mezei befejezte a társalgást Izsó Dániellel meg Manyival és pártfogásba vette Francit.

- Jöttem téged gyámolítani – mondta Mezei.
 - Menjünk már el bingózni – mondta Franci makacsul. - A Dugó rendszerint a kaszinóba rulettezik meg kártyázik. A bingó nekem is kijár nem? Nem-e úgy gondoljátok, esetleg nem-e? – tette fel a kérdést Izsó Dánielnek, miközben megfogta, zakója válltömését marokra.
 - Na menjünk a levegőre – mondta Mezei és némi szedelőzködés után elindultak a nem túl messzi szomszéd városrészben található bingóterem felé.
- Még az utca végéig sem értek és Franci fejében újabb fordulat következett és jött, mint a vasgolyó.
- Először menjünk be a Grétihez, régi-régi barátnőmhöz, még közelebb van mint a bingó.
 - Menjünk – mondta Izsó, miközben Manyival karon fogták Francit, de még így hárman is beiktattak egy kis sasszét a nyílegyenesen.

Mint a természetben, mikor betakarja a tájat az éj nyugalma, úgy takarta be Lola a két gyereket könnyű, puha tollpaplannal észrevétlenül, óvva a szendergő világot, hogy a bennük szunnyadó szép álmok vezessék őket a rengetegen át, kis nyugodt tisztásokra a gondtalanság pihenőire.

Lola becsukta az ajtót és karonfogva Mezeit, mintegy ragaszkodó feleség, csatlakoztak a megszádlult kis csapathoz. Kissé megkönnyebbült, hogy nem a lakásban folytatódik a haddelhadd és nagy levegőt véve, szinte hangulatba jött a már néptelen utcán, ahol Franci vezényszavakat szónokolt, Manyi meg jókat nevetett, miközben Izsó Dániel izmosodott közöttük. Egy felújított épülethez értek, ahol az összes redőny tökre leeresztve izolált a külvilágtól. A kisajtó mellett Franci nekidőlt a csengőnek és nyugodtan várt, még egy kis figyelő ablak ki nem nyílt az ajtón.

- Kihez van szerencsém? – kérdezte egy hang, de aki kiszólt annak szinte csak a szája látszott, vékony kis rácsok meg eltakarták a szeméit.
 - Grétit keresem – mondta Franci.
 - Mit óhajt tőle? – kérdezte a hang.
 - Csak annyit mondjon neki kérem, hogy Franci keresi.
- A kisajtó hang nélkül becsukódott és Franci középre állt az ajtó előtt.
- Ki ez a Gréti? – kérdezte még Manyi is csodálkozva.
- Izsó Dánielnek viszont nem kellett sok idő, még így szalonspiccesen sem, vagy inkább főleg így nem, hogy felismerje hol is ácsorognak.

- Na, ne bomoljon csókolom, hát hova visz el bennünket, - szólt egyszerre magázva és tegezve meglepetésében.
- Mi a baj kisapám? – kérdezte Franci.
- A kis késedet! Hát kupiba hoztál bennünket!? – szólt Izsó Dániel csodálkozva.
- Neked sem árt egy kis változatosság, - mondta Franci és elröhögte magát. Nyugi-nyugi, csak a Grétit látogatjuk meg.

IX. fejezet

Dugó úr felállt a játékasztal mellől, és ahogy egy lépésre eltávolodott, amit hátrafelé tett meg, olyan érzése támadt, mintha valami ragasztótól szakadt volna el. Szinte érezte a megkönnyebbülést, és mintha a gerince kirúgózott volna a lezsibbadt végtagjai között. Majdnem megégettem magam, gondolta, de közben ügyelt a mozdulataira, miként egy tánclépésnél, mert már a vérében volt a külsíny jelentősége.

A közép volt a vesszőparipája, beállni középre és nemhogy a sorból kilógni, még a szélre keveredni sem szeretett. Persze sejthette, hogy mások szemében ő egy abszolút egyedi eset, akinek nagyon el kell szürkülnie ahhoz, hogy ne lógjon ki a sorból, noha nem parádézott, öltönye nem volt kirívó, de slamposnak még nem látta senki, veresége súlya alatt sem. Az inge mindig frissen vasalt, egyenes gallérú, melyet nyakkendő nélkül véletlenül sem viselt. Cipője ápolt, nem kitaposott és kellő fénnel ragyogott a kissé megroggyant nadrágszára alatt. Haja most is gondozottan állt, nem túrta össze mérgében, vagy idegességében, csupán kissé átnedvesedett az izgalomtól. Homloka kigyöngyöződött és halántékáról lepergett egy-egy vékony izzadságcsepp, melyet zsebkendőjével szépen, nyugodtan, szinte észrevétlenül felitatott. Szemeiből semmi riadtság, félelem, sajnálkozás, megbánás, vagy ellenséges indulat nem tükröződött. Derült mosollyal, egységes egészben tartotta sima ábrázatát, melyet méltóságteljesen jobbra fordított és kissé átnézett a saját válla felett. Margijev Tejmirázt pillantotta meg és szép lassú léptekkel, mint aki egy étkezőasztaltól áll fel, elindult Grúz Tibi felé. Kimért mozdulatokkal megigazította magán a zakót és a nyakkendőt.

- No nézd, kit látnak szemeim! – szólalt meg Margijev Tejmiráz, majdhogynem akcentus nélkül és ő is elindult Dugó úr felé.

- Hogy vagy drága barátom? – kérdezte Grúz Tibi.

- Most jövök a terepasztaltól, és csak neked, elmondhatom, nem valami jó napom van. Alighanem mára abba hagyom, de téged nem igen szoktalak itt látni a krupiek világába – mondta Dugó úr.

- Ukránokkal vagyok, szétnéznék mindenütt. Az éjszakai dongást meg örült módon kedvelik ezek, csillogás, villogás, meg ami mögötte van.

Most csak benéztünk, szétszórtnak egy kis aprót, de mára más tervük van.

- Akkor nem valószínű, hogy bankot robbantanak – jegyezte meg Dugó úr.

- Inkább csajokra hajtának ma.

- A nejemnek van egy régi ismerőse a Gréti, ő foglalkozik evvel.

- Ezek hárman vannak – mondta Grúz Tibi.

- Ha gondolod, arra megyünk és majd kiderül, hogy sokan, vagy kevesen vagytok. Én meg most iszom valamit, mert elég száraz lett a torkom – mondta Dugó úr - Velem tartasz? – kérdezte.

- Akkor inkább beszélék a kopaszokkal. Nemsokára kereslek – mondta Grúz Tibi és mindketten elindultak a céljaik felé.

Dugó úr már gint ivott tonikkal és lassan visszanyerte az egyensúlyát. Félig elfordult a pulttól és jó széles látószögbe fogta be a környezetét. Elég nagy a nyüzsgés mostanában, gondolta és egyre több idegen arcot is látott, ami önmagában véve nem volt meglepő. Egy kéz nehezedett a vállára a pult vonalában a háta mögül.

- Jó nagy mancsod van – mondta nyugodtan Dugó úr.

- Mit iszol? – kérdezte a hang.

- Gin, tonik – mondta Dugó úr röviden.

- Egy gint tonikkal, meg egy beherovkát – mondta a hang a pultosnak.

- Szenes Robi a nagyok közül – mondta Dugó úr csendesen. - Levennéd a lapát kezedet a vállamról? – kérdezte.

- Régen láttalak, nem jársz az irodára. Csak a Jóskától hallok időnként a nevedet, itt-ott felroppenni – mondta Nagy Robi.

- A vidéket járom, meg a falkák útvonalát keresem, hogy hol hajtsanak át a csövesek a betonon.

- Van forgalom újabban, elég sűrű a levegő – mondta Nagy Robi.

- Szerencsétlenkedünk, pedig olyan egyszerű minden – válaszolt Dugó úr.

- Te tárgyaló ember vagy, mit keresel a csövesek között? – kérdezte Nagy Robi.

- Megígértem Jóskának, hogy átnavigálok a bürgéit, most nem hagyhatom cserbe. A csicskái azt sem tudják, hol járnak, nemhogy hova menjenek.

- Az Izsót kereste mostanában, de őt sem láttam az utóbbi időben – mondta Nagy Robi.

- Hagyjuk a munkát mára. Várom a Tibort, valami ukránokkal dzsesszel, - jegyezte meg Dugó úr és koccintásra emelte a poharát. - Te mit keresel erre? – kérdezte Dugó úr Robit.
- Éttermet akar venni, meg szállodát, csak azt mondta, hogy a Kiss Gyurival nézzünk szét.
- Na és mit néztek? – kérdezte Dugó úr.
- Kipróbálunk mindent. Nézegetjük a terepet, a fogyasztást, meg egyáltalán a felhozatalt – adta elő Robi a nagy semmit, élénk gesztikulációval és aki elhaladt mellettük, vagy arra vetődött, megjegyzés nélkül aligha haladhatott tovább.
- Nem félsz az Istentől? – kérdezte Dugó úr. - Egyszer megunja valamelyik, elfogy a türelme és szakad a cérna.
- Hagy szakadjon, ezt nézd – mondta és odalépett egy hosszú hajú, szaténadrágos tunikás szőkéhez, kissé elébe állt, rámosolygott bogár szemével, melyekkel megbénította a nő kontrolját és egy kézcsók után arcon csókolta, mintha sűgött volna neki valamit. A nő megrázta hosszú szőke haját, hogy észnél van-e, vagy csak érzéki csalódás érte, aztán, mint a villám, pofonvágt a Nagy Robit. Fehér tenyere, hosszú vékony ujjával rózsaszín foltot hagyott Robi barnás arcán, akinek ugyan megnyúlt egy kissé a képe, de vidáman mosolygott tovább. Erre egy kefefrizurás, szálkás alkatú, csontos, szeplősfejű toppant a semmiből Robi elé kakaskodni, amiből nyilvánvalóvá vált, hogy a lány lovagjáról lehet csak szó. A szikár már felemelte a kezét, mikor egy marok rátapadt az öklére és visszanyomta a nadrágszíja irányába.
- Csak nem gondolod komolyan? – mondta neki Kiss Gyuri, akit legújában szintén Jósának hívtak, mint Merényi Bélát. A kefehajú lovag még megpróbált egy akciót, de mint bilincs fogta meg a másik kéz is, aztán ahogy megfogta úgy el is engedte, a lovag meg lépett tovább a lány után és eltűntek a sokadalomba.
- Hello! – mondta Kiss Gyuri Dugó úrnak, akinél egy fejjel magasabb volt és magához ölelte az alacsonyabb üzletembert. Meglapogatták egymás hátát és Dugó úr elnevette magát.
- Nem vagytok piskóták, azon meg elhűltem, hogy biztonságiak meg sehol.
- Mellénk édesapám, mellénk? – kérdezte Nagy Robi.
- Kamerák mindenfelé vannak – mondta Dugó.

- Na és, jegyezte meg Robi. Figyelj! – mondta és kezeivel pantomim jelleggel egy körtelakú nőt formált, aztán mire kikérték a Kiss Gyuri italát, egyszer csak megjelent egy feketehajú nő.

- Hívtál édes? – kérdezte Nagy Robit.

- Jó hogy jöttél drágám. Mondd, mit iszol?

- Kösz, elég, ha téged látlak, de most vissza kellene mennem.

- Menj csak – mondta Robi és tenyerével kissé megpaskolta a nő fenekét, aki szinte egy pár lépést szöktette magát.

- Jól megágyaztatok ti itt magatoknak, úgy tűnik – mondta Dugó úr.

- Igyekszik az ember – jegyezte meg Kiss Gyuri.

Aztán pár percig még elidőztek a pultnál, mikor megjelent Grúz Tibi.

- Már csak ez az egy akar jönni – mondta Tibi Dugó úrnak és bemutatta Reznyikovot.

Kis ismerkedést követően Reznyikovot Nagy Robi le akarta itatni, de az erős akaratú ember Grúz Tibit és Dugót addig ösztökélte az indulásra, még egyszer csak megjött a taxi. A személyzet már nyitotta előttük az ajtót és Dugó úr Grúz Tibi és Reznyikov igyekezete csupán abban merülhetett ki, hogy beüljenek a zebra taxiba. A ház, ahova érkeztek leengedett redőnyökkel, szűrt világításban kék falakkal állt előttük. A taxis tudta, hogy hol kell leállnia, sőt ahogy kinyitotta a kocsiját, be is csöngetett. Mire Dugó úr, a megbízható kuncsaft fizetett már a kisajtó is kinyílt, ahova kisvártatva oda is szolt, hogy Grétit keresi. Természetesen nem Gréti engedte be őket, de nála kötöttek ki egy elég tágas helyiségben, ahol halk zene szolt és a világítás nem bántotta a szemet.

- Kedves uraim, foglaljanak helyet! – mondta Gréti és Dugó úrral arcon csókolták egymást.

- Mit hozzak nektek? – kérdezte Gréti.

- Majd kialakul, nem tudunk állandóan inni meg inni – mondta Dugó úr.

- Hallgatlak – mondta Gréti.

- Úgy volt, hogy hozunk ukránokat, de ez az egy maradt belőlük, mert a többi menetközben lekapcsolták. Bemutatom Reznyikov urat, ez pedig régi barátom – mutatott Grúz Tibi felé.

- Nahát, hogy neked micsoda ráérzéseid vannak – mondta Gréti Dugó úrnak.

- Mire célzol?

- Tudod kik vannak itt?

- Ha nem mondod, fogalmam sincs.
 - Franciék bent ülnek és poharaznak.
 - Látod, milyen asszonyom van? Egyszer-egyszer, ütre-hatra önállósítja magát.
 - Neki is ki kell rúgni a hámból néha – mondta Gréti megértően.
 - No nem sokan tolerálnák, csak én vagyok ilyen nagylelkű – nevetett Dugó úr.
 - Nehogy elszállj már magadtól – mondta Gréti.
 - Térjünk erre vissza később, inkább a Reznyikov urat vezesd be a társaságba légyszi’.
 - Akkor gyertek mindhárman – mondta Gréti és az ajtó felé mutatott, majd elég élénken odalibbent, megfogta a kilincset és ahogy rés keletkezett fények szűrődtek be és disco zene lüktetése hatolt át a térben.
- Gréti úgy invitálta Reznyikovot, hogy karonfogva elindult vele a nagyterembe, ahol egy lány forgolódott egy rúdon, fent a dobogón. Gréti Reznyikovot rábízta egy orosz lányra, evvel úgy gondolta elhárítja a nyelvi nehézségeket. Aztán Dugó urat meg Grúz Tibit ahhoz az asztalhoz vezette, ahol Franci ült Manyi, Izsó, Mezei és Lola társaságában.
- Ezt hívják lebukásnak. Mi van veletek kedveseim? – szólalt meg Dugó úr.
 - Kellott egy kis társaság már, nagyon pőre volt a lelkem, - mondta nevetve Franci.
 - Nálunk a férfi vendég a megszokott és tessék, itt van a példa, lásd; a kivétel erősíti a szabályt. A régi barátnőmnek még a legjobb boraimat is felbontom, így van Franci? – mondta Gréti, hogy beelőzze a várhatóan párbeszédből fakadó félreértéseket.
- Majd a személyzet felé nézett, mutatva, hogy székek kellenének még.
- Oda ülünk mi a díványra is, – mondta Dugó úr - ha ott ágyaztok meg nekünk. Igaz Tibi? Mi nem panaszkodunk, gyorsan beletörődünk a simogatásba.
 - Halljátok? Ilyen emberrel élem az életemet. Meglát egy nőt és máris a dívány meg a simogatás jár a fejében – mondta Franci és megemelte a vörösboros poharát, ami még félig volt itallal.
- Tangás lányok hozták a székeket, hogy mindannyian helyet foglaljanak. Gréti poharakat hozatott és még pár üveg vörösbort meg kólát

bontatott a vendégek kedvére. Reznyikov már lassúzott a dobogótól távol eső sarokban, de nem az orosz lánnyal koptatta a parkettát.

Izsó Dánielnek is feltámadt az érdeklődése a sok vágyébredéstől, magát kellett ibolya között. Manyi ült mellette, kissé félszegen hozzásimult és már majdnem rádőlt a vállára, ahonnan remélte a biztonságot.

Mit kellene tennem? - tűnődött magában Izsó Dániel. Az asszonnyal úgy tűnt, hogy már nem borulnak össze, szétváltak útjaik. Most meg véletlenül beesett ide a nyilvános házba és egy nő dől a vállára, akivel nem is tudja, hogy mit fog kezdeni. Nem akart már tartós kapcsolatot, még a régit sem dolgozta fel magában, remegett Magdiért minden porcikája, kívánta, imádta a szemét, a nézését, a száját, szeretett belecsókolni a fülébe a haja közé, ha hozzáért szinte a forróság futott át rajta a lába ujjától a feje búbjáig, bizsergett benne minden szövet a sejtekig bezárólag. Megállt a gondolat és valami teljes és egész teljesedni képes megfoghatatlanság lett úrrá rajta. Ilyenkor érezte, hogy elveszett, de úgy játszott kámfort, hogy beleolvadt a mindenségbe, mert akkor már megszűntek a tárgyak, eltűntek a falak és valami ős lila csillagfényes öröm járta át, amely átkarolva hangtalanul, mintha mohaágyon haladt volna vele egy simogató szellő kíséretében.

Izsó Dánielnek hirtelen az üresség járta át a lelkét és mintegy lyukas bádogkannában rozsdásodott még benne a párától a múlt. Belőlem már egy marék ruskót sem lehet összecszepegtetni, gondolta. És tisztázta magában, hogy a szerelem óceánját, csak mint emlékképet őrizheti magában tovább. Mit is kezdjen itt Manyival, ahol ennyi egyéjszakás lány veszi körül és gond nélkül roboghatna tovább másnap a maga útján. Megsérteni sem akarta, tetszett is volna neki, de a horgonyt nem eresztette volna le ezen a parton, ezért hát fogta a poharát és ivásra emelte.

- Egészségeitek! – mondta - Fenéig barátaim! - és egy másik érzés kezdett éledezni benne.

Az alkohol mámorai szabadultak ki a poharából, amit nagy kortyokban lenyelt. Nem ízlelgette, nem kóstolgatta, nem forgatta a szájában a bort. A továbbiakban csak engedett a fizikának, kémianak meg a biológiának, birkózzanak szabadon a természet erői, vadul, egészen a tudatig, aztán majd meglátjuk és az erre való tekintettel ledöntött egy másik pohárral is. Manyi testét érezte, ahogy simulékonyan nekidőlvén, szinte bújt hozzá és érezte a melegét a zakón keresztül is. Szemeivel ránézett a tangás lányokra, akik elég sok mindent megtettek, hogy izgalomba hozzák a

betérőket. Mikor betelt a látvánnyal és a bortól már inkább álmosodott meg a fáradságtól Zsuzsó jutott az eszébe, meg az, hogy az állomáson másképpen kellett volna megnyilvánulni. Ő Izsó Dániel, a magányos cowboy, akiről leperreg minden, aki nem sérül meg sem a testén, sem a lelkén. Efféléken gondolkozik mostanában, lepődött meg önmagán is és a pohár után nyúlt. Magdi ilyenkor már itt hagyta volna, no persze, nevetett magában idáig el sem jutott vele, hiába volt a felesége. Sajnálhatta is volna a letűnt idők átkozott indulatait, de hiába ígértek meg egymásnak fűt-fát, végül is egy idő után megint addig-addig csúrték-csavarták a dolgokat még nem szakadt a cérna.

Izsó Dániel megfogta Manyi vállát, és a súlypontját visszahelyezte a másik székre, ő meg így felszabadulva felállt, hogy megjárassa magát. Elég volt már az ülésből meg a gondolatokból, a képzelet csapongásaiból és a lábait halk zenére ritmikusan bejáratta a parkettán.

- Látod-e babám, jól elszabtad a gatyám szárát – motyogta félhangosan és mikor Mezeire nézett széttárta a kezét. - Mi lesz ennek a vége? – tette fel a kérdést.

- Mi lenne? – mondta Mezei. - Látod, termék lett az egész világ. Én adok szálára is virágot, itt meg darabra veheted a nőt.

- Időre barátom, időre, meg menetre és ez nagy különbség.

- Makesz! - ordított fel Franci az asztal mellől valamire és mindannyian odakapták a fejüket.

Franci meg kipirosodva nagy szemekkel nézett bele a terem közepébe, ahol a dobogót láthatta meg a rúdon enyelgő lányt. A szemei üvegesre meredtek és könnycseppek gördültek le az arcán.

- Idejutottunk, ide? – tette fel a kérdést rekedt hangon, szinte suttogva önmagának.

- Te akartál idejönni – mondta Lola nyugtatólag. - Menjünk most már haza, elég volt Franci. Sok volt ez már, térjünk nyugovóra, induljunk haza, ismételtette Lola türelmesen.

De meg kell, hogy bontsuk az asztaltársaságot, gondolta, mert nem volt itt mit nézni a kipihentetett szánni való árun kívül semmi. A kezdetlegesség már új korában is kopott, avítt darabjai között feltuningolt pipik, jobb esetben ráragadtak egy betévedt palira, mint a rágógumi. Lehet, hogy szükség van erre, de nem nekünk, gondolta és Mezeire nézett.

- Menjünk! – mondta Mezei is, felfűződve Lola gondolataira, aztán ahogy eszébe jutott neki a virág meg a piac, elég gyors mozdulattal felemelte a poharát, hogy kiigya a benne kacérkodó kortyot.

Ahogy végigfutott rajta ez a nyelet, szinte átborzongott a teste, és ahogy kiszállt belőle a feszültség, eszébe jutott, hogy mikén ment át az utóbbi két napon és szinte nem is aludt.

- Menjünk! – mondta ismételten Lolának.

Felállt és odament Grétihez.

- Örülök, hogy megismerhettem. Franci időnként emlegeti önt, jobb pillanataiban, nekünk most mennünk kell – mutatott Lolára. - Idáig fizetem a számlát – mondta Mezei.

- Hova siettek drágáim? Mindenesetre tegeződjünk, jól? – mondta Gréti. - Itt nektek nincs számlátok, vendégek voltatok, az a párüveg ital, ne nevetessetek, a barátnőm haverjai vagytok – mondta és felállt a székről. - Gyere velem! - és elindultak a helyiségbe, ahol érkezéskor találkoztak.

Lola is ment velük, mintha csak szétnézne, téblábolt, de követte Grétit és Mezeit. Ahogy átértek az ajtón Gréti egy szekreterhez lépett.

- Én mással nem szolgálhatok, de emlékül ezt odaadom neked - és egy kártyát tett Mezei kezébe.

Mezei ránézett a kártyára és az állandó kedvezményes belépőt zsebre tette.

- Ejha – mondta, és karon fogta Lolát, aki addigra éppen odaért.

- Rengeteg a dolgunk. Nekünk menni kell – mondta Lola. - Most már itt van Dugó, a Francit csak rábízhatjuk nem?

- Hát? – tárta szét kezeit Gréti - Ezt csak ők tudják – mondta és kinyitotta Mezeiék előtt az ajtót.

- Szia Gréti, köszönjük! – mondták és elindultak kettesben hazafelé a sötétben, mint a régi időkben, lassan botorkálva az utcán.

- De jó, hogy itt vagy – mondta Franci Grétinek, mikor visszatért az asztalhoz. - Tudod, a múltkor is az történt, hogy a kecske elvitte a pizsamát a szárítóról, dolgozó meg sehol. Szóltam a Dugónak, de az csak nevetett, azt mondta, vesz magának másikat. A tyúkokat lefojtotta a görény, a pulykákból meg alig hagyott a róka. Pedig elhiheted, elég volt túlélni a nyár elejét, mert a szarkák meg a csirkéket tizedelték.

- Miről beszélsz drága barátnőm? 'Ti a tizediken laktok, nem?

- Elköltöztünk, de az a hetedik volt drágám. Kimentünk a tanyára. Tudod először a nagynéni veszekedett egy kicsit velünk, aztán a

keresztmama figyelmeztette a Dugót, hogy ne nyerje magát túl, mert rajtaveszt, aztán egy kicsit mindig lentebb-lentebb. Az üzlet nem csak nekünk kedvez ám, néha mások is aratnak.

- Azért nem láttalak én téged, most már leesik a tantusz – mondta Gréti.

- Neked beáll ez az összkomfort? – kérdezte Franci kicsit józanodva.

- Van társam is, az enyém a ház, meg az engedély, felügyelek és kezelem dudvát, ahogy mondják ezekben a körökben. Ha a lányokra gondolsz, azok egy ukrán barátom háremhölgyei.

- Azt hittem orosz barátod volt – mondta Franci.

- Figyelj ide! A fél Ukrajna orosz nemzetiségű, a legnagyobb kisebbség ott él a Kárpátaljától Kijevig. Te Igorra emlékezhetsz még és képzeld, ő a társam. Na, hozok még egy kis folyadékot, mert látom kiszáradsz – mondta Gréti. - Uraim! – szólt Izsóék felé - Mit hozhatok? - mert látta, hogy üresek az üvegek.

- Köszönjük, menni készülünk – mondta Dugó úr és Izsó Dánielre meg Manyira nézett. - A Reznikov meg úgy is itt marad, majd hív taxit, hogy visszataláljon – mondta Dugó úr. - De tudod mit kérdezett?

- Ugyan mit? - kíváncsivá teszel.

- Hogy mit gondolk, mennyiért adnád el ezt a lebújt. Mondtam neki, hogy erről ne is ábrándozzon és nincs is annyi pénze. Tudod mit mondott?

- Hallgatlak – mondta Gréti.

- Azt mondta, hogy csak a stratégia a lényeg, a pénz nem számít. A többi a te dolgod – nevetett Dugó úr.

- Na jó, akkor inkább hozok egy kis elmenőt, jó? – mondta Gréti nevetve és intett Ivánnak, aki az ajtóhoz közel állt egy pultnál és látszólag valamit böngészgetett, de közben mindent szemmel tartott. Iván kis idő múlva megjelent egy üveg viszkivel és tiszta poharakkal.

- Csak tedd le, – mondta Gréti - majd én folytatom.

- Bízva rám asszonyom! – mondta Iván és úgy, ahogy kell szervírozott és még visszament jégért.

- Köszönjük – mondták mindannyian és rögtön élénkebbek lettek egy kicsit, ahogy a jéggel keverve kóstolgatták az italt.

Izsó Dániel vette észre először, hogy Grúz Tibi az asztal felé tart egy férfi társaságában. Tibi az asztal mellé érve jobb kezével, nagyívben gesztikulálva rájuk mutatott:

- Ezek a barátaim – mondta.

Ekkor felállt Gréti az asztaltól és rámutatott a Grúz Tibi mellett álló férfitra.

- Ő Igor, akiről beszéltem már nektek, a társam.

Izsóban felöltött, hogy viccesen megkérdezi az élettársa, vagy az üzlettársa, de inkább úgy döntött, nem élcelődik. Vendégjogon nem szülhet feszültséget, így sorba bemutatkoztak és baráttan megveregették egymás vállát, hátát, ahol keletebbre szokás, majd Igor vodkát hozatott, amivel sikerült a viszkit szétcsapatni. Manyival megindult a szoba és mintha egy varázsszőnyegen repült volna egy tágas kalickában, majd így mindenestül, mintha a földgolyó is forgásában felpörgött volna. Erősen belekarolt Izsó Dánielbe, aki érezte, hogy a nő az oldalán időutazásba lendült és már az alkohol szellemeivel bolyong az érzéksaladás útvesztőin. Izsó Dániel határozott léptekkel megindult a kijárat felé és átkarolva, kissé megemelve Manyit úgy lépkedett, mintegy táncoktatáson.

- Makesz! - kiáltotta fel a plafon felé Franci a bűvös szavát, melynek jelentését élő ember nem ismerhette és az ehhez fűződő gondolatait csak körülírással lehetett volna feltárni.

Dugó úr is kénytelen volt nőjét átkarolva tánclépésekkel kisasszézni a kijárat felé.

- Mindig ez van – mondta Dugó úr, megértést várva a többiektől.

- Egy lépést se tovább! – mondta Gréti és odaszólt Ivánnak, hogy hívjon taxit.

- A kis kocsí, – mondta most már Izsó Dániel is akadozva - a háznál van.

- Milyen háznál? – kérdezte Gréti.

Kissé üveges lett Izsó Dániel szeme és mintha gondolkozni lett volna szándékában, de csak mélán ismételte a kis kocsí a kis kocsí

- Hívjál még egy taxit, Iván! – kiabált be Gréti az épületbe.

Közben Igor egykedvűen nézte a párok esetlen lépéseit.

- A magyaroknál így szokás, – mondta Grúz Tibi - kettőt jobbra, kettőt balra. Ez itt az alap, majd megismered – mondta Igonnak.

- Eljössz velem Dunaújba? – kérdezte Igor.

- Ahogy megbeszéltük – mondta Grúz Tibi.

- Átadjuk a megbízólevelemet, és tapogatózó tárgyaláson kipuhítoljuk a kvóta igényüket. Te perfekt vagy, mindenesetre átveszed a szót, ha akadoznák.

Kis szünetet tartott, aztán megszólalt újra.

- A taxikba bepakoljuk a barátaidat én meg elviszlek téged haza.
- Kösz, erre nem is gondoltam – mondta Grúz Tibi és jólesően nyugtázta az összetartás apró kis megnyilvánulását.

Ahogy hajnalodott Mezei és Lola már a kertben rendezték a hűtőbe betárolt rózsát.

- Besokallunk – mondta Lola.

- A van-tól nem kell félni, a régi mondás szerint. Mi csak tapossuk a járt utat tovább, ne aggódj, mindennek meg van a gazdája.

- Most, ahogy mondod – nevette el magát Lola - emlékszel mikor Tésztás Imre a piacon örökké kábította a vevőket?

- Hogy ne emlékeznék, hülyére neveltette a környezetét – mondta Mezei.

- Most jutott eszembe tanúságul, hogy minden eladható. Merő szórakozásból egy fejeskáposztába tűzdelt selejt rózsafejeket, kitette az asztal végére és csak félszemmél, messzebből sandított rá. A ténfergő nézelődők közül egyszer csak megakadt a szeme egy nőnek a kompozíción:

„- Tessék mondani, mi ez? – kérdezte.

- Tessék parancsolni - tette magát a Tésztás Imre ártatlanul.

- Milyen növény ez? – firsírozta a nő a fejeskáposztára mutatva, melyből a kipofozott selejt rózsafejek virítottak elő.

- Ja, vagy arra gondol? – kérdezte a Tésztás Imre. - Az a micsurin káposzta – mondta.

- Mibe kerül egy ilyen? – kérdezte a nő, miközben egyre többen lettek körülötte és mustra alá vették a furcsa növényt. - Nem eladó? – kérdezte a nő.

- Nem eladó kezét csókolom, az a kabalám, ha az nincs itt, nem fogy a tészta – mondta Tésztás Imre.

- Én megvenném azt – mondta a nő, és már tolongtak körülötte.

Volt, aki lábujjhegyre emelkedett, hogy megnézze mi az az érdekesség.

- Az a micsurin rózsza? – kérdezte valaki.

- Hogy-é adja? – kérdezte egy másik.

- Én voltam itt először – mondta a nő és dobantott egyet a lábával erélyesen. - Majd holnap hoz másikat, most meg mondja ki az árát! - erősködött a nő.

Tésztás Imre agya úgy járt, mint a villám. A spekulációs kalkulált ára a micsurin rózsának, legyen, mondjuk két szép csokor ára, mondjuk

kétezer forint. Ez most húsz szál rózsza piaci ára – gondolta magában, aztán kimondta:

- Ha magának megér kétezer-ötszázat elviheti, ha nem hagyja ott, látja, mi van, nem? – közben nőtt a nyomás és a kíváncsiság egyre csak hajtotta az embereket.

- Itt a pénz, fogja! - mondta a nő és felkapta a fejeskáposztát a belefűzött rózsafejekkel és utat vágott magának a sokadalomba.

- Mit vitt? – kérdezte egy frissen érkező.

- Elvitte a micsurin rózsát – mondta egy nézelődő.”

Emlékezett vissza a történetre Lola megnyugodva, majd folytatta:

- Igazad van, majd lesz gazdája ezeknek is – mondta.

Eközben a keze gyorsan járt és adta a kötegeket Mezeinek, aki szaladt vele a kocsához és préselte össze az árut, ahogy csak lehetett.

- Kávét már nincs idő főzni – mondta Lola.

- Látod, indulni kell – mondta Mezei, ahogy az órájára nézett, közben megkerülte a kis házat és bezörgetett a padlásszoba bejáró ajtaján.

- Dani, Niku! Ébresztő kispajtások! A hasatokra fog sütni a Nap. Pattogjatok, mint kecskeszar a deszkán fiatalurak! Ébresztő! – kiabálta kívülről, miközben folyamatosan kopogtatott.

- Igen, igen - szólt vissza álmos rekedthangon Dani.

- Mi megyünk. Ti meg ha felkeltetek: locsolás, etetés, itatás, gazolás. Rendben? – kérdezte még vissza.

- Igen, igen, főnök – mondta megint Dani.

- A kaja a hűtőben van, kávét tudtok főzni, kenyér a szekrényben. Isten áldja! – kiabálta Mezei és futólépésben haladt a kocsi felé.

Lola már a fizetőülésen ülve gyújtotta a cigarettát és kalkulált mi megy a piacra és mennyit hagynak a boltban.

- A Jusztinát is keresheted valószínű – mondta Mezeinek.

- Majd segít a Mamika is, te nem is biztos, hogy ismered. A cukrászdákba, éttermekbe hordja a csokrokat. Hivatalokat Jusztina megteríti, meg a járókelőket – nevetett Mezei. - Azon nevetek – mondta, hogy néha úgy állnak a virágai a vödörökben, mintha boglya lenne.

- Nincs érzéke hozzá – mondta Lola.

- Már nem is lesz, de azon az alacsony áron csak-csak elhordják tőle, lényeg, hogy ne én dobjam a kukába. Délután meg marad az utca, a Faragó Lacival elszórakoztatjuk a kispiacon egymást és belecsapunk az unalom állóvizébe. Néha jó kis dialógusokat alakít az élet. Te meg, ha

lesz időd a boltban kötözd a kegyeleti csokrokat, Sanyi bácsi majd árulgatja.

- A Sanyi bácsi – nevetett most már Lola is - a tíz dioptriájával, még a színeket sem látja – mondta.

- Nem látja, nem látja? Ne nevetess, – mondta Mezei - nem bírok vezetni! A lényeg, hogy a csokrot megbírja számolni, a pénzhez meg szerencse is kell. Hát néha elszámolja magát, Istenem, az vesse rá az első követ, aki még nem tévedett soha.

Lola szóhoz sem jutott a kacagástól.

- Képzeld, ha ezt mondanám az adóhivatal emberének, felakadnának a szemei.

- Nem olyan szívbajosak azok. Múltkor a Sanyi bácsitól kérték a nyugtát, képzelheted. Az öreg azt mondta:

„- Nézzék uraim! Ez a vödör több mint ötven éves. Már két helyen cinezte a drótos, az sem tudott számlát adni én meg a ceruzát sem látom meg és a füzetnek is csak az árnyékát veszem észre. Ez csak beszélgetés passzió, amiért ide járok, meg elbeszélgetünk a Mezei úrral.”

- Aztán? – kérdezte Lola

- Odament egy vevő és vitt két csokrot. És amikor megkérdezte, hogy mennyit fizet, Sanyi bácsi azt mondta: „Fizessen a Sárkányban két kávét”, majd odaszólt az ellenőrnek: „Jöjjön kedves uram, igyuk meg a kávékat!” „Drága bátyám” – mondta az ellenőr. - „Ha megitta a kávéját, inkább üljön át sakkozni és ne kínálgassa az áruját.” „Nem rossz ötlet” – mondta Sanyi bácsi. – „Csak az a bajom, hogy nem látom a figurákat, tudja. A nőkkel is az a bajom, hogy csak akkor gyönyörködöm már igazából, ha a kezemet használom, és ha érzem, szinte látom is a szép bőrüket. De tudja mit kedves uram? Hogy magának legyen igaza, valakivel kiíratjuk, hogy ingyen elvihető én meg elmegyek kávézni és ha velem tart jöjjön, ha meg nem, akkor kísérje nyomon az árut.”

Mezei mesélhette volna tovább a történetet, de így is kissé késve értek a piacra, és ahogy kiszálltak a kocsiból a kis Mária kapkodva mondta nekik, hogy elkéstek.

- Bent már várnak benneteket a kereskedők. Valahogy a rózsára terelődött a figyelem, rákattantak – mondta és egy köteg rózsával megindult a csarnokba, majd ahogy azt letette a benti asztalra a kereskedők már pakolták is szertesztét.

- Csak Samanta van? – kérdezte Kriszta.

- Várd meg drágám, még bepakolnak – mondta a kis Marika, de most már nem ment el még Mezei és Lola be nem értek.

Lola körül besűrűsödött a levegő és az egymás szavába vágó kereskedők máris felidegesítették, de ő mosolyogva és megértően válaszolt.

- Gyűjtsatok rá, vagy igyatok meg egy kávé – mondta a hölgykoszorúnak. Látjátok, hogy a Jóska hordja, ahogy tudja. Aztán Jutka eltalálta, hogy írják össze az igényeket és elvonultak volna kávézni, de ahogy Mezei megjelent az első osztályú skarlátvörös Mercédesszel majdnem hajba kaptak rajta. Folyt az osztozkodás nagyban, mikor Mezei az utolsó adaggal jött be az épületbe és igen kurtán, furcsán és durván tette le az asztalra a szépen előkészített hamvas szirmú növényeket.

- Mi a baj? – kérdezte a kis Marika.

- Mire visszaértem megfűjták a vadásztársolyomat - mondta Mezei. - Az összes igazolványomtól megszabadítottak.

- Pénz? – kérdezte a kis Marika.

- Azzal nem kerüli meg a Földet az ürge, nem tudom pontosan, de az igazolványok jobban idegesítenek – mondta Mezei. - Ez nem Amerika, ahol elég egy jogosítvány. Nálunk kilónyi igazolvány számkombinációi között rejtőzködik a lottó ötös, és mindig tesznek hozzá még egy kártyát, növelve az esélyeket és fokozva a csalódottságot.

Mezei kis idő múlva melankolikus hangulatban hagyta el a piacot. Elég hosszú volt az éjszaka, meg az előző napok, és most meg egy pillanat alatt kora reggel felfedte a város a valódi arculatát. A szabadba vágyott, ki a házak közül, ki az emberek közül a tájra, a levegőre, ahol oktanul nem szórakoznak vele az elemek.

Menetközben kipakolta a boltban a napi készletet és Füleki Zoltán felé vette az irányt, hogy szót váltson vele a holland útról, ahol a küldöttség tagja lenne az agrárbank témában, és termelői oldalról képviselné a KÉVE-t. Nélkülözhetetlenné vált a személyes megbeszélés és Mezei úgy gondolta, hogy majd a testvére megadja Füleki Zolinak a szakmai felkészítést, ellátja hasznos munícióval, amit megfelelő segítőkkel hasznosítani tud majd. Egy agrárgazdasági kutatóintézet banki szaktárgyalásain kell majd helytállni termelői oldalról. Érzékeltetni kell tudni, hogy a rendszerváltozással létrejött magángazdaságoknak a kevésnél is kevesebb tőkéjük van, ami egy kisgazdaság legkarcsúbb,

egyszerű újratermeléséhez sem elegendő, családi alapon sem. Fedezeti igényeknél mi is jöhet szóba egyáltalán?

A termelés ciklikussága, lassú forgási sebessége, időjárási kitettsége, mind-mind sajátos megítélést igényel, amit egy szocializmusban foltozgatott pénztárca egyszerűen nem bír kezelni. Amennyiben az új útra terelt tömegek sajátos problémái nem találnak meghallgatásra és orvoslásra, hogy lehetne elvárni, hogy varázsszóra tegyen csodát. Kénytelen lesz hazardőrre válni a parasztgazdák zöme és akkor aztán hullani fog a férgese, megy a piacgazdaság darálójába homogenizálódni. Még most melegében jó hátszéllel kell az ügyet munkaasztalra húzni, gondolta Mezei és mint ifjú tagtársuknak az angolul beszélő ifjonc ambíciójában bízva szállt ki a kocsiból a háztömb előtt.

Megnyomta a csengő gombját a Füleki név felett és meg is ismételte ezt még jó párszor, mire válasz érkezett a kis hangszóróból. Az invitálásnak Mezei ellenállt.

- Nem, nem. Korán van még Zolikám, az Istenért sem zavarok, de most tudtam erre jönni. Légy szíves pár percre lejönni – mondta Mezei, miközben nézte a házak közötti mozdulatlanságot.

Aztán gyorsan megbeszélték, hogy menjen be a KÉVE irodájába, ahol majd Mezei Lacival kiértékelik a fejleményeket és feltöltekezik némi közgazdasággal, ami evvel a speciális termelőeszköz, azaz a föld sajátosságaival kapcsolatos.

Mezei a kert felé iparkodott tovább, ahol várta a rózsaszedés, mert ez csak kivételes és szükség helyzetben bízhatták másra. A fején kívül az érzékszervei is racionálisan vezették a kezét, hogy mekkora szárral vágja le a rózsát és milyen levél fölött ejtse meg a metszést, tekintettel a rózsza tövére is. Termelésük üzemi méret felé haladt, de Lolával egyetemben úgy tekintették, hogy minden tő a személyes barátjuk, mely egyedi ápolást igényel. Ezt a hozzáállást a felgyorsult növekedni vágyó környezet már nem tekinthette magáénak.

A fogyasztók képzetét is úgy felpiszkálták a trükkös csábítások, hogy étvágyuk megállíthatatlanul a kielégíthetetlen zóna felé haladt. Az esztétikai igények már a felhők között is csapongtak és ilyenén képp' ki akart már a földön járni. Naponta új élményeket követelt a vágy, hogy elhatárolódjon a múlttól és belépjen egy izgalmat ígérő jövőbe. A rózsakertet az új életérzés annyiban érintette, hogy az egyedenkénti törődés időigénye egyre inkább tarthatatlanná vált. Bevált fajtákat, melyek hosszú évekig tálták a szebbnél-szebb virágokat, folyamatosan

és gyorsan váltották az újabbnál-újabb világfajták, melyek egyik percről a másikra befutottak és szorították ki a többit. Ebben a felpörgésben már az évenkénti új ültetés kérdése lógott a levegőben és Mezeiek is tudták már, hogy ott nem lesz személyes barátság, meg nem lesznek kedvenc sorok, vagy tövek. Üzem lesz meg termék, mely gyorsan és gépiesen a fogyasztóhoz talál. A juniorok, seniorok, menedzserek és projektek világában a technológiai protokoll monoton fegyelme lesz a jövő, ahol kimondottan az egyformaságé a kulcsszerep.

Mezei kiszállt a kocsiból, de Danit és Nikut nem látta a környéken. Az állatok felé nézett, de ott sem látott mozgólódást. Bement a nagylégtérű fóliaházba és végigballagott, megnézte a hőmérőket, több helyen a talajt tapogatta, majd nagy figyelemmel a levelek fonákát fürkészte kártevők után kutatva. A sarkokban, ahol a légmozgás kevés volt és kissé száraz maradt a klíma a lisztecse felszaporodott, aztán talált zöld levéltetvet is. Ezek a kis elevenesülők aztán tudtak ám szaporodni, ha kedvezett nekik a klíma. Tüzetesebb nézelődésnél a gombás betegségek jeleit is észlelni lehetett itt-ott, főként az érzékeny fajtáknál. Mezei szemei végigfutottak a rózsamezőn és már tudta, hogy aznap permeteznie kell. Kiment a növényházból a szemközti ajtón, amikor váratlanul Dani hangját hallotta nem is túl messziről.

- Jóska bácsi! Jóska bácsi!

És akkor Mezei meglátta, hogy azon a dombon vannak, ahol a tápanyagos tartály volt felállítva.

- Ugye szép a bazin?

Mezei hirtelen nem fogta fel a célzást, próbálta a helyén kezelni a történetet, miközben Dani újra megszólalt, Niku ott állt mellette és vörös festékes kézzel próbált rágyújtani.

- Mit csináltok ti ott a tartálynál? – kérdezte Mezei.

- Megetettünk, aztán a szerszámoknál láttunk festéket, gondoltuk, mire visszajő szépre festjük a bazint.

- Mi az a bazin? – kérdezte Mezei csak azért, hogy felfogása felzárkózzon a látottakhoz. - Tartályról beszélsz? – kérdezte Danit.

- Arról hát, nálunk ez bazin, mint ahogy maguknál a dudva, a gyom, vagy gaz, nálunk meg burján.

Mezei nem szólt csak nézte a nagy monstrumot egy néhai szippantó kocsi tartályát és próbált barátkozni a színnel.

- Jobban néz ki – mondta a két fiúnak. - A festékekkel hogy állunk? – kérdezte.

- Még marad is – mondták és helyben hagyólag legyintettek.

- Leszedem a rózsát, majd gyertek behordani a hűtőbe és utána öntözzetek, hogy délutánig felszáradjon, mert permetezni kell – mondta Mezei Daninak és Nikunak, akiknek a feje hol a tartályra forgott, hol meg Mezeire.

- Igen, igen – mondta most már Niku is felbátorodva.

Mezei mikor leszedte a virágokat és a szívatóba elhelyezték őket, elindult a Domb csárda irányába, hogy meglátogassa Helént és Pál Jánost. A Kovács Guci tanyája előtt haladt el, mely nem túl messze volt a kövesúttól. A hodály környékén látta a birkákat mozogni és mintha egy számár is magasodott volna közöttük.

Biztosan kitrágyázott már, különben a számár el sem férne a hodályban, vagy a tetőn keresztül nézne ki az égre, gondolta, de aztán gyorsan visszatért a saját gondjaihoz, mert volt mit a tejbe aprítania. Számtalan gondolat érintette meg, amit rendezgetett magában és melyekben úgy elmerült, hogy szinte meglepődött mikor már a Domb csárda elé kanyarodott a nagy placcra. Besorolt a parkoló járművek közé, aztán a letámasztott kerékpárok mellett haladt el és a teraszon szőlőmunkásokkal futott össze.

- Ez az én szerencsém – mondta Mezei.

- Mi a gond Józsi bátyám? – kérdezte egy szakcsoporthoz szomszéd.

- El vagyok maradva a szőlőben, kellene egy kis segítség – mondta Mezei.

- Átmennek ezek, ha végeztek nálam – mondta Boncz Zsolt a szakcsoporthoz elnöke.

- Számlára dolgoznak-e? – kérdezte Mezei.

- Hogy érted a számlát? - rázta meg a fejét Boncz Zsolt, aztán gyorsan kapcsolt.

- Persze, te vállalkozó vagy és kellene a költség is. Na, figyelj – és rámutatott a bandagazdára, beszéld meg vele.

- Oké csúcsú, kösz! - és Mezei odament egy fehér cipős nagydarab emberhez, aki fénylő fogakkal ránevetett, majd hátrább tolta fején a kalapot és megszólalt.

- Hallgatom – mondta.

Mezei vázolta a szőlő állapotát és az elvégzendő munkát.

- Dolgozunk arra, ismerem a maga szőlőjét már, maga a Mezei nem? Kanalas Orbán vagyok – mondta. Nézze, majdnem elkésett, de majd valahogy beszorítjuk.

- Vállalkozásban nyomatja? – kérdezte Mezei.

Kanalas Orbán most meg kissé előretolta a kalapot és megbillentette.

- Érdekes ez? – kérdezte.

- Annyiban igen, hogyha számlaképes, kellene papír – mondta Mezei.

- Akkor nem én vagyok a maga embere – mondta Kanalas Orbán.

- Beszéljünk a béréről – mondta Mezei.

- Ellátással, vagy anélkül – kérdezte Kanalas és már a csárdaasztalnál ültek kávé és kóla mellett, mire megegyeztek.

- Na, e felől most már ne fájjon a feje – mondta Kanalas és elköszönt.

- Legyen úgy, – mondta Mezei - majd találkozunk a földön, ahogy megbeszéltük.

Gyula úr a pulthoz közeli sarokasztalnál könyökölve szívta a márkás cigarettáit, előtte meg a habos sör, melyből a jagermeisterre kortyolgatott.

- Mezei úr!– kiabálta mosolyogva - Gyere, ülj ide! Emike! A Mezei úrnak hozzál valamit!

- Látom, van friss pogácsátok.

- Emi sütötte hajnalban – mondta Gyula úr.

- Emike! – mondta fennhangon Mezei, hogy a pulthoz odahallatsszon. - Egy pogácsát kérnék meg egy kávé! Veled mi van? - nézett Gyula úrra.

- Egyszerre mész májra is meg vesére is?

- Miről beszélsz? – kérdezte Gyula úr.

- A rövidet sörrel kíséred el.

- Az orvosaim beosztják az adagomat, azért kezdem időben, aztán egy napot ki kell hagyni, akkor megyek áruért. Igaz Emike? - és csillogó szemekkel nézett az élettársára, aki megnyugodva állt mellette és egyáltalán eszébe sem jutott volna, hogy replikázzon.

Emike otthonosan érezte itt magát. Gyula úr mellette tette le a voksot. A családdal, amit csak lehetett lerendezett ez az ember és most már vele élte az új életet. Neki biztonságot nyújtott. Nem kellett már ábrándoznia sem egy állásról, sem egy szőke hercegről. Itt gazdaasszony lett, meg pultos is persze, meg szerető is meg élettárs is egy ősz ember oldalán, aki ugyan kattyosra iszogatta magát minden másnap, de nem durvult el a helyzet és őt mindig is becézgetve szólította és mosolyogva megsimogatta. Gyula úr amilyen simulékony volt Emikéhez, ugyanolyan

jó partnerként viselkedett az üzleti életben és ezt elég sokan díjazták. Ilyen volt az alaptermészete: élénk gondolkodású, gyors észjárású, de erőszakmentes és egyáltalán nem volt rámenős sem, de sugárzott róla a megbízhatóság. Tudott hallgatni, meg a pénzt is szerette számolni.

- Gyere ki komám egyszer, sofőrrel. Főzünk megint valami jót. Emlékszel még a sült malacra? Ropogósra sütöttük, amit hoztál. Csinálj magadnak szabadságot. Emike süti jó süteményt is, hozd ki Lolát, Eminek segít majd Helén, én majd főzök, te meg horgászhat, kártyázhat, sakkozhat, meg most építjük hátul a kugli pályát. Gyere, nézd meg! Majdnem elfelejtettem, csónakázhat is, hoztam két csónakot. A tó tele van ivadékkal, minden működik komám - mondta vidáman Gyula úr.

- Nagyon kedves tőled. Élünk a lehetőséggel, de tudod mi járatban vagyok most? – kérdezte Mezei.

- Hallgatlak – mondta Gyula úr.

- Pál Jánossal meg Helénnel akarok beszélni, te mit tudsz róluk?

- Jó időzítéssel – mondta Gyula úr. - A töltés mellett ültetik nálam a fákat. Ott hagyták a hollandokat. Minden cuccukat elhozta a Fekete Jani. Téged fel akartak ma keresni. Eltökélték, hogy hozzád mennek, ha meg oda nem kellenének, felkeresik Merényi Bélát.

- Jóskát! – javította ki a nevet Mezei.

- Jól van, tudom, de a nyelvem még a régi – mondta Gyula úr.

- Mezei úr! - kiáltott fel Helén, ahogy kinézett a konyhából. Aztán kikiabált a töltés felé Pál Jánosnak: - Gyere János, itt a Mezei úr! Megkövetjük magát Mezei úr – mondta Helén, mikor odaértek.

- Tegeződünk azelőtt. Hányszor akarjátok még meginni a pertut? Látod Gyula, milyen ravasz a székel. Mi a helyzet a hollandusokkal? – kérdezte Mezei.

- Hadd el, no. - mondta Helén. - Ugyanabból a tálból ettek a kutyák, mint mi. A macskákét is együtt mosogattuk a mienkkel. A fésűnk is összekeveredtek. A Jani már a farzsebében hordta a fésűt, mint legénykorában. Ki a fene akar nyüveket összeszedni?

- Örökké fürdettétek – jegyezte meg Gyula úr.

- Annyi állatban ki tudja, mi rejtezik – mondta Helén. - Felénk az állatok az istállóban vannak, és a lakásban sem járkálnak a kutyák, főleg nem az ágyon, meg nem ugrálnak a macskák az étkezőasztalon. Beteg dolgok ezek, no de, ez legyen az ő dolguk. Ennél nagyobb a baj.

- Mire gondolsz? – kérdezte Mezei.

- A Gerard toloszékes lett és Sissy azóta egyre több állatot tart. No, nem disznót meg tehenet, vagy lovat, hanem kutyát, macskát.

- Magánügy. Ti, ha jól tudom, összepakoltatok és eljöttetek. Ha szabad ilyet kérdezniem megérte tőlünk kiruccanni? – kérdezte Mezei.

- Hallgass ide! – mondta Helén. Ugyanannyit kerestünk mit nálatok, de mint kiderült ezek levonták a cigarettát, meg a kávé.

- Azt hittem gálásabbak, persze idővel mindenki kimutatja a foga fehérjét. Én meg azt mondom, hogy ne hímeljünk-hámoljunk, megkérdezem tőletek, hogy mit szándékoztok csinálni, úgy őszintén – kérdezte Mezei.

- János, gyere már ide! – szólt Helén az embernek. - János haza akar menni, de én maradnék.

- Ez megint új helyzet. Egy hetet kibírsz még itt? – kérdezte Pál Jánost Mezei.

- Hogyne bírnék, de utána én hazamegyek – mondta.

- Várják a csajok otthon – mondta Gyula úr.

- Hátha egymaga lesz otthon, biztos lesz, aki majd főzi neki a kávé – mondta Helén. - Igaz, öreg lóköötő?

- Megegyeztetek? – kérdezte egy idő után Gyula úr. - Gyertek, vízre tesszük az egyik csónakot. Gyere, kimegyünk a vízre egy hangyányit - csapott Mezei vállára. A víz a legjobb gondúzó. A gyikászok, pákászok sose voltak kapkodós emberek, beérték az aznapi fogással. Fel vagytok szabadítva! – szólt oda Gyula úr Helénéknek. - Menjetek Emihez, igyatok kávé, mondd meg neki, hogy majd jelentkezünk. Süssetek lángost! - szólt utánuk, aztán az evezőket elfektette és beindította a motort.

Szép lassú ütemben bejárták a tavat és miközben járták a vizet Gyula úr mutogatott és mesélt a terveiről. A tó környékét füvesítették, ültették a fákat, cserjéket és csak egy picit panaszkodott, hogy fárasztja már a sok zsebes, aki tőle várja a jólétet. Esznek, isznak, hozzák a babájukat, néha meg a feleségeket.

- Nézz rá! – mutatott az egyszerű, szinte puritán megjelenésű csárdára. - Nem nagy látványosság, de ami benne van, az minőségi. Napközben meg konzumtermékeket kell nyomni a népnek, az újságot éppen hogy csak átfutom, tévét alig nézünk, legtöbbször csak a komódon látjuk vakon. Nálunk van a paraszt tőzsde és a zaci keveréke, mindenki ad, vesz, cserél, és én látom, kinek-merre tart a szekere rúdja. Hallom, te meg milliárdos körökbe jársz – mondta Mezeinek.

- Én csak tartalék játékos vagyok Gyulám, néha beugrok egy-egy becsúszó szerelésre, amúgy meg nyúzom az életem. Lolával húzzuk a kordénkat a földön, a városban egyaránt. Azt látom, hogy most már nagykereskedés kellene, de a paraszt lelkem, meg a földhözragadtságom visszatart. Ránk volt csukva az ajtó, nem tudunk nyelveket és valahol fontosabb kéne állni, hogy lásd, mi van a felhők felett. Néha nagy összegeket látok röpködni és már sajtécédulákon is több tízmilliós váltók nullái sorakoznak, de tudod, hogy ez nem az én világom. Föld szerető, földön járó emberek vagyunk, és mivel a bika jegyében is születtem, a földön vetem meg a lábam. Ha dagad a sártól, vagy porzik, ha fújja a szél, vagy fagyos, akkor is az az én világom, mert ott kicsírázik a mag, előbb-utóbb mezők lesznek, erdők lesznek és kulturállapotba válnak a kertek.

- Tudat alatt másokban is dolgozik ám, az amiről te beszélsz Mezei úr - szólalt meg Gyula úr. - Tudod, hogy milyen társaim vannak a dinnyénél meg a karácsonyfánál, meg az apró magvaknál, legújabbán meg az erdő gazdaságban. Doktorok, ügyvédek, rendőrök, a vadászatokról meg ne is beszéljünk. Na gyere, bemegyünk, mert ilyenkor kezd élnünk az élet.

- Mitől élénkülne, így napközben itt a táj?

- Elvégeznek otthon a kis dolgaikat és itt boltolnak, kevernek-kavarnak. Van, aki meg nem boltol csak iszogat, meg dumál. A Márkus meg újabbán csak áll a pultnál, olvassa az újságokat és fülel. Ha van valami eladó, kivárja a pillanatot és lecsap.

- Már, mint mire? – kérdezte Mezei.

- Mindegy, hogy mire, legyen az föld, gép, jármű, állat, tudod, hogy mindig csak csendesen járt-kelt és az 'lízisban is szinte maszek volt. Kifinomultak az érzékei, meg egyáltalán tudja, hogy mit csinál, meg tisztában van vele, hogy van holnap reggel is, meg egyáltalán ősszel már öltözködni kell, meg be is kell a télen takarózkodni. Szóval építgeti a kemencéjét ügyesen a gyerekek.

- Hát az Urbán Laci? Olyan régen találkoztam már vele. Benéz még ide egyáltalán? – kérdezte Mezei.

- A barátunk már inkább politikus, a kisgazdapárt erőssége. Hogyne járna be, időnként előadja a téziseit, de nincs elszállva. Ha úgy lenne, ide be sem merészkedne. Majd ha rendezünk valamit, meghívhatjuk, nem felejttem el – mondta Gyula úr és még visszatekintett a tóra, a kezét kinyújtotta és rámutatott. - Ez sokat emelt rajtam, most nem is a termése, hanem maga a föld emelt a magasba.

- Szerencséd volt – mondta Mezei.
 - Izsónak is köszönhetem. Mindenkit ismer, főleg meg azt, hogy kit, mivel kell megfőzni, vagy bevetni.
 - Tudod, az a szomorú, hogy nem büntényre készülsz, meg nem sanda szándék vezérel és már is konspirációra kényszerülsz.
 - Ennyi hókuszpókusz között több mint biztos, hogy fennakadsz. A pók tanulhatna nálunk, hogy milyen hálót szőjön. Az Izsó Dani tudja, hogy kikkel mit és hogyan kollaborál, a gazda én vagyok, de itt az az enyém, amit a tenyerembe köpnek pajtás. No, nem panaszkodom, kicsit elragadtattam magam – mondta Gyula úr. - Minden sínre került, nem kellett bányaengedély, a projektnél jól fogott a ceruza, evett-ivott a falka és nekem maradt egy jó cupák.
 - Kanosszát járattak volna veled öregem és, vagy földönfutó lennél, vagy rád omlana a bányafal – jegyezte meg Mezei.
 - Na, mi nem az olajbiznisz periferiáján szörfözgetünk, bár elismerem, itt sem tudhatod, hogy a konkurencia meddig megy el, csak a beavatott tudja, kik állnak mögöttük. Jól körbe pisálja mind a kis érdekeltiségét, amit ordasokkal őriztet, magát meg közszereplőnek púdereztetni. Itt kezdődik a kavarás, a beavatottság és a hovatarozás zónájába – mondta Gyula úr, majd folytatta. - Te jó körökben mozgatl öregem, nagyfejű ismerőseid voltak, nem fogsz össze az Urbán Lacival? – kérdezte.
 - Mi a KÉVE-t alakítottuk meg Gyulám – mondta Mezei. - Ez szakmai egyesület lenne, ráadásul politika semleges szándékaink szerint, tudod, nekem is vannak korlátaim, én ide tartozom, ide állított a sors és ide avattak be már pólyáskoromtól. A suszter maradjon a kaptafánál, a paraszt meg a földjén, mihelyst visszaszerezte – nevetett Mezei.
 - Nem féltelek én téged – nevetett Gyula úr is.
 - Bemegyünk a paraszttőzsdére? – kérdezte Mezei.
 - Először nézzük meg, hogy áll a lángos, de menjünk, ahogy gondolod, majd behozzák Emikéék.
- A tőzsdepultnál Márkus olvasta a hirdetéseket. Ha egyik-másik szesztestvér pénzzé akar tenni valamilyen árut, rögtön mutatta is:
- Nézz oda, tele van az újság, eladhatatlan a sertés, a birka, traktorból egész lista van itt. Takarmányt házhoz is szállítják fél áron. Annyi a hirdetés, mint a tenger – mondta félhangosan az új információt, aminek az lett a vége, hogy fél áron megvett ezt-azt, amire csak szüksége volt. Mezeiék alighogy beültek egy asztalhoz, Emi már hozta is nekik az italokat.

- A Jani küldte – mondta Emi.
 - Melyik Jani? – kérdezte Mezei.
 - A Fekete Jani.
 - Nocsak, – mondta Mezei - akkor már csak talpon marad az ürge, bár én haragszom rá, mert elcsábítja az embereimet.
 - Ha nem ő a fuvaros, akadt volna más – mondta Gyula úr.
 - Fátylat rá, – mondta Mezei – köszönjük!
- Aztán Fekete Jani odament kezét fogni az asztalhoz.
- Mi van veled? – kérdezte Mezei. A libák ára meg van-e már?
 - Nálunk csak a veszteség nő, – mondta - pénz az ablakban, de fizetjük a jogászt is. Ez a pálya kissé járhatatlannak tűnik – mondta.
 - Ebből mi következik? – kérdezte Mezei.
 - A bűtorszállításokkal megismertem egyet-mást, és most befelé szállítok gépeket, összevárok egy pár igényt és elindulok. Úgy fele-fele arányban hozom a megrendelést, a többi meg saját szakállamra, szabad forgalmazásra, eladásra válogatom ki, kocsikat is meg mopedeket – mondta.
 - Majd csak zöldágra vergődsz, ha veled az erő – mondta Mezei. - Nekem is kellene egy rózsaválogató – tette hozzá.
 - Nekem meg egy excenter – mondta nevetve Gyula úr.
 - Gyula úr már kapizsgálja – mondta Fekete Jani. Tudjátok mi itt az üzlet? a futtatás, orrvérzésig csajok minden felé, amerre csak járok, szerte a hazában.
 - Régen garabóval jártak a piacra – mondta Gyula úr.
 - Még emlékszem – mondta Mezei, mikor Dunaföldváron az asszonyok a fejükön hordták a kosarakat. Olyan egyenes járásúak voltak, mintegy primadonna.
 - Ma már nem kell kosarakat hordani – mondta Fekete Jani. - Alig valamiben állnak még a hóesésben is. Néha szoktam nekik csokit adni a parkolóban, főleg a bon-bonmeggy a sláger, abban van egy kis szesz is. Ilyenkor egyenesen hepi van, de csak úgy, hogy ismerem a futtatókat is, különben szétloccsanna az agyam, mert ők aztán ismerik ám a tudatmódosításokat.
 - Iszol valamit? – kérdezte Gyula úr Fekete Janit.
 - Köszönöm, már megyek haza, lehet, hogy emlegetnek otthon.
 - Egyél friss lángost! Sütik az Emiék – mondta Gyula úr.
 - Mennem kell, de köszönöm – mondta Fekete Jani, aztán kezét fogott és elindult az ajtó felé.

- A Helénéket nem bízom rád, mert ha elkezded fuvarozni őket, hamarosan megint köd előttük köd utánuk, sőt, maguk is köddé válnak – szólt Mezei utána.

- Én lennék a nagy ködcsináló? Én csak egy csavar vagyok – mondta és kilépett az ajtón.

Emi hozta a lángost az asztalra, aztán visszament a sóért, meg hozott teát, amit Mezei elé tett.

- Biztosan ízleni fog, – mondta - tudom, hogy a csipkebogyót szereted. A Gyula nem iszik ilyeneket, neki majd hozom a sört.

- Emikém! – szólt Gyula úr - Egy kis jégert azért hozzá elötte.

- A Helénék már a konyhában esznek – mondta menetközben Emike.

Miután a sós, foghagymás lángos ízeit a szája széléről nyalogatta Mezei és nagy kortyokban itta a teát, rápillantott az órájára.

- Ideje mennünk, köszönöm a lángost, igen házas volt – mondta Mezei.

- Majd erre jöttök, de jelentkeztek ám! - mondta Gyula úr és engedett magának még egy korsó sört.

Mezei kocsija dugig volt pakolva táskákkal, szatyrokkal, zsákokkal és Helén összehúzódott a hátsó ülésen a csomagok mellett.

- Megkérhetném valamire? – kérdezte Mezeit.

- Mondja – szólt Mezei.

- Elvinne a plázába most?

Mezei agyán átfutott, hogy Danit és Nikut is oda kell majd vinni.

- A két srácot is ott kell partra tennem, mert farmert szeretnének venni maguknak. Hogy csináljuk?

- Engem tegyen ki ott, János meg kipakolja a pakkokat és hozzuk a gyerekeket is, aztán maga elmehet egy ideig, a két gyereknek segíték, ha kell, és maga ráér visszajönni. Tudom, hogy maga nem szeret ott téblábolni.

- Shoppingolni Helén, shoppingolni – mondta Mezei, és már megint magázódunk.

- Na, gyújts rá egy cigire! – mondta Helén és nyújtotta a szivart, majd visszahúzta a kezét. - Meg is gyújtom neked - és szájába vette az egyik cigit a másik után, majd nagy meglepéssel fújta ki a füstöt.

A kertben kipakolták a cuccost, aztán elindultak a plázába mindannyian. Dani és Niku a zsebükben már a pénzzel, arcukon a várakozás izgalmával szóltanul nézték már a pláza előtti reklámözönt is, mely még inkább felizgatta fantáziájukat. A parkoló végén nagy tribünt láttak zenekarral, énekessel, vagy műsorvezetővel, még nem tudták

pontosan kivenni. A kocsival Mezei arra közelített, majd leállt egy szabad helyre. Nem akart bentebb keveredni, mert már elhatározta, hogy addig inkább intézi a KÉVE ügyeit, még a bandája betekint a bevásárló bázis titkaiba. Ahogy kinyitották a kocsí ajtaját, beterítette őket egy monoton lüktetés, mely állandó impulzusokkal érkezett.

- Fényes nappal ilyen buli van itt? – hüledezett Pál János.

- Nem láttad a táblákat? – mondta Mezei.

- Csakis táblákat láttam, mióta befordultunk – mondta Pál János.

- A kerékpárosok napját reklámozzák, biztosan valamelyik montenbikes cég rendez egy kis partit. Éljen a kétkerekű! – nevetett Mezei.

- Na fiúk, a végén kerékpárral mentek haza – mondta Helén.

Danit és Nikut máris húzta a látványosság, mintha mágnes vonzotta volna őket, úgy lépkedtek a színpad felé. Műsorvezető hergelte a kíváncsiskodókat az aktív részvételre:

- Szurkoljatok a versenyzőknek! ... - Gyűjtsétek a bonuszaitokat! ... - Lehet még tippelni a következő eseményre is... – mondta az aláfestő zene ütemfokozó erősödése mellett.

A nézelődők tömege csak nőtt-nőtt és Daniék szeme közben kitágult, hogy jól látnak-e. Hatalmas, nagytestű nők kerékpároztak különböző méretű biciklikkel, alig ruhában, szinte bikiniben. Az egyik meg egy gyerekbiciklivel próbálkozott. A látvány valószínűtlenül groteszk és szurreális határokat keltve fokozódott a zenével és a közönség aktivizálódásával, mintha egy törzsi gyűlés extázisának peremén lettek volna. A versenyzők, mint az őrült, hajtották a kerékpárokat és egy léggömbökkel felhalmozott falba rohantak bele. A kihangosítás egyre erősebbé vált és a látvány aratott, ahogy a nagy női formákat elnyelte a fal a kerékpárjaikkal együtt. Aztán egy duci hajadon rohant ki a falból és szaporán szedte összefelé, a már földre kikészített rózsákat, hogy csokorba szedve rohanjon tovább és a tribün előtti vázába tegye őket. Mint kiderült mindegyik versenyzőnek számozott vázája volt és az nyert, aki a legtöbb szálát tudta összegyűjteni a léggömb karambol utáni futásban.

- Hát ilyen nincs, ez nem létezik – mondta Pál János, mikor nézte, hogy a ducira már folyik a pezsgő, ami sugárba lövellt a testére. - Ez már Róma emberek – mondta önmaga elé szájatva.

A zenekar némi előjáték után rárántotta a tust a skálán és már meg is volt a győztes. A többiek 'a futottak még kategóriájába' elvihették az összegyűjtött rózsát. A győztes meg egy új felszerelt kerékpárral és

különböző utalványokkal felmatriázva csápolta még egy kicsit, aztán hoztak neki egy ponchót, hogy meg ne hűljön.

- Ide kellett volna kihozni a rózsát Mezei úr! – szólt Helén a meglepetéstől felocsúdva.

Mezei legyintett egyet.

- Nem a mi világunk ez, de legalább láttátok így kezdődik egy showbiznisz.

- Ez igen. – mondta Pál János - Otthon ezt el sem fogják hinni nekem.

- Jó napot! – mondta egy ifjanc és oda lépett eléjük.

- Ne haragudjanak, de elvesztettem a pénztárcámat. Haza sem tudok menni, vár az asszony, a gyerekek, meg a nagymamám is ott van nálunk.

- Mi a gondod? – kérdezte Pál János.

Az ifjanc nem Pál Jánoshoz, hanem Mezeihez fordult.

- Kellene egy kis pénz, hogy haza utazzak – mondta.

- Hol laksz? – kérdezte Mezei.

- Fülöpszálláson.

- Akkor mit keresel itt? – kérdezte Mezei.

- A haverok hoztak el, munkahelyet nézni.

- Akkor ők most hol vannak?

- Továbbmentek Pestre. Én a KÉSZ kft.-nél lehorgonyoztam, majd kijöttem ide bevásárolni – mondta az ifjanc.

- Akkor mit vettél a családnak? – kérdezte Mezei.

- A pénztárnál már üres volt a zsebem – mondta síri hangon. - Segítsenek rajtam! – kérte láthatóan elárvulva.

Mezei a zsebébe nyúlt és számolatlanul a kezébe nyomott egy fél marék aprót.

- Most már aztán söprés hazafelé fiatalúr! Ha kevés a steksz, te találni fogsz valakit, aki kisegít majd. Na, nyomás hazafelé! Ilyenkor vannak buszok meg vonatok is – mondta a kéregetőnek, aztán Helénhez fordult. - A gyorsétteremnél van egy kávézó, ott találkozunk.

- Körülbelül mikor jössz?

- Na majd meglátod, hogy milyen gyorsan fogjátok szórni a pénzt. Menjetek csak a kávézóhoz, ha végeztetek, várjatok meg – mondta Mezei.

Avval a kiscsapat elindult a bejáráthoz, Mezei meg a városközpont felé vette az irányt, de még figyelemmel kísérte a stábját, ahogy átlépnek az üvegajtók résén. A megváltozott forgalmat kötelező irányba terelték, így aztán szlalomozott az útvesszőkben, ahol alig lengében kerékpároztak

már az eltévedt, vagy csak ténfergő plázacicák. Élvezték a szerepüket, felcsigázva tették-vették a kerékpárokkal együtt magukat, mint valami új típusú ezredfordulóra váró konzumlányok.

- Gyere, menjünk hajtani – mondta az egyik Mezei kocsija mellett.

- Nem tudod mi a pálya? – kérdezte a másik, miközben átment homorúba, hogy egy nagy körte legyen belőle.

- Nem, ha nem mondod.

- A nyitány kicsim, a nyitány a pörgésre. Most jönnek még csak a prémium jutalmak, aztán meg tökig buli.

Mezei szép lassan kigördült a néptelenebb aszfaltra és ráfordult a városba vezető útra. Aztán rögtön rálépett a gázra, ahogy eszébe jutott, hogy a művelődési házban a Mamának elég kicsi a készlete és még azt is fel kell töltenie. Sportot űzött az ilyen kis apró, de lényeges feladatok megoldásából és egy pillanat alatt képesnek kellett lenni tervei módosítására is, így egy kis kerülővel ért fel a KÉVE irodájába, ahol tisztes mennyiségben gyarapodott a papírhalmaz, amit a testvére kielemezett és osztályozott különböző szempontok szerint. A naptár mellé felsorolásszerűen emlékeztetőként egy füzetlap volt tűzve, jó vastag gondolatjelekkel: - Milánó, Ortomercató – London, Greensbury farm, - Japán, International agricultural - és még hosszú felsorolás következett, Francia, Új-zéland, Holland, Amerika, Párizsi levelek a nemzetközi érdeklődésből. Aztán magánemberek és intézmények listája következett, melyek válaszra vártak. Mezei a soron következő meghívások listájából a fontosabbakat külön aláhúzta, majd bejegyezte a naptárba is. A levelekre nézett, melyek mellé már oda voltak tűzve a fordítások is. Rágyújtott, nézte az asztalon heverő információ tömeget, aztán felemelte a fejét és körbenézett az irodának kinevezett lyukban. A változatlanul és reménytelenül szürke beton, szürke ajtók, a feje felett szürke csövek és a háttérben a fal fehéren virított. Ez a kis fehérség verte vissza a fényt, mely a fejében is meggyújtotta a lámpást, hogy meglássa, érzékelje, hogy a levelekben visszaigazolás lapul arról, hogy színes a világ, hogy tudnak a létezésükről és akkor már nem is lehetnek magukra hagyva. Meglódult a fantáziája, hogyha a világ adott visszajelzést, akkor talán az együttműködés sem kizárt. Lehet építkezni a romokon, be kell kapcsolódni a vérkeringésbe és megtöltődik étellel ez a szürkeség. Harag nem volt a szívében csak a színtelen némaságban érezte, hogy mintha vírus bújt volna meg a levegőben, mintha valami figyelte volna, mikor gyengül majd el. Aztán feltette az asztalra mindkét

kezét, hogy nekilásson a papírmunkának. Miközben eszébe jutottak a színes plázajelenetek, a plázacicák, a színes léggömbök, meg a prémium nyalókák, a hip-hop kopogása a színpadról meg már túlmutatott az adott időn. Benyelt mindent a környezet és a szórakozni vágyók népes hada tombolt, söpörve maga előtt tovább a realitást.

Milyen realitást? – gondolta magában, és eszébe jutott, mikor a minisztériumból kora délután úgy elszivárogtak az ott dolgozók, mintha csak egy színházi előadáson lett volna. Felhajtott gallérral a kabátba elveszve játszottak kámfort a felvonásban. Akkor ott magukra maradtak egy főfontos személy irodájában és mikor testvérével kinéztek a folyosóablakon, tanúi voltak egy eliszkolásnak. Aztán az irodaablakból kinézve látták azt a kis csoportot, amely összeverődött az épület előtti téren. Egyik félben sem volt erő, itt már vége volt egy rendszernek, a másik meg nem kezdődött el. No de nem az én gondom ez, fejezte be a visszaemlékezést Mezei. Nekünk annyi erőnknek kell lenni, hogy küzdjünk a családért, meg akik hozzánk tartoznak, a magunk fajtájáért, akik már a megfogalmazott céljainkkal is azonosulnának.

Az asztal szélén az egyesület szabályzatai heverték. Mezei felemelte az alapszabályt és átlapozta, aztán megfogott egy tollat és nekiállt irodázni, elhessegette magától a félrevezető gondolatait, amik messzire vezetnek volna, pedig csak egy cigit akart pihenésként elszívni.

X. fejezet

Mezei a fáradságnak azon a fokán állt, mikor már hiába volt vízszintes helyzetben a megszokott ágyában és hiába csukta le a szemét, nem bírt belépni az álmok birodalmába. Egy darabig még a redőny lécei között beszűrődő fénycsíkokat nézte, melyek a telihold misztikus világából hatoltak be a szoba sötétjébe. Lola halk lélegzetét figyelte egy darabig és a közelségében szinte érezte is a belőle kiáramló melegséget, mely a pihenés paplana alól kiszűrődött. A világért sem zavarta volna meg álmai világában, ezért óvatosan fordult egyik oldaláról a másikra, majd a hátára feküdt és ismét a csíkokat nézte a falakon.

A fejében mintegy eleven kaptárban a méhek, úgy dongott a gondolatok sokasága. Füleki Zoltán nevét többször ismételte magában, mert néhányszor csonkán csak, Füleki Zoltánnak emlegette. Ismételten megnyugtatta magát, hogy a fiatalember jó választás volt. A kutatóintézet munkatársai már jó ideje készültek erre a holland pénzügyi eszmecserére, hogy miként lehetne nálunk is egy zöldbankot létrehozni és működtetni. Az újrakezdés állapotában Mezei is azok közé tartozott, akik mielőbb egy működő magángazdaság viszonyai között szerettek volna élni. A kiválasztottjuk úgy gondolták, hogy nem tartozik szekértáborokhoz, nincs terhelve dogmákkal és élénk észjárásával, kellő nyelvtudással be fog tudni kapcsolódni a tárgyalásokba, amit idővel a KÉVE előnyére is fordíthatnak. Aztán azon agyalt, hogy kivel fog utazni Milánóba, ahova a nagybani piacra van meghívásuk. Izsó Dánielre gondolt először, aki általában ismerte a közállapotokat, jól vezetett és kevés alvással is beérte. Aztán több megoldás is kínálkozott még, de amikor a pénzre gondolt, meg úgy általában a valutára, elterelte figyelmét és már a Gellért szállóról vizionált, ahova holland meghívásnak kell majd eleget tenni. Ahogy lapozgatott a memóriája lapjain, szép lassan eltűntek a holdvilág csíkjai a falakról és a lecsukódó szemhéjai alatt elmosódtak, elszürkültek, majd sötétbe borultak a vizuális élményei.

A hajnali ébredésben csak egy pillanatnak érezte az éjszaka pihentető mámorát, melyből kinyújtózva a meleg takaró alatt, szinte lebegve pihenhetett a mindennapok gondjai felett.

Általában megelőzte az ébresztőóra hangoskodását és még a reggeli derengés előtt felült az ágy szélére. Nyújtózkodott, összekulcsolta a kezét, megropogtatta az ujjait, felállt és úgy döntött Lolát még nem ébreszti fel. Kiment a konyhába és feltette a hajnali kávé, majd leült a munkasztalához, ahol a napi feljegyzései voltak, meg az üzenetrögzítő telefon. A rádiót nem kapcsolta még be, hanem megnyomta az üzenetrögzítő gombját. A testvére hangját hallotta, hogy „Bontatlanul maradt egy levél az irodaasztalán, mely a Nemzetközi Farmerszövetségtől érkezett. Meghívó, a Kelet-Európai Mezőgazdasági Tanács ülésére. Át kellene értékelni az időbeosztást, az utazásokat és a felkészülést”, mondta a testvér az üzenetrögzítőre.

Mezei abban a tudatban, hogy Helén a kertben van, higgadtan fogadta a hírt. Pál Jánost meg rá fogja beszélni, hogy mint a huszárok; kerülj, fordulj gyorsasággal, járja meg Székelyudvarhelyet. Izsó Dánelt meg úgy gondolta, megdumálja az áruszállításra, hogy felszabaduljon ezekre a konzultációkra, de kitudja milyen megoldások akadnak még addig, merengett el. Majd füttyörészve elindult felébreszteni Lolát, aki még az igazak álmát aludta, aztán mégis meggondolta magát és megivott még egy kávé, majd kabátot terített magára és elindult a nagykapu felé, hogy levegye róla a lakatot. Kinyitotta és beindította a dieselt. A motor hidegen egy kicsit fémes hangon kopogott, de rövidesen beállt a megnyugtatóan duruzsolós erő sugalló zenéje.

Elindult a Mária-hegy felé a rózsásba. Az úton különböző megoldásokon törte a fejét, még Ulrich Imre is eszébe jutott, régen látta már. Ha erre kószálna, megkérné az áruszállításra, gondolta, majd bekattant, hogy Fekete Janival fog egyeztetni és akkor Izsó Dániel a rangjához méltóbb helyzetbe kerül. Szerette volna az ő kíséretét élvezni. A kertbe érve a nagykaput meglepetésére nyitva találta és ahogy az üzemi úton végiggördült Izsó Dániel kocsiját pillantotta meg a diófa alatt. A süllyesztett épület konyhájából fény szűrődött ki, kint meg már derengeni kezdett. Aster a küszöbön felemelte álmos fejét, Mezei megszimogatta, tenyerével finoman megpaskolgatta, aztán inkább átlépett rajta. Szinte lendületből kopogtatott, mert majdnem átesett a kutyán. A konyhában ínycsiklandozó gőzök csapták meg az orrát. Helén a kacsatöpörtyűt sütötte ki, Izsó Dániel meg az asztalnál Pál Jánossal poharazott. Helén szólalt meg először:

- Gyula úr kórházban van – mondta vészjóslóan Mezeinek.

- Annyi orvosa van, majdcsak meggyógyítják – mondta Mezei.

- Most komoly a gond – mondta Izsó Dániel.
 - Hallgatlak – mondta Mezei, miközben kezet fogtak.
 - Konzíliumot tartottak a haverjai és Emivel sejtették, hogy a májnak annyi. Gyula csak a kivizsgálásról tud, melynek lesz egy kis kifutási ideje, labor, meg anyám tyúkjá – mondta Izsó Dániel. – Danit meg a Nikut felraktam egy járatra.
 - A vonathoz akartam őket vinni – mondta Mezei.
 - Maszekok rendszeresen mennek kocsival és olcsóbb, mint a vonat. Otthon csak kiszállnak, ilyen egyszerű.
- Mezei Pál Jánosra nézett.
- A Jani marad, – mondta Izsó Dániel - mikor elengeded őket, majd én elfurikázok velük Székelyudvarhelyre. Leginkább körül nézek, hogy mi az ábra – mondta.
 - Meg eszel ordát, iszod az almapálinkát – mondta Helén.
 - Vagy a bivalytejet – nevetett Pál János.
 - Danit meg Nikut azt hittem még itt találom - váltott szót Mezei. - Lola készített nekik útravalót, ott van a kocsiban.
 - Nem bírtak magukkal. Megvették, amit akartak és nem volt maradásuk. Bementem velük az állomáshoz és a parkolóból éppen indult egy ismerősöm Csíkba, kényelmesen elérték. Ha láttad volna, - mondtam Helénnek is - azokkal madarat lehetett volna fogatni – adta elő Izsó Dániel.
 - Lesz egy-két utam, elfuvaroznál? – kérdezte Mezei, miközben kevergette kávéját.
 - Hova iparkodsz? – kérdezte Izsó.
 - Lenne pár pesti utam, meg kiruccannánk Milánóba.
 - Milánóba? – az kicsit odébb van a térképen.
 - A nagybani piacra mennénk testvér, régen a marhát is elhajtották addig lábon. Hova izgulsz? – kérdezte Mezei.
 - Semmi, semmi, csak a kocsit át kell előtte nézni – mondta Izsó Dániel.
 - Akkor Fekete Janival kell még beszélni, hogy az árut szállítsa ki a piacra. Helén! – szólt a székely asszonynak Mezei. - Ugye kimész a piacra?
 - Ha jön valami ellenőr, mit fogok tenni? A szívbaj jön rám.
 - Fogod magad és elájulsz – mondta Mezei. - Ezeréves női trükkök ezek, de ne izgulj, lehet hogy Lolával mentek - nyugtatta meg Helént Mezei.

- Ha kivitted a rózsát, eljössz velem a Mese presszóba? – kérdezte Izsó Dániel.
 - A Radványiékhöz? – kérdezte Mezei.
 - Az Urbán Lacival kell konzultálnom. Mint vidéki kaszkadőrt a Belgrád rakpartra hívnak a biztonságiakhoz.
 - A pestiek kihaltak, vagy felszívódtak? – kérdezte Mezei.
 - Azok gyúrnak apukám és növelik a méreteiket. Én egy kis nyápic giliszta vagyok hozzájuk képest.
 - Hírből ismerhetnek már, hogy vész esetén odakapsz, mint a kobra a célpont vékonyába. Még emlékszem, mikor a Füles elzuhant mellettem, csak szisszent egyet artikulátlanul és már a lábai is kicsúsztak alóla egy pillanat alatt. Már majdnem azt hittem, valami természeti csapás nyomul – mondta Mezei.
 - Részleteket nem ismerek, csak annyi fülest kaptam, hogy nem kigyúrt főszert keresnek, inkább diszkrét agyasra spekulálnak, kicsit hízelgő nem? – témázott Izsó Dániel.
 - Jó megérzésű háttér ember kell az elnök mögé – jegyezte meg Mezei, de már indult is a kocsira felé, hogy kinyissa az ajtókat a pakoláshoz. - Jöhet a csokornak való! – szólt oda Pál Jánosnak.
- Közben alig bírt arrébb lépni Aster olyan erősen nekitámaszkodott a lábának, és nyomta oda a fejét egy simogatásra.
- Jól van, te, nagy mafla – szólt hozzá Mezei és kissé meglapogatta, majd mindannyian elindultak a dolgaik után nézni.

Mezei a piacról a Mese presszóba indult, ahogy Izsó Dániellel megbeszélte. Az otthonos kis presszó a lakás alsó szintjén működött családi alapon. Gusztusos és praktikus pult mögött vagy a magabiztos tulajdonos, vagy a neje ügyködött, de számtalanszor a család valamely szabadidős tagja volt az ügyeletes. A törzsvendégek akkor futottak össze, mikor Radványi úrnak is volt szabadideje és olyan ráérősebb volt a hangulat. A nagy gazdák és a szolgáltatásra szerveződő vállalkozói kör szétoszlóban volt már a reggeli egyeztetéseket maguk mögött hagyva. Ahogy szétoszlottak a Radványi család összeszedte az asztalokon heverő újságokat és poharakat. Kimosták a hamutartókat, és a makulátlanra törölt asztalok mellett új vendégek beszélgettek.

- Jobban csinálják, mint régen a nagyüzemben – szólalt meg Turupuli Imre.
- Már elfelejtetted, hogy akkor vendégmunkásokat hoztak, meg a vidéki bejárókat a buszok szállították a műszakokra – mondta Jávor Dönci.

- Dehogy felejtettem, erősködött Turupuli Imre. Nagyon jól emlékszem, hogy szatyorszám hordták reggel a pálinkát kis- és nagyüvegben egyaránt, a féldecistől a literesig – mondta.
 - A melósok magukhoz vették a muníciót, de a főnökök mit dzsúdóztak mire meg volt egy munkaelosztás – jegyezte meg Jávor Dönci.
 - Ma rugalmasabb az élet kétségtelen – mondta Turupuli.
 - Nem a hierarchia nyomja őket, hanem a pénz préseli össze a csapatmunkát ma már - mondta Jávor Dönci.
 - De jól működik ez a szerveződés, pillanat alatt összetrombitálnak akár hány melóst – mondta Turupuli.
 - Vendégmunkásokból igen, de nézz a mieinkre, egymásba ér a farka a sok munkanélkülinek – mondta Jávor Dönci.
 - A nőket kihagyod? – kérdezte Turupuli.
 - A közbeszédben már egyformán káromkodnak, és nadrágot húztak ember, látsz egy jó lábat ma már?
 - Ma már? Mostanság már a szilikonra buknak apukám, nem a futóműre – nevetett Turupuli.
 - Lehet, hogy a tűz még néha megidéz, de a varázs eltűnt. Leáldozott a nőnek – mondta Jávor Dönci keserűen.
 - Mi változtunk meg, te öreg róka. Ne kenjük másra. Szalad velünk az idő - legyintett Turupuli.
 - Lemaradtunk? – kérdezte Jávor Dönci. - Néha már nem is bánom – mondta.
 - Mitől fosol, öreg róka? A nadrág is lecsúszik, nemcsak a szoknya – nevetett Turupuli.
 - A képzetem, a puszta képzet hiánya is kihozza a gátlásaimat – kesergett Jávor Dönci.
 - Hát persze, mert téged már biztatni kell – nevetett Turupuli.
 - Úgy ismertél? – kérdezte Jávor Dönci.
 - Nem is tudom, hogy ismerlek-e egyáltalán - jegyezte meg Turupuli Imre, miközben a sportrovathoz fordította az újságot.
- A „Mese” terébe Fekete Jani lépett be az ajtón az utca felől. Az udvar felől meg Radványi Gergő hozta be a sörösládákat. Fekete Jani a pultnál lehorgonyzott és mereven nézte az italosüvegeket a szemközti polcokon, meg a talppal felfelé lógó poharakat a kármentő alatt.
- Jó napot János úrfi – szólalt meg Radványi Gergő.
 - Nem köszöntem volna? – kérdezte Fekete Jani.

- Úgy mentél el mellettünk, mint aki alszik még, ember – szólalt meg Turupuli az újságból felnézve.

- Elhunyt Gyula úr – mondta csendesen Fekete Jani. - Emike még nem is tudja – mondta Radványinak, de mintha csak úgy a levegőbe beszélne. - Sokszor kisegített az öreg bohém és nem csak sörrel meg unikummal. Most viszont kérek egy ilyen kanyart – és mikor Radványi elébe tette az italt újra megszólalt. – Mindannyiunknak! Ez volt a kedvenc itala.

Ahogy mondani szokás: már benne volt a levegőben a hír, mert ahogy Izsó Dániel belépett az ajtón érzékelte a hangulat atmoszférájából, hogy nem fog újat mondani.

- Hallottátok? – kérdezte.

Közben Radványi Gergő a pultnál már készítette a kanyart, aztán odatette az unicumot egy pikoló habos sörrel Izsó Dániel elé is.

- Nyugodjon békében, már fentről mosolyog ránk. Igaz, Gyula úr? – mondta felfelé tekintve csendben Izsó Dániel és megemelte a poharát.

Radványi Gergő csapolta tovább a söröket, majd egy tálcával Turupuli Imre asztalához indult.

- Ez az én köröm – mondta és a sörök mellé a felesek is a kis tonettaszatra pakolta.

- Legyen könnyű neki a föld – mondta Turupuli Imre.

- Legyen - ismételte Jávör Dönci, aztán lehajtották a felest, majd felemelték a pikolót.

- Először májra, aztán vesére, ez volt a szisztémája – mondta Fekete Jani.

- Urbán Laci volt már itt? – kérdezte Izsó Dániel.

- Kellott volna? – kérdezte Radványi Gergő.

- Elvileg itt találkozunk, mindjárt jön Mezei Jóska is – válaszolt Izsó Dániel. - Aztán meg kimegyek a Dombra Emihez – mondta.

- Kávét? Uraim – kérdezte Radványi.

- Jöhet – mondta Izsó, a többiek meg még maradtak a felesnél.

Mezei feltartott kezekkel lépte át a Mese presszó küszöbét.

- Megadom magam, a csendes emlékezés híve vagyok – mondta.

- Hallottad? – kérdezte Fekete Jani.

- A parkolóban és a henteseknél is már ez volt a hír – mondta Mezei. – Elnézést, – mondta Izsó Dánielnek Mezei - kissé feltartottak, már rég elindultam.

- Ez a nagyság átka – mondta Izsó Dániel.

- Az egyesület sokat kivesz belőlem, de még forró a vas, hát ütni kell barátom.
- Az Urbán Laci is veri valahol a vasat – mondta Izsó Dániel.
- Vagy a parlamentben van az öreggel – válaszolta Mezei József.
- A Vince bácsival, vagy a Torgyánnal gondolod?
- A titkár kulcsemberek barátom, a Belgrád rakparti irodájában is van műsor elég – jegyezte meg Mezei.
- Éljen a Kisgazdapárt – kiabálta el magát Jávor Dönci.
- Nincs egy kakasod sem ember – szólt oda Radványi Gergő.
- Polgári tagozatos attól még lehetek uraim. Jogaim vannak, vagy nem? – mondta most már jó kattyosan Jávor Dönci.
- A mesében mindent lehet – mondta Radványi Gergő. - Erre utal a név is Döncikém – „Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy polgári tagozatos kiskertész, akinek nem volt kakasa...”
- Na látjátok, így születnek a népmesék – mondta Turupuli Imre.
- Az Urbán Laci ha betévedne, a Domb csárdánál leszek – mondta Izsó Dániel.

Aztán Mezei Jóskaival elköszöntek, de már az ajtónál csatlakozott hozzájuk Fekete Jani is.

- Nekem még van kakasom, de már libám nincs – mondta. - Bár ne is lett volna, akkor most nem fájna a fejem, mennék veletek a Dombra.
- Csak az Izsó Dániel megy, nekem is tenger a gondom, Janikám.
- Már, mint a tyúkudvarodban? – kérdezte Fekete Jani.
- Hagyd el barátom, most fogok szemezni a sassal – mondta Mezei és nevetve elindultak a mindennapi rengetegbe.
- Majdnem elfelejtettem – mondta Fekete Jani felé Mezei. - Ilyen impulzusok között nem is csoda. Segítségre lesz szükségem. Milánóba akarunk utazni és Izsó Dani is jön. Rád gondoltam, hogy a Helént kiszállítanád hajnalonként a piacra, délben meg vissza.
- Semmi akadálya – válaszolta Fekete Jani, csak a dátumokat kell egyeztetni, hogy itthon legyenek, vagy hazaérjek addigra. Most majd egy kis hamster kocsierért meg rendszelőért megyek, ez két nap. Mikor úgy látod, egyeztetünk, jó? – mondta készséggel Fekete Jani, amit Mezei örömmel fogadott, mivel ő ismerte a körülményeket és nem kell majd szájba rágni az egészregegyet, mintegy ismeretlennek.

Mezei a városközpont felé indult az irodára. Bevette magát a városba, elnyelte a lépcsőház sötétje. A szürke ajtó mögötti helyiség asztalán ismét halmozódtak a levelek, melyek egy részén vastag filccel

jelezve volt a fontossági sorrend. Mezei a sürgős jelzésűeket maga elé vette, aztán mégis a nagyobb halmot húzta a látókörébe, melyek némelyikén akadozó kézírások próbálták kerekíteni a betűket. A leveleket már felbontotta a testvére, így elég gyorsan haladt az értékeléssel. A tanácsstalanság sugárzott némely sorok közül, segítségért sóhajtozva némi remény várakozásával íródtak a gondos sorok. Mezei úgy érezte, hogy aki már megfogta a tollat, tesz valamit a boldogulásáért. Ezúton próbáltak tájékozódni az életjelet adó parasztok, akik még a földművességből, vagy állattenyésztésből éltek. A legtöbben viszont úgy gondolták, hogy van egy elixír, amit egyszer a homlokára ken az ember és megvilágosul. A KÉVE szervezte a városban a Gazdapiacot, ahova Mezeiék a legnagyobb felvásárlókat is meghívták. Feldolgozók és kereskedők egyaránt, mint a peepshow-ba bepillantottak az új vidéki magánpiac miliójébe, de lerítt róluk, hogy inkább inkognitóban settenkednek, szinte szerettek volna láthatatlanul mindenbe belepillantani és mindent meghallatni.

Az információ a legpraktikusabban süvítő szellemlovas, mely, ha szárnyalásba kezd, lázba hozza még a szangvinikus alkatúakat is, töprengett Mezei, de ehhez a lázba jövéshez, mintha először időjárás változás hiányzott volna, egy jó kiadós zápor, amely felfrissít, megújít, termést növel, és nyomában gurulnának a forintok, mintha az égből hullottak volna alá. Az új szellemiség áradása elmaradni látszott, nem újult meg a termékeny fövény. A KÉVE már aukciókat is szervezett a Lövölde téren, a volt MHSZ klub épületében, de a megkötött üzletek egyelőre nem nőttek fel a kritikus pontra. A csordaszellem a karámba tartotta a beszoktatott várakozó lelket és úgy tűnt hiába vágták el a vasfüggöny szigorát meg döntöttek látványosan és politikailag falat, valahogy a további tettekre szándékaik nem mozdultak el. Az „alkotás” szelleme valahogy csak fent lebegett és lent ezen a szinten legfeljebb csak a vágyakozás, vagy inkább csak egy vákuum keletkezett. Mindenki átértelmezte a dolgokat és a rengeteg félreértés csak tovább növelte az ellentéteket a szürke hétköznapi gazdasági életében. Ahogy kopott a csont, egyre élesebbé vált a küzdelem és minden átértelmeződött. Mint ahogy legújabbán egy előadáson a pulpitusról, az igazság tartalmáról beszélt az előadó, vagyis az igazmondásról, a hallgatók meg csak értetlenül nézték.

„Hiszen ennek a kijelentésnek nem sok értelme van, mondták.

- Mi az, hogy igazmondás? Ma a jogokról tanácsos beszélni és a jogszolgáltatásról. Ma lehet már jogszerű az igazságtalan is.
- Erről szeretnénk bővebben hallani valami nekünk valót - és várakozó szemekkel adták meg a biztatást.”

Mezei meg az őstermelőket biztogatta, hogy vegyék magukhoz az információkat, építsék ki a kapcsolataikat, tanuljanak az új fogások szerint akkurátusan késsel, villával enni, vagyis a marketingfogásoktól a banki kínálatig megfelelően tájékozódjanak. A piacgazdaság erdeje felé nem biztos, hogy csak a hitelgazdaság serpentinjén keresztül vezet az út. A hitel mámor csábító pihenőiben előre el lehetett fogyasztani, fel lehetett élni a jövőt és előre elkölteni azt a summát, amiért még nem dolgoztak meg. A legtöbbször az előrehozott szolgáltatásnak még a végső árát sem lehetett látni. Tanulmányutak kellettek volna és tapasztalatcserék a legközvetlenebb és legdirektebb módon. A kisebb közösségekből is tanulmányutakat kellett volna szervezni, de a bevásárló turizmus leverte a legtöbb ilyen kezdeményezést. A legtöbben nem indultak egyik égtáj, vagy rendszer felé sem, hanem inkább a saját portájukat igazgatták, vagy a munkanélküli világ segélyeiben látták a megnyugtató megoldást. Hiába nyíltak meg a határok, hiába látszott intézményesülni a magánszféra, a biztonságos övezet határát számtalanszor, képletesen szólva a kapuoszlop jelentette, mint mikor fél a fényre lépni még a gonoszkodó sötét biztonságából is az áldozat. Ősi félelmek, vagy a szerzett civilizációs terhek hatalmai tornyosulnak-e felettük, nagy kérdésnek tűnhet. Még egy lelkeszt is gondolkodóba ejthetnének ezek a kérdések, elmélkedett Mezei a levelek olvasása közben, majd az ejtette elmélkedésbe, hogy hűtőszekrényekért tömegével vonult a nép Ausztriába, meg miután az ezer kacatot, mint vívmányt hazahozta, rögtön lázba ejtették az utazási irodák az azúrkék lagúnák és álomhajók felfestésével. Az álmokat szerették volna elérhetőnek látni a földi paradicsomban. Az elmúlt negyven év közösségi helyben járásában elkopott a cipősarok és a szabadságos levelek kézhezvételével nem a cipészhez szaladtak, hanem mint a katona, amely eltávozást kapott az élvezetek után kezdtek kapkodni az első nekifutásra, az alighogy felocsúdott emberek. Az üzleti kapcsolatokért, személyes szakmai ismeretségért nem igen kapkodott a termelő parasztember, hiába kapacitálta jó néhányukat Mezei és végül is valahol be kellett látni, hogy mindezekhez sok idő, pénz és energia

szükségeltetik, melynek a gyors eredménye egyelőre csak a fáradtság és a kimerültség.

Képzelvek itt magamban, futott át Mezein, hiszen Füleki Zoli is bevállalt egy utat. Az övök a jövő, a legfiatalabbak, jó észjárásúak és lehet, hogy gyorsan jár a kezük. A KÉVE is fiatal szervezet és az intézményi tagok között már regisztráltak iskolákat, akiknek a végzőseikből majd beerősítenek, gondolt bele a jövőbe Mezei.

Aztán még irodázott egy darabig, majd a virágbolt és a művelődési ház felé vette az irányt. Felmérte a helyzetet. Az igények ismeretében Helénékkal a kertben elkészítették az árut és kiszaladt a Dombcsárdába, ahol már Izsó Dániel intézkedett, mert Eminek már a kegyeleti ügyekkel is kellett foglalkoznia, meg egyébként is több mindenben társak is voltak. A tanyavilágban, melyhez a Dombcsárda illeszkedett, illendőségből, udvarias intelligenciával a hagyományos részvétnyilvántartás gesztusaival fogadták a szomszédok a hírt és egy kis itókéval könnyebben viselték a belenyugvás egyhangú rezgéseit. A hangszóróból már Máté Péter „Elmegyek” című száma erősítette az érzelmek kinyilvánítását.

Polyák Márkus a pultnál igazgatta a poharakat, Kovács Guci állította a hangerőt a hangszóróknál. Az egyik asztalnál Nagy Zoli és a Virág testvérek várakoztak, majd egyszer csak beállított Sissy és kis idő múlva megérkezett a Fekete Jani is. Izsó Dániel a pult mögé szervezett segítőköt. Szó nélkül akadt vállalkozó, arra felé a vantól senki nem ijedt meg.

- Holnap megyek a Gellért szállóba – mondta Mezei.

- Mit keresel te ott? – kérdezte Izsó Dániel.

- A hollandok tartanak fogadást és kaptunk meghívót.

- Kellenek a kapcsolatok, menjetek. Szívesen elvittelek volna, de itt lesz némi intéznivaló. Az Emi sok mindent megtanult már, de itt az üzlet nem ebből a becsületcsökkentőből csorgott. Vannak követelések, sok a kintlévőség, de adósság is van bőven, pedig ismerted Gyulát, hogy általában csak addig nyújtózkodott, amíg a takaró ért - mondta Izsó Dániel.

- Tudom, hogy az ismeretsége jó köröket is érintett. Gondolom, lesznek bejelentkezések – jegyezte meg Mezei.

- Rengeteg a csendestárs és jó szétszórta a tevékenység – tárta szét a kezét Izsó Dániel.

- Majd gatyába rázod te a dolgokat, nem féltetek – mondta Mezei.

- Tudod, ehhez azt hiszem, kell majd egy jó könyvelő, egy jó ügyvéd, de hogy lekopogjam a hátunk mögött állnak. Egyfelől jelentkeznek a társak, másfelől meg a család és ők kissé orrolnak még most is az Emike miatt – elmélkedett Izsó Dániel.

- Azon kevesek közé tartozott, akik tudtak élni az öregség árnyékában – mondta Mezei.

- Öreg bohém volt és én tudom, hogy a tükörben meg csak a magányát látta – jegyezte meg Izsó Dániel.

- Tisztességgel küzdött, pajtás. Vigyázz az emlékére abba a fenenagy osztozkodásban – mondta Mezei és elkészönt a másik magányostól, aki ezek szerint nemcsak látta, hanem értette is az elhunyt világát.

Másnap késő délután a Mezei testvérek a Gellért szálló teraszán egy kávé mellett várták a tolmácsukat, Jóska keresztfiát, aki a bokros teendői között szakított magának időt egy kis diplomáciai munkára. Jogra járt, és mint ismert egy egyetemista ideje nagyon behatárolt. Az előadások mellett számos elfoglaltság akad és mindig rövidek az éjszakák is.

A kávé illata a levegőben volt, ami már eleve jelezte a minőséget. A szomszéd asztalnál Hernádi Gyula, Gyurkovics Tibor társaságában kevergette a feketét. Az ilyen embereknél sosem lehet tudni, mikor dolgoznak, vagy mikor szórakoznak, gondolta Mezei. Az élet végtelennek tűnő vonatával ezek az emberek állandóan úton voltak, és ha a képzelet világa is elragadta őket csak olykor-olykor tekintettek rá kesernyésen a valóságra, amit kíváncsi madárként véltek távolodni látni. Olyan gondtalannak látszott itt minden, patinásnak és időtállóknak tűntek az épületek dúsan formázott falai, de még a berendezés is a közöttük helyet foglaló vendégekkel együtt, akik csendesén társalogtak, nevetgéltek, magyaráztak, vagy csak némán elgondolkozva nézték a többieket, vagy elmerengve tekintettek a Duna felé. A ruhák könnyűnek, élőnek, szellősnek tűntek és nem voltak izzadásszagúak, valami lágy parfümillat keveredett a víz felől jövő fuvallattal, közben egyre többen jöttek-mentek, sűrögtek-forogtak, kerestek valakit, vagy csak szabad asztalt kutattak, de nem rohant, nem sietett senki. Ebben a patinás tetszetős világban Mezeinek olyan méltóságteljesnek tűnt a valóság és úgy érezte, mintha ő ide született volna, de valami forgószerű szárnyaira kapta, mintegy virágmagot és letette messzebb egy durvább, vadabb világban, ahol hol a szél, hol az eső ostorozta a tudatát. Valószínűtlennek hatott innen nézve, hogy a két világ szerves része

lenne egymásnak, mintha koordinálatlanul mozogna a kéz meg a láb a test részeiként. Sutának érezte Mezei a helyzetet, már mint az állandó űrhelye, az élővilága és ennek a mesekolosszeumnak az atmoszférája közötti különbséget, amit erős és kifejező törésvonal választott el.

Megérkezett Ákos és a gáláns elszámolást követően elindultak a fogadás színhelyére a hatalmas étterembe, ahova már folyamatosan szállingóztak az érkező vendégek. Az ajtóban hölgyek és urak üdvözölték az érkezőket. Lazán, könnyedén és mosolyogva invitálta a terembe Mezeiüket is egy konzumhölgy pár lépést elindulva velük a terem belseje felé és kinyújtott kézzel mutatott a már bent lévő társaságra és a két sorban felállított hosszú, megterített díszített asztalok felé. Mezei végignézett a terem egyik, majd másik oldalán társalgó emberek csoportjain, akik között számos ismerőst is felfedezett, aztán szépen lassan sétálgatva derűs arccal, ahogy az ilyen körökben szokás, elindultak a terem belseje felé jobbra-balra köszöngetve, egy-egy ismerősnél egy kézfogásra megállva, de folyamatosan haladva, hogy képbe kerüljenek. Ákos kiváló tolmácsnak bizonyult, jól tájékozott, gyorsan felvette a kontaktust és lényegre törően fordított. Nem volt még ott az ideje a csevegésnek, profin dolgozni kellett a bemutatkozásokkal és a memorizálással. Valamilyen megnyilvánulással, gesztussal, megjelenéssel maradandó képet kellett nyújtani, közben már a terem életének minden rezzenését is figyelemmel kellett kísérni és a nyitány előtt lehelet finomra, mintegy csipke össze kellett kovácsolódni. Mezeiék Fehér Ákos mellett vertek táborot a parkettán. Akkor éppen vezérigazgató volt és régi ismerősként tartották egymást számon. Az asztalfőn a holland nagykövet, aki kíséretének közepén már a helyén állt mikor megszólalt a csengő, melyet kísért egy halk zene és a rövid ének után elővette a szellemi munícióból a kulcsot, hogy megnyissa a fogadást. A nyitány fogalmazványa minden résztvevőt ékes ruházatúnak, fényes szelleműnek, széles érdeklődésűnek, megértőnek, segítőkésznek, barátinak, de ugyanakkor kemény üzletfélnek minősített, vagyis kihúzott mellet egyenrangúnak érezhette magát a termet betöltő társaság.

- Na, kerülünk egyet, tudjunk meg valamit a világról – mondta Mezei és elindultak volna a kiscsoportokhoz társalogni, de még jóformán egy lépést sem tettek meg, mikor odajött hozzájuk a P.T. market képviselte bemutatkozásra. A holland, német kereskedelmi társaság szerint már régóta keresik a kapcsolatot ilyen és ehhez hasonló szervezettel, mint a KEVE, de nem igazán értik még a helyzetet.

- Milyen helyzetet? – kérdezte Mezei.
- A szövetkezetekről lebeszélnek, őszintén szólva pedig mi rájuk gondoltunk, mint méltó társra. Itt azt mondják, hogy az szocialista típusú volt, nekünk itt eddig nem voltak üzletfeleink, így tehát egyenlőre nem könnyű felmérni, hogy kivel és esetleg kivel még se vegyük fel a kapcsolatot, hangzott el a válasz.
- Itt van pl. a KÉVE, bátran ajánlom ezt a magántermelésre és piaci értékesítésre alakult egyesületet – mondta Mezei.
- Milyen referenciákat tudnának felmutatni? – kérdezte a képviselő vezetője.
- A KÉVE az egyesületi törvény megjelenésekor az elsők között lett bejegyezve a bíróságon, amiről a Magyar Közlöny is tanúskodik. A tagjaik magántermelők, akik piacot akarnak teremteni – mondta Mezei.
- Ön kicsoda? – kérdezte az egyik holland, termelő, vagy kereskedő.
- Termelő vagyok – mondta Mezei.
- Akkor hol a KÉVE – kérdezte most egy német.
- Én vagyok az elnöke – mondta Mezei.
- Akkor most mi melyik emberrel beszélünk? A termelővel, vagy a kereskedővel? – kérdezték és nevettek közben.
- Tisztázzuk – mondta Mezei. - Önök kit képviselnek? – kérdezte.
- Mi egy kereskedelmi iroda vagyunk, és a kapcsolatokat keressük – mondták egymás után, szinte ugyanazt megerősítve, majd az egyikük feltette a kérdést. - Azt lehetetlennek tartja, hogy csatlakozzanak egy vegyes vállalathoz? Persze szigorúan tőkearányos keretek között – kérdezte.
- Nézzék, kezdte előről Mezei. A KÉVE magánemberek egyesülete. A szocializmusban nem volt tőkefelhalmozás, az antikvilágban keletkezett vagyonokat elvették, leállamosították, vagy a szövetkezetbe be kellett vinni, mármint a szocialista nagyüzembe, térítés nélkül – mondta Mezei.
- Azok nem kereskednek? – kérdezte az egyik holland.
- Kik? A szocialista nagyüzem? – kérdezte Mezei.
- A nagyüzem – mondta a holland.
- A szocialista nagyüzemek nagy részének ki kellett adni a földeket, a kárpótlást igénylőknek meg az ott dolgozók részére a vagyonyegyet, részarányt és az aranykoronát.
- Aranykoronát? – kérdezte az egyik holland és nevettek. - Maguk bányászok? – kérdezte.

- Az aranykorona a föld értékmérője nálunk, – mondta Mezei, a termőképesség kifejezője.

- Nálunk is volt aranykorona, mutatott a fogsorára a másik holland. Mindannyian nevettek a fatális félreértéseken, amit Ákos gondosan tolmácsolt, aztán abban maradtak, hogy majd találkoznak még egy eszmecserére menetközben később, de Mezei már akkor tudta, hogyha rajta múlik, akkor a 'minél később, annál jobb' elvet fogja követni. Nagyon pihent állapotban és ráérősen lehet ilyen tartalmú beszélgetésekkel előrébb haladni. Menetközben a nyitóbeszéd elhangzását követően természetes módon mindenki eszegetett, kóstolgatott és iszogatott ki-ki a gusztusa és étvágya szerint. Az asztalok a szakácskultúra műremekei voltak, amit a tálalás díszítőelemei csak fokoztak és a jó ízlés határain sem léptek túl, amihez ilyenkor már egy kevés is sok. Ákost rábeszélték, hogy ne tartsa magát vissza, amit egy diák viccnek vesz. Hát persze, hogy végig kóstolt volna mindent, amit a sportos életmódja nem engedett meg, de azért most elküldte magát egy kis szabadságra. Mezeiék jót nevettek az ételválogatáson és így nyugodtan végignézve a társaságon lerítt, hogy itt rutinos fogadásra járó hölgyek és urak gyakorolják a társadalmi protokollt.

Mezei egy kaviáros szendvicset ízlelgetett és valamilyen hozzávaló italt keresett volna, mikor a lábára lépett egy másik nézelődő.

- A mindenit! – csúszott ki Mezei száján, miközben ő is nehezen tartotta meg az egyensúlyát.

- Pardon, bocsánat, ne haragudjon! Elvesztettem az egyensúlyomat – mondta egy ember és a szabad kezével, megfogta Mezei vállát.

- Jean Etienne vagyok – mondta.

- Mezei József - hangzott a válasz. - Maga magyar? – kérdezte Mezei.

- Francia magyar vagyok – mondta.

Mezei végignézett rajta. A szeme először a barna cipőkre nézett, amelyek az előbb még botladoztak, aztán az egyszerű szürkés-zöldes öltönyén futott végig a szeme, majd a szemkontaktusban megállapodott.

- Meséljen – mondta Mezei.

- Jean Etienne Sutka vagyok – mondta még egyszer, de most már a teljes nevét. – Üdvözlöm! Még egyszer elnézést kérek.

- Nem történt semmi – szögezte le Mezei. - Hova való? – kérdezte.

- Toulouse környékéről, Montoban lakom.

- Jól beszéli a magyart – jegyezte meg Mezei.

- Pedig én már ott születtem – mondta Jean Etienne. - Apám olyan helyet keresett, ahol nincs több magyar. Egyszerűen csordultig telt a szíve, nem bírt el többet. Gazemberséget sem.
 - Sajnálom, ha így álltak a dolgok – mondta Mezei.
 - A földjeinkből sikerült visszaszereznem Szeged környékén – mondta az új ismerős.
 - Gratulálok – mondta Mezei, miközben a szendvicsből is harapott.
- Jean Etienne Sutka, azaz Sutka János is végignézett a termen.
- A társaimat kutatom, merre vannak – mondta.
 - Kikkel érkezett? – kérdezte Mezei.
 - Egy kereskedővel és egy nagy gyümölcstermelővel, aki tele van otthon hűtőházakkal.
 - És milyen céllal látogattak ide? – kérdezte Mezei.
 - A meghívást már itt kaptuk. A minisztériumban találkoztunk a hollandokkal. Én a földjeim sorsát intézem, a két úr meg eljött velem szétnézni a lehetőségek reményében. Elnézést, ott vannak. Látom már őket, beszélek velük, és ha lehet, fussunk még össze egy kisebb beszédre, mármint bemutatnám a francia barátaimat, ha megengedi. Ha nem veszi sértésnek tegeződünk - majd nyújtotta a kezét. – Szervusz, kérlek - és úgy régiesen még a bokáit is összecsapta.
 - Szervusz! – mondta Mezei - Érezd magad itthon - nevetett.
- Ákos közben már Laci testvérnek tolmácsolt. Mezei is odament.
- Peter Merrikin a London környéki bogyósgyümölcs értékesítési szövetkezet elnöke ismertette a szervezetük felépítését és röviden vázolta a tevékenységüket.
- Az összes áruházláncnak beszállítunk – mondta.
 - Elnézést. Lenne egy pár perced, kérlek? - szólt oda diszkréten Jean Etienne Sutka Mezeinek.
 - Parancsolj velem – mondta Mezei és finom természetes mozdulattal kilépett a beszélgetés gyűrűjéből.
 - Nem zavarnálak, de az uraknak velem együtt még ma indul a gépe és szeretném, ha megismernétek egymást – mondta Sutka János, majd bemutatta Philippe Blance és Paul Izzard urakat.
 - Ezt nevezem villámlátogatásnak, - szólt Mezei, miután kezét fogott a két franciával.
 - Már egy hete itt vagyunk ám – mondta Sutka János.
 - Ha nem vagyok indiszkrét, jól szétnéztetek? – kérdezte Mezei.

- Képzelheted, a minisztérium felkínált egy vendégszobát és bőven adott útbaigazítást nekünk, bár szó, ami szó, előtte a biztonság kedvéért felhívtam még Habsburg Ottót is az utunk előkészítése ügyében.
- Te egy alapos ember vagy – szólt Mezei.
- Ismerem a hivatalokat – mondta Sutka János.
- A bürokrácia ott is tobzódik? – kérdezte Mezei.
- Én magam is hivatalnok vagyok – mondta Sutka János.
- Akkor, ezt hogy hoztad össze? – kérdezte Mezei és a két franciára nézett, akik kaviárt ettek és itták a pezsgőt jó feloldott hangulatban. - Vidám hangulatban vannak - mosolygott rájuk Mezei.
- Hogyne – szólt Sutka János. – Nos, az egyikük kereskedő, a másik a legügyesebb termelő és a hűtőházai kiemelkedő technikával bírnak. Én végig vezetem őket, tolmácsolok, közben én is intézem a birtokot, lent Szegeden.
- Ott mit termelsz? – kérdezte Mezei.
- Kiadtam, és a nagynéném felügyel. Én meg ügyelem a nagynénémet, hogy jól fogja-e a gyepelőt.
- No és? – kérdezte Mezei.
- Keményen fogja a hajtószárat, régi vágású asszony – nevetett Sutka János.
- Tulajdonképpen mi a célotok? – kérdezte Mezei.
- Az alacsonyabb úr akár telepítene almásokat, a másik meg a piacostól egészen a lé almáig gondolkodik.
- Toulouse környékén nálatok is van gyümölcs bőven – mondta Mezei.
- Hogyne lenne. Tudod, hogy kicsi rakás nagyot kíván, ha meg mégis csak nagy az a rakás, hát megsemmisítjük.
- Megsemmisítéd? – kérdezte Mezei.
- Nem én, hanem a hivatal, én csak közreműködöm.
- Miben? – kérdezte Mezei.
- Tudod, régebben gázolajjal, ma meg már festékekkel leöntöttem a felesleget és avval megsemmisülni viszik.
- Mit csinálnak vele? – kérdezte Mezei.
- Kiöntözik, és láncfalpasokkal beletapossák a földbe, az alaptól meg kifizetik a gazdát.
- Megáll az eszem – mondta Mezei.
- A piacot szabályozni kell Mezei úr – mondta Sutka János.
- Nálunk ebből pálinkát főznek jobbnál-jobbát.

- Mikor ráöntetem a festéket, az az út ott véget ér, csak egy út van a megsemmisítés, ezért fizetnek – mondta Sutka János és elmesélte, hogy ez mekkora bürokráciával jár, munkája nélkülözhetetlen és innen is akar nyugdíjba menni, aztán az a terve, hogy hazajön a tanyára gazdálkodni.
- Sok szerencsét hozzá – mondta Mezei.
- Tudod, miben kellene a segítséged? – kérdezte Sutka János.
- Hallgatlak.
- Telepítés ügyben kellene még tájékozódunk, és szívesen venném, ha elkalauzolnál bennünket, mikor újra Magyarországra érkezünk. Kellene nekünk, - nos, hogy is fejezzem ki magam - szakismeret – mondta Sutka János, másrészt meg örülnék neki, ha a nagynénit bemutatathatnám neked, persze csak, ha nincs ellene kifogásod.
- A nagynéni ugyan mihez kezdene velem, nekem nincs időm bridzsezni – mondta Mezei.
- De a földjeinket leszemlézhetnéd, mert a bérlőinkben nem csak ő, de én sem bízom feltétlen módon – mondta Sutka János.

Az egyik francia pezsgőspoharakat emelt fel az asztalról és Mezeiék kezébe nyomta őket, a másik meg hozta az üveget, hogy töltsön.

- Fene jól érzik magukat, hogy aztán milyen repülőút elé nézünk, az a jövő titka – mondta Sutka János, miközben ódzkodott a poharazástól. Paul Izzard rendületlen sodrással mondta Sutkának a szöveget, aztán csatlakozott Philippe Balnce is egy pár mondat erejéig.

- Mit mond? – kérdezte Mezei.

- Arra kérnek, hogy igyál velük. Ma már csak felszínes dolgok kerülhetnek úgy is szóba, mert utazunk. Blance úr pedig megerősítette, hogy nem túl sok idő múlva visszatérünk, és komoly tárgyalásokba kezdhetünk.

A franciák javában iszogattak és már Sutka János az elköszönésbe bonyolódott, mikor Ákos lépett Mezeihez, hogy Merrikin szeretne vele szót váltani. Nem volt könnyű a franciáktól elköszönni és az angol is nagy kéréssel állt elő.

- Termelők képviselőjével szeretnék találkozni arról a környékről, ahol a legtöbb árut termelik. Azt hallottam, hogy nem túl messze van az a táj – mondta Merrikin.

- Kertészeti növényeknek hagyományos termőfajai vannak, ahol a mikroklima a kikutatott és nemesített fajtáknak honosságot ad egy-egy kulturkörnyezetben és az azt körülvevő termőfajon.

- Igen, de hol? – kérdezte Merrikin.
- Bogyósokat a Dunakanyar környékén és az azt övező termőtajon talál és valóban nincs messze.
- Meg tudna szervezni oda egy körutat – kérdezte Merrikin.
- Mi az Alföldről vagyunk, de majd körülnézünk a teremben, hogy kivel kellene önnel találkozni – mondta Mezei.
- Önök nem termelői egyesület? – kérdezte az angol.
- Igen, azok vagyunk, de felénk nincsenek bogyósok. Miről beszéltetek eddig? – kérdezte Mezei a testvérét.
- A szamócáról és azt jól ki is veséztük. Megbeszéltünk egy találkozót – mondta Laci testvér.

Mezei Ákoshoz fordult:

- Akkor légy szíves mond meg neki, hogy visszatérünk a bogyósokra, mikor a szamócáról értekeztek. Termelőkkel is kell beszélnie.
- Hát akkor maguk mit csinálnak? – kérdezte az angol.
- Nálunk a tagság önkéntes és érdekvédelemmel is foglalkozunk. Non-profit egyesület és nem kifejezetten kereskedők vagyunk.
- A termelők ismerik az érdekeiket, nem? – kérdezte az angol.
- Ők valóban ismerik, de még gúzsba van a kezük.
- Hogy érti azt?
- Sok engedményt kell még ahhoz adni, hogy a magántermelői érdekek érvényre jussanak – mondta Mezei.
- Eddig nem jutottak érvényre? – kérdezte az angol.
- A szocialista nagyüzem érdekeit képviselték, de most már a földműves magántermelő érdekeinek is fel kellene villanni.
- Hozunk mi ide árut, ha kell – mondta az angol.
- Nekünk is van feleslegünk, csak most egy új szisztéma kell.
- Milyen szisztémára? – kérdezte az angol.
- A magán érdekek szisztémája, ahol a termelő is az asztalhoz ülhet – mondta Mezei.
- Mi nem politizálunk – mondta az angol.
- Ennek örülök, mert akkor valóban lesznek kölcsönös esélyeink. Szétnézünk, – mondta Mezei - és ha találunk most érdekeltet a sokaşágban, bemutatjuk Önnel – mondta, miközben névjegykártyát cseréltek.

Mezeiek az asztalok mellett felállított kávézóhelyhez mentek, és miközben ízlelgették a feketét, Laci testvér nem győzte sorolni az ismert, vagy ismertnek tűnő neveket. Gyártók és feldolgozók

képviselte ugyanúgy megtalálható volt, mint a minisztérium és a szakdiplomácia emberei. A kávézás közben váltottak szót Henry Tiusly marketing igazgatóval, aki taktikus lépéseket ajánlott nekik, ebben az újsütetű versengésben, amiben, mint mondta könnyen emelkedni lehet majd, de sokan megégethetik a kezüket, azaz lesznek nagy lakomák, de könnyen száraz maradhat a torka egyeseknek.

-Sok sikert a KÉVE-nek! Ha keresnének, itt van a névjegykártyám - és átnyújtotta Mezeinek. - A mi torkunk nem száradhat ki – mondta és pezsgőspohárral a kezében vonult tovább a csoportok között.

Mezei még jó néhány beszélgetést követően, zsebében tetemes mennyiségű névjegykártyával ballagott ki szép lassan a teremből. Fáradt volt már, az előző napok meg hetek folytonossága kezdte lemeríteni. A fejében összesűrűsödve ruskósodtak az események és most már érezte, hogy pihenés nélkül rozsdásodik a feje és dagadnak a cipőben a lábai. Ákos még egy Douglas Kemp nevű amerikaival beszélgetett, Laci testvér meg kutatókkal tárgyalt.

Mezei ott állt már kint a Gellért szálló lépcsője előtt és nézett bele a főváros fényeibe, tartva az elcsábulás veszélyeitől, mert nincs olyan szekér, amelyik még egy villával el nem bírna. Most lendülnek csak be a szórakozóhelyek igazán, gondolta és eszébe jutott az az éjszaka a hotelben, ahol Ocsásnszki Gyurka barátja leszíjazva csurgó verítékkal tehetetlenül nézhette, hogyan vetkőzik egy bombázó az ölében. A reflektorok fényében, a kellően elnyújtott sztriptíz ott a pódium foteljében úgy kimerítette Gyurkát, hogy alig tudott lábra állni és már kint a folyósón is egy kilincsben kapaszkodott, miközben kért egy cigarettát. Mezei is ilyen roskatagnak érezte magát és úgy lemerült ebben a nagy ismerkedésben, hogy megfogta a korlát vasát és előhalászott egy másik kezével a zakója zsebéből egy cigarettát. Rágyújtott, és mikor kezdett hatni a feszültségoldó méreg, megnyugodott és már csak az otthonra gondolt és a megszokott tárgyai között az ágyra, amelyen már szeretett volna kinyújtózni minél előbb.

Másnap reggel a telefoncsörgése riasztotta fel a még öntudatlan állapotából Mezeit és olyan valószínűtlennek tűnt neki, hogy világos van és ő még mindig az ágyban hever.

- Halló – mondta a kagylóba rekedt hangon.

- Szia! Gabi vagyok – hallatszott a vonal túlsó végéből egy vidám, de elfoglaltnak tűnő hang.

- Hallgatlak – mondta Mezei.

- A Jóska akar veled beszélni, már mindenütt keresett. A Kis Gyurka meg a Robi ment hozzád. A telefont meg nem vettétek fel, csak a hült helyedet találták és mindenki mást mond.

- Látod, hogy működik a forródrót? – mondta Mezei, ahogy felocsúdott. - Hallgatlak csillagom.

- A főnökömnek az a kérése, hogy kukkants be hozzánk minél előbb.

- Mikor van itthon? – kérdezte Mezei.

- Ma bármikor jöhetsz, várunk! – mondta Gabika jókedvűen és érezni lehetett a hangja mögött az elsuhant gondolatot: na, ezt is elintéztém.

Aztán bement Merényihez.

- Előkerült a barátod – mondta neki.

- Ugyan merre járt? - nevetett Merényi.

- Kissé rekedt volt a hangja – mondta Gabika.

- Akkor biztos berúgtak valahol, - nevetett Merényi - pedig jó lenne, ha most már beállna a sorba – mondta hangosan, aztán elgondolkodott.

A gazdaságot most már át kell venni. Be kell mutatkozni egy munkaértekezleten. A banknál megnyíltak az új keretei, mindenki időt nyert, de lépni kell. A munkabérek nem lehet a végtelenségig hitelből fizetni, ugyan ígért már eleget, de hát ez csak egy új esély a dolgozóknak, ha nem tesznek valamit, földönfutók lesznek, mert ő itt tulajdonos, és ha azt látja, hogy róla húzzák le minduntalan a ruhát, hát bizony hogy útilaput tesz a talpuk alá. Merényi most érezte csak igazán a mondást, az idő pénz, time is money. A szerzett vagyon új kapukat, új lehetőségeket nyitott meg. A bankokban dörzsölődtek hozzá, szinte már szórakozás volt a pénzzel játszani. Merényi az új ismerőseire gondolt. Azok úgy érezték, ez a kapitalizmus lényege, a piacgazdaság, az értékpapír és pénzpiac a csúcspont, amely most olyan magasan áll, hogy nem látszik le a völgyekbe, szinte repültek a felhőkkel és mikor leszálltak a repülőkkel az álmaikat látták valóra válni, ahogy beszálltak az új mercedeszekbe meg audikba egy-egy nagy táskával pénzzel. Fent a magas dizájnos irodákban meg rábólintottak a közgazdasággal alátámasztott pénzügyi tranzakciókra, amikről csak a vak nem látta, hogy közönséges bizniszei a vagyontulajdonlásnak. Merényi pontosan a fejében tartotta lekötelezettségeit, amit majd úgy kellene nekik lezsugáznia, mint a társasjátékban, amikor egy-egy ruhadarabot is zálogba kell tenni kisebb mulasztásokért és a végén már csak a nyakkendő a tét. Saját kötelezettségeivel meg úgy volt, hogy azt a végtelenségig kell hízalni, de akkorára, hogy a torkán akadjon mindenkinek.

„József, meg kellene állni! – mondta az egyik pénzügyi tanácsadó - Le fognak csukni.

- Ne félt te engem. Tudom, mit csinálok, követhetetlen a stílusom. A kigyóméregtől a csordáig, meg az olajtól a ménesig félelmetes ingoványon át vezet az út. Van már panzióm és most itt lesz a szálloda, meg egy étterem. Pesten berendezünk egy irodát, nézheted magadnak a bútorokat – mondta. - Azaz nyugi van.”

- Te merre szaladgálsz mostanság Józsefem? – kérdezte Mezeit mikor belépett az ajtón. - Gyere, ülj le már, régen láttalak.

- Jártam erre, de te is felszívódtál néha, mert üresjáratom támadt.

- Az asszonyokat is ápolni kell Józsefem, és időnként el kell szöknöm innen - kacagott Merényi. – A Kati tabu, az Anikónál is gyerek van, tehát szállok virágról-virágra. Fel kell jönnöd a lakásomra, bemutatom az új társam, aztán meg ügyis megyünk bulizni a gazdaságba. El kellene mondanod a beszédet a munkahelyi értekezleten. Király a téma – mondta. - Nem küldök el senkit, meg kell nyugtatni őket. Na, és képzeld megvettem a szállodát, az lesz még óriási buli, reggelig kicsapongunk, Lola majd csapkodja az ajtót otthon – dörzsölte a kezét Merényi.

Aztán megszólalt a telefon.

- Hogyne, hogyne, hát persze Galambos úr, hisz tudod, hogy én nem engedek, meg egyébként is a Jovannal is azt beszéltek meg, hogy az irodában már a mi embereink ülnek és ott már másnak semmi keresnivalója. – Várom Budai Balázs telefonját, hogy mikor hozza a könyvvizsgálót. Majd a nyakukba rakunk egy kis sarat, és olyan csendben lesznek, mint a sír. – Persze. Bízd csak rám, ja igen, a megnyitót Mezeivel akarom elmondani. – A régi igazgatóval? Nem, bízd csak rám, majd elmondja Mezei Jóska. És még annyit, hogy mi helikopterrel fogunk érkezni, stílusos lesz nem? Hát igen, már bevett szokás lesz. Hány főt kell elküldeni? Nem, arról most nem beszélünk. Mezei Jósának most mondtam, hogy nem küldünk el senkit. Inkább meg akarom őket nyugtatni, két hónapig van még hitelünk, ráérünk még bejelenteni, a munkaügyi jogással majd beszélünk. Ti intézitek? Jó, király. Szállodai nyitóra hányan jöttök? Nem? Az újságírókat lerázzuk. Paparazzik? Azt nem lehet kizárni, akkor nem tartunk bulit. Ahogy tanácsolod, akkor rendezünk egy szerényebbet. Jó. Grúziába? Természetes, hát persze, repülővel, jó. Fogadom őket. Elférnek nálam,

vagyis a szállodában, meg ott van a panzió is. Rendben. Minden jól nektek is.

Merényi letette a telefont, hátradőlt a karfás medvebőrös trónuson.

- Mozgalmas napok ezek – mondta.

Aztán előrehajolt, felvett az asztalról néhány bogyót, bedobta, majd ivott rá egy pár korty gyümölcslevet.

- Nos, kicsit változik a helyzet, majd megbeszéljük, de számítok rád. Figyelj ide – mondta. - Óriási birtok lesz ez, verünk mindenkit. Tenyészlovak, húsmarhák, juhászatok, gyümölcsösök, szőlők, feldolgozók, húszüzem, lé üzem, borászat, vendéglátás, nem is beszélünk még a helikopter bázisról, szolgáltatásokról meg a szabad vámterületről. És most képzeld, legutóbb áruházat is ajánlottak már. Leszoktál már a dohányzásról? – kérdezte egy hirtelen témaváltással.

- Mindennap egy órahosszára igen.

- Hagyd abba, úgy jársz majd, mint a Gyula úr – mondta.

- Hallottad? – kérdezte Mezei.

- Magát nyírta ki, nekem nem ártott. Majd küldök koszorút. Gabika! - kiabált az ajtó felé. - Majd ne felejtsd el a koszorút a Gyula úr temetésére! - aztán folytatta. - Szóval abba kéne hagynod a kertet, vagy add el az egészet. Ahogy hallom földed is van már. Részvénytársaság leszünk, rengeteg dolgod lesz, még most választhatsz is magadnak, kedvedre való területet, a földet meg hozzácsapjuk a többihez, hogy ne legyen külön gond, aztán szakszerűen leverünk mindenkit, fizessenek a sok szarakodásért.

- Kikre gondolsz? – kérdezte Mezei.

- Akik állandóan szívattak minket, akik miatt földönfutók voltunk, akik kezét melegítette a sült gesztenye, míg nekünk majd lefagyott a tenyerünk a motor szarváról, mikor mentünk a mínusz tíz fokokban lederesedve. Azt az ócskavasat is hitelre vettük, mert egy nagyüzem nem bírta el a költségeket. Emlékszel még, mikor a trabant is maga volt az élvezet, amiben már nem áztunk ronggyá, meg nem vert a jeges szél.

- Neked többnyire zsigulid volt – mondta Mezei.

- De milyen Józsefem, majd kiesett a kereke, meg szöggel volt felfelve az ajtózára, ember el nem hinné ma már, hogy létezett ilyesmi. Nekem mindennap eszembe jut – mondta Merényi.

- Már nem kellene hiány pszichózisba esned – nevetett Mezei.

- Te nem ismered ezt, most más tétekben, de folyik a küzdelem.

- Tapasztalom – mondta Mezei.

- Mire gondolsz?
- Futkosok a KÉVE ügyeivel rendesen és beleszaladok egy-két egyenesbe.
- Nem vicc az egy kicsit? – kérdezte Merényi.
- Az érdekeket ki kell valahol nyilvánítani, valakinek képviselni kell.
- De nincs valós vagyonotok – mondta Merényi.
- A vagyonnak a személynél meg a családnál kell lenni, sajnos onnan hiányzik a folytonosság és újra kell építkezni – mondta Mezei.
- Erősebben kellene lobbiznotok, – golyózott Merényi - de mindig jusson eszedbe: egymagad nem lehetsz szociális háló, ma már kemény érdekek vannak. Ember - embernek farkasa, farkastörvény, ember, farkastörvény és még annál is vadabbak. No, persze ki tudná, hogy mi lesz itt még megfizetve, állj be közénk mellbedobással, a falkaösztön erőt ad majd meglátod, rajtad múlik, remélem, nem állsz be cselédnek, de azt már most megjósolom, hogy nem egészen akarat kérdése lesz itt minden, odakerülünk, ahova löknek ember, érted már! Nem gürítettél már eleget? – mondta Merényi, miközben felállt és Mezei vállára tette a kezét. - Na gyere! Keresünk valamit a konyhában, majd beszélgetünk ott tovább. – Tudod, – mondta menetközben - mikor beszálltam én is a KÉVE-be, helyes útnak tartottam az elgondolásaitokat, de aztán be kellett látnom, hogy a valóság sokkal durvább formákban nyilvánul meg. Megszállt a felismerés, hogy én abban a szisztémában elbukok, amúgy meg elég volt már a balek szerepből, jöjjön a kőkemény valóság. Te termelői közösségről beszélsz, egy egyesületről, de mindenki a maga lovát ugratja a rekettyésben. Zsugorgatja a kis zsetonjait, hát így nem lehet bekapcsolódni a vérkeringésbe, mindenki kószál, kutatva a saját szerencsáját, te meg teremtsd elő a menázsira valót. Látod, én a megszokott bandámmal meg a kapcsolataimmal megállíthatatlan leszek.
- Na látod – mondta Mezei. - A te bandád, a te kapcsolataid, a falkaösztön, meg akikről beszélsz egy kőkemény közösség nélkülözve néhány erkölcsi tételt.
- Na nehogy moralizáljunk már Józsefem – csattant fel Merényi. - A fél világ itt kalózkodik a zsebkendőnyi területen, én meg lépjek le róla és nézzem a műsort, amiben mások nevetgélnek. No nem, ilyet nem játszunk.
- A te kapcsolataid átmentődtek, nem vitatom. Küzdöttél eleget, talpra álltál, de körülvesz a simlisek serege. A funkik strómant faragnak belőled, a bankosoknak mosodákat nyitsz. Mi meg piacot akarunk

teremteni, kapcsolódva a világhoz a kistermelői farmok tucatjaival, amit nem kell lenézni, mert látod, hogy ez mekkora erő! Szinte kalákában újraépült az ország a családi házas otthonaival. A kert Magyarország nem ismeretlen fogalom, amit lesöpörtek a nagyüzemmel, de most van esély erre is, nem? – kérdezte Mezei, miközben kést keresett, hogy kenyeret vágjon.

- Van zsemle is – mondta Merényi. - Mártogasd a dinsztelt májas tepsiben. Imádom így a párolt hagymával, meg mikor ízesíti a zaftos pirospaprika. Sórd meg egy kicsit. Szóval, – mondta, közben, ahogy már falatázott is - az ország háztáji agronómusa akarsz lenni.

- Nyugathoz csatlakozunk, ott családi farmok vannak – mondta Mezei.

- Figyelj ide, te ezt nem tudhatod, itt szinte már újra fel van osztva minden. Lesz egy kis műsor, hozzá néhány felvonással, de ez csak a figyelemfelvonásra kell. A család hogy van? – váltott témát Merényi.

- Hallom voltál nálunk – mondta Mezei.

- Észrevetted? A gyerekek akkor ébredtek. Lola még otthon volt. El is hoztam néhány csecsebecsét, nézd meg, ott vannak a polcomon. Veled akartam aláírni egy iratot tanúként, de téged megtalálni nem egyszerű eset.

- No persze, egy világutazó vagyok, hülyéskedsz itt velem, alig mozdulok ki a város határából.

- Merényi úr! Telefon! - szolt ki Gabika az irodából.

- Egyél csak nyugodtan tovább, ez hosszú megbeszélés lesz – mondta Merényi és kezével egy fél zsemlével kiment a konyhából.

Mezei is befejezte a tunkolást és beköszönt Gabikának, hogy távozik, de már nem mondott semmi különöset, mert egyre többen voltak bent, de a folyóson is kígyózva gyülekeztek.

XI. fejezet

Hárman beszélgettek a kocsiban, ahogy a főváros felé haladtak az úton. Izsó Dániel vezetett, miközben a két testvér meghányta-vetette az intéznivalókat és latolgatták az esélyeiket. A KÉVE több más civil szervezettel létrehozta a Gazdatanács nevű egyesületet, melynek Budapesten kerestek irodát a hatékonyabb, célratörőbb és eredményesebb ügyintézés érdekében. Izsó Dánielt kezdettől nagyon érdekelte ez a helyzet, mindent bevetett, hogy az iroda létrehozásánál tüsténkedjen. Amikor csak felmerült ez a téma, ha csak tudomására jutott, már is ott sertepertélt. Ismeretségi köre révén elég széles informális tapasztalatra tett szert. Empátia készsége újra kinyílt, mióta eltávolodott a szervezettől, mely addigi munkája során, illetén képen bilincsbe verte. A sors fintoraképpen a családi élete akkor ment füstbe, mikor már a kötelezettségektől megszabadult volna. Bekapcsolódott különböző vállalkozások holdudvarába és próbálta magát hasznossá tenni, másrészt az anyagi alapokat kísérelte lerakni, amin kiemelkedne a nagy sodrásból, és ahonnan szétnézhetne, hogy merre tovább. Ez a gazdatanácsi iroda a fővárosban egy vár lehetne, gondolta Izsó Dániel és amit csak lehetett felvállalt ez ügyben. Mezeit letették a Közgazdasági Egyeteménél és a testvérével Lacival eltűntek a forgalomban egy irodanézőre, ahol már várták őket. Mezei József meg belépett az aulába, ahol már is bentebb invitálták angolul, és egy asztalhoz vezették a regisztráció miatt. Ott már akadt magyarul beszélő instruktora, aki tájékoztatta, hogy ő lesz a kísérője ezen a roppant grandiózus összejövetelen, ahol a világ agrártermelői képviselvek gyűltek össze megvitatni a jövőről alkotott véleményeiket. Az eléggé húzós részvételi díjat igazoló blankettát és tartozékait Mezei sorra kipakolta az ügyintézők elé, akik kiválogatták a londoni és washingtoni papírok közül az igazolásokat, majd Mezei még elővette David King levelét, aki a nemzetközi agrártermelői szervezetek párizsi székhelyű elnöke volt akkoriban. A levelek tartalma szerint a KÉVE bekerült a névjegyzékbe és mellékleteken visszaigazolvva szerepelt a részvétel dollárban történő kifizetése, mely biztosította a kétfős részvétel jogosultságát. Mezei jelezte, hogy a képviselő késő délelőtt fog csak kiegészülni, vagyis hát akkor várja a testvére érkezését. Az igen alapos és tüzetes beléptetést

követően a hatalmas előadóban a belépéskor a tolmácskészüléket átadta az instruktora és a számozott székhöz vezette. Akkor már teltházas volt a terem, néhány üres székkal a késlekedők számára, melyből egy Mezei mellett árvázkodott. Mezei körülnézett az utolsó sorból, ahonnan a sok nemzetközi szintű képviselő feje a rajta lévő tolmácskészülékes hangszórókkal utópisztikusan hatott. Ahogy kiegészült az elnökségi asztal létszáma, szinte percre kezdődött a megnyitó beszéd, melyben az elnök drámailag mutatta be a világ népességének élelmiszer problémáit, másfelől az élelmiszer termelés és előállítás gyakorlatát és lehetőségét.

„A jelentkező és nyilvánvaló ellentmondások leküzdésének mikéntje fogja motiválni az előttünk álló napok vitáit” – mondta.

Egy héten át súlyosabbnál-súlyosabb gondokat vázoltak fel a felszólalók. Keresték a megoldásokat, rávilágítottak lehetséges motivációkra és szinte megállapítást nyert, hogy a politika segítségével nélkül az ellentmondások nem számolhatók fel. Újabb és újabb aggodalmaknak lógtak ki a csontvázai, de reménykeltőnek tűnt a kettéosztott világ felszámolódása és biztatónak látszott a volt szocialista országok bekapcsolódása a nemzetközileg is kibontakozni látszó probléma megoldásban. A találkozó ívében megmutatkozni látszott a láthatatlan kéz dramaturgiája. Az első napokban az éhező és szomjazó tömegek drámája szinte sokkolta a résztvevőket, majd a megoldás mikéntjére terelődött a mondanivaló, míg nem a politikai szerepkörök felelősségteljes megnyilvánulásairól szólt a diskurzus. Innentől kezdve tág játéktéren lehetett dobálni a labdát. Egyre tágabb szerepkörök között folyt az adok-kapok, egészen az érdekkörök bekapcsolódásáig, mikor is már a szellemi iszapbirkózásig tolódot a hangulat. Végül is állandóan visszaállt egy egyensúlyi állapot és ez bizakodással tölthette el a legtöbbjük szívét. Az érzelmek úgy feltöltődtek, hogy mellette a szellemnek erőltetett menetben kellett menetelnie, miközben a válságkezelés beteg foltjait is meg kellett világítani. A borotvaéles következtetések mellett haladva látszott, hogy összefüggéseiből is elragadhat valamit a káosz, az érdekek ereje, vagy a bűnszövetkezetek mohósága.

Mezeinek esténként a hazafelé tartó úton is az elhangzottak feldolgozása töltötte be a gondolatvilágát. Mielőtt meg párnára hajtotta a fejét, elgondolkodott azon, hogy az úgynevezett vasfüggöny igen jól zárt a múltban és a névadója telibe találta a lényegét. Reggelente azt érezte, hogy a feszült figyelem meg az utazások, kezdik kimeríteni és

útközben is megálltak egy kis kávészünetre, ahol a pult mellett jól esett valami semmiségről beszélgetni. A kocsiában ülve meg már a Gazdatanács ügyeit tárgyalták meg, aminek Izsó Dániel is aktív részvevője lett. Még ketten a konferencián voltak, addig Izsó Dániel intézte az iroda körüli teendőket, mert a Gazdatanács bejegyzésével megkezdődhetett a tevékenység, vagyis a magánszféra érdekérvényesítési szándéka.

- Az egyetemen mi a helyzet? – kérdezte Izsó Dániel. - Alig lehet a közelben leparkolni. Állandósul a dugó, mikor értetek megyek.

- Éppen felettünk törik a pálcát – mondta Mezei.

- Minket támogatni kellene – mondta Izsó Dániel.

- A Kelet Európai Mezőgazdasági tanács nem rehabilitációs intézet – mondta Mezei.

- És a Nemzetközi Farmerszövetség? – kérdezte Izsó Dániel.

- Itt az a kérdés, hogy mit kezdjen a világ Kelet Európával a posztkommunista államok mezőgazdaságával és ez már nem csak agrárgazdaság – mondta Mezei.

- Gazdaságpolitika, szociálpolitika és természetvédelem rángatja a mérleg nyelvét rendesen – szólt Laci testvér. - Hallottad, hogy az egy tehenes gazdát is óvni kell, mert szüksége van rá a természetnek – mondta.

- Arról volt szó, hogy egyenesen vigyázni kell rá, hogy el ne menjen onnan – emlékezett Mezei.

- Szó volt róla, hogy ápolja a természetet és az állatai karbantartják az élőhelyet – jegyezte meg Laci testvér.

- A turistáknak van tájékozási pontjuk, valahova betérhetnek – mondta Mezei.

- Őrzik a kultúrát, a hagyományokat, egy talpalatnyi hely az ősiségből, meg hát ez csak egy példa – toldotta meg Laci testvér.

- Szóval hagy zúgjon ezerrel a Gazdapiac. A Gazdatanács majd koordinálja a dolgokat – jegyezte meg Izsó Dániel.

- Ahogy mondd, de az értekezlet azért nem erről szól – nevetett Laci testvér.

- Gondoltam, de én azért mondhatok ilyet – nevetett Izsó Dániel is.

- Időben léptünk, – mondta Laci testvér - nyugi-nyugi.

- Nem látom a hátteret – mondta Mezei.

- Te már olyan fáradt vagy, hogy nem is láthatsz ilyesmit – mondta Izsó Dániel.

- Ha alszok egyet, változik a helyzet? – kérdezte Mezei.
- Derűsebben fogsz körülnézni – mondta Izsó Dániel.
- Nagyon leszegényedtünk, - jegyezte meg Mezei - nincs folytonosság.
- Az újrakezdésnek is van varázsa – nevetett Izsó Dániel. - Nézz rám, hát nem rám fért egy kis fazonigazítás.
- Csak a ronda szőrös fejedet látom – nevetett Mezei.
- Este már fenem a borotvát – mondta Izsó Dániel.
- Csak nem késsel borotválkozol?
- De, borotvakéssel, pajtás. Nekem ez megy, ha meg sietnem kell csak géppel és szárazon.
- Emlékszel még, – mondta Laci testvér - mikor Miska bácsi a nadrágszíját kötötte a kilincshez és azon finomította a borotvaélét, aztán pamaccsal vastag habot kavart az arcára.
- Arra is emlékszem, hogy jó meleg volt, aztán rágyújtottunk a sarokban, a dózniból kiloptunk egy kis dohányt és betekertük újságpapírba – mondta Mezei.
- Megállunk valahol? – kérdezte Izsó Dániel.
- Elvileg a kávétól már pattognunk kellene mintegy simlabdának, de ahogy gondoljátok – szólt Mezei.
- Mossunk kezet, könnyítsünk – mondta Laci testvér.
- Itt pacalt is ehetünk, ha gondoljátok – mondta Izsó Dániel.
- Tudjátok, hogy holnap hosszú napunk lesz – mondta Laci testvér. - Fogadás lesz a Vajdahunyd várban.
- A miniszteri fogadás! Most kapcsolok – mondta Mezei. - Akkor tűzzünk tovább, ahogy tudunk, mert még otthon is talpálni kell és aludni is kellene egy hunyásnyit. Ahogy mondtad – folytatta Mezei. - A miniszter kitesz magáért, amúgy meg elég érdekesnek és titokzatosnak tartom, hogy itt van vagy fél ezer ember és az országból a rektoron kívül jóformán magyarok csak mi vagyunk a résztvevők között. Már néha azt hittem, hogy Amerikában vagyok. Beszéltünk az amerikaiakkal, angolokkal, lengyelekkel, franciákkal, olaszokkal, görögökkel és osztrákokkal. Mondhatom, ahogy kivettem tőlük, ahány ház, annyi szokás. A japán egy hektártól, az amerikai óriás birtokig mindent hallottam már. A zárt állattartástól a legelős hajcsárokig szó esett egyes másról, a díszmadár fogyasztástól a tengeri gyümölcsökig ment a skála a gasztronómiáról az ebédszünetekben.
- Voltak a szünetben nagy ívű témaváltások – nevetett Laci testvér. - Jorg Zoreguljeta az egy órányi marhaeladról anekdotázott, mikor az

öcsémhez odajött Jutaka Furuja régi ismerős, és a libatoll iránt érdeklődött, amitől el volt ragadtatva annak idején, egy kerekgyházi tanyán. Látod milyen kicsi a világ? – mondta Laci testvér Izsó Dánielnek, aki kissé beletaposott a gázba a csendesedő forgalomban. Most már ő is mielőbb otthon akart lenni. Kezdte érezni a fáradságot és már nem riasztotta az egyedüllét gondolata, mihelyst úgy érezte, hogy az álmok magukkal ragadják és nem kell a fájó múlton tipródnia a sötétség hollófekete magányában. A legjobbkor érkeztek haza az otthonaikba, mert már a beszélgetés fonala is állandóan kisiklott az összefüggéstelen fáradt gondolatmenet pályájáról, ahogy testük is a takaró alatti pihenésre vágyott a csendes szoba függönyei mögé a megszokott ágy matracára.

Másnap délelőtt az elhangzottak összegzésére került sor, mely az egy héten át tartó mélyenszántó gondolatok elboronálásáról szólt.

„- Az emberiséget el kell látni élelemmel és egyenlőre van szűgyenkezni miért, mert csak fel kell emelni a fejünket, hogy meglássuk az éhezőket és legújabbán a szomjazókat is. A gazdasági fejlődés valami megfoghatatlan fekete szalagot húz maga után, a gyász szalagát, melyet ugyan lenget a szél, de erről sokan csak azt vélik, hogy díszlet, mert már a szenvedések sikolya fájdalmasan elcsuklott rég. Szeméttelepek hegyein, a jólét maradékán milliók kapirgálnak életre-halálra. Ők a szárazföld hajótöröttjei, mint valami számkivetettek. Apró gyerekek maszatos arcából kitekintő szemek a világot a maradékból, a tobzódás hulladékából ismerhetik meg. A lecsurgás elmélet utolsó cseppjei a mosogatótálból, amik nedvesítik a lilás-kék ajkakát és keveredve a sós izzadáscseppekkel ragadnak rá a kolduló nyelvekre. A dráma néma színjátéka, mintha ködös szürkületbe láthatatlanul zajlana a civilizáció diszkrét hátsó udvarában, intim módon halkán és nesztelenül, mint a palotákban a szeretkezés. Nem csukhatjuk be a szemünket, mondta az egyik hozzászóló. Az Isten előtt törvényszerűen, de a magunk közötti elszámolás során is elbukunk végleg, ha mi csak a jólét asztalánál alkudozunk, mintegy korlátlan hatalmú kegyosztó. A földön a kétkezi manufaktúrától a faekén keresztül a csúcstechnika termelékeny hozamfokozó világáig sokféle példa létezik és egyiknek sem lehet kizárólagossága, ahogy ma állítják azt egyesek.

- A fejlődésünk nyomában a környezetünk élővilágának sebeit már-már nem győzzük orvosolni, hangzott el egy másik összegzés a csúcstechnológiák veszélyes hozadékáról, ami felvetheti a kérdést, hogy a bevált hagyományainkból mennyit kellene megőrizni és itt most

jusson eszünkbe az egy tehenes példa, – mondta a felszólaló - mert ahol még a pár tehenes gazda pácolja a takarmányt, az egészséges klímájú istállóban ott az állatok kényelmesen pihenhettek az aranysárga szalmán a jászol előtt. No persze tudom, hogy a Dél-Amerikai pampákon más a helyzet, meg Ausztráliában, de az európai méretű pár tíz hektáros farmok még alkalmasak lehetnek erre a kontinentális éghajlat alatt - mondta, majd hozzátette - a földművelő, állattartó parasztok életmódjának megfelelő szintű honorálása szükségszerű a bővített újratermelés érdekében.

- Erre való a támogatás uraim, hogy ezek az emberek maradjanak az élőhelyükön, a farmjukon, ha esik, ha fúj, az év minden napján és tegyék a dolgukat, ezt kell nekünk megfizetni, meg azt, hogy a városban élő tömegek számára az élelmiszer ára csak akkorka legyen, ahogyan már utaltak rá eddig is önök; tehát alacsony. Majdnem azt találtam mondani, hogy nyúl farknyi – nevette el magát, ahogy befejezte a mondandóját.”

Mondandó pedig volt még, mint a tenger, és ha nem is sikerült a Kelet-Európai tömb jövőjére jóslatokat ráolvasni, mert a folyamat példátlan volt még az eddigi történelemben, egy mérföldkövet mégis csak sikerült lerakni jelképek egy bedöglesztett rendszer és kibontakozásra ítélt jövő határára. A Kelet-Európai paraszttanácskozás a végéhez közeledett és záróakkordra a Vajdahunyad várba vonultak át a résztvevők, ahol a vendéglátó ország házigazda minisztere várta őket fogadásra.

Mezei pompás jókedvében lépkedett fel a lépcsőkön, ahogy meglátta, hogy a minisztere egy demizson társaságában, pohárral a kezében várja az érkező szellemi vándorokat. Ahogy kezet fogtak a Miniszter a szemébe nézett.

- Úgy látom, te dolgozol is és nem a diplomácia a kenyered.

- A metszőollótól kérges a tenyerem Miniszter úr, és való igaz, a diplomácia nekem csak hobbi, de úgy érezzük, mintha közibünk dobták volna a gyeplőt, és most csak a szárazakat próbáljuk összeszedni.

- Építkezetek öcsém és javaslom, figyeljétek a széljárást ebben a bonyolult légkörben, majd beszélünk erről, ha bejelentkezel a titkárságon. Lépjetek bentebb, várnak benneteket – mondta, és Mezei átadta a helyet a következő érkezőnek, aki máris bennfentesként parolázott az előjáróval, majd ahogy érkeztek szépen sorra, elnyelte őket a Vajdahunyad vár mása, amely valójában jelentősen eltér az ősi erdélyi vártól.

A Mezőgazdasági Múzeumként működő épületet a Városligeti tó veszi körül. A kontinens egyik első közparkjában 1896-os millenniumi világkiállításra épített romantikus épületszomszéd, hajdan fából felhúzott falai ma már várszerűen kővé formálódtak. A hajdanában magyar királyi Mezőgazdasági Múzeum adott helyett a Természettudományi Múzeum növénytárának, mely Közép-Európa legnagyobb gyűjteménye. A világ egyik legjelentősebb trófeakiállítása ékeskedett a falak között és a szomszédban alig pár lépésnyire található a Széchenyi fürdő földrészünk egyik legnagyobb komplexuma.

Mindezek ismeretében ráérezhettek a világ minden részéről idesereglett résztvevők, hogy megtisztelik itt a munkájukat, a szándékukat és részvételüket egy miniszteri méltatással, egy köszönettel és egy baráti kézfogással. A széles lépcsőfeljárók karzatainál tálcákra kínálták a pogácsát az épület női alkalmazottai. Az italkészlet ekkora tömegben gyorsan kimerült, de gyorsan leürültek a pogácsás tálcák is. A folyosók, karzatok és feljárók megteltek emberekkel, akik türelmesen várták a történeteket. Egy duruzsolós alaphang, azaz zsidobongás töltöttet be a teret. A különböző nyelveken csevegő tömeg hangulati ereje időnként végighullámozott a térben. A dongás, ahogy elfogyott a rágcálnivaló és csökkent a mozgástér, egyre erősödött, egyre sűrűbben össze-összeértek a vállak, a kezek, a lábak, a derekak és a karok, ingerlékenyebbé váltak a mosolyok és a szótlanok felszisszentek, ahogy a lábukra lépett valaki. A miniszteri titkár az egyik tömörülés közepén pózolt jópofáskodva, aztán továbbállt a zsidobongó tolongásban és mindenütt mondott valami érthetetlen szóvirágot magyarul, angolul, vagy spanyolul, össze-össze kuszálva a szavakat. Arcán valami mosolyfoslány villódzások jelezték elégedett vibrálását, tükröződését a lelki hullámverésnek. A technikusoknak adott halk instrukciókat, majd egy kábel mentén ő is eltűnt a személyzettel. A karzaton kolomp hangja szólalt meg, nyomában éles hangú csengő csilingelt. A mikrofonállvány mellett a Miniszter állt, megkopogtatta a mikrofont, ami mély dongással jelezte, hogy működik. A tolmács mellé állt és már mondhatta is a miniszter az üdvözlő szavait. A megtiszteltetés karéjos köszönetével kezdődő mondatok után elszállt a hang és a szavak a technikai erősítés híján leestek a mikrofon talpához és a közvetlen környezet szűk csoportjai is alig halható foszlányokkal voltak kénytelenek értelmezni az érthetetlen hangok pislákolását. Mezei a titkárt fürkészte, aki eltűnt az imént a látóköréből, majd ahogy oldalra nézett felbukkant az egyik karzat

melletti csoportosulás nevetgélése árnyékában. Úgy tűnt, hogy a technikai csőd egy szemet sem feszélyezi, és semmilyen tetre nem sarkallja, csak a nevetgélős passzivitása állandósul. Megnevezhetetlen hangulatok hullámai tarajoztak végig a nemzetközi hallgatóságon, ahol egyébként is felfokozott hangulatban kolbászoltak már az igen érdekes környezetben. Mintha távol az otthonaiktól egy hetes értekezlet bilincseinek fogságából szabadultak volna ki, no persze hipnotikus állapotukban gondolhattak csak ilyesfélét, mert rendesen a szabadság eszményét hangoztatva álltak a mikrofon elé, hogy aztán mérlegre tegyék azt a gazdasági folyamatok tömegének ellenében. A viszonyszám értelmezhetetlen törtek halmazával terhelte meg a befogadó készség talapzatát, melyet időnként le kellett söpörni az ütközések fojtó poraitól. A valóságot, az elvárásokat és a csodát könnyen keverte a küldöttségnek bármely tagja és tudtán kívül is médium lehetett már, mintegy szellemjáró diplomata. Mezei érzékelte ezt a szellemlovas állapotot, mikor még az utazásaik után is időre volt szüksége, hogy visszazökkenjen a valóságba és érezze a földet a talpa alatt.

A mocorgó, várakozó hullámverés ezen az állófogadáson most már pulzálva vissza-visszatért és ugyan a miniszter megpróbálta megemelni a hangját, a környezet akusztikája elvette a szavak erejét és lefaragta a mondatok élet, melyek széttöredezték és lehullottak a morajlás hullámai közé. A technikusok húzgálták a 'tyúkbeleket' a mikrofon körül is, de a technika ördöge, vagy titokzatos érintkezési hiba következtében a felsülés katasztrofálisan bekövetkezett.

Az amerikai képviselő elnöke lépett a mikrofon mellé és tíz perc türelmet kért. A nagykövetség munkatársainak ennyi idő kellett, hogy technikát építsenek és már is folytatódhatott volna a protokoll, de addigra már a viszonyok más dimenzióba rendeződtek. Pár mondatos udvariaskodásokat követően az amerikai képviselő meghívott mindenkit az InterContinentálba és némi türelmet kért, hogy a buszok besorakozzanak az épület feljárója elé.

Mezei is lejött a lépcsőn a sodrásban, aztán ahogy kisodródott a tömegjelenetből, végignézett az előtte álló épületszorton, aztán lesütötte a szemét és már úgy fordult, hogy a buszokat se lássa. Nem érzett éhséget, szomjúságot és fáradtságot sem, csak szégyent, hogy ezt a képet viszik szét majd a világba rólunk a tehetetlen impotencia korképét és senkit nem érdekel majd az a háttér, amit itt kárörvendő, vagy fizetett bajkeverők főznek kedves mindannyiunknak.

Az 5-ös mellett az első kocsmánál megálltak észhez térni. Mezei úgy érezte, mintha valami véget ért volna, mintha eltört volna érzelmeiben egy rugó és már csak a mindennapi hit tartotta benne a lelket, amivel kelt és feküdt a küzdelmek pihenőidejében.

- Kis taknyos szabotőrök lehettek – mondta Izsó Dániel.

- Az tuti, hogy a titkár tudott a dolgokról, a legváratlanabb helyeken tűnt fel az idéetlen vigyorával. Nem gondolnám, hogy taknyosok voltak ezek – mondta Mezei.

- Ez profi munka volt, mármint a közösség rombolás – mondta Laci.

- Így nem lehet ma már fogadást tartani, ehhez stáb kell meg kiépített védelmi háló, takarítónőkkel nem lehet pogácsát osztogatni, a technikát meg nem lehet diszkós pancserekre bízni. Miért is nem ültetek fel valamelyik buszra? – kérdezte Izsó Dániel.

- Nem gondolod, hogy egy ilyen égés után ott lecengelünk – mondta Laci.

- Szerintem viszont igen, annál inkább nyüzsögni kell, a feszültséget oldani lehet és megismerni mások látásmódját, nem mindig hátrány, - vitatkozott Izsó Dániel.

- Egyik napról a másikra élünk uraim, nem rázhatjuk a rongyot, nem vigéckedhetünk és nem nekünk kell köszörülni a csorbát. Egy ilyenbe belefutunk és pillanatokon belül koldusbot lesz a markunkban Izsó uram – mondta Mezei.

- Cinikusan szórakozott a főszer még szóltunk is neki, erre tovább röhögcsikélt, mint egy idióta – mondta Laci.

- Tudta ő, hogy mit csinál. A titkárság lehet, hogy csak fedő munkája. Ki tudja, milyen állományban van az ilyen? – mondta Izsó Dániel.

- Lesz dolga a tudományban, mire felderítik a szocializmus működését – mondta Mezei.

- Az sem holnap lesz – mondta Izsó, miközben rágyújtott, végigfutott az idegrendszerén a múlt és előtörtek a tudatából a rémek, az önkéntes karrierista szarakodások.

- Reformokat szerettünk volna már régen – mondta Laci.

- Most esett le, hogy te meg a gazdaságpolitikai osztályon voltál – nevetett fel Izsó Dániel.

- Nem úgy indult a dolog, de kirángattak a gyárból és elcsábultam, hátha tudunk valamit tenni.

- És tudatok volna? – kérdezte Izsó.

- Azt hittük igen, és erre ment rá az életünk. Végig vakvágányon futtattak a kedves elvtársaim. Néha szétcsaptam magam körül, az egyik embernek azt találtam mondani, hogy előttem fog gyalogolni a kőbányában, ha nem tér magához a túlkapásaiból – mondta Laci.
- Sokan nem tudták, hogy mit cselekszenek, de akadtak kapitális rókák bőven – jegyezte meg Izsó Dániel.
- Születtek nagy gazemberségek és verték a mellüket az elvtársak, hogy ez a legvidámabb tábor, közben a saját embereikből is úgy dugdostunk el egy párat kegyelemből a pusztákon - nevetett Mezei a múlton.
- Mit hozhat a jövő? – kérdezte Lacit Izsó Dániel. - Te gazdaságpolitikával foglalkoztál.
- Hülyébbet nem tudnál kérdezni!? Te jó ég, mit hozhat a jövő? Jelenleg itt állunk üres lélekkel és üres zsebekkel, várva egy csónakot, hátha beeevez velünk a jóléti társadalom farvizén egy védettebb öbölbe.
- Na látod, így kezd egy politikus, hogy lényegében nem mond semmit, csak beetet – nevetett Izsó Dániel.
- Valójában nem is ismertük a világot, csak a szép kirakatait láttuk itt-ott becsempészett magazinokból, meg ahogy a '60-as években már dübörgött a dzsessz a rock and roller, a beat, a rock és a társadalom peremén megjelent a hippy kultúra. Szívták a füvet és Jack Kerouac írta volna a végtelenített történeteit, de elragadta a halál, mint ahogy Janis Joplint, vagy Brian Jonest, Jimi Hendrixet, vagy Morisont. Aztán mikor Allen Ginsberg verseit olvastam és a beat nemzedék költője olyanokat írt, hogy „A semmi nem ismeri saját ürességét, a düh nem szereti, ha rohamaira emlékezteted ...”, már sejthette az ember, hogy valami nem stimmel.
- Hát igen – mondta Izsó Dániel és valahogy úgy folytatta - „Nem sétál látnoki lábujjköröm forró szándékok arábiáin – oda sem értél”
- Ezek már a kiábrándultság megnyilvánulásai voltak – mondta Laci testvér.
- Akkor mit akarunk mi követni? Valamilyen farvizet emlegettél testvér.
- Hátha a reformokkal semmire sem jutottunk, valamilyen megoldásnak lennie kell – mondta tanácstalanul Laci testvér.
- Voltak, akik eldöntötték ezt helyettünk uraim – mondta Izsó Dániel - és láthatóan működik is a fogyasztói társadalom. Érzékelhetjük. A szemünket, majd ki veri a töménytelen áru, ami itt gazdára talál.
- Azt mondod, hogy ez hiányzott? – kérdezte Laci.

- Mint a közlekedő edények elve még ki nem egyenlítődnek a szintek, addig az áramlás folytatódik – mondta Izsó Dániel.
- Te egy jó vagy – mondta Mezei.
- Nagy történelmi menetelés részesei vagyunk – jegyezte meg Laci testvér.
- Erről szólt az egész hét – mondta Mezei.
- Egy hét, majdnem kevés volt vázolni a problémákat.
- Valójában a tengerek ügyére már nem is maradt idő.
- Pedig ott is van gond bőven, de azért mi a haltenyésztésben élenjárók vagyunk, pedig tengerünk csak magyar van, a Balaton.
- Elolvastam 'Alaszka történetét' az aranyláz időszakáról – váltott témát Mezei.
- Na és? – kérdezte Izsó Dániel.
- Eleinte a gyenge szabályok csak erősítették a torzsalkodást, aztán a szerzésvággyal párosult akarát révén előtört az ökológia, majd azt megerősítendően a trükkök és a colt. Már csak Kanada piros ruhásai próbáltak rendet tartani, akik nem korrumpálódtak.
- Tűzvész is pusztított ott, ahogy hallottam – mondta Laci testvér.
- Kétszer nyaldosták a lángok a falakat és olvadt az arany a bankokban is.
- Az volt a vadnyugat a vadkapitalizmusban. Akkor vajon mi merre téntfergünk a sok jó tanács között? – kérdezte Izsó Dániel.
- Hagyjuk azt az Amerikát. Nyomaszt – mondta Mezei.
- Mi szerencsétlenkedtünk – jegyezte meg Laci.
- Nézz végig a történelmünkön. Mi nem fordult még elő benne – mondta inkább, mint sem kérdezte Izsó Dániel. - De egyébként meg vagyok lepve, miket tudsz te a rockról meg a beatről, meg egyáltalán az irodalmukról. Én akkoriban Pestre jártam és az Ifiparkban dekkoltam, olyan gyerekekkel, mint a Hobo, de rólad, mint parasztyerekről azt hittem inkább népzenelekedtek a fonóban, citeráztok, meg a csizmát rugdossátok – nevetett Izsó Dániel.
- Tudod, mi már az úttörőindulók nevelkedtünk, meg az internacionalizmus dallamait dobolták bele a fülünkbe. Népzene, ha otthon valaki jó berúgott, akkor, egyébként meg fennakadt a hálón – mondta Mezei.
- Milyen hálón? – kérdezte Izsó.
- A legerősebb hálón, az ügynökhálón.

- Nekem mondd pestinek, hogy merre folyik a Lánchíd – nevetett Izsó Dániel. - Mint nyomozó én is beleakadtam jó párszor.
- Na és? – kérdezte Mezei.
- Jött a pia, meg a stressz és a menekülő útvonalak, az örök hivatkozások, szívességek és meggondolások.
- Mikor fellazult a rendszer, amiről beszéltek akkor jött a táncház mozgalom, az már a hetvenes évek végén lehetett és onnantól kezd élni újra, ha nem csal az emlékezetem – mondta Laci.
- Akkor én már a nagyüzemben tapostam a sarat – mondta Mezei. - Volt olyan ősz, hogy szeptemberben felvettük a gumicsizmát és tavaszig nem ismertünk más viseletet. Azon a nyáron meg előfordult, hogy láncfalpra szerelt kombájnnal arattuk az árpát, közben meg már ásták az árkokat, gréderek, szkréperék, markolók masíroztak és vésték a földet áttörve a vízzáró rétegeket is. Pár év múlva itt balettcipőben is sétálhatott az agronómus.
- Tökéletes munkát tudunk mi végezni minden különösebb erőlködés nélkül – mondta Izsó Dániel.
- Nekiugrottunk, mint borjú az anyjának.
- Azóta nincs elég víz? – kérdezte Laci.
- Helye válogatja, de az biztos, hogy az új technológiákat úgy akartuk üzemeltetni, mintha laboratóriumba lennénk. Már csak a szépirodalomban találkozol a vendégmarasztaló sarakkal meg a tengelyig érő sárral.
- Klímaváltozásra hivatkoznak a hírforrások – mondta Laci testvér.
- Tudod, ez úgy működik, hogy máskor meg a gátak alacsonyok, mikor áradnak a folyók. No persze, érezhető a változások kora tagadhatatlan – folytatta volna Mezei, de Izsó Dániel felnevetett:
- Halljátok-e, - nevetett tovább - jól eltereltük a témát a fogadásról, beszélünk itt hetet-havat, összehordunk fűt-fát, csakhogy ne lássuk az erdőtől a fát – mondta szaggatott nevetéssel.
- De jól csináljuk nem? – mondta Laci és nevettek mindannyian tovább.
- Idegesítettük volna itt magunkat Kecskemétiig, csak azért, hogy fokozzuk a stresszt – mondta Mezei is nevetve.
- Mindjárt otthon leszünk – szólta Laci, ahogy kinézett az üvegen és meglátta az egyik tsz. major fényeit közel az úthoz.
- Öt kilométer uraim – mondta Izsó Dániel.

Az irodára hajtottak, ahol átnézték az érkező faxokat, meg gyorsan felbontották a leveleket.

- A holland túra véget ért, a kutatóktól itt a fax, de ez már Pestről érkezett –mondta Laci.

- Füleki Zolitól nincs üzenet? – kérdezte Mezei.

- Jelentkezni kellene a srácnak – mondta Laci testvér.

- Merényitől érkezett valami? – kérdezte Izsó Dániel.

- Nézd meg az üzenetrögzítőt – mondta Laci.

Izsó bekapcsolta a készüléket:

„– Halló, halló, szevasztok! Aki felveszi, Izsót keresem. Gabi voltam.

Puszi. Hívjatok vissza!

Majd sípolás hallatszott és újra hívások következtek:

– A gazdapiac mikor nyit ki? A telefonnál Trepák.

- Helypénzt kell fizetni a gazdapiacon? Tőzsér István.

– A gazdapiac Pesten van? Taskó Gyula Lajosmizse, Mizse.

- Szerződést lehet kötni? Kérdezi Hajba József.

– Exportálnak-e zöldséget? Guba Tamás.

– Tag szeretnék lenni, hova kell mennem? – kérdezi egy névtelen.

– Azonnal fizetnek? Kérdezi Búza Sándor,

csengett vissza a készülék mikrofonjából, majd ismét Gabika következett.

- Mi történt veletek? Megdőglött a vonal? Izsót keresem, ha odamegy, röpítsetek át, köszi. Gabi voltam.

– Halló megint Gabi vagyok. Mezei Jóska hívjal vissza, sürgős!

– Ez is MDF piac? Csak ennyit szerettem volna megtudni – kérdezte valaki.

- Keresem magukat, de nincs szerencsém – mondta egy hang.”

- Látjátok – mondta Laci. - Hívások, levelek és amiről nem tudunk, mert személyesen keres valaki. Ügyelet nélkül elsüllyed a csónak, nem is tudom, talán a könyvelői irodához kellene bejelenteni a címet.

- Hibát, hibára fogsz halmozni, – mondta Izsó Dániel - de nekem meg állandóan mennem kell, ráadásul most meg már ott a Gazdatanács Pesten, ha továbbra is úgy gondoljátok.

Mezei meg csak széttárta a kezét.

- Én a kertnek nem fordíthatok hátat, abból élünk.

- Hát éppen ez az öcskös, – mondta Laci - hogy ide mi csak költjük a pénzt meg áldozzuk az időnket.

- Mi legyen? – kérdezte Mezei.

- Nem adjuk fel – mondta Laci. - Emlékszel még, hogy az Amerikai Nagykövetség Mezőgazdasági szakértője mit mondott?

- Mire gondolsz? – kérdezte Mezei.
 - Mikor azt találta mondani, hogy 'Náluk a fagylalthálózat is nagyobb, mint a mi mezőgazdaságunk'.
 - Na igen, akkor mondta, hogy szerveződjünk párttá és akkor lesz támogatás – kapcsolt Mezei.
 - Akkor magad uram, ha szolgád nincs – nevetett Laci, aztán a társuk felé fordult. – Izsó úr? - Nézett az obsitosra Laci.
 - Még szembesülnöm kell a Merényi ügyekkel, de leteszem a voksot a Gazdatanács meg a piac mellett.
 - Nézd, – mondta Laci az öcsének - itt az iroda bérleti díjáról is a csekk.
 - Dobjuk össze most, - szólt Izsó és már nyúlt is a zsebbe a pénzért.
- Aztán kikerekítették az összeget és elmentek megpihenni.

Másnap a reggeli piac után Mezei is felment Merényi Jóska irodájába. Izsó Dániel már a szobában tárgyalta a bérlők ügyeiről.

- Fedezet nélkül nagyon nem ugrálhatnak, ahol nem értetek célt a banknál, tereld őket a takarékszövetkezetek felé. Adunk fedezetet, a papírokat majd legyártja jogász, de a lóvét azonnal söpörd be, ahogy kilépett az ajtón az ipse, különben bottal üthetjük a nyomát jó néhánynak. Van ám ott is gógyi, minden sírásnak nem kell felülni, ahol panaszkodnak még el is kell venni.
- Helyben vagyunk. A Merényi céggel mit kellene csinálni, hogy fizessen is az ilyen veteránnak, mint én is vagyok? – jegyezte meg Izsó Dániel.
- Számolj úgy, hogy neked is maradjon – mondta ravaszskásan Merényi József.
- Itt nincs káló nagyuram. Számolni már kockás füzetben vagy staniszlin is megtanult a paraszt.
- Én életet adok nekik, ennek ára van, nekem ez a felfogásom.
- A ti elszámolásaitokban bizonyosan – mondta Izsó Dániel.
- A mieinkben? Miért is lenne ez másképp – csodálkozott rá Merényi.
- Én megdolgozom valamivel, de nehogy már úgy kelljen ellopni a béremet.
- Ha ügyes vagy, miért is ne – témázott Merényi.
- Beszéljünk másképp. Akkor kérek előleget, nekem is élnem kell meg utazni, csámborogni az Isten háta mögött is – mondta Izsó Dániel.
- De nem te hajtod a bürgét – nevetett Merényi.
- Na még jó – mondta Izsó Dániel.
- Ha úgy érzed, hogy ez nem neked való, sebj, van más lehetőség is – mondta Merényi.

- Miről van szó? – kérdezte Izsó Dániel.

- Gyere fel pár nap múlva, majd beszélünk róla - komolyodott el Merényi és úgy gondolta, hogy Izsó Dániel már holnap reggel ott fog toporogni a küszöbön annyira nincs pénze az élehetetlennek.

Aztán kihúzta az asztalfiókot, majd egy sárga tablettát lenyelt egy pohár vízzel. Felvette a telefont és átszólta Gabikának:

- Pestről megjöttek már az ingatlanosok? – kérdezte. - Késnek, ha megjönnek, várakoztasd őket egy kicsit. Nincs rohanás most már, érjenek rá, úgyhogy nekünk is tetsszen. Mezei Jóska nincs ott véletlenül? Igen? Akkor megyek a konyhába és eszünk egy falatot – mondta.

Az asztalára nézett és nagyjából elrendezte a papírokat, hogy képbe legyen, közben az ingatlanosokra gondolt és már előre kíváncsi volt mit találnak ki újra. Aztán az járt az eszébe, hogy Izsót rájuk állítja, egyébként is Pestre most már sokat kell járni. Ma is fel kell mennem, gondolta, vár az úságíró meg az ékszerész is, de akkor már a bankhoz is belépek, vagy találkozok valahol az én okos kis tojómmal, akivel rendbe tesszük a széfet.

- Mi a helyzet Józsefem? – mondta a konyhában Mezeinek, miközben Gabika készítette a harapnivalót.

- Látod mennyi gezemice van itt, de én maradok a sült libánál. Gyere vegyél - és nyújtotta Mezei felé a tálát.

- Én kinek dolgoztam akkor? – kérdezte Gabika, miközben hol Merényire, hol meg a friss kalácsos tálakra, felvágottakra, köretekre meg a pirítósra nézett.

- Na jól van, adj egy kis teát mindkettőnknek és egyél te is! Tíz percre bezárunk – mondta Merényi. - Hallom gyepesítet a birtokodat.

- A homokot meg kell kötni valamivel, legelőnek jó lesz – mondta Mezei.

- Tudod, hogy neheztelek rád, elmentél Pestre, mikor a beszédet kellett volna mondani.

- A mi köreinkből olyan helyre egy életben csak egyszer jut el az ember, nemzetközi paraszttalálkozót nem hagyhattam ki – mondta Mezei.

- Mit kerestél ott? – kérdezte Merényi.

- A KÉVE a meghívottak között volt és kifizették a részvételt mintegy szegény csóró rokonnak.

- Vettem egy majort a földed mellett.

- Már megint nem bírtál magaddal, ez már betegség, ember – nevetett fel Mezei.
- Nem kér kenyeret, ha te üzemelteted.
- Mire gondoltál? – kérdezte Mezei.
- Csinálj vele, amit akarsz – mondta Merényi, miközben harapott a libacombból. - Csipegeds ám! Ennél jobbat nem eszünk sehol. Tudod, ki hozta?
- Talán Emike? – kérdezte bizonytalanul Mezei.
- A Kovács Guci felesége, az Ilonka. Ízesen süt, főz, csakúgy parasztosan. Látod, hiába pakol ide a Gabi csicsás kajákat, no nem érdekes, majd megeteti mással – mondta. - No szóval, - folytatta evés közben Merényi – a majort megbeszéltük, majd aláírod a papírokat, amúgy meg a minap megvettem egy szállodát.
- Csak nem az Aranyhomokot?
- De, és kaszinó is lesz benne.
- Azt hogy csináltad? – kérdezte Mezei.
- A Szerencsejáték Rt-nek a város nem adta oda a Liberté kávéházat, ahol landolhattak volna, mikor már megvásárolták a kizárólagos jogot a játékkaszinó létesítésére. Ha megállapodunk, akkor már nem is volt olyan húzós az ár.
- Mekkora volt? – kérdezte Mezei.
- Kicsivel több száz miliónál – mondta Merényi, miközben már a csontot szopogatta. Csinálunk egy nagy bulit, oda elvárak benneteket és kötelező lesz a berúgás, a Dugó meg mehet majd kaszinózni. Miket fogok én ott összevenetni – dörzsölte a tenyerét egy szalvétába Merényi, aztán megpaskolta a titkárnőjét. – Igaz, Gabika kis titkárnőm? Te meg majd táncolhatsz hajnalig. Jut eszembe, azt az egyesületet hagyjátok a fenébe, sóhivatal lesz belőle. Nézz rám, lóvé mindenütt - és jobb kezével a belső zsebére ütögetett, aztán meg a farzsebére.
- Itt vannak az ingatlanosok – szolt Gabi és becsukta rájuk az ajtót.
- Egy kicsit hadd várjanak – mondta Merényi és szép kényelmesen megitták a teájukat mindketten, majd hirtelen felállt és a mutatóját a homlokára tette.
- Hívd be a Gabit! – mondta Mezeinek és már be is indult az agya a spekulációra. - Riaszd a Dugó urat, ő nagy profi az ingatlanpiacon. Első körben összeeresztjük őket, hogy csorbuljon az önbizalmuk. Na gyerünk picim, ne blokkolj le! – mondta Gabikának - Mozgasd a barátainkat, vannak itt az iroda környékén annyian, hogy összeáll egy

futárszolgálat, ezeknek meg nyomassátok a kávé, a zenét, vagy tegyél fel nekik egy kis erotikát. Figyelj Józsefem, te hallottál már valami a De Hörbers nevű holland cégről? – kérdezte Merényi.

- Első hallásra nem jön be semmi – mondta Mezei.

- Hallottam egy fülest, megteszed, hogy utána nézel?

- Hogyne – mondta Mezei és időszerűnek látta a helyzetet, hogy elkészönjön.

- Készülj fel, nagy buli lesz, összerántjuk a csapatot – szólt Merényi Mezei után, ahogy az már lépte át a küszöböt.

Mezei gerince bírta még a terheket és vállalai tartották a súlyt, ami egyre tetemesebb lett. Egy pillanatra elmélázott merre is lóduljon tovább. De gyorsan feloldódott a dilemmája, mert Izsó Dániel nyomta az öngyújtóját a bordái közé.

- A gengsztervárosban rám hozod a szívajt, te lóköttő – szólt Mezei.

- Nézz körül – mondta Izsó Dániel.

- Mit nézelődjek itt? – kérdezte Mezei - Nincs itt látnivaló, esetleg nagy ritkán egy-egy eltévedt bombázó.

- Nézz végig a kocsisoron – biztatta Izsó Dániel.

Mezei szeme előtt egy nagyméretű sötétkék színű, csillogó, krómcsikokkal díszített limuzin jelent meg.

- Erre gondolsz? – kérdezte és elindult a gép felé.

- Tudod kié volt ez? – kérdezte Izsó Dániel.

- Talán külképviseleté?

- A Kádár titkárságé apukám. Ezt hoztam ide a szervizből. Holnap az operába akar menni – mondta Izsó Dániel.

- A Merényi Jóskára gondolsz? – kérdezte Mezei.

- Ki másra drága barátom.

- A Jóska az operába? Na, ne! A büféig esetleg, de a széken már bedobná a szunyát az első három percben, ha kibírná addig egyhelyben.

- Valahogy be kell lépni a felső tízezerbe. Kemény fickó a barátod, úgy látom – mondta Izsó Dániel.

- Nem vitatom, a nagybirtokhoz kötelességek is tartoznak, föld a földdel, selyem a selyemmel – nevetett Mezei.

- Ahogy mondod suba a subával, guba a gubával, de ha megkérdezik a gazdaság nevét, ugyan mit mondana. Hitelgazdaság? - humorizált Izsó Dániel.

- Lekopasztva, natúr, könnyedén és lazán csakúgy hangzana a gazdaság. Erre kellene a tanácsadók.

- Mármint mire? – kérdezte Izsó Dániel.
- Arra, hogy megmondják mikor ki vagy, és miről kell mesélni.
- Mondanám, hogy próbáld ki a verdát, de nekem is izzadt kissé a tenyerem, még ideértem vele – ütötte el a szót Izsó Dániel.
- Rohannom kell, és ha lesz időd, néz utána, hogy mit csinál egy De Hörbers nevű holland cég – mondta Mezei és már ült is a kocsiába. Elindult, hogy lefussa a maga körét a kis gazdaságában. A boltban Lola adott neki egy levelet, melynek a feladója Jean Etienne Sutka volt Franciaországból.
- Fel sem bontottad? – kérdezte Mezei.
- Nem tudhatom, hogy mennyire személyes – mondta Lola. Mezei nem is témázott ezen, mert valóban nem bontották fel egymás leveleit annak dacára, hogy titkokat nem igen rejtegettek saját használatra.
- Két nap múlva itt van másodmagával – mondta Mezei. - Olvasd el. A gyümölcs, de leginkább az alma érdekelné őket. Egy éjszakát biztos nálunk töltenek el.
- Honnan gondolod? – kérdezte Lola.
- Üzleti ebédre nem lesz idő, de vacsoránál meghányjuk - vetjük a dolgokat, olyan érzésem van. Nem túlzottan, de fel kell készülnünk – mondta Mezei és már ment is tovább a kertbe meg még a szőlőbe is ki kellett szaladnia.
- A szőlőből visszajövet megállt a Domb csárdánál, gondolta megnézi Emit, közben megiszik egy kávét. Ahogy benyitott máris érezte a hiányt. A szemben lévő asztalnál ült mindig Gyula úr, előtte az elmaradhatatlan korsóval, arcán a kissé fanyar, de vidám mosollyal figyelve az érkezőket. Az asztalnál most nem ült senki. Zöld abrosz borította és rajta egy barna, kerámiavázában fehér kálavirágok díszlettek. A fali fogason felakasztva árválkodott a Székelyudvarhelyről hozott taplósapkája. A pultnál Márkus változatlanul újsággal a kezében szemmel tartotta a terepet. Amúgy meg Mezei számára csupa idegen ember sére-morált le-fel pohárral a kézben, többen cigarettázva.
- Ki ez a sokaság? – kérdezte Mezei a pultnál Márkuszt.
- Nagyrészt erdélyiek, de vannak itt szőlőmunkások is, akik Kanalas Orbánt várják.
- Az előbb kint találkoztam vele a szőlőben – mondta Mezei.
- Majd ideér, megvárják ezek – mondta ernyedtt kedvtelenséggel Márkus, mivel ebben a körben nem tudott üzletelni.

- Szomorúnak tűnsz – mondta Mezei.
- Tudja mit akarnak ezek? Eladni gyűrűket meg zoknit, takarókat meg terítőket, legalább egy bivalyborjút hozott volna ez a sokaság, de semmi – tárta szét a kezét Márkus.
- Vannak itt szemrevaló lányok is – mondta Mezei.
- Én üzletelni akarok, nem elverni a dohányt – somolygott Márkus.
- Emi hol van? – kérdezte Mezei.
- Bent vannak a lakásban, valami ismerősei jöttek, meg az Izsónak egy cimborája.
- Megvárom – mondta Mezei.
- Attól kiszolgálják ám Jóska bátyám. Van két pultos is, csak kimentek söröshordóért.
- Kimegyek, körülnézek a tónál – mondta Mezei.
- Egyre szebb a környék – mondta Márkus.
- Majd meglátom – mondta Mezei kifelé menet.

A tó mellett nézte a vizet, a pusztát látvány nyugtatta az idegeit. Derűsebbek lettek a gondolatai, mintha tisztult volna ilyenkor a feje. A kártékony gőzök mintha elillantak volna, megszöktek a tiszta levegő elől. A természet szele már a kávé gondolatát is kiverte az ösztönei függőségei közül. Elnézett a távolba és a fák koronája között még messzebb. 'Milyen parányok vagyunk itt a puszták szélén, gondolta, pedig mi megakarjuk váltani a világot. Az egymáshoz fűződő viszonyainkat korrigálnánk minduntalan, időnként feldobódunk az apró kis sikereink boldogságától, aztán, ahogy újra megfekszünk a súlyok alatt idegesen kapkodunk és másokat okolunk minden bajért. Olyan keskeny úton járjuk a magunk kis világát, mintha ellenző lenne homlokunkon. Hát lefelé az ellenzőkkel. Táruljon csak ki a világ. Milyen érdekes is lenne, ha a gondolatok látszanának, mint a fény. Olyan villózás lenne, mintegy stroboszkópon, ahogy kioltanak és gyűjtanak egymást. Hacsak fizikai jelenséggént úznék egymást a titkok egy arénában, csak zene kellene és az érzelmek húrjain megszólaló dallamot rezgetné néhány szájharmonika, melynek nyomatékot adna a dob, majd egy torzító alákeverne a titkok útjainak és a zongora dallamai pattognának a gondolatok megszámlálhatatlan más-más előjelű sokaságán.' Mezei elővett egy cigarettát, leült egy felfordított csónakra és meggyújtotta a füstszűrős spanglit. Tehetetlennek érezte magát, repült volna, mint a fény, önfeledten, részegen a mindenség felfoghatatlanságában. El, a tehetetlen és telhetetlen lelkek sodrásából.

El, a szájharmonika dallamain a messze földre, a rég elhagyott érintéshez, az impulzushoz, a szívek lüktető csakrájához és a szellem szikráihoz a végtelenített csillagfényes kikötők meghitt lagúnáiba. Halak csobbanása törte meg képzete vékonyka tükrét. Mindig is szerette ezt a káprázatot, amit a természet tálcán nyújtott és minden évszak újra meghódította az elfásulni látszó érzelmeit. Mindig volt ok az újrakezdéshez is, vagy folytatva, vagy megújulva, netán újrakezdve kapaszkodót adott, indokot és lehetőséget, hogy a bizonyosság útjaira lépjen a hétköznapiak óráiban is. Mezei ki is használta a megújulás mindennapjait, mondhatni életelemévé lett a bizakodó újrakezdés. Nyakába szakadtak a mindenség virágporai, melyek ráleheltek a jövő termékeny titkait. Fülébe súgták, hogy neki nem kell statikusan ellenállni. Az impulzusokkal haladjon tovább az ismeretlen felé és ne várjon bizonyosságot, de a hite mindig legyen elég. Mindig is bízott a föld erejében, aki egyszer már a szárazföldre sodródott megtanulhatta, hogy a föld lett az a közeg, amelyből él és amelyen él. Aztán persze, ahogy telt az idő, kopott, kopott, de mindig meg-megújult. Egyszer aztán fogták magukat sokan és elkezdték kifosztani. Ahogy vége lett az alkalmazkodásnak és leverték az átalakítás oszlopait a föld fukarrá kellett, hogy váljon, mert leszegényedett és elfogytak a tartalékai. Hozamokat persze produkál a protokoll szerint, de a tartalom kiüresedett, minthogy kifogyni látszottak a termőrétegekből az éltető ásványok is. Az embereket a hiány döntötte le, de az állatokat is. A földet nem rugdosni kell, hanem ápolni. Az ápolásra szoruló gyógyítani kellene, pihentetni, nem kizsigerelni és felőrölni az utolsó tartalékait is. Mezei nem oktanul nézte tehát a port, amelyből vétetett, meg dédelgette már az agyában is a földet, hanem szerette éltetőjét és megpróbált törődni vele. Nézte még a sebeit nyalogató tájat, ahogy szemérmesen átölelte az élet, a kibányászott föld hátrahagyott kopasz gödrében a tavat.

- De jó, hogy kijött hozzánk – szólalt meg a háta mögött Emi, aki már elég közel volt hozzá. – Az ajtóból kiabáltam, de oda se neki, vannak lábaim is. De el van gondolkozva – mondta.

Mezei lassan tért magához gondolatai birodalmából és úgy nézte Emit, mintha egy idegen országból érkezett volna, ami más vonatkozásban meg is felelt a valóságnak.

- Hallotta a hírt József? – kérdezte.

- Nem tudom, miről van szó – mondta Mezei.

- Izsónak meghalt a felesége.
- A Magdi? – kérdezte Mezei.
- Én nem ismertem szegényt. Izsó egyik cimborája, volt kollegája jött a hírrel, aki úgy tudta, hogy Dani ide rendszeresen kijár, azt mondja egyébként sejtelve sincs, hol lakik, mert a házuk tiszta üres. Nem mindennapi figura, mondtam én is neki.
- Inkább az asszonyáról beszélj Emi! Mi az ábra? - sürgette Mezei.
- Igen zavarosan egy garázsról beszélt, meg valami kocsirol zagyvált és Kacsópusztát emlegette.
- Diszkréten mesélt róla Dani, hogy mindig több kellett volna neki.
- De hát, hogy éltek ők? – kérdezte Emi.
- Külön – hangzott az egyszerű válasz. - Magdi már nem bírta a puritán egyszerűséget, elment a Dunántúlra és valakivel vállalkozásba kezdett, idegenforgalom turisztika címen. Azelőtt sokat volt egyedül, Daninak mindig menni kellett sokszor éjszaka is. Később, meg ahogy tudom a gyerek külföldre ment, szállítmányozó akart lenni. Danival Merényinél találkoztam nemrég, szóljatok a Gabikának, ő gyorsan utoléri – mondta Mezei.
- Jöjjön be! – mondta Emi és elindultak az épület felé, de Mezei már nem ment be se a lakásba, se a csárdába, hanem elköszönt Emikétől, miközben már is részvétellel gondolt Izsó Dánielre, akinek már az újabb időkben barátilag nyújtott kezét.

Mezeinek aztán már jó ideig nem volt se ideje, se érdeke a Domb csárdába járni és a barátságokat egy időre az emlékei közé raktározta.

Egy reggel a postaládájában talált egy cetlit: „Az újabban megtelepedett cégnek a De Hörbersnek Füleki Zoltán az igazgatója, azaz a magyar képviselője. Sok az intéznivalóm, majd jelentkezem. Az irodára felnézek a Gazdatanács ügyben Lacihoz. Üdvözlettel: Izsó Dániel szellemlovas. Ui: üzenetet az irodán hagyj, mert szerte az országban portyázok. – Sok a bűdös bogár – Izsó”.

Szaladt az idő és máris megérkezett Jean Etienne Sutka Paul Izzard kíséretében Franciaországból. Hozták a talajminták eredményeit, amit összevetettek az otthoni adatokkal. Ezek alátámasztották, hogy Mezei földje almatermesztésre kiváló minőségű. A Sutka föld meg az őszibarack termesztésére egyenesen tálcan kínálja magát. Mezei elmesélte Sutkának, hogy Dorozsma környéke hagyományos őszibarack termőhely és a vizsgálatok csak megerősítették ezt. A napfényes órák száma és a klíma meg csak fokozza az ízek nagyszerűségét, harmóniáját

és ez a zaftos, édes alapízű rostos gyümölcs, szinte esztétikájában is mintha rámosolyogna az emberre, kínálva az éltető napfényt.

- Nos, – mondta Paul Izzard - nekünk olyan gondolatunk támadt, hogy ha itt ilyen termőhelyi adottság létezik meggondolnánk a hűtőtároló létesítését, mintahogyan ezt egyszer szóba hoztuk. Tehát fenntartjuk az álláspontunkat.

- A barátunk arra gondolt, – vette át a szót Sutka János - hogy mi építenénk a hűtőtárolót, ti meg telepítenétek az almást. Kicsit cifrázta a gondolatait és nehézkesen fordítottam – mondta.

- Van egy kis gondunk – mondta Mezei.

- Hallgatjuk – mondta Sutka János.

- A hatóságoknál utánajártunk a terveink megvalósíthatóságának. Elvi engedélyekért folyamodtunk.

- Na és? – kérdezte Sutka, miután lefordította a mondatot Paul Izzardnak.

- A szakigazgatás engedélyezi az almást, de a város hallani sem akar az építkezésről, mint olyanról.

- Hány hektárotok van ott? – kérdezte Sutka János, miközben beszélt Paul Izzard felé is.

- A családnak harminc, meg a környéken két kert.

- A főlás az egyik ugye?

- Ahogy mondod.

- Oda még szeretnénk kimenni, az a kis Hollandia. Izzard azt mondja, odajön pihenni – nevetett Sutka János.

- Igen, igen – mondta Paul Izzard.

- Szóval még pottyantós wc-t sem engedélyeznek és szerszámos épületről sem lehet szó, sem stabilról, sem ideiglenesről.

- Akkor hogy fogtok ti gazdálkodni? – kérdezte Paul Izzard.

- Majd kiizzadjuk, mint eddig is.

- Akkor miért osztották ki a földet? – kérdezte Paul Izzard és még látszott rajta, hogy nem érti az egészet.

- A város erdőt akar erre a részre, vannak erre lobbisták – mondta Mezei.

- Harminc hektár, az egy farm. Épület nélkül nem lehet gazdálkodni, meg sem lehet védeni semmit, másrészt személyes részvétel kell minden folyamathoz. Anyagokat kell tárolni, eszközöket kell javítani és az árut, ha gyümölcs lesz hűteni, válogatni, tárolni kell. Áram kell, víz kell és

útra is szükség lesz... Infrastruktúra, jól mondom? – kérdezte Sutka János. - Infrastruktúra kell.

- Több oldalon hivatkozással különböző paragrafusokra felvilágosítanak, hogy elgondolásunk nem engedélyezhető – mondta Mezei.

- Az országról más képet festettek már a közelmúltban. Vége van az államszocializmusnak, nem? – kérdezte Paul Izzard.

- A totális rendszernek, ahogy mondták azelőtt – tette hozzá Sutka.

- Valóban – mondta Mezei.

- Akkor mi ez? – nézett csodálkozva Paul Izzard.

- Helyi rendeletek is működnek – mondta Mezei.

- Oh, - nevetett fel Paul Izzard - ez kiskirályság.

- Hát igen, állam az államban – mondta Mezei.

- Akkor miért nem veszik meg? – kérdezte még mindig csodálkozva a francia.

- Mert pénzük nincs. Először össze kell tarhálni, másrészt még titkos, hogy valójában mit akarnak. Egyelőre a város tüdejére hivatkoznak.

- Sok kert kell, meg park és rögtön jobb lesz a levegő – mondta nevetve Paul Izzard.

- Mi az a tarhálás? – kérdezte Sutka János.

- Ez egy zsargon, – nevetett Mezei - nem hivatalos, inkább alvilági. A pályázatokra és a pántlikázott pénzekre gondoltam.

- Mi az a pántlikázott? – kérdezte Sutka János.

- Amikor előre meghatározzák, hogy mire kapott pénzt, a feladatra mintegy pántlika hozzá van ragasztva, össze van kötve a suska – mondta Mezei.

- Megőrjítesz, mi az a suska?

- A zsargonban pénzt jelent – mondta Mezei.

- Meglátszik, hogy nem itt nőttem fel – nevetett Sutka János és magyarázta Paul Izzardnak, hogy mi az a suska, a pántlikázott pénz és hogy is áll az a tarhálás.

A kis eszmecsere után szétnéztek a városban és gyönyörködtek a még álló régi épületekben: a Cifrapalotában, a Technika Házában, a Luther palotában, a Liberté Kávéházban és a Városházában. A Katona József színház meg lenyűgözte őket, majd az Otthon mozi kis kávézójába tértek be sörözni. Mezei javaslatára aztán elindultak a Művelődési Házba a Kínálóért, hogy tájékozódjanak a kulturális iránytűből, hol van esetleg megtekinthető kiállítás. Szétnéztek, majd úgy döntöttek sétálnak

még egy kicsit a városban és megnézik a templomokat is, mivel már felvetődött, hogy több történelmi egyház megvetette ebben a városban a lábát és építette közösségeit. A rendszerváltozással meg újra lendületet vett a lelki élet vállalása és a hit kisugároztatása.

Ahogy a városban kószáltak és a Nagytemplom melletti udvarház felé vették az irányt, egy nagyobb tömeget vettek észre, akik csoportosulásra szállingóztak össze. A tömeg szépen, lassan, mint ahogy esik a hó, csak nőtt és nőtt. Kordon biztosította a félkörívet és mintegy koszorúba font kalász szemei álltak az emberek most már egymáshoz egészen közel.

- Mi készülődik ott? – kérdezte Sutka János.

Paul Izzard is a tömeget nézte és Sutka János lökdöste, hogy figyeljen csak oda az eseményekre. Az érződött, hogy ez nem tüntetés, de nem is ünnepi összejövétel.

- Mezei úr! Te nem jössz közelebb? – kérdezte egy hang a közelből, mire Mezei meglátta a régi gabonás kollegáit, Nagy Ákost meg Kormányos Lajost, mellettük meg hosszú, fekete stólával a nyakában Paksi Edit ballagott.

- Csak nem? – kérdezte Mezei.

- De igen – mondta Nagy Ákos.

- Nem hittem el - hitetlenkedett Mezei.

- Te egy örök optimista vagy – mondta Kormányos Lajos.

- Erről íráj verset drágám – mondta Paksi Edit. - Még emlékszem ám az 1987 éjjelen című versre. Kicsit hosszú volt és tele az avantgarde metaforáiddal, de tetszett, csak első felindultságaimban nem értettem meg.

- Gondolod, hogy ma már direktemben szólhatna? – kérdezte Mezei.

- Most próbáld meg hapsikám, a szemeidet égesd rá a robbantás füstjére, füleidet meg a mély dörgésre – mondta Edit és némán ballagtak tovább nyakában a fekete stólával.

- Mire készülnek? – kérdezte most már többször Sutka János.

- Felrobbantják a malmot – mondta Mezei.

- Arról a klasszikus ipartörténeti épületről van szó, amelyikről már beszéltél?

- Pontosan – mondta Mezei. - A helyén épül egy újabb pláza és evvel, végleg eltűnik egy régi világ. Nem látjuk többet a lisztporos molnárokat. A csúszdákkal bántó segédek, a fuvarosokat meg a mázsálókat. Eltűnik a gabona illata, amit eddig észre sem vettünk és már az ismeretlen is

hiányozni fog. Vajon mi lesz a gépekkel meg a simára kopott faszerkezetekkel, egyáltalán majd hova tűnnek a téglák és betondarabok a csúszdák és a szerkezetek? A múlt mérnökeinek és munkásainak alkotása most a porral együtt füstbe száll a belvárosban. Mit látunk majd? – mélázott el Mezei magában. Tornyosulni fog egy üvegpalota a város szívében és szürke tónusával, mintegy lidérces köd rátelepszik majd torzójával a múltra és az emlékekre. Bár nem fogják fűjni már az északról jövő szelek az elhajigált szemetet a malom hatalmas fakapuja elé, mégis hiányozni fog az a kis rendetlenség az otthonosság érzetével. Mezeinek olyan bizarr gondolatai támadtak, mintha otthon az éléskamra helyébe egy nappalit rendeznének be merő passzióból. Nézte az atomjaira hulló lakosság feleszmélését, miként mégiscsak egy közösség formálódik előttük a részvétetalálkozón, miközben döbbszent csendben várják az összeomlást.

- Nem a tűzvész végez most velük, mint az elmúlt századokban – mondta Felföldi Karcsi a gabonaiipari csodabogár, ahogy Mezei mellé ért a nagytemplom felől. - Vége a mezőgazdasági feldolgozóiparnak a városban, apukám – mondta Mezeinek. - A zászlóshajót kilövik, a többi már gyerekjáték lesz. Átrendeznek mindent a logisztikai trükkök – mondta kesernyősen és megfogta Mezei karját. - Nézz oda! – mutatott a tőlük nem messze álló gabonások felé, akik között egyik-másiknak máris könnycseppek jelentek meg a szemük sarkában. - Letűnt egy életforma édesapám – mondta Karcsi és odasétált a többiekhez a fekete stólas kolleganője irányába és odaállt Valestyánné mellé, akinek a férje már nem tudott eljönni, mert bestresszelt a hír hallatára is.

- Épülhet a pláza, jöhetnek a bankok, a mozik, az éttermek, shoppok – mondta Czabai Feri, aki megállt Mezeiék mellett.

- Nem rég plázacicákat láttam léggömbökkel szórakozni és reklámozták a szilikonos testformálást – mondta Mezei.

- Felénk ezt a városközpontban biztos, hogy nem engednék meg – mondta Sutka János, ahogy felfogta, hogy mire is ez a népi összzeröffenés.

- Mit csinálnátok? – kérdezte Mezei.

- Fel sem merül a gondolat sem – nevetett Sutka.

- De ha mégis? – erősködött Mezei.

- Talán kidobnák a polgármestert az ablakon.

- Ennyi? – kérdezte Mezei.

- Történelmi épületeket nem lehet likvidálni – mondta Sutka János.

- Nálunk is van műemlékvédelem, de mindig az erős kutyái lesz a sarok, amelyet oldalba kaphat – mondta Mezei.

Most már egymás mellett némán állva nézték végig a fejleményt, melynek felszálló pora elfedte az érzelmek szikráit, majd visszahullva a romokon terült szét a natúr szürkességben. A kordon környékére ráült a pusztulás nyugalma és a csendesen távozók szétszótlottak a város utcáira és tereire gyalog, vagy kocsijukban ülve megtértek otthonaikba, majd nem igen beszéltek többé erről, inkább a jövőre gondoltak már.

XII. fejezet

Izsó Dániel kinyújtotta előre a kezét, így a zakója ujjá kissé felcsúszott, könyöknél megtörte a karját és rápillantott az órájára. Úgy számolt, hogy reggelre Kőszegre ér. Egy kis háromhengeres alfa romeoval robogott. A motor kissé zajosan, de jó sebességnél egyenletesen duruzsolt. Szinte alig találkozott járművel és jól látott a sötét, de tiszta éjszakában. A jó minőségű úton kiválóan tapadtak a gumik. A kijelölt fehér sávok jól látszottak és a jelzőkarók prizmái végig világítottak. Látszott, hogy egy új világ frissen kapaszkodik egy látványosan ígéretes színvonal felé. Ha most csak kirándult, vagy üzletet intézett volna, pusztá szórakozásból is vallatta volna a verdát. Most azonban egyenletes tempóban eresztette a gépet és járt az agya, nyomták az érzelmei, kísértették az emlékei. Emlékezett még a bálra is, ahol Magdit megismerte. Azonnal belezúgott, ahogy megfogta a lányt. Rögtön érezte benne az életet. Hajlott mintegy virág a szélben, nem kellett húzni, tolni, fordítani, olyan volt mintha már összeszoktak volna, érezték a ritmust, a lépések nagyságát, a fordulatokat, a figurákat, bűvös volt az improvizáció, sejtelmes érintés volt megfogni a derekát és arisztokratikus finomsággal fordult ki belőle finoman, izgatóan, hol jobbra, hol balra, ahogy a lépés adta. A keze könnyű volt, szinte törékeny, tenyere érzéki, simogatóan lágy, fogása szikrákat adott, nyaka csábítóan virított és a haja lágyan ráomlott a vállaira. Lábai, ahogy néha összeérték megremegtek, és Izsó érezte, hogyha magához öleli, vulkán törne fel belőlük. Soha többé nem akarta elengedni. Úgy táncolt ott a vágyaival, az életével, a jövőjével, mint amit holtáig gondol az ember. Feszes, hamvas bőrét kicsit áztatták már a könnyű verejtékpárák és Izsó lassabbra fogta a tempót, majd szerencsére a zenekar is lecsendesedett dallamokra váltott. Akkor még nem voltak diszkók, bárók voltak és érintések és sokan beszélgettek, ismerkedtek, de ők ketten csak szótlannul, egymás lélegzetét keresve lépkedtek és fogták egymást, mint aki már többé nem akarja elengedni a másikat. Mindketten egyenes úton haladtak a felnőtté válás metropolisza felé.

Egy őz ugrott ki az út menti erdőből és Izsó látta már, hogy szinte ív alakban repült, ahogy elrugaszkodott a földről és szinte klasszikusan a hátsó lábai kissé lemaradva és kinyújtva, a mellső lábai

meg behajlítva és felemelve, maga alá szedve a levegőben repül a kocsi közepe felé. Az őz meglepetésében kalimpálni kezdett, a gerincénél megcsavarodott és félig elfordulva próbált korrigálni a repülés ívén. Izsó ösztönösen a gázra lépve megugrasztotta az alfa romeot. Megúszták mind a ketten. Az őz valahol a kocsi fara után landolt közvetlenül, bár ezt már csak érezni lehetett az utastérből, de az biztos, hogy ezekkel finom kis korrekciókkal elkerülték az ütközést.

Izsó Dániel kizökkent a gondolataiból és közelebbi témák jutottak az eszébe. Szinte látta maga előtt, hogy Magdi kiment annak idején a kapun, mikor ő hazatért a kis erdélyi kalandjából. Azóta ő nem is látta, már csak a papírok kötötték őket össze, ide vezetett egy lassú elhidegülési folyamat. Lényegében, ahogy a gyerek is elment, magára maradt a házban, ő meg aludni is kiszámíthatatlanul járt haza, többnyire kimerülten. A nyomozó feleségeket általában elhelyezték a vidám barakk valamely intézményében, de Magdi nem akart kicsipekedve, ám a kiszolgáltatottság érzésével kecseskedve irodákban lófrálni. Maszek szeretett volna lenni, azt meg Izsó Dániel nem engedte, merthogy ne kompromittálja őt a vaskalapos főnökség fantáziájában, családi összefüggésekben, amiért bármikor küszöbre állíthatják. Így hát Magdi maradt otthon és szép lassan az idő felőrölte a mindennapokat. Mi tagadás, kopott a szerelmük is, maradt a vonzódás, aztán a ragaszkodás, legutoljára pedig a megszokás. Magdi is kezdett megvasasodni, elsárkányosodni, ahelyett, hogy egyensúlyozott volna; fel-felcsattanva, indulatait ráeresztette az emberére. Talán a gyerek is megneszelte, hogy nem ilyen egy otthon. Hol van a családi fészek melege, ha nincs otthon az apja amikor kell, az anyja meg dühöng a tehetetlenségtől. Izsó Dániel kapaszkodott a boldogságért, de súlyos kötelességek tartották bilincsben, és amikor ünnepek mosolyogtak a kis közösségekre, rendszerint behívták szolgálatra. A legrosszabbak közé tartozott, mikor már megállapodott volna a családi körben, becsörrent a telefon és röpké időn belül, mondjuk, egy hulla körül helyszínelte. Az ünnepek szinte vonzották a bajokat és előfordult mikor az éjszakai szemlén elszabadult a pokol, hogy többször is háyni tudott volna, ha lett volna még mit. A végén már orvosságokat használt, így egyensúlyozgattak a kísérletükkel otthon, és mindig előről kezdték az egészet, egészen az erdélyi útig, mikor Magdi füttyörészve kísértelt a kapun és többé nem látta őt. Néha Izsó elgondolkozott, hogy a múltból hozott társadalmi különbségek, neveltetési eltérések, a szokások, a nézetek, a hagyományok

befolyásolták-e az életüket. A válasz egyszerű volt, már gyerekkorban is érezték a fonák helyzetet. A kizsákmányolás nélküli társadalmi és gazdasági rendszer úgy kezdődött, hogy mindenüket elvették. Apró kis holmikat őrizgetett a mamája a múltból, mint ereklyét, meg emlékezett még néhány kopott, hajdan jobb időket látott perzsaszőnyegre, amit feldarabolva használtak a lakásban az asztal alá, meg az ágyak elé. Magdiék meg a felvidékről lettek áttelepítve a nagy sváb házba, ahol soha nem szokott meg. Az apja mesélte, hogy azt sem tudták hol vannak, mikor kinyitották a vagonajtót és a néhány csomagjukkal földet tudhattak a talpuk alatt. A trauma minden igyekezetük és feledtetés mellett is elfojtva, de bennük dolgozott tovább. Magdinak a baráti köre szerteágazó titkokban végződött. A Magony tanyán, ahova kijárt sokféle emberrel találkozott a társadalom különböző rétegeiből. A tanyasi turizmus azokban az időkben a szabadság levegőjének ventilátora volt. Magdi sok mindent felszedett azokban a körökben és akadtak tehetősebb barátai országszerte. A túrák szervezése során tág szemléletű és nem fukarkodó társaságok tagjai tucatszám küldték a lakásra is az üdvözlő lapokat távoli vidékekről, meg nagyvárosokból is. Ezt a tevékenységet unaloműzésre találta fel, akkoriban már nem horgoltak az asszonyok meg nem igen hímeztek, pulóvert meg nem szeretett kötni, pedig egy időben az jó üzlet volt. Főzni meg csak módjával kellett, így be tudott kapcsolódni eleinte csak barátilag a tanyalátogatásokba. A nyelvtanulás meg már napi szokássá vált a számára. Magdi nem élt kicsapongó életet, szerette Izsó Dánielt, de ez az érzés ugyan örök készenlétben, de lefojtva préselődött nap-nap után már hosszú ideje. Nem szerette a civódásokat és ezért indult el a kapu felé, mikor Izsó Dániel megtért a habókos útról, ahelyett, hogy vele maradt volna éreztetni, hogy fontosak még egymásnak. Egyszerűen megért a helyzet arra, hogy lépjen. A sors kijelölte az utat, mert a barátai éppen azokban az időkben csábították, hogy kapcsolódjon be a vidéki turizmusba. Volt egy kis tőkéje is, mert a közreműködői díjakat félre pakolta és évek során az szép summára kerekedett. Hát így tudott ő elindulni egy vállalkozással az utca felé, mert akkor ő már tudta, hogy milyen úton fog tovább haladni. Egy kis bosszú is élt benne, hogy Izsó Dániel is érezze már egyszer milyen az az örökös egyedüllét a ház falai között, mert otthonról így nem lehetett beszélni. A fiával beszélgetett már erről, aki szintén alig volt már otthon, mert ő meg máshol küzdött egy vállalkozás létrehozásáért. 'Meg kell alapoznom magam. Nem

jöhetnek haza úgy, hogy rövidesen rám dőljön egy légvár', hallotta többször tőle és innentől bízott is a fiában, mert látta, hogy tudja, mit akar és ügyesen forgolódva edződött az új követelmények között.

Izsó Dániel már Szombathelyhez közeledve rendezte magában az információit, de nem látta még a megoldást. A dolgok kulcsát még meg kell találnia. Ez a Bárdos Béla, aki katonatársa is volt, sok csibészségben vett részt, most meg beugrott Kecskemétre és elhintette Magdi halálhírét. Beszélt kocsiról meg garázsról, teljesen összefüggéstelenül. Kifigyel ilyenkor erre, mikor kimondja valaki azt a szót, hogy halál, aztán eltűnt az ürge a térképről, de a hír már életre kelt. Első hallásra mellbe vágta, aztán amikor lehiggadt nekilátott a szakmája szerint eljárni. Igen ám, de falakba ütközött, sőt volt, akinek ő okozott meglepetést. Ilyentől olyan szimata támadt, hogy valami itt nem életszerű. De hülye vagyok, gondolta, halálról beszélünk, én meg az életszerűséget vitatom. A tények, a pusztá tényeket nézd csak, erősítette magában, ami az érintettség okán nem mindig olyan egyszerű, bár ténszerűen idáig még nem hibázott. Hivatalos helyekről csak Magdi lakhelyét erősítette meg és ezt jól tette, mert kiderült, hogy a tartózkodási helye másik cím. Ezen az úton többet gondolt a nőre, mint annak idején, hónapokon át, sőt némi túlzással minden gondolata vele kezdődött és vele végződött. Végül is, neki nem volt semmi baja Magdival, de arra már rájött, hogy elhanyagolta. A körülmények itt már nem számítottak meg az okok. A dolgok megtörténtek, Magdinak meg jogában állt úgy határozni, ahogy döntött. 'Elment és becsukta maga mögött a kaput', hányszor ismételte el magában, számára is sokszor érthetetlenül ezt a mondatot. Csakúgy, mondta a semmibe bele automatikusan, mint akinek elmentek otthonról.

Mire virradt begördült Kőszeg városába. A gyönyörű ékszerdoboz a hajnali derengésben a régi épületeivel az Óperenciás tengeren túli csodákat idézte. Csoda volt az is, hogy ezt a várost nem bombázták le a háborúban. A távolból óvta egy lélek, aki itt nevelkedett és kisatírozta a térképről a célok közül. Izsó Dánielnek a város térképe már a fejében volt és az első nekifutásra megtalálta a házat, amin Magdi címe szerepelt. Az egész környék nem illett abba a képbe, amiről Bárdos leadta a drótot. Szép lassan, mint a filmekben szokás, végighaladt az utcán, majd visszafelé is megnézett mindent, ami az útról látható volt és követve az érzéseit hajtott tovább ki a városból egy pusztára, ahol az idegenforgalmi panziónak kellett lennie tavak között, istállókkal és

hodályokkal. A Kacsó pusztai birtokon már messziről mozgolódást látott. Az úttól nem messze egy falka birka ballagott lassan, szálalva a fűvet. A juhász kissé lemaradva követte őket a kutyával. Izsó Dániel hajtott tovább a murvával beszórt úton és egy újnak látszó feltűnően formás épület előtt állt le a parkoló téren, ahol több kocsi is éjszakázott, amit mutatott a karosszériákra lecsapódott pára.

Izsó Dániel leállította a motort, kiszállt a kocsiból és majd sóbálvánnyá vált, mikor látta, hogy Magdi jön elé mosolyogva. Rezzenéstelenül fogadta a közeledést egy darabig, aztán mintha meglökte volna hátulról egy erő, csakúgy szedte a lábait az asszony felé, és ahogy odaért hozzá szó nélkül átölelte.

- Megvan az én tékozló asszonyom – mondta halkán a fülébe duruzsolva.

- Már este vártalak – mondta Magdi.

- No, ne – hüledezett Izsó Dániel.

- Gyere be, nézd meg a terítéket – nevetett Magdi és kézen fogva húzta fel a lépcsőn be a házba, ahol egy külön teremben két személyre ott volt a szervíz, mellette egy kis asztalon az italokkal.

- Éjfélkor feküdtem le – mondta Magdi.

- Elég tapasztalt róka vagyok, de kutya legyek, ha tudom, hogy most mi történik.

- Az életünkről kellene elmerengeni – mondta Magdi és belekarolt az emberbe. – Tudod, – mondta tovább – egy este talán többet emlegettelek a szokásosnál és a régi ismerőseink közül fogadást kötöttek, hogy te idetalálnál-e huszonnégy órán belül. De mondd, hogy nem fogsz haragudni senkire.

- Ekkora ász ez a Bárdos Béla. Igaz mindig is nagy svihák volt – mondta Izsó Dániel, aztán megfogta Magdi derekát és adott neki egy puszit. – Most honnan folytatjuk? – kérdezte.

- Az erdélyi utadtól – nevetett Magdi.

- Annak nem volt semmi értelme sem. Versenyt futottam a vonattal meg önmagammal, kihúztam a sorsot a hatósági kalandokban, avval a pisztollyal, amivel többet aludtam, mint veled drágám. Két nyomorult székelyt hazavittem, csak azt nem úsztam meg, ami otthon következett. Fűtyörészve kimentél a kiskapun, de most megmondom, jól állt neked. Nem csapkodtuk az ajtót és nem ordibáltunk. Kicsit roskadozva, de elegánsan közelítettem meg az ágyat, összezuhantam és aludtam vagy egy napot.

- Alig tudok fűtyülni – mondta Magdi.
- De a lépéseiden látszott, hogy nem szomorúak.
- Igyekeztem könnyednek maradni.
- Na látod, de akkor az érzelmeid még a járásodon is meglátszottak. Bennem a mai napig az a hatás él, mintha fűtyörészve mentél volna.
- Látod, mire képes a láthatatlan érzélem. Belül úgy dolgozik, hogy el is hiszed.
- De a te alakításod sem volt piskóta drágám. Hanyag nagyvonalúsággal uraltad a terepet – nevetett Magdi.
- Férfias érzelmek kavartak bennem. Felülkerekedtem még önmagamon is. Jól csináltam, drágám? – kérdezte Izsó.
- Nagyot alakítottunk - dörzsölődött Izsó Dánielhez Magdi.
- Megnyugtat, ahogy mondd, - nevetett Izsó Dániel.
- Ami azt illeti, hagytunk időt magunknak a kiértékelésre.
- Azóta megváltozott az életem – mondta Izsó. – Ahogy hallom te meg nagymenő lettél.
- Semmi különös, – mondta Magdi - csak amit régen a turizmusban keresgettem és egymásra pakoltam, most befektettem itt a nyugati határszélen. A Kőszegi-hegység mellé, Kacsó pusztára hoztam egy kis alföldi romantikát meg felkötöttük a babos kendőt, mint a Beatrice a nagyvárosban.
- Ahogy elnézem a babos kendő itt már mellékes – szólt közbe Izsó Dániel.
- A te fejed másra van beállva – nevetett Magdi és kissé összekócolta Izsó Dániel haját. – A kellékeknek igen fontos szerepük van – mondta.
- Hallom te is felvetted a lépést – mondta Magdi.
- Mire gondolsz? – kérdezte Izsó Dániel.
- Kiléptél, legalábbis azt hallottam, meg azt, hogy néha befutsz a csőbe és kihasználnak.
- Tudod, hogy nem vagyok üzletember – mondta Izsó Dániel kezét széttárva. – Most állok döntés előtt – mondta.
- Milyen döntésről beszélsz? – kérdezte Magdi.
- Valószínű kilépek ebből a bűvös körből és felmegyek Pestre.
- Mit akarsz ott? – kérdezte a nő.
- A KÉVE létrehozta a Gazdatanácsot, és a pesti irodát vezetném – mondta Izsó, majd elmesélte mi van a nevek mögött.
- Ez nem egy biztos egzisztencia – mondta Magdi.

- Hívnak a Belgrád-rakpartra is biztonsági vezetőnek – mondta Izsó Dániel.
 - Ez a te pályád – mondta örömmel Magdi. - Nézd, én is azt hittem, hogy egy kényelmesebb ritmus kellene neked, de ehhez értesz, ez van a véredben, szinte belenőttél. Én is megszenvedtem, de be kell látnom, hogy ez a pályád, itt tudod kifutni magad, most meg már van benne pénz is, - biztatta Izsót az asszony.
 - Dilemmázok még – mondta Izsó Dániel.
 - Az alternatívák miatt? – kérdezte Magdi.
 - A Mezeiék ügye szimpatikus nekem. Az információs rendszerükbe segíthetnék a hírszerzési tapasztalatokat és eszközöket bevenni.
 - Maffiát építetek? – hökkent meg Magdi.
 - Piacinformációs rendszer kiépítéséről van szó. A termelőket a nepperek megfektetik, ki vannak szolgáltatva, rohangálnak össze-vissza, de ha ismernék az árakat szerte a piacokon, a helyzetük javulhatna. Valószínű, hogy az elnökkel együtt megyünk Milánóba, Európa második nagybani piacára.
 - Melyik az első? – kérdezte Magdi.
 - Azt hiszem a párizsi – mondta Izsó Dániel. - Én nem vagyok ebben szakértő, csakúgy mondom, ahogy hallottam.
 - Hát, ahogy megismertem a hosszú utadat, nehogy pisztollyal indulj el oda is – nevetett Magdi.
 - Én nem emlékszem ilyenre, bár mintha egy tanmese szólt volna róla – mondta Izsó Dániel, majd folytatta. – Amúgy meg a Merényi cégnek is dolgozom, de az egy hosszú történet. A biztos üzleteim megszűnőben vannak sajnos.
 - De mondd, hogy nem én vagyok az oka – szólalt meg Magdi.
 - Persze, hogy nem te vagy, egy sötét fogalom lépett közbe.
 - Miről beszélsz?
 - A halálról – mondta Izsó Dániel. - Gyula úr halála sok üzletre rácsukta a kaput örökre. Mentem a menthetőt és Emike ügyvédjét segítem, de ennek a történetnek én a végére értem. Marad az emlékezés, meg az élőkkel a barátság és slussz.
 - Én már ezeket nem ismerem – mondta Magdi csakúgy megjegyzés képen, közömbösen.
- Aztán Izsó Dániel megkínálta cigivel a régi asszonyát, de csak ő gyújtott rá. Magdi kékfrankost öntött a poharakba, majd megkérdezte:
- Mit reggelizne a kedves Izsó úr?

- Élhetek a vendégjoggal? – kérdezte Izsó Dániel.
- Az öné a szó uram – mondta Magdi.
- Az utóbbi órákban elég sok minden történt velem, – kezdte. – de nem mentegetőzni akarok, hanem csak megkérdezni, hol dőlhetnék le egy órácskára – kérdezte és elnyomta a cigarettát.

•

A Merényi kft. Irodájában Dugó úr egy tágas fotelban ült és két kezét a karfákra pihentette. A zakója a vállánál kicsit megemelkedett, ahogy lentebb csúszott a fotelben. Nyakkendője a hasán kissé félrecsúszva rásimult a fehér ingre, lábait kinyújtva, hallgatta Merényi elképzeléseit.

- Grúziába mehetünk kocsival is. Négyen elindulunk és meglesz egyben a kirándulás, az üdülés, a kaland meg az üzlet is.
- Ilyen jó bírod magad? – kérdezte Dugó úr.
- Nem akármilyen kocsival mennénk édesapám – nevetett Merényi. - De mehetünk repülővel is, csak akkor ketten is elegek leszünk.
- És a Grúz Tibi? – kérdezte Dugó úr.
- Ő addigra már ott lesz előkészíteni a terepet.
- Most akar készülődni? – kérdezte Dugó úr.
- Menj már! A meghívó itt van az asztalon, maga az elnök írta alá.
- Akkor a találkozások részleteit kell előkészíteni – mondta Dugó úr.
- Gondolkozz rajta – mondta Merényi.
- A repülő csak gyorsabb volna, az a véleményem – rágódott Dugó úr.
- Nem szereted a kalandokat? – kérdezte Merényi.
- Van, amit nem annyira – mondta Dugó úr.
- De könnyen kimondod a semmit, de a kaszinóba kitombolod magad és annyi.
- Ez hoz lázba, te is tudod.
- Hallom, koptattad az asztalt rendesen a hét végén.
- Hát igen, most a kártya ment jobban.
- Erről jut eszembe, adhatnál egy kis dudvát.
- A végén lapos zsebbel jöttem ki.
- Az előbb azt mondtad a kártya ment jobban.
- Eleinte biztosan, de később fordult a szerencse és egy kicsit elpártolt tőlem.
- Egyáltalán lehet rajtad segíteni? - kérdezte Merényi.

- Na, nézd. Te az élettársaidra költesz, meg a ládikáidra, én meg a Fortunának áldozok, szokás kérdése az egész – mondta, és közben megigazította a nyakkendőjét.

- Beszéljünk komolyabb dolgokról – mondta Merényi.

- Készséggel hallgatlak – mondta Dugó úr.

- Felavatjuk a szállodát, te jártas vagy ezekben a körökben. Szemlézd le a terepet, aztán felállítjuk a stratégiát. A mi asztaltársaságunkat Gabikával összeállítjuk. Te valahol a közelemben kell, hogy legyél, és most még úgy tűnik, velünk vacsoráznak a pestiek is.

- Kik lesznek itt? – kérdezte Dugó úr.

- Tudod, hogy nagyon nem szeretnek nyilvánosság előtt mutatkozni, ezért hát én sem tudom még tutira a névsort. Arra viszont számítok, hogy a Galambos Jónás, Pálfi Jovan és Budai Balázs trióból legalább egy fő meg fog jelenni, esetleg feleségestől is. Neked ott kell lenned szomszédnak, asztaltársaságnak. Az Izsó Dánielre meg nem tudok építeni, tudod, hogy van szemem az ilyesmihez.

- Kutyából nem lesz szalonna, tudhatnád, hogy nem üzletember – mondta Dugó úr, aztán gondolt egyet és megtoldotta az aranyköpésnek hallatszó véleményét. – A szakmájában kiváló a Dani és mint nálad a láthatatlan kéz szerepe, nála a szimat a perdöntő, amely győzelemre visz.

- Inkább megyek, mint meghatódjak – mondta Merényi. – Ne haragudj, időre kell futnom és előtte még hazaugrom zuhanyozni. A Gabikával kottázzátok ki a dolgokat. Egy ötös - és kézfogásra nyújtotta a gyűrűkkel tele kezét Dugó úr felé.

- Hello Józsefem – mondta Dugó úr, aztán megigazította magán a nyakkendőjét és a zakót, majd elindult Gabika felé. 'Nem is tudom, minek néz ez a József engem. Mindig is kaszinóztam, szerettem a hazardírozást. Ja, kérem, veszíteni tudni kell, de nyerni, kell egy adag türelem is, az ismeret és a helyismeret mellett', gondolta, aztán, mint jó helyzetismerő először magának kottázta ki a dolgokat.

Ez az országos barátja először csak kitapogatta az ő életmódját, most meg pont ennek ismeretében akarja őt pórázra kötni, néha bealázni, néha meg csicskává tenni, vitathatatlanul ügyes gyerek a Béla, vagy József, mint ahogy abból is látszik, ahogy szórakozik még a neveivel is. Kiépített maga köré egy piacot, helyébe jönnek naponta az ajánlatok százai, csak válogatni kell meg kombinálni. Személyesen topognak itt a népek és néha úgy távoznak egynéhányan, hogy semmi nélkül, csak a

terheiktől megszabadulhassanak. Érkeznak az ország minden csücskéből kérni, eladni, felajánlani valamit, cserélni, ajándékozni, vagy csak egyszerűen szerencsét próbálni. Koptatják a küszöböt még a régi pártközpontból is, meg az új pártok emberei puhatolódznak, fogalmuk sincs, honnan folyik erre a lé, csak mintha egy varázslathoz kellene nekik zárandokolni. Aztán mikor leülnek a kincsek közé megnyugszanak. A végén aztán azt is odaadják, ami a zsebükben van. Mikor kilépnek a bűvkörből, rájönnek, hogy üres maradt a zsebük és szembesülnek a ténnyel, hogy ők saját magukat kopasztották meg. Velem, mint hazárdőrrel mit tud kezdeni? Sokat nem szórakozhat, mert nekem a játék az életem. Én nem harácsolok, mindig annyi kell, amivel bezállhatok és a tétek után netán fussa még az emeléseket. Na, - gondolta még Dugó úr – itt egyelőre én vagyok a jolly joker. Akkor gyerünk és kottázzuk ki Gabikával azokat a tervezett és elképzelt dolgokat.

- Már megint tervezgetünk? – kérdezte Gabika. – Hozom a jegyzetet – mondta.

- Ember tervez, Isten végez alapon, csak ennyit tehetünk édesem – mondta Dugó úr.

- Az operába se ment el – jegyezte meg Gabi.

- Pedig ilyen meghívás mellett nem illő távol maradni. Evvel fűrészelni kezdi maga alatt a fát a főnököd.

- A verebekkel lefekszik, igaz, hajnalban már úton van.

- Neki nem kellene már hajnalban a tanyákra szaladgálni – jegyezte meg Dugó úr.

- Sok a stressz a bankoknál, de itt is lényegében csak állva eszik, azt is akkor, ha ti itt vagytok.

- Tudja ő, hogy mit csinál.

- Gondolod?

- Én úgy látom – mondta Dugó úr.

- Miből veszed észre?

- Többek között abból, hogy én innen mindig üres zsebbel távozok.

- Pedig ez nem kaszinó – nevetett Gabika.

- Ez annál rosszabb, no de hagyjuk. Írd fel nagybetűkkel: AVATÓ BÁL ülésrend – mondta Dugó úr, mint társasági szakértő.

Aztán mikor elkészültek a vázlattal, felállt az asztaltól.

- Na innen most már javíthatjátok, most meg elmegyek vizitálni, de szólni kellene az Izsó Dánielnek, jöjjön el velem.

- Tudomásom szerint Izsó elutazott – mondta Gabika.
- Hova kujtorog az öreg kopó? – kérdezte Dugó úr.
- Valami hirtelen ügye támadt, mert szinte kámforrá vált, talán a felesége felől hallott rossz híreket – mondta Gabika.
- Én nem is emlékszem, hogy mikor láttam már a feleségét – mondta Dugó úr.
- Izsó magányos cowboy, ki tudja mióta élnek már külön. Most ne keresd, menj el a Mezeivel. Ha gondolod, felhívom.
- Kimegyek hozzá, meglátogatom – mondta Dugó úr és elkészönt Gabikától, majd kioldalazott a folyósón a sok várakozó ember között.

.

A kocsi kormánykereken Izsó Dániel dobolt jókedvűen, mikor átlépték a Dunát Földvárnál.

- Nos, kedves hölgyem és drága uraim! Megálljunk valahol egy kávéra még? Mert aztán odaragadok az üléshez, és a lábam nyomja a gázt, megyünk majd ezerrel.

- Alljunk meg – mondta Mezei és kis idő múlva, bekanyarodtak egy benzinkúthoz.

A biztonság kedvéért Izsó még teletankolt a kútnál, ahol a többiek már a kávéjukat itták. Lola bevásárolt a Szamos marcipánból, ami tartós és kellemes szájízt biztosít egy ilyen úton, Mezei még vett néhány doboz cigit, a testvére Laci meg ásványvizet kortyolgatott.

- Emlékszel még? – mondta az öccsének – Mikor régen elindult valaki Pestre egy rántott csirkét bemajszolt a Nyugatiig.

- Arra biztos, hogy megszomjaztak – nevetett Mezei.

- Minden állomáson folyt az ivóvíz akkoriban – mondta Laci.

- Én a fröccsre gondoltam.

- Kis demizsonokból ittak egy nyeletnyit.

- Nyeletnyit? – nevetett Mezei.

- Hát igen, akkortájt, ha becsengetett valahova a vendég a demizson volt a bemutatkozás – mondta Laci testvér.

- Nálunk még van a pincében, de már nem használati cikk, muzeális tárgy lett.

- Változik a világ – mondta Laci.

- Meg mi is – toldotta meg Mezei.

- Olyanok vagytok, mint két aggastyán – szólalt meg Lola.

- Lelkileg már százhusz éves vagyok – mondta Mezei bölcselkedve.
 - Na, öcsém, akkor tempósabban, mert elindul a Dani Lolával és itt maradunk.
 - A Lolát nem hagyom, gyerünk! - és már bent is ültek a kocsiban.
- Alighogy becsukták az ajtókat Izsó Dániel már rőffentet és megnyomta a gázt.
- Kerülj, fordulj, mint a huszároknál – nevetett Izsó Dániel.

Jókedvű volt, alig várta már, hogy megcsapja valami szellő a szabadság világából. A múltkoriban, mikor Magdinál járt Kacsó pusztán és a környékén is érezte már, hogy megszabadult a kísértő szellemektől. Tisztábbnak, könnyebbnek érezte magát és elöntötte a levegőből az életető erő. Maga sem hitte volna, hogy így megújul és fickósabbnak is érezte magát. Szinte csoda történt vele. Ilyeneket csak ponyvaregényekben olvashat az ember. De amikor mélyen belegondolt, az utóbbi időben ebben az országban minden hősiességet nélkülöző, nemes lelkűséget elhagyó különlegességre vágó, vagy kikopott konzumhősök közötti kalandok útvesztőjében csetlett-botlott a halandó. Gondolt egyet és elhatározta, hogy nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy csorba essen a kedélyállapotán. Változások vannak és hogy ez mélységében kiket, hogyan érint, meg hogy az érintettek képesek-e további változásokra, ezt ő nem tudta feldolgozni. Amit érzékelt, mert a látókörébe esett, nem biztos, hogy igaz általánosságokban is, viszont ha csak a saját érdekeit tartotta volna szem előtt, már akkor is körültekintően kellett szétnéznie maga körül, már amennyire csak lehetséges az ilyesmi. A szabadság elé álló démonok sorfalán csak átjutni is tiszta lélekkel felért egy tűzpróbával. Az önállóságról leszoktatott emberek kevés felelősséget éreztek magukkal szemben is. A szabadságot csak fogalmilag ismerték, gondolataikban sem szárnyaltak már csak a tapintható örömek ölelésébe cseppentek bele. Most meg itt álltak valaminek a kezdetén és nem tudták, hogy kirúgták-e őket a beléjük nevelt megszokottságból, vagy csak így alakultak a dolgok. Ezt hívnák szerencsének, vagy a véletlenek játéka ez? Izsó Dánielnek olyan érzése támadt, mintha forgatókönyv szereplői lennének és a véletlennek meg a szerencsének az epizódjait a rendezői allűrök domborítanák ki.

Izsó Dániel közben figyelte az utat, amelyen gyér forgalom volt még a korai órákban. Lola meg a Mezei testvérek beszélgetését a rádiótól amúgy is nehezen hallotta volna, így meg egy kicsit elidőzött a

gondolatai forrásánál. Újra Dunántúlon döngött és az utóbbi napok élményei miatt jól esett neki ismét erre repeszteni. Magdi már Pesten szervezkedik, gondolta. Egy idegenforgalmi cégbe akar beszállni. Kinőtte a pusztát és kapcsolatokat is épített magának. Ha a terve sikerül, akkor aztán kipróbálhatja magát. Egészen megtáltosodott. Magdi úgy gondolta, hogy innen tudná már támogatni a fiukat is, el tudta volna képzelni, hogy a szállítmányozási perspektívákat személyszállításra cserélje fel a gyerek, hogy mekkorában lehet indulni, majd kitapogatja, de lehet, hogy céget kell venni, és gyorsabban felpöröghetne. Izsó Dániel közben arra is gondolt, hogy most az úton lesz mód Mezeivel beszélgetni a gazdatanácsai irodáról, és mire visszaérnek közelebb fog kerülni a döntéshez, hogy a Belgrád-rakparti kisgazda központnak milyen választ adjon.

Mezei lentebb vette a rádió hangját.

- Kicsit hangos volt nem? Nem haragszol? – kérdezte. – A Merényi Jóska kicsit durcás volt miattad – mondta.

- Hogy nem értem vissza a bulira? – kérdezte Izsó.

- Számított rád az előkészítésnél meg a lebonyolításnál is.

- Majdnem beállt nálam a kocsikerék, a világ meg forgott velem, én meg azt mondtam magamnak – egy életem, egy halálom – hajtogattam, hajtogattam magamban, mint a leveles tésztát.

- Leveles tésztát? – nevetett Mezei. – Akkor hát azt főzted magadnak pajtás.

- Mondhatom jó fogás volt.

- Nem bírlak követni – mondta Mezei.

- Megmarad a család, Magdi már Pesten van – mondta Izsó. – Ez ügyben majd akarok veletek értekezni – folytatta volna a mondókáját, de Mezei közbeszólt:

- Hallottunk egy kacsát – mondta.

- Hosszú életű lesz – mondta Izsó. – Szóval érdekelne az a pesti tevékenység - folytatta.

- Türelmet kérünk, hiányos a fedezetünk – mondta Mezei. – Jól mondom testvér? – kérdezte Lacit.

- Üres a kassza Öcsém, illetve helyesbíték a te meg az én pénzemből van még benne, azon meg most utazunk.

- Magyarul, minden egy lapra fel van téve.

- Tanultatok a Dugó úrtól? – kérdezte Izsó Dániel.

- A történelemből kellene. A múltból tanúságos kiindulni – mondta Lola.
- Azt veszem észre, hogy a legtöbben rohannak a jövő felé vakon, ahogy a Lola mondja – helyeselt Izsó Dániel.
- Hogy kik vannak legtöbben a fene se tudja, – mondta Mezei - de ugyancsak sokan várnak némi csodára is.
- Ezért kapaszkodnak a régi szellemekbe még a mai napig is – mondta Izsó Dániel.
- A megszokás nagy úr, meg a kényelem is – mondta Laci testvér.
- De a várakozás is nagy – mondta Lola.
- A multik erre építettek – folytatta Izsó Dániel.
- Kimentek az oroszok, mi másra várna az istenadta, mint a jólétre – mondta Lola. - Ám az én kedves férjemnek voltak más megérzései is. Igaz? – nevetett.
- Ugyan mi? – kérdezte Izsó Dániel.
- Mondhatom Józsefem? – kérdezte Lola.
- Hát persze – mondta Mezei.
- Visszatérő momentum az életünkbe, mikor meg-megjegyzi néha-néha: „Eljön az idő, mikor örülni fogunk, ha számárháton járhatunk”.
- Úristen! Hogy nőne ebből ki a pesti iroda? – kérdezte Izsó Dániel.
- Úgy, hogy kikeresi magának a működési fedezetet – mondta Laci testvér.
- Valószínű, hogy akkor oda nem én kellek – mondta Izsó Dániel.
- Kreatív főszer vagy te – mondta Laci testvér.
- Annyira azért nem biztos, hogy én töltsöm fel a széfet – mondta Izsó Dániel, amin nevettek mindannyian.
- Pedig a Lola tisztára mosta volna.
- Maradjunk csak a járt utakon – mondta Laci.
- Otthon hagytad a humorodat testvér? – kérdezte Mezei. - Szegény embert az ág is húzza, de még nem vagyunk a templom egerei – vigasztalta Laci Mezei.
- Most már meséljete – indítványozta Izsó Dániel.
- Evés, ivás, tánc hajnalig – mondta Lola. - Jóska a piacon összehajtott az első vevőjével.
- Minduntalan belém kötött egy lotyó. Még meg sem fogtam a csokorba való igazán, máris nem tetszését fejezte ki, 'ezt ide, azt oda tegye', dirigált harciaskodva a némbér, miközben én a vevőt a tenyeremből szoktam etetni esztétikailag is.

- Te csak hiszed drágám, emlékezz csak a micsurin rózsáitokra – nevetett Lola.

- Szóval, elnézést kértem, 'a Lola majd megköti', mondtam, és többé csokrot nem is kötök azóta, vége.

- De örülök – mondta letargikusan Lola.

- De a piacról beszéltek nem a buliról – mondta Izsó Dániel.

- Nos, a Merényi Jóska környezetében volt a kijelölt helyed, őt meg majd kitörte a nyavalya, hogy Robi lépett a helyedre, aztán szólt Dugó úrnak, hogy hátrább az agarakkal, mert itt minőségi társaság van. Erre Dugó odavitte a Kis Gyurit, aki összehajtott Ivánnal és olyat behúzott neki, hogy eltört bele a karja. A kórházban be is gipszelték még az éjszaka. De aztán később nem volt atrocitás. A felhajtás brutális volt, de Merényi igen nehezen bírta a díszasztalnál tartani a vezérbika agancsokat. Incselkedik a nyilvánossággal, de legjobban ő a függönyözött szobában szeret lenni a gyémántjaival, ahova beránthat egy-egy új hamvacskát egy ötperces szerelemre.

- Milyen hamvacskákat? Ne röhögtess már – mondta Lola. – Éltes bankárnők a pénzvilágból meg a többi pereputty.

- Melyik asszonyával volt ott? – kérdezte Izsó Dániel.

- Most a doktornő fut vele és jól is áll neki.

- Akkor nem soká szül ő is egy gyereket.

- A lányok nem akarnak már újabb kistestvért. Szóltak az apjuknak, hogy ácsi.

- A főfontosok mind ott voltak? – kérdezte Izsó Dániel.

- Mindegyik a helyettesét küldte, vagy a megbízottját. Néhányan a művészvilágból lemerészkedtek és azok is akkor érezték már jól magukat, mikor szétoszlottak a bárban a borozóban, vagy a kaszinóban és elhagyták az óriási étkezőt.

- Megnyílt minden? – kérdezte Izsó Dániel.

- Meg. És az éjszaka már tolongott a nép. Képzeld, a szobák nagy része is elkelt azon az éjszaka.

- Dugó úr? – kérdezte Izsó.

- Annyit tudok, hogy meglátogatta a kaszinót, aztán eltűnt a látóköriemből – mondta Mezei.

Beszélgettek még a társaságok tagjairól, ruháról, pletykákról, de Izsót más izgatta már, Laci testvér meg alig ismert onnan valakit, Mezei elhamvasztotta a témát és mivel a határ felé közeledtek aktuálisabb mondandójuk is akadt.

- Még most is izgulok a határ előtt, feltételes reflexek szorítják a torkomat is – mondta Lola.

- Csak nem? – kérdezte Izsó.

- Na jó, te más anyagból vagy gyúrva – mondta Lola.

- Ne hidd, csak másként gondolkozok, reflexeimen meg uralkodok – mondta Izsó Dániel. – Csigavér gyerekek, csigavér – mondta.

Aztán alig időztek pár percnél tovább az egyik határállomáson, a másikon meg csak intettek nekik, ahogy ránéztek a papírjaikra és már gurultak is tovább a számukra még mindig szabad világnak számító nyugat minőségi útjaira, Ausztriába. Amikor rátértek a sztrádára Izsó megkérdezte:

- Ez a minőség hozzánk mikor gyűrűzik be?

- Gondolod, hogy mi nem vagyunk erre képesek? – kérdezte Laci.

De hangjában érezni lehetett egy kis bizonytalanságot. Bizony vele is elszaladt egy-két évtized, mikor ártatlan módon bizakodva és lelkesedve akartak egy újabb minőségi létet teremteni, sok mindent feláldozva. Ugyan mivé is lettek a lelkesedések tárgyai, a bizakodás alanyai és hol van a lét szépsége, aminek lüktetni kellene az ereikben. Az adminisztráció a dicsőségtáblákat szorgosan regisztrálta, ami mellett az uralkodó osztály tagja a munkás is úgy ment már el, mint számár az istálló mellett. Szóval, egy kis bizonytalanság árnyékolta már az önbizalmát, de hitéből nem engedhetett, mert az egy lett volna az összeomlással. Sokáig a félrevezető maszlagok mérgezték a lelkét, hite otthonát, mert jóhiszeműsége feltétel nélkül befogadta a téveszmék mákonyát. Most meg legújabbán az összezuhanó világ romjain akart valamit felépíteni öccse társaságában, hogy hite otthonát ne kelljen eltékoznia. Szemei nézték a sztrádáról látható távoli nagy hófedte csúcsokat, a valószínűtlenül erősen tiszta színeket. Megnyugvással töltötte el a gépkocsi sima gördülése, jó tempója, és ahogy Izsó Dániel keze biztosan támasztotta a kormányt. Laci testvér magába mélyedt egy kicsit, még a többiek az osztrákokról duruzsoltak. Átgondolta a levelezéseit, tárgyalásait, megbeszéléseit és úgy gondolta, hogy Európa nagybani piaca, ahol a világ áruai összefutnak, most megmutathatja magát, mert felkészülve iparkodnak oda megmerülni a számukra nem mindennapi élmények világába. Úgy gondolta, hogy tapasztalatok nélkül meg kapcsolatok kiépítése hiányában nem lehetséges továbblépés, de még a fennmaradás is a feudalizmusba zuhanhat vissza a cselekvés nélküli mámorokba, vagy ahogy az öccse mondta, a fuldokló

konzumnyitányba. A tolmácsukra gondolt még, akivel gyerekkori kapcsolataik révén sikerült megismerkednie. Tutira megbeszélték, hogy Milánóban fognak találkozni és biztosította Lacit, hogy az órát el fogja cserélni az egyetemen, amíg csak igényt tartanak a munkájára. Laci már kezdte megtapasztalni, hogy a megbízható kapcsolatok a gyerekkorból eredeznek. Ebbe még nem kavartak be a fenntartások, a számítások és az érdekek világát kordába tartották a barátságok elevenen élő emlékei. Megnyugodva nézte a békésnek tűnő erőteljes, így távolból nyugodtnak tűnő hegyvonulatot, ami karéjszerűen közeledett, majd Izsó Dániel szólalt meg a kormány mögül.

- Alagút következik uraim – mondta.

Kis idő múlva már alighogy beértek, már várták volna a napvilágot.

- Ez egy kicsit hosszabb, mint amire gondoltatok – mondta Izsó Dániel.

- Ki volt írva, – mondta Lola - de már későn vettem észre.

- 2400 méter – mondta Izsó Dániel.

- Szépen átfúrták a hegyet – mondta Laci, mikor kiértek a csőből.

- Nekem fóbiám van ezektől – mondta Mezei.

- Mi a gond vele? – kérdezte Laci.

- A bezártság, vagy annak a puszta látványa is idegesíti egy idő óta – mondta Lola.

- Szerzett betegség? – kérdezte Izsó Dániel.

- Azt hiszem a seregben fordult fel velem a világ – mondta Mezei.

- Mi volt a kiváltó ok? – kérdezte Izsó.

- A MiG-ek kifutópályája mellett laktunk, azóta, mondjuk, a zajok egyelőre a háborúkkal.

- Milyen háborúkkal? – kérdezte Laci.

- Magánháborúval, mert ütni tudok érte, még otthonról is el lehet üldözni a zajjal.

- Hallottam már ilyet – mondta Izsó. - Egy hivatalnok meg avval üldözte a feleségét, hogy egész éjjel dobolt. Fedőket vert egymáshoz, meg a fazekakon ütötte a fakanalat. Reggel megborotválkozott, megkötötte a nyakkendőjét és ment dolgozni, mintegy kifogástalan munkatárs. Ez így ment nap, mint nap, mire az asszony nem bírta tovább hazamenekülni az anyjához.

- Ezt össze kellett volna kötni azzal, aki megjelölte a kenyeret, hogy meddig fogyasztották és csak ő szeghette tovább – mondta Mezei.

- Ez nem az volt, aki a csontot is visszakötözte a gerendára, hogy jó lesz az még szűkebb napokon is? – kérdezte Laci testvér.

- De az volt az akasztófára való szerencsétlen – nevetett Mezei.
- Egy kézmosás? Uraim, mit szóltok hozzá? – kérdezte Izsó Dániel, mert már látta a jelzőtáblát, hogy benzinkút következik. – Bár tankolni még nem kell – mondta félig magának csendesesen.
- Izsó beállt a tiszta makulátlan parkolóba, melynek gyepesített végében asztalok és padok várták az erőt gyűjtőket, nem messze meg a szemetes kosarak voltak kihelyezve. Eszébe jutottak a keleti határszakasz történései és elmosolyodott magában ezen a gondolatlátszárításon. A távolság nincs egy napi járás és a megélt színvonal különbsége kelet és nyugat között törésvonalat hozott létre már gondolatilag is. A kultúra románca a politikai viszonyokkal együtt igen csak alpári nivóra hanyatlik és süllyed bele az igénytelenség mocsarába, mintegy odahajított vasgolyó. Izsó a hétköznapi létre gondolt a megélt tapasztalatokra az árokszéli mindennapokra, aztán nem rágódott ezen tovább, inkább derűsen körülnézett és nyújtózott jó nagyot a tiszta levegőn. Már a kávé itta a pultnál, mikor Mezei is odaállt mellé.
- Na pajtás, itt aztán hiába kerestem a csapatot, minden automata én meg ösztönösen kutattam a semmit a kézmosónál.
- Érzékelők dolgoznak itt apukám, ki vagyunk kímélve és mechanikából se kell már túl sok, mert kopik. Ki van már találva a jövő és most itt a mellékhelyiségben is találtál egy csöppnyit – nevetett Izsó Dániel.
- Nem is híresztlem, mert csak égetném magam – nevetett Mezei is.
- Nem tétlenkedtek sokat a pihenőben, indultak tovább délre és úgy voltak vele, hogy mielőbb Milánóba legyenek, aztán hazafelé ráérnek majd nézelődni is. Izsó százharminc körüli tempót tartott, de rendre elhúztak a másik sávokban mellettük. Egy porsche meg úgy elviharzott, mintha ők álltak volna és eltűnt a csodálkozó szemeik elől.
- Figyelted, mint a rakéta - hüledezett Laci, és hiába nézett előre már nem látott csak egy szürke pontot a porschéból.
- Dugó úr nem tudom a gépen maga elé vette-e a nylonzacskót? – szólalt meg Mezei.
- Ők már valószínű Grúziában vannak – mondta Lola. – A Merényi Béla nyakában ki tudja hány lánc fénylik, egyáltalán oda milyen medállokkal érkezik meg szerintetek?
- Ha ezt hallaná, hogy leBélázod! – mondta Mezei.
- Mindent átkeresztel, ki győzi ezt követni – nevetett Lola.

- Lehet, hogy szőnyeget is visz magával, hogy mindenhol meggyőző legyen, mert hogy ki tudja, mit hoz a holnap – mondta Izsó Dániel, aki mindenbe beleszólt, hogy frissnek érezze magát.
- Az avatóbálat azért sajnálom, hogy kihagytam, – mondta Izsó Dániel - de alig mondatok valamit, hogy kik voltak ott – mondta.
- Tömegek – mondta röviden Mezei.
- Na, hogy tudjad, – mondta Lola - annyi embert honnan ismertünk volna, de orvosok, ügyvédek, újságírók, pilóták, színészek, politikusok, építészek, de nem az első vonalból, mint már utaltunk rá, mert ők is tudhatták, hogy túl sok az üzletember meg a művész, azaz az életművész, netán az új típusú gengszter és hallottad, hogy egy kis összehajtás így is keletkezett.
- Engem a Jóska lelő, ha meglát, amiért nem voltam ott – jegyezte meg Izsó Dániel.
- Elég gyors vagy te, – mondta Mezei - egyébként meg köszönöm az üzenetet a cédulán – mondta Mezei és a Füleki ügyre gondolt.
- A De Hörbersről van szó? – kérdezte Izsó Dániel.
- Ahogy mondd – szólt Mezei.
- A kis szélkiáltó! Jól megutaztattuk – mondta Laci testvér. – Mindenhez hozzászólt, borzasztó aktívan viselkedett a közösség építésében.
- Már mint hozzászólóként – tette hozzá Mezei.
- Hozzászólóként – helyeselt Laci. – Úgy láttuk, hogy ő lesz az az ember, akivel nem vallunk szégyent és van olyan helyzetben, hogy utazni tudjon az egyesület érdekeiért, sőt kicsivel azért többről is volt itt szó. A kutatóknál nevetségessé fogunk válni. Az első ember, akit küldünk, elárul minket és eltűnik a szemünk elől.
- Az sem mondta, hogy kisnyúl – szólt Mezei. - Felejsük el a kis szarost.
- Mondod te – szólt Izsó Dániel, másutt - és ezt hidd el nekem - elvernék rajta a port úgy, hogy fásírtnak sem lenne jó.
- Nem inkvizítorok vagyunk mi, építenénk valamit. Itt piacról van szó, meg agrárbankról egy kis érdekképviseletről – mondta Laci.
- Szóval egy új világról, csak így egyszerűen, külön jelzők nélkül – mondta Mezei. – Ahogy a fizikatanárunk mondta testvér. Emlékszel még? De legalább egy átszálló, hogy egy hétig egy irányba fusson a kis holland magyar junior.

- Olaszországban vagyunk fiúk, ha nem vettétek volna észre. A Fülekinék otthon zavarjátok le a maflást – szólalt meg Lola.

Aztán kicsit elcsendesedtek, magukba szálltak, aztán nézték a tájat, már a síkságon haladtak. A sok kis farm parcellái között vezetett a sztráda. Szemükkel csakúgy falták a látványt és ha láttak valami jellegzetest egyből megszólalt valamelyikük, így aztán jól eltársalogtak az úton, közben Lola a szótárt bújta és szorgosan iparkodott, legalább a konyhanyelv színvonala felé haladni a felkészülése során. Lecsendesedve, csak a jelzőtáblákat figyelve futottak be a nagyvárosba. Milánó régi nevét még a szomorú magyar népdal is őrizte.

- Hosszú katonaidőre vezették erre a régi paraszt fiatalokat – szólalt meg Lola - és látjátok, ma meg szépen begördülünk egy világvárosba.

- Jobbágyok voltak a szerencsétlenek, de a táblákat figyeld te is légy szíves – kérte Mezei.

- Csak nyugi, nyugi – mondta Izsó Dániel, miközben a szeme mindenfelé járt és egyszerre követte az utat, a forgalmat, a táblákat és a jelzéseket.

Több szem többet lát alapon, szinte tévedés nélkül elnavigálták magukat, míg nem felhajtottak a Via Cesare Lombroso sugárútra, ahol már jó messziről észrevették a MILANO-ORTOMERCATO feliratot.

- A kertészeti piac! – kiáltott fel Lola, mikor meglátta és felismerte a hallomásból ismerős bejárat melletti két kimagasló irodaházat.

- A kertészeti kereskedelem bástyái – mondta Laci testvér, és ahogy kiszállt a kocsiból, mintha csak a szomszéd utcából érkezett volna már ott várta Tömösvári Tibor tolmács és nyújtotta a kezét.

- Isten hozott benneteket! – mondta. - Gofredo Ferro úr már a terepet készíti a számotokra.

- Milyen terepet? Ne ijesztgess – mondta Mezei. - Úgy elgémberedtem, mintha törékeny lennék - és megropogtatta a csontjait.

- Tervez egy kis piaciátogatást mára még, nem sokat, csakhogy fogalmatok legyen vizuálisan is. Röviden elmesélik nektek a piac történetét, jelenét, forgalmát, szisztémáját, aztán elfoglaljátok a helyeteket a szállodában, és vendéglőbe megyünk vacsorára – mondta Tibor, majd hozzáfűzte. – Ha esetleg van más indítványotok, jelezzétek felém, de vonatkozik ez a későbbiekre is. Az olasz vendégszerető nép, akár csak mi, de itt erőszakosabb a szeretet. De hisz tudjátok, a híres olasz temperamentum szereti magát csillogtatni. Nem mondom, hogy ne legyetek udvariasak, de nyugodtan engedjétek el magatokat.

- Te már úgy nézem, teljesen akklimatizálódta – mondta Laci testvér.
- Tudod, erre jó hangosan mondja mindenki a magáét. Zajlik az élet, de tudják hol a határ. Valóban, megszerettem az életmódjukat – mondta Tibor, aztán benavigálta a kocsit a piac parkolójába.

Mezeiéknek szemük, szájuk tátva maradt és úgy néztek ki, mintha valami árvaház szökött lakói tévedtek volna a számukra átláthatatlan és egyelőre ismeretlen világ közepébe. Aztán összeszedték magukat a bemutatkozáshoz és kezdtek fesztelenebb modorba átrendeződni. De azért látszott rajtuk még némi elesettség.

Gofredo Ferro már egy beláthatatlanul óriási, végtelennek tűnő gyümölcs részleg sűrűjébe vezette őket és magyarázta a szisztémát. Mezeiék egyelőre alig győzték befogadni a látottakat, miközben felfogták Tibor fordítását, de még értelmezni is kellett számtalan új fogalmat. Aztán olyan egyszerűnek tűnt minden, mint az egyszerűség, csak az támasztott eleinte nehézséget, hogy ők Magyarországon más nevelést kaptak. Másra szocializálták őket és a fejükben lévő tudatalattit, elő-elő kellett csalogatni.

- Így csinálták ezt az apáink is – mondta Mezei bátyja.

- Csak kisebb méretekben, mert ez már egy globális világ – mondta elképedve Mezei.

Jó pár helyen érdeklődve álltak meg, hogy milyen gyümölcs van a szemük előtt egyáltalán. A világ minden részéről volt itt áru, akár dél-amerikai, afrikai, vagy ázsiai, különlegességekbe is botlott a látogató, nem lepődhetett meg.

- Mit tanultatok az egyetemen, – kérdezte Mezei Lolát - mikor a terméket sem ismeri fel a kertészmérnök?

Lola megsértődött és Gofredo Ferro mellé húzódott, szinte érezte, hogy vonzza ez az új világ. A férje meg itt szemrehányást tesz neki, mikor az élete otthon csak a gürbe morzsolódik fel, úgy érezte, hogy itt kitárul a világ, hogy itt mások az emberek, még a levegőt is másképpen veszik. Felszabadultak, tudnak nevetni, szinte táncol minden, mintha egy óriási zsúron lenne. Figyelte az igazgatót, hogy milyen könnyed mozdulatokkal gesztikulál és dől belőle a mondanivaló. Úgy látta, hogy Gofredo Ferro ura a helyzetnek, finom cigarettákat szív és bármerre mentek, látszott, hogy tisztelik az emberek. Ő biztosan nem húzná a simítót a földön, nem ásná az árkokat az ültetéshez, nem szórná a műtrágyát, meg nem a vegyszerekkel ködöli magát körbe, mint otthon Mezei, aki másoktól is elvárná, hogy kérgesedjen a kezük a mindennapi

munkától. Lola fantáziája beindult, hogy ugyan milyen élet veheti körbe egy ilyen ember mindennapjait. Ki fér ebbe bele egyáltalán, valami titokzatos érzés kerítette hatalmába. Vonzotta ez az ember, de még nem lángolt fel csak odáig jutott el, hogy keresse a társaságát, közelebb kerüljön hozzá.

A piac látványától Laci szinte lepadlózott.

– Nekünk egészen másról óbégattak eddig otthon – mondta Izsó felé, alig hallhatóan. – Elhitették, hogy jó úton haladunk és az internacionalizmus zászlaja alatt szebbé tesszük a világot, élhetőbbé, ahol az ember embernek nem farkasa és eltűnnek a különbségek.

Izsó rátette Mezei László vállára a kezét és a szemébe nézett.

– És te mind ezt el is hitted? – kérdezte. – Akkor azt tedd zsebre, amit itt látsz – mondta és fél kezével körbe mutatott a végtelen eladótereken, ahol kocsik és targoncák szaladgáltak a csodálatos árukkal.

Mindenfelé vasúti sínek keresztezték egymást és a földalatti hűtőkamrák végtelen mennyiségű árut nyeltek be a válogatóterek gépei meg a színre válogatás után az esztétikus és praktikus ládákba pakolták az árut.

– Hány napot szántok erre a tapasztalatcserére? – kérdezte Gofredo Ferro úr.

Mezei nem volt nagyon határozott, végül Lola szólalt meg, hogy meg szeretnének nézni mindent, ami itt működik, aztán Laci testvér is helyeselt, hogy minden érdekes a számukra és egy tárgyalással zárnák le a vendéglátást, amennyiben ennek nincs akadálya. Az igazgató a távolba mutatott, hogy az egésznek a vége repülőtérral végződik és így kapcsolódik a világ vérkeringésébe földön, levegőben egyaránt a piac.

Mezei ismét a méretekről érdeklődött, mire azt a választ kapta, hogy ha mindent meg szeretnének nézni, a kertészeti piacon egy hetet vesz igénybe a zöldség- gyümölcs részleg. A virághoz is kell két-három nap, meg a húspiachoz is, ami a halpiac mellett működik.

– Ez két hét – mondta Izsó elképedve.

– Ennyi időnk biztosan nincsen – mondta Laci is.

– Van két esetleg, három napunk – mondta Mezei.

– Ha már itt vagyunk, lehetne egy hét is – mondta Lola.

– Akkor mi lesz otthon a rózsákkal szerinted? – kérdezte Mezei.

– Egy kis veszteséget kibírunk – mondta Lola és rágyújtott, kíváncsian várta, hogy dönt a férje, de fejébe vette, akár mit is mond, most eljött az ő ideje is. Ő itt az első pillanattól kezdve jól érezte magát és nem akart sietni.

- Majd vacsoránál megbeszéljük – mondta végül Mezei.
- Tibor szólt közbe, hogy dönteni kell, mert a szállodát úgy köti le az igazgató úr.

Kis szünet után Mezei szólalt meg:

- Három nap jó lesz? – kérdezte.

- Jó, – mondta Laci testvér is - aztán, ha elfogadnák, meghívnánk őket Magyarországra.

Lola is megnyugodott, hogy ez nem csak egy ámokfutás lesz, hanem utat nyitnak a jövő felé. Tömösvári Tibor és Gofredo Ferro elindultak egy iroda felé telefonálni a szállodához. Mezeiék meg addig beültek kávézni a termelők részére fenntartott cukrászdába.

- Na mit szóltok? – kérdezte Mezei.

- Elállt a lélegzetem – mondta a testvérbátyja. - Nem ismerjük eléggé a világot, most már érzékelem.

- Amit meg ismerünk, az csak a dolgok egy része – mondta Izsó Dániel.

- Nekem olyan ez, mintha hazaérkeztem volna – szólalt meg Lola is.

- Úgy látom szimpatikus neked ez a hely – mondta Mezei Lolának.

- Most mondtam, hogy olyan, mintha hazaérkeztem volna – mondta Lola kissé ingerülten és elmerengve nézett a pult felé.

Alig egy óra múlva már egy szállodában lerakták a cuccaikat, hogy aztán vendéglőbe menjenek vacsorázni. Már tíz óra is elmúlhatott, de csak a foglalt asztaloknál volt szabad hely. Jó hangulat és kedélyes beszélgetések között olasz temperamentummal fesztelenül verték vissza az éjszakai fáradtság szürkületét az asztaloknál ülők. Emberek, fények, árnyak és tárgyak sodró hangulata lenyűgöző varázslatokkal tarkállottak, amibe belefért a harsány kacaj, a szerény mosoly, az arcon legördülő könnyecsepp, a megbocsátó simogatás, meg csakúgy általában a gasztronómiai élvezetek, az italok kisebb-nagyobb nyomásával, amitől olyan harsányabb és sűrűbb lett a levegő. Izsó egy titkárnő mellé húzódott. Mezei mellé meg egy öltönyös menedzser foglalt helyet. A Laci mellett ülő kormánypárt helyi főnökének mondandóját meg Tibor alig győzte fordítani, de a sörökkel is sűrűn fordulni kellett.

Lola meg az igazgató az étlapot nézegette, miközben megpróbáltak konyhanyelven szót érteni. Aztán Lola kihámozta, hogy kaszinóba szeret járni, de a nagynéni el szokta őt kísérni és megszabja a határt.

- Mikor a nagynéni int, fel kell állni az asztaltól és elindulunk haza, ha esik, ha fúj. – mondta Gofredo Ferro, majd folytatta – Milyen jó lenne, ha egyszer hárman mennénk el – vetette fel az ötletet az igazgató.

- Milyen hárman? – kérdezte Lola.
- A nagynéni, én és maga – indítványozta az újsütetű gavallér.
- Hát nem is tudom – mondta Lola. - Ismerem a kaszinót, az egyik barátomnak az az élete – mondta Lola.
- Egyszer szökjünk meg – mondta szuggerálva az olasz.
- Az én barátaim nagy tételekben játszanak - ütötte el a szót Lola.
- A nagynéni majd megmondja a határt – szólt Gofredo Ferro.
- Akkor engem a nagynéni szöktet meg, nem maga – mondta Lola, miközben a férfi fehér zsebkendőjével törölte le a homlokát meg a fejét. Parfümillat suhant át a levegőben, ahogy a zsebkendőt visszatette a zsebébe. - Pardon – mondta.
- Tibikém! - szólt hangosan Mezei, mire Tömösvári Tibor odanézett a napsütött arcú gazdára.
- Hallgatlak – mondta figyelmesen.
- A politikát hagyjátok vacsora utánra pajtás. Pár szót fordíts nekem légy szíves, mint mond itt mellettem ez az úr, mert én csak mondom a magamét magyarul, ő meg hősiezen megértően hallgatja.
- De jól gesztikulálsz – nevetett Tibor.

Aztán a pincérek kihozták az asztalhoz a húsokat, hogy mindenki válassza ki a pecsenyéjét és ott helyben össze is vágták az asztal végén.

- Ezt nevezem – mondta Mezei Izsónak. - Mit lehet ehhez hozzáfűzni?
- Értik a módját nagyon - bólogatott Izsó Dániel, aki a következő napokban amennyire lehetett visszahúzódott.

Tartogatta az erejét, mert ugyan Mezei lenne a főnök, de az ő kezében van a volán. Szurkolt, hogy a három napból ne csússzanak ki, mert már szeretett volna mielőbb indulni haza és felmenni Pestre Magdit meglátogatni. Nagyon jó helyen voltak és főleg, hogy a jövő ügyét szolgálják, jó érzéssel töltötte el, de azt érezte, hogy eljött az idő, hogy rendbe tegye az életét. Tudott uralkodni az érzelmein, ezt tudta csak igazán, de most már vége ezeknek az időeknek, úgy döntött, hogy megnyitja az új tereket a tudat és az érzelmek világa között, amik egyszerűen csak a minőség várai lesznek. Az utóbbi időkben részese volt a küzdesnek, amit a társai véghezvittek, ott Milánóban meg érdemben nem tudott beleszólni a dolgok menetébe, csak a látványt érezte feltornyosulni a szemei előtt, ami a jóléti államok tükröződése volt. Ám itt olyan természetesnek mutatkozott minden és embernek látszott, míg nem otthon már a váltógazdálkodás kezdetén is spekuláción alapuló konzumlátvány hamis máza csorgott az agyamosott

tudaton és dús remények beteges képzelete húzta rájuk éjszaka a takarót. Késő esténként elmerültek a milánói forgatagban, bementek az operához, végig bámulták a Dómot és mint sokan mások is megperdültek a bika tökéen, ahogy Gofredo Ferro mutatta, hogy mi kell a szerencséhez. Ez a mozaikból kirakott ábra már jó mélyre kopott a járda közepén a szerencsét várók cipői alatt. Három nap, három éjjel járták a piacot és a várost. Izsó figyelte, hogy Mezeiéek meddig bírják a tárgyalásokat, egyezkedéseket. Egyáltalán feldolgozni sem volt egyszerű az új ismeretségből adódó élményeket. Tömösvári Tibor barátjuk tolmácsolása biztosan meggyőző lehetett, mert már egy nap után is partnerek nézték őket. Laci testvér szellemi felkészültsége teljében csillogott és Mezeiben látták az erőt. Lola nélkül meg egyszerűen nem lettek volna életszerűek, néha sarkára, vagy élére állította a kockát, amitől szereplőkké váltak és kiléptek a saját előadásuk színpadára, mint akik akarnak is valamit az élettől. Izsónak volt olyan képzelete is, hogy mint a vándorcirkuszosok, akik megbízás és státusz nélkül keresik a helyüket, tévelygéseik során a helyzetekhez illően választja meg mondanivalóját a kis csapat. Nem szélhámosságból, meggyőződésből, amit másoknak kellett volna megtenni, mondjuk a hazájuk képviselőinek. Sajnálatosan azonban a gazdasági képviselők épületeit bezárták, aztán dobra verték szerte a nagyvilágban. Beteg ember szokta így elhagyogatni a támaszait, pusztá szénlítésből. Ez az ország viszont jó nagy csizmává nőtte ki magát, aminek a szárában jártak. Két emberöltővel ezelőtt még a magyar paraszt gyerekek voltak ide kihurcolva katonának, majd Garibaldinak segített a magyar huszár a sikeres virtuskodásban. Mikor az egyik este szóba került az igen kitűnő vacsora közben, hogy a magyar szürke marhát ide hajdan lábön elhajtották vágóra a tőzsérek, megszületett az elhatározás, hogy látogatást tesznek a piac vezetői Magyarországra. Meglátásuk szerint is a keleti holt térbe Kecskemét kitűnő hely lenne térségi, nagybani aukciós piac kialakítására. A politika képviselői megerősítették, mód lenne olasz kormány segély hitel kihelyezésére, ennek létrehozási szándékával. Az egyszerű és gyors intézkedéshez nekik a legfontosabb az állami garancia vállalása. Aztán egyre jobban érezték magukat a vendéglátók társaságában, azok meg a búcsúzás pillanatában úgy telipakolták a kocsit, mintha karácsonyi bevásárlásra jöttek volna. A narancstól, mandarintól, banántól, még az üléseken is csak préselődtek, a csomagtartót meg alig lehetett lecsukni. A legértékesebbet, az

emlékeztetőt a megbeszélésekről Laci tette el és nem tudott betelni a tárgyalás eredményével. Úgy látta, hogy el lehet mozdulni a holtpontról és lassan értelme lesz az alföldi kertészek munkájának is. Ha már az európai kereskedelem vérkeringésében be lehet csepegtetni egy kis hazait, máris jobbak lesznek a kilátásaik, de az otthoni ellátásnak is bőven lenne nyertese.

Búcsút intettek az észak olasz fővárosnak és úgy döntöttek, hogy Velence felé veszik az irányt, hogy Lolának is kedvezzenek, meg szégyellték is volna, hogy sültparaszt módjára kihagynak egy ilyen hírneves kitérőt.

Izsó Dániel egyenletes tempóba vezette a megrakott kocsit, a többieket elnyomta az álom. A három nap alatt nem sok alvásban volt részük, pedig a szállodai szobákra panasz nem lehetett. Egyedül csak ő tartotta magát a kötelező pihenőhöz. A régi munkája tapasztalataiból adódóan nagyon megbecsülte a kipihent állapotot. Szerette érezni a testében is az erőt és már idegesítette, ha mosott ronggyá gyengül az álmatlanságtól. Tervezte a jövőt ha maga maradt, az utóbbi időben állandóan evvel foglalkozott. Hosszú ideig nem is gondolt a saját lelkére úgy lefoglalták a zűrös ügyek a társadalmi káoszban, a periférián és az utóbbi időben a centrumban is. Úgy érezte, hogy csodákra képes amióta érezte lelke melegségét, ha csak a családjára gondolt. Valami űrt hordozott magában eddig, aminek nem volt színe, terjedelme meg már súlya sem és csak a hiány áramlott ki belőle, ami emésztette a mindennapjait. Most már túl leszünk rajta és mind a hármójukra gondolt. Szorított Magdinak, hogy pörögjön az az utazási iroda és ha sikerülne beintegrálni a gyerek cégét, vagy venni egyet, ő is be tudna segíteni. Ha ez így alakulna, nem szabad neki a KÉVE meg a Gazdatanács ügyeivel Pesten foglalkoznia, mert ismét zátonyra futna, már a biztonsági munkát is kérdésessé tette, vagyis inkább függővé. A dolgok alakulásához fogja kötni, gondolta. Ha hazaérnek telefonálni fog Magdinak és szól neki, hogy Helént és Pál Jánost hazaviszi Székelyudvarhelyre, mint ahogy ígérte nekik, úgy hogy most előre szól neki és kiszámítható módon a megbeszélt időre haza fog érni a terített asztalhoz a vacsorára. Innen fogják újra kezdeni, mintha csak egy forgatáson lennének, a sikertelen felvételt megismétlik, ennyire egyszerű lesz.

A forgalom az úton beállt, ütemesen haladt és csak néha-néha húztak el mellette sietve olaszos tempóban a száguldozók. Izsó Dániel Velence

előtt beállt egy benzinkút parkolójába. Akkor kezdett ébredezni a társaság a narancsillatú utastérben.

- Tudjátok mit álmodtam? – kérdezte Laci.

- Hallgatlak – mondta Izsó Dániel.

- Egy kis papírral szaladgáltam a minisztériumba, folyosóról-folyósóra, emeltről-emeletre és már minden ajtót magam mögött tudtam és futottam tovább a borítékkal a kezemben. Mindenki csak nézett utánam, majd üldözőbe vettek. Kifutottam a térre és a Parlament felé vettem az irányt. Mind a nyolcvannyolc szobor, mintha egyszerre megszólalt volna a falakról és mutogatták, hogy a huszonhetedik kapun szaladjak be és menjek a Munkácsy kép felé a Honfoglaláshoz. A hátam mögött becsapódott az ajtó és te itt ülsz mellettem – mondta Laci. - Felébredtem. Hol vagyunk? – kérdezte.

- Nem sokára a Sóhajok-hídja alatt is sétálhatsz – mondta Izsó Dániel. - Pár kilométerre vagyunk Velencétől. – Nem érzed a levegőt?

- Az én fejemben még a kormánygarancia pörög tovább – nevetett Laci testvér.

- Állítsd le magad, igyál valamit – mondta Izsó Dániel, közben Lolának is felébredtek, Mezei már nyújtózkodott, de a szemei még csukva voltak.

- Mi van veled? – kérdezte Lola.

- Tudod, hol vagyok most? – kérdezte Mezei.

- Hol? – kérdezte Lola és valami otthoni dologra gondolt, a gyerekekre, esetleg a virágokra, rózsákra, vagy a kutyákra.

- A löversenyen néztem a befutót és utána a tiketteket kerestük, mint a nászutunkon – mondta Mezei. - Minden oké, de mintha nem lennénk nyerők, olyan érzéseim vannak, hát nem furcsa. Nézd, már ki van ott! - és kiszállt a kocsiból. – Ez nem igaz – mondta és megindult a parkoló másik vége felé. – Ulrich Imre – mondta hangosan maga elé. – Ha nem tévedek Imi, te vagy az?

De az nem hallotta, mert elkezdtek a kutyák nyüszögni meg ugatni, mint az orgonasípok különböző hangmagasságban.

- Egy utánfutó tele kutyával. Te szerelmes vagy – mondta maga elé Mezei, aztán jól hátba vágta Imi gyereket. – Alaszkába szokás kutyákkal járkálni édesapám. Mint keresel te itt? – kérdezte, mire Imrének kis idő kellett, hogy megszólaljon a meglepetéstől.

- Segíts megetetni, – mondta Mezeinek - mindjárt végzek.

Megetettek, Lola meg elment vízért.

- Megrendelésre hoztam – mondta Imre.

- Nem a Csereháton vagy? – kérdezte Mezei.

- Hol van az már, mint a tavalyi hó. Kutyázok, meg ruházok, az asszony már a ruhákat válogatja össze, amit viszünk haza miest az ebeket lepakolom.

- Ezekkel üzletelsz? Micsoda gondolataid vannak, látszik, hogy fiatal vagy, bírod a strapát.

- Állandóan megyünk. Hozzuk a vahurt, visszük a rongyot haza, de van ennél jobb üzlet is, de én most parkoló pályán vagyok.

- Az mi? – kérdezte Mezei.

- Az énekesmadarak öreg barátom, az énekesmadarak.

- Ezt már én sosem fogom fel – mondta Mezei.

- Csúcsragadozók vagyunk, vagy mi – mondta Imre és kezét nyújtott Mezeinek. - Mennem kell, itt van a megrendelőm, örülök, hogy találkoztunk, majd nem túl vidáman, inkább olyan kényszeredett arcvonással Mezeire nézett.

- Remélem nem az asztalon, hanem az udvaron kötnek ezek ki – szólt utána Mezei a kutyákra mutatva.

- Én is – mondta Imre.

- Indulunk nagyuram – kiabálta Izsó Dániel. - Lola asszony merre van? – kérdezte.

- Biztosan a kezét mossa – mondta Mezei. – Tudod, nekem már elment a kedvem Velencétől is.

- Megértelek, – mondta Izsó Dániel - sok volt ez a stressz.

- Tudod, valahogy gyorsan lehültem ettől a fogyasztói világtól.

- Nem kell neked ott venni semmit pajtás – mondta Izsó Dániel. - Tulajdonképpen mi bajod van? – kérdezte.

- Semmi, semmi, – mondta Mezei - csak tudod azok a kutyák meg az énekesmadarak egy kicsit... és nem mondta tovább csakúgy ült be a kocsiba, mintha fejbekólintották volna.

- A Szent Mark tér tele lesz galambokkal – mondta Izsó Dániel. - Ne törődj semmivel, viszünk nekik valami csipegetni valót, leülünk és etetjük őket. Képzeld, a testvérednek álmában szürreális élményei voltak, árnyak üldözték a Parlament felé, mikor kérte a kormánygaranciát. Európa legnagyobb Parlamentjében rohant a Honfoglalás felé egy láthatatlan oltalom alatt – mesélte Izsó Dániel. Mezei elmosolyodott.

Aztán szólanul átvágták magukat a zsúfolt utcákon a bevásárlók és nézelődők között, Lolát és Lacit hátrahagyva a kirakatok

nyűgében, kincsek és áruk káprázatában. A tágas térre értek a látvány fókuszába, ahonnan egyetlen élménnyé forrtak össze az épületek, az emberek és a galambok. Úgy érezték, mintha egy áttetsző báránnyel felhő részeként úsztak volna tovább súlytalanul a tenger felé, miközben dobálták a kekszket a sirályoknak, a morzsákat meg a galambok csipegették, egészen közel a cipőjükhöz. Egy kis szabadság érintette meg őket lelkileg, és mintha a gravitáció engedett volna egy csodának, hogy felülemelkedjenek a maguk kis közönségességén, merthogy már szőtték is a reményt a jövővel kapcsolatban.

Mintegy ritmusra szólaltak meg Izsó Dániel gondolatainak húrjai a tompa tengeri morajlásra. A fülébe szállt egy dal, egy blues az otthon csillagszórós fényeivel, mintha Magdival vitték volna a karácsonyfájukat haza a bazárok melletti úton, a frissen esett hóban önfeledten.

Közben a feje felett a legerősebb sirályt, csőre között a keksszel, pár csapással üldözőbe vették a többiek, de aztán inkább visszafordultak egy másik potyára. Mezei máris hajította feléjük a darabos morzsát és kezdődött minden előről. Eljátszadoztak még egy darabig a madarakkal és csak mikor már gyalogoltak vissza a csatorná felé, akkor gondolt Mezei jóleső megnyugvással az ügyeikre, és máris szépnak és rendezettnak látta terveik térségi piacát, sokat próbált városuk határában. Úgy gondolta, nekik ezt semmiség lesz már megcsinálni, egy ígérvénnyel a zsebükben, amihez egy garanciát kell már csak mellékelni. A galambok a palota elé tömörültek újabb kirándulók felé, ők meg Izsó Dániellel az üzletsorok felé haladtak keresve Lolát és Lacit.

- Mikor csapunk a lovak közé? – kérdezte Izsó Dániel.

- Még veszek egy sajtot, – mondta Laci - aztán részemről a fáklyás menet - tette hozzá tétován.

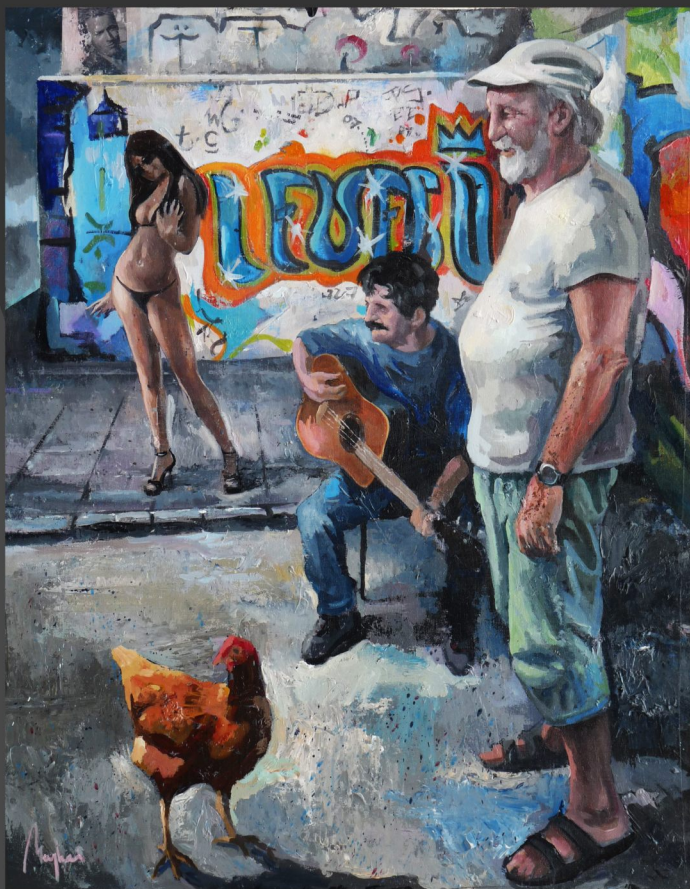
Addig Lola az ékszereket, és a finom bőr holmikat térképezte a végtelennek tűnő soron. Mezei meg reménytelennek látta az egész tobzódó kínálatot, ami rájuk zúdult az újkori bőségszaruból. Lassan nézelődve, szótlanul, és szinte nesztelenül haladtak libasorban, a velük szembejövőikkel a parkoló felé, aztán bepréslődtek a déligyümölcsök közé az ülésekre, hogy elinduljanak hazafelé a sztrádan.

A rádiót nem kapcsolták be, még a friss élményeket dolgozták fel és csak a monoton motor és gumi zaj duruzsolt a térben, ami mellett nem sokára elaludtak. Izsó Dániel már a nyílt pályán a volán mögött kitámasztotta magát, és a gondolatait szabadjára engedte, hagy röpködjének könnyedén, mint a madarak, akiknek a látásmódját mintha

irigyelte volna. Közben benyomta a kazettát és megszólaltak a „Mesél az erdő” dallamai. Ébren tartotta a blues és Hobó hangjának árnyékában dúdolgatott hazafelé a narancsillatú kocsijukban, ahogy haladtak északra, aztán egyre inkább keletebbre-keletebbre.

Tartalomjegyzék

I. fejezet	6
II. fejezet	26
III. fejezet.....	46
IV. fejezet	86
V. fejezet.....	116
VI. fejezet	137
VII. fejezet.....	155
VIII. fejezet	182
IX. fejezet	195
X. fejezet.....	223
XI. fejezet	247
XII. fejezet.....	273
Tartalomjegyzék	303

A szabadság elé álló démonok sorfalán csak átjutni is tiszta lélekkel felért egy tízpróbával. Az önállóságról le-szoktatott emberek kevés felelősséget éreztek magukkal szemben is. A szabadságot csak fogalmilag ismerték, gondolataikban sem szárnyaltak már csak a tapintható örömek ölelésébe cseppentek bele. Most meg itt álltak valaminek a kezdetén és nem tudták, hogy kirúgták-e őket a beléjük nevelt megszokottságból, vagy csak így alakultak a dolgok.